

The background features a dark brown silhouette of a man in profile, facing right, holding an open book. A circular magnifying glass is positioned over the text, focusing on the author's name and the first part of the title. The text is white and stands out against the dark silhouette and the textured, light brown background.

BÙI ANH TẤN
THAM TỬ
YÊU

NXB Hội Nhà văn

THÁM TỬ YÊU

Tác giả: **Bùi Anh Tấn**

Tiểu thuyết trinh thám

Xuất bản: **Hội Nhà Văn**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Text: **waka.vn**

CHƯƠNG 1

Sếp cao một mét năm mươi bảy, nặng hơn chín mươi ký, số cân không cụ thể bởi tùy vào bữa ăn hôm trước ăn nhiều hay ít calo.

Ông có một gương mặt đặc trưng dân châu Á mũi tẹt, da vàng, tuy nhiên với sếp là chiếc mũi hình quả cà chua lúc nào cũng chín mọng, luôn gây chú ý cho người đối diện. Giọng sếp chuẩn như ca sĩ đã luyện qua thanh nhạc, trầm bổng lên xuống cao trào tùy theo cơn giận dữ hay vui vẻ. Nhưng có lẽ đối với tất cả nhân viên tại công ty Thám tử Việt này, ấn tượng nhất với sếp chính là đôi mắt tròn sáng rất tinh quái, ẩn sâu sau hàng lông mày rậm rì che khuất. Ánh mắt ấy lúc lim dim hiền hòa, lúc sáng rực như lửa cháy và lúc kèm nhèm như một ông lão vậy. Bụng phệ, dáng đi lạch bạch, nhìn xa sếp giống ông địa, đó là kết luận của tất cả nhân viên dưới quyền.

Khác với những công ty kinh doanh cần mặt tiền bề thế và luôn có một chiếc bảng hiệu to đùng, thậm chí còn gắn đèn sáng nhấp nháy, công ty Thám tử Việt lại nằm lút sâu trong một cái hẻm, đó là một tòa nhà ba tầng cũ kỹ, cũ đến nỗi người ta có cảm giác nó sẽ bị đập đi bất kỳ lúc nào. Chiếc bảng tên bằng đồng đã hoen rỉ, nhìn thật đáng chán. Cũng không hiểu tại sao sếp lại đưa công ty vào nơi này, dù với khả năng kinh doanh, công ty thừa sức nằm tại những cao ốc lớn kia. Ông tiết kiệm chảnh, cũng không hẳn, làm thần bí chảnh, chưa chắc, hỏi, chẳng bao giờ sếp giải thích mà chỉ nhếch nhếch mép thôi, xua tay với thói quen.

- Trò vật vĩnh, anh chị đừng quan tâm đến điều thừa, hãy chú ý vào công việc đi.

Thế nhưng trái với vẻ bề ngoài xoàng xĩnh của tòa nhà, bên trong lại được trang bị hết sức hiện đại với tất cả những máy móc hiện đại nhất phục vụ cho công việc. Dĩ nhiên là internet, truyền hình cáp với tất cả các kênh, chưa kể các loại máy móc hiện đại khác cần thiết cho nghề thám tử đều

được công ty đặt hàng từ nước ngoài về... Đây là niềm mơ ước và ghen tỵ của các công ty khác.

Ngày Nguyễn Nguyên đến đây nộp hồ sơ xin việc, anh gãi đầu mãi ngắm nghía tòa nhà này bằng ánh mắt đầy nghi hoặc, không lẽ đây là trụ sở của công ty Thám tử Việt rất nổi tiếng đó sao. Anh cứ hình dung ra phải là một trụ sở to trên một tòa nhà hào nhoáng nằm ở vị trí trung tâm thành phố, người ra vào tấp nập, với những gương mặt nghiêm trọng đeo kính đen như bảo vệ tổng thống Mỹ hay điệp viên 007 chẳng hạn. Khi phỏng vấn nghe anh bày tỏ sự nghi ngờ này, sếp cười khà khà, cậu về viết tiểu thuyết hơn là làm nghề thám tử tư.

Thế hoạt động thám tử của chúng ta liệu có sai luật pháp không thưa chú? - Nguyễn dè dặt hỏi.

Hoạt động thám tử của chúng ta luôn đi đúng khuôn khổ của pháp luật đã đặt ra, tuy nhiên hiện nay chưa có một hành lang cụ thể cho một ngành nghề này. - Sếp nhún vai - Chúng ta phải hiểu không phải vụ việc nào chính quyền cũng nhúng tay vào cả. Ví dụ theo dõi chồng, bạn tình có chung thủy hay không? Con cái mình có quậy phá ngoài giờ học không? Công ty đối thủ có chơi xấu mình không? Kinh doanh có ổn không... Tất nhiên chính quyền không có thời gian làm việc này, mà chúng ta, những thám tử sẽ làm. Thế nên nói mặt nào đó hoạt động thám tử sẽ giúp chính quyền nhẹ được một phần nào đối với các vấn đề không hẳn liên quan đến luật pháp.

Nhưng cháu vẫn nghĩ, hoạt động của thám tử rất dễ dẫm chân lên luật pháp - Nguyễn bướng bỉnh nói.

Xã hội ta hiện luôn tồn tại quan niệm, lo sợ vì mới mẻ, không kiểm soát được mà cấm đoán, thực tế đó là một sai lầm. Đó chính là sự lẩn tránh giữa quản lý và kiểm soát - Sếp cười khan - Nhưng về nguyên tắc cái gì luật không cấm tức được làm, tuy nhiên nói thế thôi chứ rất khó, bằng hoạt động của mình chúng ta sẽ chứng minh cho các cơ quan quản lý hiểu thôi

cháu à. Chúng ta luôn luôn tôn trọng luật pháp, tuân thủ những quy định của luật pháp.

Thế rồi, sếp thấy một tờ giấy tới trước mặt anh, nói dụi dàng nghe như hát:

Xem đi cháu... ummm...

Những ngón tay thô, to của sếp rà trên mặt tờ giấy, giảng giải:

Trong nghề của mình, điều đầu tiên phải quan tâm đó là sau khi ký hợp đồng rồi, điều đầu tiên phải chú ý là Giữ mật tuyệt đối thông tin của khách hàng - Sếp nhún vai - Khi khách hàng tìm đến chúng ta để nhờ vả, chắc chắn họ có nỗi khổ riêng, nỗi khổ này không thể bày tỏ cùng ai mà không thể nhờ chính quyền giải quyết được, vì thế mới tìm đến chúng ta. Và những bí mật này sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình, công việc, danh vọng của họ... Thế nên, điều tiên quyết đầu tiên với một thám tử, chính là phải giữ bí mật thông tin cho khách hàng. Điều này còn được gọi là đạo đức nghề nghiệp, nó sẽ đi kèm với việc Nghiêm cấm nhận hối lộ từ khách hàng.

Rất nhanh sếp làm động tác đếm đếm tiền trên bàn, tí nữa Nguyên phì cười. Sếp nhún nhá giọng vẻ ngán ngẩm.

Với một thám tử, những điều cần thiết cậu phải chú trọng là: Yêu nghề. Nhạy cảm trong công việc, trí nhớ tốt, tư duy nhanh. Không được dùng ý chí chủ quan để phán đoán tình hình, chỉ khi nào nắm được chứng cứ đầy đủ rõ ràng mới là sự thật. Có khả năng giao tiếp. Lý trí thắng tình cảm. Phải nắm rõ các yếu tố tâm lý. Có khả năng nhập vai, thích nghi, hiểu biết và sử dụng thành thạo các phương pháp, thủ thuật tâm lý...

Nhìn chung là sếp nói khá nhiều khá lâu đến mức Nguyên thầm hỏi, ông ta biết mình mắc chứng bệnh nói dai không? Cứ như sếp đọc được trong đầu Nguyên đang nghĩ gì, ông dừng lại đột ngột và nói luôn.

Tôi nhận cậu vào làm việc.

Nguyên ngờ người ra, trước khi đến đây, anh cũng từng nghe mấy người bạn cho biết công ty Thám tử Việt này chọn người rất kỹ lưỡng, khó khăn, thông thường họ phải thử thách đối tượng xin việc từ 6 tháng đến một năm là chuyện bình thường. Không thiếu gì người nộp đơn vào đó và phải xin ra bởi không chịu nổi thử thách ở đây hoặc bị từ chối thẳng. Nguyễn Nguyên là một ngoại lệ đặc biệt chăng?

Ấy thế mà giờ đây anh đã trở thành một thám tử dày dạn trong nghề, làm việc tại công ty dăm năm và là một trong những thám tử đỉnh của công ty, là niềm tự hào của riêng sếp bởi ông đã không chọn lầm người.

***

Sài Gòn vốn không có mùa thu thế nhưng vẫn có cơn gió thoảng qua vào những sáng sớm trên con đường Phạm Ngọc Thạch, lá me vàng rơi trên đường. Nhìn những chiếc lá bay lượn tung tăng luôn mang đến cho Mẫn cảm giác bình yên thanh thản đến lạ kỳ và vì thế mà cậu rất thích chạy xe thật chậm ngắm những chiếc lá vàng lửng lơ ấy. Nhiều lúc Mẫn đứng ngẩn ngơ trước cơn gió vô tình cuốn theo biết bao nhiêu lá me vàng bay tung khắp trời, nhìn thật đẹp. Nghe chàng trai kể, bà vú mỉm cười hiền hậu.

- Tánh con nghệ sĩ nên mới vậy, đừng có mà lo ngắm lá rơi quên tay lái chạy trên đường, nguy hiểm lắm đó.

Minh Mẫn bật cười. Mẫn đã bước sang tuổi 25, đang từng bước khẳng định tên tuổi của một nhà thiết kế thời trang trẻ, nhưng dưới mắt vú, xem ra Mẫn vẫn là một đứa trẻ con ngủ còn đái dầm. Cù lao Môn, năm đó dòng họ Huỳnh tốt ngoài Hà Tĩnh đã theo bước chân Đức ông Nguyễn Hữu Cảnh đến nơi này khẩn hoang, có đến mấy trăm mẫu đất chiếm gần hết cù lao Môn và nơi đây cũng hình thành nên một làng nhỏ mà người dân vốn đa phần là tá điền nhiều đời của điền chủ họ Huỳnh thế nên căn nhà thờ họ rất cổ và rất lớn nhưng quanh quẽ quá bởi nay con cháu làm ăn tứ tán khắp bốn

phương trời. Đến thời cha của Mẫn, nhà ngày vắng hơn. Khi gia đình xuất cảnh, bà nội vì quá già nên không chịu đi, không những thế bà còn đòi để lại cho bà một đứa cháu trai, đó là Mẫn. Thương thảo mãi, bàn qua bàn lại riết, cuối cùng gia đình ra đi sau khi để Mẫn ở lại với bà nội. Bà vú, người thân thiết với gia đình từ mấy mươi năm nay cũng đã tình nguyện ở lại chăm sóc bà nội và Mẫn. Lên học đại học ở thành phố, từ đó Mẫn phải đi về giữa Sài Gòn và quê. Mẫn rất muốn đưa nội và vú lên căn nhà của gia đình tại thành phố để tiện chăm sóc, tuy nhiên mới nghe là nội và vú đã giãy nảy lên. Cả cuộc đời hai người gắn liền với miếng vườn và căn nhà thờ âm u của dòng họ, riết họ quen rồi, không muốn đi đâu nữa. Nội già lẫn rồi, bà vú thờ dài buồn rầu. Chừng nào bà nội còn ở đây, bà vú cũng ở đây con à, “hông” có đi đâu hết trơn hết.

Nếu như...

Bà vú giấu câu lửng trong tiếng thờ dài nhẹ buồn rầu. Giá hồi đó Mẫn chịu lấy Hoa Hiên, cô em họ xa thì không chừng bây giờ đã... Mẫn im lặng và quay đầu nhìn ra vườn, ồ kia, lại một chiếc lá nữa đang rời cành, thu ơi liệu có về chăng?

Cũng vì cái thói quen lẩn thẩn ngắm lá vàng rơi đó mà Mẫn đã đụng Hiệp trong khi anh đang truy đuổi bọn cướp. Âm, cậu té lăn quay trên đường, ngất lịm. Những tiếng la hét âm ỉ bỗng trở nên xa vời vợi. Khi Mẫn tỉnh trong bệnh viện, thấp thoáng một gương mặt lạ đang lo lắng nhìn mình, và gương mặt ấy đã cúi xuống gần để trả lời câu hỏi thều thào của cậu.

- Tôi đang ở đâu đây?

Thế là họ quen nhau. Nhà thiết kế trẻ Minh Mẫn biết đại úy Vũ Hiệp là một cảnh sát hình sự, đội đặc nhiệm. Một người đàn ông trẻ, to cao khỏe mạnh, cứng cáp và có cái đầu tóc cắt ngắn chữ đinh nhưng vẫn rất bù xù. Anh có dáng dấp như một tên bụi đời hơn là một công an hình sự và Mẫn vẫn hay lè lưỡi trêu anh vậy. Tuy anh chỉ hơn cậu mấy tuổi, nhưng nhìn anh lớn hơn Mẫn rất nhiều từ suy nghĩ đến việc làm. Chẳng hiểu sao mỗi khi bên

Hiệp, Mẫn luôn cảm giác thấy mình thật nhỏ bé. Sau cú va chạm nhớ đời đó, anh và cậu quen nhau. Anh thường im lặng lắng nghe những câu chuyện về thế giới của Mẫn nhưng lại rất nhát gừng nói về công việc của mình, mặc cho cậu tò mò năn nỉ. Tính anh là thế, ít nói và càng ít nói về bản thân. Kể cũng lạ, một người vốn đang sống trong thế giới showbiz đèn màu son phấn nhiều thị phi như Mẫn và một cảnh sát hình sự đen cháy, suốt ngày phóng trên đường sắt bắt cướp, họ đang ở thế giới đối lập không hề có điểm trùng, làm sao có thể quen nhau được?

Minh Mẫn biết anh là một võ sư karate nhưng chưa bao giờ đến võ đường nơi anh dạy. Nhân gia đình gửi tiền về để mua chiếc xe ô tô mới, Mẫn quyết định lái xe đến thăm bởi biết Hiệp thỉnh thoảng vẫn đến dạy học. Đến, Mẫn mới biết rằng Vũ Hiệp là một võ sư có đẳng cấp và rất được người trong giới karate kính trọng. Một môn sinh trẻ đến trễ, đang xăm xăm đi vào thấy Mẫn lóng ngóng trước cửa võ đường, tưởng cậu đến xin học, giới thiệu vào phòng ghi danh, tuy nhiên khi nghe Mẫn nói đến gặp võ sư Vũ Hiệp, anh ta vui vẻ dẫn cậu vào bên trong võ đường. Mẫn liếc môn sinh này, chàng trai cũng chừng tuổi cậu thôi, nhưng sao nhìn anh ta cứng cáp quá. Mẫn hơi ngượng với bộ đồ thời trang sắc sảo của mình, nó có vẻ lạc lõng với bầu không khí nơi đây.

Dẫn Mẫn đến bên một khung ảnh mạ vàng, treo trang trọng trong phòng khách võ đường, môn sinh trẻ này chỉ lên nói.

- Đây là bằng xác nhận của Chương môn Choji Suzuki bên Nhật phong cho thầy Vũ Hiệp là Huyền đai đệ Tứ đẳng.

- A... - Mẫn reo nhỏ, không ngờ Hiệp lại “dữ dội” vậy và ngó ngẩn hỏi - Thế nào là Huyền đai đệ tứ đẳng?

Người môn sinh tùm tùm cười nhìn Mẫn, giải thích.

- Trước hết anh phải hiểu, đai vốn được thắt ngang vùng thắt lưng để bó phần bụng, đan điền của môn sinh như tôi đây nè. Chế độ đẳng cấp và

màu đai của karate chúng tôi vốn học từ Judo và bắt đầu có từ năm 1924.

Anh ta chỉ vào chiếc đai đang đeo trên bụng mình, giải thích tiếp cho Mẫn hiểu.

- Ban đầu chỉ có đai đen huyền đai và đai trắng như của tôi đây. Đai đen dành cho những người đã có quá trình luyện tập như thầy Hiệp, còn đai trắng dành cho người mới bắt đầu. Giữa đai trắng và đai đen có từ 1 đến 3 đai nữa tùy theo từng lưu phái. Trong đai đen lại có khoảng 10 đẳng, thấp nhất là nhất đẳng huyền đai. Những người đạt đến trình độ ngũ đẳng huyền đai đến lục đẳng huyền đai được gọi là renshi cho đến cửu đẳng huyền đai trở lên gọi là hanshi. Thầy Vũ Hiệp đạt đến Tứ đẳng huyền đai là vậy.

Mẫn gật gù ra vẻ hiểu biết nhưng thật ra cậu ta chẳng hiểu gì hết.

- Thế anh là...?

Hiểu anh ta muốn hỏi gì, Mẫn mau mắn trả lời.

- Anh Hiệp là anh trai tôi.

Môn sinh trẻ này không nén khỏi tò mò khi nhìn Mẫn. Quả thật cậu ta chưa bao giờ nghe thầy Hiệp nói mình có người em trai nào cả, có lẽ là em họ, cậu ta thậm chí đoán vậy, có điều họ khác nhau quá. Thầy lúc nào cũng nghiêm nghị, cứng rắn, đâu dè lại có một cậu em bóng bẩy như vậy.

Có lẽ thậm chí đoán cậu ta nghĩ gì, Mẫn thấy hai tai nóng lên, tảng lờ quay đi.

Môn sinh này biến mất sau cánh cửa và khi cậu ta bước ra đã trong bộ đồ màu trắng đặc trưng của karate, nhìn Mẫn hỏi.

- Thế tôi có cần cho thầy biết có anh đến không?

Mẫn xua tay lia lịa.

- Anh cứ vô tập đi, tôi ngồi chờ được mà.

Môn sinh này gật đầu và linh nhanh ra ngoài sân. Mẫn rón rén kiểm ghé ngồi phía sau lưng Hiệp, không muốn anh bị phân tâm vì thấy mình.

Giữa sân rộng, một màu trắng phủ kín, bởi tất cả môn sinh karate đều mặc màu trắng, nét mặt mọi người đều chăm chú hướng về phía trước.

Võ sư Vũ Hiệp tương người vững chãi, đứng giữa sàn tập, vẻ mặt nghiêm nghị, thông thả nói.

- Ba yếu tố quan trọng cần phải nhớ trong khi luyện karate là biết sử dụng sức mạnh đúng lúc, kiểm soát vận tốc và sự nhịp nhàng khi diễn tập cũng như khi biểu diễn từ động tác này chuyển qua một động tác khác. Người tập luyện đúng những điều đã chỉ dạy sẽ đạt đến những kết quả tốt đẹp: mạnh, nhịp nhàng và phản ứng mau lẹ trong mọi trường hợp, đôn tung ra rất đẹp mắt.

Vũ Hiệp chậm rãi di chuyển ra sàn tập làm vài động tác căn bản của môn karate gồm tsuki tức đấm, geri tức đá và uke tức đỡ.

- Đây là những kỹ thuật căn bản của môn karate mà bất kỳ môn sinh nhập môn đều phải biết. Mục đích đầu tiên và cuối cùng cũng ở chỗ đó - Anh nói - Các bạn có thể học dễ dàng và thực hành những động tác này không đầy hai tháng. Nhưng thực hành một cách hoàn hảo thì không thể nào được. Do đó phải chuyên chú và cố gắng trong mỗi động tác lần thực hành thường xuyên.

Tung người nhảy lên đá một cú đá xoay người rất đẹp trong tiếng trầm trồ tán thưởng. Vũ Hiệp nói lớn.

- Tổ sư Gichin từng nói: “Nếu không có những cú đá xoay hông, không còn là karate”.

Cả đám môn sinh ồ lên và những tiếng vỗ tay bất ngờ vang lên rào rào. Ngồi đằng xa, Mẫn cũng khoái quá vỗ tay lia lịa. Làm vài người thấy, ngạc nhiên, bật cười.

Vũ Hiệp dậm nhẹ chân trên nền nhà để cho các môn sinh karate hiểu rằng phải luôn luôn đứng vững trên đôi chân khi tấn công hay thủ thế. Anh nói:

- Sự cân bằng là điểm quan trọng căn bản đối với chúng ta. Nếu bàn chân các bạn đặt xa vị trí một chút với điểm trọng tâm cú đá hay quả đấm sẽ mạnh hơn. Tuy nhiên chúng ta sẽ dễ dàng di chuyển hơn nếu trọng tâm thân mình hơi cao một chút và hai bàn chân gần nhau hơn là giạng ra xa. Do đó, dù sự vững chắc là cần thiết, nhưng không vì thế mà các bạn quên điều khác cũng có giá trị. Nếu các bạn chỉ chú trọng đến sự vững chãi sẽ quên mất sự co giãn tùy lúc. Nếu đầu gối tọa thấp xuống quá để lấy cân bằng, cú đá sẽ mất hiệu quả. Vì vậy cho nên vị trí của thân thể và trọng tâm tùy thuộc vào từng trường hợp.

Vừa nói Vũ Hiệp vừa uyển chuyển di chuyển những bước chân lắt léo thao tác tay mềm mại như một con mèo.

Nhìn những gương mặt háo hức của những môn sinh trẻ, Vũ Hiệp tiếp tục truyền đạt cho họ những kinh nghiệm, khẩu quyết để rút ra và tập luyện nhanh đạt hiệu quả, như muốn tung ra cú đấm thật nhanh thì cánh tay rút về phải thật nhanh, thân pháp muốn nhanh nhẹn thì đôi chân phải thật nhanh, cú đá muốn tốt thì phần lưng phải được thả lỏng...

Những ánh mắt say mê nhìn Hiệp như bị hút hồn vào lời nói lẫn những động tác đẹp của anh đang biểu diễn, đến như Mẫn, người vốn chẳng hiểu gì cả cũng thấy bị cuốn hút theo. Quen anh khá lâu, cậu đâu ngờ anh lại là một võ sư đẳng cấp như vậy. Trong cậu bỗng dấy nên niềm tự hào nho nhỏ, anh là “củ cậu” đấy, hai gò má Minh Mẫn bỗng đỏ ửng thẹn thùng như có hàng trăm ánh mắt đang nhìn chế giễu vậy.

Tung một cú đấm thẳng rất mạnh, Vũ Hiệp đang thị phạm cho môn sinh hiểu rằng kỹ thuật của cú đá, đấm trong karate sẽ hiệu quả về sức mạnh hơn nếu biết dồn tất cả sức mạnh thân thể tới khi cú đá tung ra.

Sự cô đọng sức mạnh tùy thuộc phần lớn vào vận tốc thực hành đúng kỹ thuật - Anh ngừng lại một chút rồi nhấn mạnh - Một cú đấm của karate, có vận tốc khoảng 13m10 một giây, có sức mạnh phá hủy tương đương với 683 kg.

Đám môn sinh đang ngồi dưới tròn mắt ồ lên khi nghe vậy. Còn Mẫn, cậu le lưỡi vì không tưởng tượng nổi cú đấm của anh sẽ kinh khủng như vậy.

- Ai mà chịu nổi một cú đấm của anh?

Mẫn lẩm bẩm. Nhưng sao mỗi khi gần cậu, anh rất dịu dàng nhỏ nhẹ mà.

Vũ Hiệp nói lớn:

- Vận tốc là một yếu tố quan trọng trong sự ứng dụng sức mạnh, nhưng vận tốc không hữu hiệu nếu chúng ta không kiểm soát đúng.

Cả lớp học im phăng phắc, có cảm giác, con ruồi bay qua, đập cánh cũng nghe thấy.

Mẫn quan sát, những gương mặt đăm mê xen lẫn thành kính nhìn về vị thầy của mình đang nói làm cho bất giác cậu ta cũng nhìn anh vẻ thán phục. Ở người đàn ông này luôn toát ra một vẻ vững chãi, chắc chắn và rất đàn ông.

Võ sư Vũ Hiệp vào phòng thay quần áo, bước ra thì một môn sinh bước đến nói gì đó và anh ngẩng đầu lên ngạc nhiên thấy Mẫn đang đứng đằng xa nhìn anh, cười toe, giơ tay vẫy lia lịa.

Xem ra chàng trai rất phấn khích, Hiệp nheo mắt, nghĩ vậy.

- Ủa sao em biết võ đường này mà đến?

Mẫn ôm cái túi, lách cách chạy lại, vài môn sinh đi ra, nhìn, che miệng cười. Dân thời trang có khác, cách ăn mặc của Mẫn khá cầu kỳ.

Minh Mẫn hơn hờ cười khoe cái răng khểnh thật dễ thương.

- Thì anh kể cho em nghe rồi đó.

- Ủ heng - Hiệp gật đầu.

- Trời, hôm nay em nhìn anh Hiệp “ngầu” quá trời luôn.

Hiệp phì cười vì cách nói trẻ con của Mẫn.

- Anh nói hay ghê, lại còn làm vậy nè...

Minh Mẫn hứng chí vung tay, múa chân theo mấy đòn karate mà Hiệp thị phạm cho môn sinh lúc nãy. Có điều, anh chàng có phải dân võ thuật đầu nên vừa đưa chân lên là loạng choạng té, may thay Hiệp đứng bên cạnh đưa tay ra đỡ, thế là Mẫn ngã gọn vào lòng anh.

Hơi thở ấm áp làm cho Mẫn có những cảm giác ấm áp vô cùng, cậu chỉ ước ao giá nằm mãi trong vòng tay của anh thì hay biết mấy, có điều Hiệp đã đẩy cậu đứng dậy. Mặt đỏ bừng, Minh Mẫn cười bẽn lễn, nhìn đáng yêu như một cô gái.

Vũ Hiệp cũng cười cười, không nói gì, xóc chiếc ba lô khoác vai, nói.

- Mình về đi.

Hôm nay không có phiên trực tại đơn vị nên Hiệp tranh thủ ghé qua võ đường, nhất là có lớp dạy mới.

Nhìn Mẫn, Hiệp làu bàu.

- Xe gắn máy của anh bị xẹp lốp rồi, anh phải để lại nhờ vá, sợ trễ nên đón xe ôm đến, giờ cũng tính về bằng xe ôm. May quá có em đến.

Mẫn tùm tùm cười.

- Hên ghê.

- Ủa... - hên cái gì?

Mẫn cười hích hích.

- Thì hên là xe anh xẹp lốp mà bất ngờ có em đến đó.

Hiệp gật đầu đồng ý, cả hai song song đi ra ngoài.

- Nè anh, chút nữa mình đi ăn gì nghe.

Nghe Mẫn nói, Hiệp ngần ngại.

- Ăn hoài tốn tiền lắm.

- Em mời anh mà.

- Nhưng...

- Hồng có nhưng gì hết, em mời, anh không đi là em giận đó.

Nghe Mẫn tuyên bố xanh ròn, Hiệp phì cười. Trời, sao trẻ con quá đi mất. Xưa nay Mẫn mời anh ăn hoài, chứ anh mời lại cậu ta bao nhiêu đâu. Mẫn là nhà thiết kế thời trang trẻ có tiếng, công việc nhiều nên thu nhập khá, chưa kể gia đình vẫn hay gửi tiền về cho Mẫn nữa, nên so với anh, cậu ta rất là rủng rỉnh về tiền bạc.

Ra đến ngoài đường, Hiệp ngẩn người khi thấy ngay trên lề đường trước võ quán là một chiếc xe Toyota Camry 2.4G màu mận chín, tuyệt

đẹp.

Mẫn hí hửng chạy lại, cười, khoe.

- Xe mới của em nè.

Hiệp ngẩn ngơ nhìn chiếc xe, tặc lưỡi.

- Bao nhiêu vậy?

- Đâu khoảng hơn hơn 1 tỷ gì đó anh à.

- Trời...

Hiệp ngẩn ngơ, một số tiền quá lớn so với đồng lương của một đại úy công an như anh.

- Sinh nhật, ba má hỏi về muốn quà gì, em nói muốn có cái xe hơi chạy đi chạy lại cho tiện.

Xe mới thiết êm, áp áp, thơm tho. Hiệp nhún thử người trên chiếc ghế trong xe vẻ thích thú, Mẫn liếc nhìn anh ánh mắt sáng ngời. Chiếc xe lướt êm trên đường.

Nhìn Mẫn dừng xe lại trước một nhà hàng, Hiệp ngạc nhiên nhìn cậu, Mẫn giải thích.

- Hôm nay là mừng xe mới, em mời anh.

Hiệp lắc đầu, tính nói em bày nhiều trò quá, nhưng lại thôi, bởi nói thế là Mẫn sẽ giận ngay. Tánh cậu ta trẻ con lắm, anh biết. Đụng tí là hờn dỗi ngay, nhưng được cái mau quên, giận hôm trước hôm sau gặp anh là lại toét miệng cười ngay. Nhiều lúc thiết nhưc cái đầu với cậu ta. Hiệp nén tiếng thở dài, anh sợ lại làm Mẫn mất vui.

Bước vào nhà hàng sang trọng, lung linh ánh đèn, tiếng nhạc êm dịu, những người khách vẻ quý phái, Hiệp lúng túng bởi bộ quần áo xuề xòa của mình không hợp với khung cảnh sang trọng nơi này chút nào.

Nhìn vẻ ngượng nghịu của anh, Mẫn tỉnh bơ, nói.

- Đi theo em.

Mẫn tự tin lách qua đám đông đang ngồi nghe nhạc, ăn uống, dẫn Hiệp vào trong một phòng lạnh sang trọng, xem ra cậu ta đã sắp xếp trước hết rồi.

Căn phòng thật đẹp, một chiếc bàn nhỏ xinh xinh, ngọn nến lung linh. Liếc nhìn, Hiệp nhận ra chỉ dành cho hai người. Một phục vụ nam trẻ, mặc đồng phục, đứng chờ sẵn, nghiêng người chào. Cử chỉ chào của anh ta cực quý phái làm Hiệp liên tưởng đến vẻ cung kính của quân thần khi đón nhà vua xuất hiện, chắc cũng chỉ cỡ này mà thôi.

Mẫn vẫy tay gọi phục vụ lại, ghé tai thì thầm, anh ta vâng dạ liên tục và lùi ra ngoài cửa.

- Gì vậy em?

Nghe Hiệp hỏi, Mẫn cười nhẹ, hàm răng sáng trắng.

- Em nói cậu ta chờ em ngoài cửa, cần gì em kêu, còn trong này, hôm nay em tự tay phục vụ anh.

Trời, tí nữa Hiệp kêu trời, em làm gì kỳ vậy, nhưng lại thôi. Quen chưa lâu nhưng anh biết tánh Mẫn mà, cố chấp, một khi cậu ta đã quyết định là không thay đổi.

Mẫn lẳng xẵng rót rượu.

Ngồi đối diện với Mẫn, nhìn gương mặt chàng trai ửng hồng, cử chỉ dịu dàng, chả hiểu sao bỗng trong lòng anh ngẫm nghĩ rằng, đây cứ như

buổi lễ đính hôn vậy. Cũng thật lạ. Sau lần vô tình va chạm ấy, nghĩ rằng mình là người có lỗi nên Hiệp quan tâm bù đắp cho Minh Mẫn như một lời xin lỗi, chứ thật ra, thế giới của anh và cậu ta quá xa cách. Anh, một chiến sĩ cảnh sát đặc nhiệm hình sự, thế giới của anh là tội phạm, chém giết, săn đuổi, những đồng đội anh lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, những cơn người khét lẹt nắng và gió, khác hẳn thế giới của Mẫn. Thế giới thời trang bóng bẩy đèn màu, những người đẹp trên sân khấu, phim ảnh, thế giới showbiz vốn đầy rẫy thị phi, nói gọn, là không hợp với anh chút nào hết.

Cứ tưởng sau khi Minh Mẫn khỏe mạnh, quan hệ giữa anh và cậu ta sẽ chấm dứt. Tuy nhiên lại không đơn giản như thế, tại sao anh không thể nói lời tạm biệt với cậu ta một cách nhẹ nhõm? Vũ Hiệp không hiểu nổi điều đó và điều đó đã làm anh bối rối bởi những mơ hồ lo lắng nào đó. Anh sợ mà không biết lý do vì sao. Trong khi Mẫn không hề có ý định chia tay với anh tí nào, đã thế cậu ta ngày càng dần sâu thêm vào mối quan hệ. Minh Mẫn quan tâm đến anh thật chu đáo, tỉ mỉ. Nhưng lạ, sự quan tâm đó không làm cho anh thấy bối rối ngọt ngào mà nó luôn mang âm hưởng của những điệu nhạc ngọt ngào êm ái. Hiệp nhận ra rằng càng ngày anh càng khó dứt khỏi Mẫn mất rồi. Tại sao?

- Làm với em một ly nào.

Mẫn cầm ly, nũng nịu cụng ly với Hiệp, nụ cười chúm chím làm anh chưa uống nhưng có cảm giác bắt đầu say.

- Hãy nói về nghề thời trang của em đi.

Hơi bất ngờ vì đề nghị của Hiệp bởi xưa nay anh vốn ít quan tâm đến nghề thời trang của Mẫn, hay nói cách khác là anh còn có vẻ nghi kỵ nữa kia.

- Thời trang là niềm đam mê của em từ nhỏ - Mẫn cười nhẹ - Lý do rất đơn giản bởi sức hấp dẫn và ánh hào quang của nghề này. Tuy vậy, nay em

đã hiểu rằng con đường đi đến thành công không phải lúc nào cũng trải đầy hoa hồng đâu anh à.

- Ủ, nghề nào cũng có cái khó của riêng nó mà.

- Nghề thiết kế thời trang luôn đòi hỏi nhà thiết kế phải có tài năng và óc sáng tạo không ngừng nghỉ. Các sáng tạo không chỉ đơn thuần là về kiểu dáng trang phục mà còn bao gồm các phụ kiện sao cho phù hợp với văn hóa, xã hội và thời đại nữa anh.

- Nghe nhức đầu quá - Hiệp cười hì hì ghẹo Mẫn.

- Với em thời trang chính là tự do sáng tạo với cảm hứng cá nhân của một tác phẩm nghệ thuật. Thật hạnh phúc khi cá tính của em được khẳng định và mọi người mến mộ đúng không anh?

Vũ Hiệp bối rối lắc lư đầu bởi anh có rành thời trang đâu mà trả lời Mẫn. Cậu ta nhìn anh, thở nhẹ về ưu tư.

- Một điều cũng cần nói với anh đó là sự cạnh tranh khốc liệt cũng như những khó khăn để có thể thành công của nghề này anh à. Để em có thể đứng trên sân khấu, nhận lấy những tràng vỗ tay tán thưởng dành cho thành quả của mình, là phải nỗ lực rất nhiều. Thôi không nói nữa - Mẫn phẩy tay và nhìn Hiệp cười - Thế anh cũng phải nói chút gì về anh cho em nghe đi chớ?

- Nói gì? - Vũ Hiệp ngơ ngác - Em muốn nghe quá trình luyện tập của một võ sư karate chẳng?

- Dạ, em muốn nghe một câu thật ngắn gọn về karate của anh thôi.

Nhìn đôi môi đỏ múm mím cười cười của Mẫn thật dễ ghét, Hiệp thầm nghĩ.

- Vẻ đẹp và sự lôi cuốn của karate, linh hồn của karate đó là tinh thần, là Đạo, là giá trị tư tưởng. Karate Do, dịch ra tiếng Việt là Không thủ đạo, Không nghĩa là nghệ thuật chiến đấu bằng chân tay không, Thủ chính là tinh thần tự vệ, không tấn công trước, thể hiện sự nhún nhường, yêu chuộng hòa bình, dĩ hòa vi quý, giải quyết mọi tranh chấp bằng lời nói trước. Người tập karate được rèn luyện ý chí kiên trì, tập trung, quyết tâm làm bất cứ một việc gì đều đến nơi đến chốn, theo đúng tinh thần quanlity mindset, làm việc gì cũng mong đến mức hoàn hảo nhất với toàn bộ tâm trí, tinh thần và sức lực của mình.

- Em muốn biết về một anh công an kia?

- Hii, Hiệp kéo dài giọng - Lòng trung thành...

Cốp... Mẫn cụng mạnh ly rượu với Hiệp, cười lớn.

- Hãy cho em biết lý do anh chọn nghề công an?

- Anh không chọn - Hiệp trả lời gọn gàng khiến Mẫn kinh ngạc, kéo dài giọng - Là sao?

Ngày ấy, năm 18 tuổi, anh đã được quý thầy nhận vô chùa tu với pháp danh Thiện Tài, rất tiếc ba anh không cho và bắt anh phải vô công an, thế nên công an vốn không phải là sự tự lựa chọn của anh.

Mẫn kinh ngạc nghe Hiệp thổ lộ về lý do anh vào công an, khác hẳn những mục đích ý nghĩa cao đẹp mỗi khi người ta nói đến lý do khoác bộ quân phục của ngành này.

- Tuy nhiên - Hiệp nói về tư lự - Để có anh ngày hôm nay dù sao anh cũng cảm ơn ngành công an rất nhiều. Từ một chú bé hiền lành, thậm chí là mềm yếu, nhút nhát nay ngành đã đào tạo cho anh trở nên cứng rắn lớn khôn lên rất nhiều.

- Và em cũng cảm ơn ngành công an của anh nữa - Mẫn cười hích hích
- Bởi nếu không làm sao em quen anh!

- Tình yêu của anh với ngành công an như thế nào anh không biết và cũng chưa bao giờ hỏi mình điều đó, anh chỉ khẳng định đây là một công việc đã và đang làm với những niềm vui lẫn nỗi buồn trong cuộc đời này. Ừ thì làm sao để lòng mình thanh thản là được, nhưng điều đó không dễ đâu em à, đôi lúc...

Hiệp chấm dứt đột ngột công việc về ngành mình như vậy và từ đó trở về sau anh không bao giờ nhắc đến nữa dù Mẫn có cạy răng anh cũng vậy.

Sau mấy ly rượu nặng, nhìn Mẫn nói cười khanh khách, khoe hàm răng trắng đều, duyên dáng như một cô gái, Hiệp cảnh giác.

- Em còn uống được không đó?

- Được, ai biểu anh là em uống không được. Cụng ly với em nè.

Và rồi cả hai cùng cụng ly liên tục. Mẫn một ly thì Hiệp vài ba ly. Những e ngại ban đầu trong Hiệp tan biết mất, giờ cả hai say sưa uống và ca hát karaoke âm ỉ trong phòng kín.

Mẫn phát hiện hóa ra Hiệp hát khá hay, đặc biệt những bài nhạc đỏ hoành tráng anh có thể “rống” không mệt mỏi, còn Mẫn luôn dịu dàng với những bản tình ca.

- Sao em hát hoài mấy cái bài nhõa quá vậy?

Nghe Hiệp căn nhắc, Mẫn cười tinh bơ.

- Vậy anh nghe bài này nghe...

Em muốn ôm cả đất

Em muốn ôm cả trời

Mà sao anh ơi?

Mà sao anh ơi?

Không ôm nổi trái tim một con người?

Giọng hát thôn thức của Minh Mẫn như tiếng nước chảy, nước mắt chàng trai trào ra ướt má, những lời gửi gắm đó bất giác làm Hiệp ngây người ra ngẩn ngơ. Cuộc đời một người đàn ông chai sạn như anh trải qua biết bao hiểm nguy gian khổ. Cứ ngỡ đến tuổi này sẽ chẳng còn điều gì làm cho anh ngạc nhiên nữa, thế mà không hiểu sao những câu hát thôn thức của chàng trai kia lại làm cho trái tim anh rung động theo rất nhiều. Bất giác anh cầm chiếc khăn chấm nhẹ lên má Mẫn trong khi cậu ta vừa say sưa hát vừa khóc thút thít.

Hiệp say, rất say, chai rượu cạn hết vèo. Mẫn cũng say nữa, đành gửi xe ô tô lại nhà hàng, cả hai loạng choạng đón taxi đi về. Hiệp lè nhè yêu cầu tài xế chạy về đội của mình, giọng nhừa nhựa của anh, nghe tiếng được, tiếng mất.

Sáng - Hiệp bàng hoàng ngơ ngác nhìn quanh, anh dụi mắt bởi ngỡ mình đang mơ. Bên cạnh anh, Mẫn nằm khuôn mặt đầy hạnh phúc với nụ cười hé nở trên môi như trẻ thơ.

***

Ta lần mò leo mãi không qua được vách sâu.

Ta tìm một tiếng yêu thấy toàn là sâu đau.

Ước vọng ngày thơ ấu chưa xin được chút nào

Suốt đời còn ước ao, khát vọng còn cầu cào...

Bao giờ cũng vậy, mỗi khi nghe bài Đòi đá vàng của Vũ Thành An là Nguyễn Nguyên lại rơi vào cảm giác cô đơn tuyệt vọng mệt mỏi. Từ trong

sâu thẳm trái tim anh luôn có những ám ảnh day dứt mơ hồ nào đó. Và anh không hiểu sao thời gian gần đây mình luôn có những lúc thảng thốt không yên, hình như thấp thoáng hình bóng ai đó lượn lờ qua lại bên mình thì phải. Những tiếng khóc nức nở nghẹn ngào xa vắng. Ma quỷ chăng? Nguyên vốn không tin tâm linh, đó chẳng qua khi bản thân mệt mỏi thì có cảm giác đó thôi, anh tự an ủi vậy. Nhưng bóng trắng ấy vẫn hay luẩn quẩn bên anh đi vào trong cả giấc mơ, thế nên dù không tin nhưng nhiều lúc Nguyên không tránh khỏi cảm giác ớn ớn. Chẳng lẽ mời thầy về cúng, Nguyên tự chế giễu mình vậy. Nhưng biết làm bây giờ, người chứ có phải gõ đá đầu mà không sợ. Có điều cái bóng ấy không hề quấy phá mà chỉ luẩn quẩn bên anh thôi.

Đạo này, không hiểu sao nhiều lúc Nguyên lại nghĩ đến cái chết, đó là một khoảng trắng xa xăm mờ nhạt đến vô tận, đôi khi như đang muốn kéo anh chìm vào trong đấy mãi mãi, những sự ám ảnh miên man luẩn quẩn trong lòng anh. Nguyên bỗng nhớ đến anh Tư, người anh kế đã mất mà không hiểu sao Nguyên không thể nào nhớ nổi gương mặt anh, lạ thật. Nhà có bốn anh chị em, chị Hai, du học rồi lấy chồng ở nước ngoài luôn, anh Ba lấy vợ và làm ăn dưới quê. Anh Tư đã mất, Nguyên là con trai út.

Đầu Nguyên giờ hay đau nhức ghê gớm, những cơn đau triền miên làm anh mất ngủ. Bão chẳng? Tiền đình, xoang là những căn bệnh vẫn hay hành hạ anh. Tẩu xảo làm sao, tối qua má tự dung gọi điện thoại giọng lo lắng.

- Lóng rày con có làm sao không Út?

Nguyên ngạc nhiên quá đỗi, làm sao má hay anh đang đau đầu vậy? Anh cười to khò lấp.

- Hồng có gì đau má ơi.

- Bây đừng có giấu má nữa, tự dung tao nóng ruột quá nên hỏi.

Nguyên suýt ứa nước mắt nhưng kìm được.

- Con không có gì đâu má, thiệt mà.

Tiếng má chép miệng trong máy, rồi lại thở dài vẻ lo lắng.

- Khí hậu đang đổi đó, bão vô, coi chừng nghe.

Nguyễn Nguyên cảm thấy hối lỗi vô cùng, tuổi 38 đến nơi rồi mà vẫn phải để má lo thiệt không xứng đáng là con chút nào. Nguyên là con trai út nên lúc nào má và các anh chị đều quan tâm lo lắng, nhiều lúc sự lo lắng ấy thái quá đến nỗi làm anh ngạc nhiên. Thời gian gần đây má và vợ chồng anh Ba cũng gạ gẫm giới thiệu cô này cô kia, nhưng Nguyên đều cười xòa. Lấy vợ, thật ra Nguyên cũng nghĩ đến rồi, nhưng vẫn còn thích bay nhảy nên cũng chưa muốn lắm. Từ ngày đó đến giờ tính ra Nguyên cũng trải qua dăm ba mối tình vất vai, yêu cũng say đắm, làm tình cũng mạnh mẽ và thậm chí từng dẫn người yêu vô thăm Từ Dũ vài ba lần, nhưng chẳng đi đến đâu. Cứ mỗi lần đặt vấn đề ăn hỏi, kết hôn, là y như rằng tan vỡ, đôi lúc vì những lý do lãng nhách đến nỗi má rầu rĩ đi xem bói, nghe đâu anh bị người âm đeo theo phá, cần phải “cắt tiền duyên”, nghe má nói thiệt nực cười.

Mấy hôm trước Nguyên mới về thăm má xong. Nhà vắng vẻ, thằng cháu đi học, mình má lụi cụi chăm sóc bầy gà và miếng vườn nhỏ sau nhà. Ruộng đất sau khi anh, chị lập gia đình, ba má chia hết cho mấy anh, chị. Còn mỗi căn nhà thờ, ba má thống nhất để cho thằng Út Nguyên. Từ sau khi ba mất, nhà còn mình má quạnh quẽ, bà không chịu về ở với vợ chồng anh Ba. Lý do, vườn nhà và mấy con gà vịt ai trông, ba mày cùng ông bà, nhang khói ai trông? Thế nên vợ chồng anh Ba phải gửi đứa con trai đầu đến ở với bà nội cho bớt buồn.

Hai má con ăn cơm, bới cho anh tô cơm đầy, mặc anh phản đối, tự tay má gắp con cá rô chiên giòn bỏ vào chén anh.

- Trời, má làm như con là thằng bé Bi con út anh Ba không bằng.

Má cười không trả lời như câu xác nhận, má vẫn xem anh nhỏ tí như thằng con út của anh Ba anh vậy.

- Má thấy con có vẻ xanh.

Biết giấu má cũng không được, nuốt miếng cơm lớn, Nguyên thở dài.

- Hồng hiểu sao ít bữa rày cái đầu con nó nhức nhức quá má à.

Nhìn đôi mắt lo lắng của má, Nguyên giải thích.

- Đầu con dạo này nó sao sao, nhiều lúc con thấy mình không phải là mình nữa. Trong con luôn như có ai lôi kéo mình đi qua đi lại vậy đó.

Nguyên ngập ngừng.

- Hồng hiểu sao bỗng con thấy... thấy nhớ đến anh Tư?

- Thằng Tư? - Má hốt hoảng. Nguyên gật đầu.

- Giờ con vẫn thắc mắc là tại sao con không thể nào nhớ nổi gương mặt của anh má à và dạo gần đây sao con thấy ảnh như rất gần con...

Nguyên luôn luôn thắc mắc rằng tại sao trong nhà, ai anh cũng có thể nhận ra nhưng về người anh Tư đã mất thì anh không thể nào nhớ nổi. Chuyện này cũng dễ hiểu, năm đó anh bị tai nạn xe hơi nặng, gần như mất trí nhớ. Sau này trí nhớ anh lần lần phục hồi nhưng vẫn có những khoảng trống cái nhớ cái quên, người nhớ người quên. Gia đình cũng giúp nhiều, nhưng rõ ràng trí nhớ của Nguyên về người anh trai này hoàn toàn hầu như mất trắng. Bác sĩ Văn và gia đình có khuyên anh là cứ từ từ, đừng gấp, bởi mỗi khi Nguyên cố tình tìm nhớ về người anh trai này là anh bị đau đầu kinh khủng, thậm chí có lần ngất đi rồi ngã bệnh, thế nên sau này gia đình anh ngầm thống nhất không bao giờ nhắc về người anh trai này với Nguyên nữa.

- Chắc xoang hay tiền đình gì đó phải không con? - Má về làng tránh hỏi sang việc khác - Thế con đã đến chỗ chú Văn chưa?

- Rồi, chú chỉ nói con bị căng thẳng quá thôi.

Má thở dài.

- Kiểm tiền ai chẳng cần, nhưng con phải biết giữ sức khỏe chứ Út, má lo lắm đó.

Nguyên cười khi, ăn hết gọn tô cơm bự má bới như lời khẳng định về sức khỏe của mình. Má là người thương yêu gần gũi cậu con trai út nhất nhà, đến mấy đứa cháu ruột con anh Ba còn hay ganh tị, nội thương cậu Út quá trời luôn.

Trước khi cúp máy, má nói, mấy bữa nữa sẽ lên thăm Nguyên, nấu cho con trai út mấy món ăn dưới quê. Đang mùa nước nổi cá linh và bông điên điển mọc đầy đồng rồi, mặc cho Nguyên năn nỉ, cản, vì sợ má cực, nhưng bà vẫn quyết tâm lên.

Hãy thư giãn, đó là lời khuyên của người chú bác sĩ quen. Bác sĩ Văn, người vẫn luôn theo dõi anh từ sau cái lần anh bị tai nạn ô tô đến giờ. Mỗi khi có gì, Nguyên đều tìm đến. Vị bác sĩ độc thân, lớn tuổi, tuy đã về hưu nhưng vẫn được thỉnh giảng tại trường Đại học Y khoa, dù ông không có một bằng cấp nào ngoài bằng bác sĩ, tuy nhiên trong chuyên môn thần kinh, ông được đồng nghiệp gọi là bác thầy.

Nguyên đứng dậy lẳng lẳng ra vườn. Đó là một khoảng sân nhỏ, Nguyên đã cải tạo một góc để trồng mấy cây hoa nhìn khá vui mắt. Mỗi buổi sáng anh dành dăm ba phút chăm chút hoa, trước anh có nuôi chim và một tủ cá vàng, nhưng sau phải bỏ bởi nhiều lúc anh đi liên miên, thú chết sạch. Nguyên chậm rãi xới nhẹ đất, tĩa mấy cọng lá úa, tưới nước. Làm chậm rãi, thong thả, thời gian tĩnh mịch trôi bên một sớm mai nhẹ nhõm. Sau vụ làm nhẹ, Nguyên chuyển sang tập nặng.

Nguyên bật dậy chạy sang phòng bên cạnh, làm nóng và tung mấy cú đá chiến thuật karate. Anh thường kết thúc buổi tập bằng một cú đá karate xoay nhiều vòng cực hóc búa, thi thoảng là tung người đánh gót trên không điều luyện như cầu thủ Cristiano Ronaldo nổi tiếng, đến nỗi nhiều lúc anh tự hỏi sao mình không làm cầu thủ bóng đá.

Muốn tăng tối đa sức mạnh đòn thế phải dựa trên các yếu tố sau: Sức mạnh tỷ lệ thuận với độ co giãn bắp thịt. Độ công phá của một sức mạnh tỷ lệ nghịch với thời gian tác dụng. Trong các kỹ thuật dùng cách lật tay đỡ và chặt dùng cách xoay hay xoắn trong các cú đấm, xoay vặn hông trong các cú đá để tạo vận tốc ban đầu.

Các kỹ thuật karate tập trung sức mạnh để tăng hiệu năng kỹ thuật cần phải đúng lúc và đúng chỗ. Dùng mặt phẳng tiết diện nhỏ tiếp xúc thì cú đánh tác dụng càng mạnh càng uy lực. Vận dụng nhiều bắp thịt thì sức mạnh càng lớn. Muốn tập trung tối đa sức mạnh trong cơ thể phi tập trung vận dụng các bắp thịt đồng chiều đỡ, sử dụng hiệu nghiệm sự hợp lực của các sức cho các bắp thịt khác nhau tác dụng. Vận dụng sức mạnh tối đa theo trình tự vận chuyển cơ bắp như bắp thịt ở bụng và ở hông rồi đến tay chân. Dùng phản học để ổn định hỗ trợ và tăng sức mạnh đòn thế khi phát ra. Điều hòa hơi thở đúng lúc sẽ tăng sức mạnh đòn thế và tránh gây nguy hiểm cho bản thân. Đối với bộ môn karate nhiều người quan niệm đó là một môn võ chuyên dùng tay không, với quan niệm này người ta chưa hiểu rõ nghĩa chữ karate và tất cả các kỹ thuật của bộ môn. Trên cơ thể con người được chia thành ba vùng rõ nét: vùng cao, giữa và thấp. Các kỹ thuật karate đều áp dụng cho ba vùng đó trong đó có đòn chân. Riêng đòn chân karate cũng phong phú đa dạng không kém gì đòn tay kể cả trong tư thế nằm, tùy theo khoảng cách và vị trí dạng hình của đối thủ mà môn sinh karate sẽ vận dụng đòn thế kỹ thuật tay hay chân để thích ứng đem lại hiệu quả năng lực đòn thế cao nhất.

Nguyên say sưa tập và anh vừa lảm bảm nói to những nguyên tắc luyện tập karate như đang nói với ai đó trước mặt vậy. Mỗi lời nói đều

được anh biểu thị kèm theo một đòn karate làm mẫu. Khi kết thúc bài tập bỗng anh đứng đờ ra ngẩn ngơ, có vẻ như anh đang nói với ai đó thì phải, là sao? Xưa nay tập là tập, có bao giờ vừa tập vừa nói với ai đâu? Nguyên lắc mạnh đầu không trả lời được, anh thở dài, dạo này mình lạ quá, nhiều lúc Nguyên có cảm giác anh không còn là anh mà là ai đó thì phải, tại sao, Nguyên không giải thích nổi.

Quyết định quên hết ưu phiền, Nguyên tắm xong, kiểm gì ăn chút chút rồi phóng xe đến công ty Thám tử Việt.

Hôm nay anh đi làm hơi trễ nhưng đang là thám tử con cưng của công ty nên Nguyên vẫn cho mình cái quyền nho nhỏ ấy. Với lại công ty không quản các thám tử về giờ giấc mà là công việc, còn giờ giấc dành cho nhân viên hành chánh. Anh cũng được nghỉ phép mấy ngày, sau một vụ việc thành công.

Nguyễn Nguyễn huýt sáo bước vào phòng tiếp khách, vừa đi vừa nhún nhảy.

Cô thư ký trẻ có bộ ngực đồ sộ luôn phơi hở hang lồ lộ nhìn như đào tiên đến nỗi nhân viên công ty hay đùa, hai phần ba khách hàng tìm đến công ty là nhờ bộ ngực phốp pháp này PR giùm.

- Anh Nguyễn.

Bao giờ cũng câu nhõng nhẽo kéo dài như dây thun khi cô thư ký thấy Nguyễn đi qua và đá lông nheo chào như thường lệ. Nguyễn cười khi tiến lại làm động tác chào, hôn nhẹ lên má, không quên tranh thủ ngắm kỹ làn da trắng nuột nà trên ngực nàng với câu hỏi, hỏi ấy, mình có điên hay không tại sao lại bỏ nàng nhỉ. Giờ nàng có chồng, con rồi, điều đó càng làm cho anh thêm tiếc nuối, mắng mình ngu.

- Sếp chờ anh đó.

Anh vừa đẩy cửa vô là nhìn mặt ngay bởi căn phòng khét lẹt mùi thuốc lá rẻ tiền, mù mịt và hôi rình. Sếp thật lạ, ông ta có thói quen thích dùng đồ rẻ tiền, từ quần áo cho đến ăn uống, dù tài sản của sếp nghe đâu là tiền tỉ, đám nhân viên vẫn thì thầm như vậy.

Sếp gằn như nằm ịch trên ghế, để cái bụng bà chữa bảy tháng tròn vo nhô lên cao, thờ ị ạch. Cái tàu phun khói như ống khói nhà máy.

- Chào chú.

- Nè có vụ này hay lắm, cậu làm đi.

Sếp nhồm dậy thầy cho Nguyên một xấp hồ sơ lên mặt bàn, nói vắn tắt.

- Gia chủ này cần tìm hiểu về một “người quen” của cô ta.

Sếp nhấn mạnh hai chữ người quen ấy kèm theo một nụ cười bí ẩn. Nguyên hơi cau mày, sếp nhếch mép.

- Đây là một vụ lớn, công ty muốn cậu làm thật tốt vụ này bởi có liên quan đến yếu tố nước ngoài.

Là vậy, xưa nay công ty thường giao Nguyên thực hiện những vụ khó là vì vậy, như vụ này, có yếu tố nước ngoài nên đòi hỏi phải làm cẩn thận.

Nguyên dạ khẽ cầm hồ sơ, anh kéo ghế ngồi ngay xuống bàn sếp chăm chú đọc.

- Khách hàng này ký hai hợp đồng với công ty, một là theo dõi, ghi nhận và tổng hợp lại quá trình sinh hoạt như giờ giấc, đi đến đâu, gặp ai, làm những gì của một người “quen” của bà ta, đó là một doanh nhân tên Bạch Vân. Một doanh nhân người Hoa khá có tiếng tăm tại thành phố.

Đặc biệt doanh nhân Bạch Vân này gốc người Đài Loan nhưng lại là Hoa kiều nhập cảnh từ Campuchia vào Việt Nam làm ăn, nên khách hàng

muốn biết kỹ thêm những thông tin về tình trạng hôn nhân, gia đình... lẫn những hoạt động kinh tế của ông ta mở rộng khắp nơi, nếu có thể. Đây là hợp đồng thứ hai.

- Một yêu cầu khá rộng, Nguyên gật gù.

Nguyễn Nguyên cầm tấm ảnh của khách hàng lên ngắm nghía, Tuyết Lan, chủ một shop thời trang tiếng tăm tại thành phố. Một người phụ nữ có gương mặt đẹp, lẫn đôi mắt sâu thẳm thẳm, tuổi chừng 35, có một đời chồng nhưng không con cái hiện đang sống độc thân. Không hiểu sao mới nhìn tấm ảnh người đàn bà này trái tim Nguyên đã rộn ràng và anh bật cười nhớ ngón tay cái của sếp dư dứ trên đầu đám thám tử trẻ tuổi Lý trí thẳng tình cảm, các cậu nhớ chưa?

Phạm vi hoạt động của Bạch Vân lẫn công việc kinh doanh của ông ta rộng, trải dài từ Việt Nam sang Campuchia lẫn một vài nước châu Á khác. Yêu cầu của khách hàng cũng nhiều nên chú quyết định thành lập một nhóm thám tử, do cháu chỉ huy, cùng làm. Cháu thấy thế nào.

- Cháu... - Nguyên gãi đầu. Xưa nay thám tử Nguyễn Nguyên vốn hoạt động độc lập, âm thầm làm, ít liên kết với ai nên khi nghe sếp thông báo vậy anh không thoải mái lắm.

- Một mình cháu làm không xuể đâu.

- Tại sao? Nguyên muốn hỏi sếp câu hỏi đó.

Sếp cầm chiếc tẩu gỗ gõ lên mặt bàn của mình.

- Hiện nay cũng có nhiều thông tin không hay ho lắm về những doanh nghiệp châu Á nói chung đang vào làm ăn tại nước ta.

- Ý chú là...

Sếp lắc đầu.

- Đừng vội đặt vấn đề gì khi chúng ta chưa làm rõ. Có điều chú cảm thấy vụ này khó nhai, đang tính từ chối nè.

Lập tức tính háo thắng của Nguyên nổi lên ngay. Ba cái vụ theo dõi, điều tra nhân thân, công việc làm ăn, kinh doanh... xưa nay công ty Thám tử Việt vẫn làm hoài, có gì đâu mà ngại, tại sao sếp lại ngần ngại chớ.

Nhìn Nguyên sếp bật cười. Hơn ba mươi tuổi đầu, tánh Nguyên vẫn vậy, rất trẻ con. Ông lắc lư đầu nhưng lại không cản Nguyên.

Một cuộc họp được tiến hành ngay sau đó.

Sếp dự, nhưng để Nguyên chỉ đạo công việc. Nhóm thám tử vạch ra kế hoạch, phân công người đeo bám Bạch Vân, lần tìm những hồ sơ kinh doanh của công ty ông ta trong quá khứ và hiện tại về khả năng lợi nhuận của một công ty, tình hình báo cáo thuế và các khoản vay mượn ngân hàng, các tranh chấp, các hợp đồng với các công ty khác, tìm hiểu những nguồn đầu tư của công ty này...

Đừng bao giờ bỏ qua tài xế riêng, thư ký giám đốc, nhân viên trực văn phòng, bảo vệ công ty và nhà riêng lẫn người nấu bếp, quản gia nhà Bạch Vân... tất cả đều là nguồn cung cấp thông tin quan trọng cho chúng ta. Điều này khỏi phải dạy, thám tử nào cũng biết.

Nguyễn Nguyên lập ra hai nhóm thám tử. Giao cho nhóm thứ nhất làm rõ cho anh mấy việc như cho anh biết số điện thoại, địa chỉ email, điện thoại nhà riêng Bạch Vân, điện thoại của một số nhân viên thân tín trong cơ quan ông ta như thư ký riêng, kế toán, bảo vệ, lẫn đối tác kinh doanh, bạn bè... Tổ chức truy tìm trên internet tất cả những thông tin liên quan đến Bạch Vân và hoạt động kinh doanh của ông ta. Tìm hiểu trên những mạng xã hội như Facebook hay Copains, Yahoo, Zing Me...

Qua nghiên cứu các tài liệu nước ngoài, tôi được biết rằng các nghiên cứu về đối tượng trên Facebook rất hiệu quả và thậm chí có ích hơn cả hồ sơ cảnh sát.

Sếp thủng thảng nói chen vào.

- Tuy nhiên Bạch Vân là một doanh nhân nên chắc rằng rất khôn ngoan, kín đáo, con người này không đại gì “phơi áo” trên các trang mạng xã hội chuyện kinh doanh hay đời tư mình như mấy đứa trẻ tuổi teen đâu - Sếp nhấn mạnh - Nhưng ông ta sẽ bị “việt vị” bởi những cô nhân viên văn phòng lắm mồm thích tám chuyện, những cậu thanh niên mơ mộng đang yêu... dùng mạng để tỏ tình linh tinh. Chính bọn họ sẽ làm hé lộ những thông tin về vị giám đốc của mình lẫn những hoạt động kinh doanh.

Nghe sếp phân tích, mấy thám tử trẻ nhe răng cười khúc khích nhưng đều hiểu rằng những điều ông nói rất có lý. Nguyên nói tiếp.

- Nhóm hai chúng ta phải đeo bám làm rõ Bạch Vân thường đi lại những đâu, quan hệ với những đối tác nào. Bạn bè làm ăn, bạn bè thân thiết là ai? Có những thói quen gì... Phải có báo cáo chi tiết về đi lại của ông ta, đi đâu, làm gì, gặp ai bằng ảnh, phim làm bằng chứng xác thực cho mỗi ngày tác nghiệp.

Sếp kết thúc buổi họp bằng nhấn mạnh.

- Cần có kế hoạch cụ thể, phân công trách nhiệm từng người rõ ràng và kết thúc công việc càng nhanh càng tốt.

- Dạ.

Nguyên thay mặt cả nhóm hứa với sếp là sẽ cố gắng hoàn thành công việc càng nhanh càng tốt.

Nguyễn Nguyên quyết định gặp trực tiếp khách hàng Tuyết Lan, tìm hiểu thêm mục đích của cô ta. Sếp đồng ý với cái nheo mắt đầy ý nghĩa làm anh bất giác nóng bừng hai tai. Thám tử Nguyễn vốn nổi tiếng là gã trai đào hoa, bồ bịch cả xấp, sếp lạ gì. Lũ trai trẻ luôn ganh tị với Nguyễn bởi chả hiểu tại sao đàn bà lại theo anh ta nhiều đến vậy. Đẹp trai ư, trai đẹp thiếu gì, giàu có, Nguyễn không thuộc số đó, có căn nhà riêng nhỏ, mức lương đủ

sống. Vậy anh ta quyết rũ đàn bà bằng cái gì, điều đó khó giải thích, nhưng quả thật là đàn bà theo anh ta khá nhiều.

***

Mấy ngày liền không thấy Hiệp đâu, gọi điện thoại thì máy anh ò ỉ e, nhắn tin không thấy anh trả lời. Mẫn bồn chồn, có khi nào anh giận mình không. Sáng hôm đó, tỉnh giấc Mẫn đã thấy anh đi mất tiêu rồi. Chàng trai ngồi trên giường ngẩn ngơ và hồi hộp. Đêm qua say, liệu mình có làm gì bậy bạ đến anh không? Cuống cuống, Mẫn tót vào trong nhà vệ sinh, tự khám thân thể mình rồi thần người ra. Trong cơn say, trời mới biết liệu có xảy ra chuyện gì. Tự nghĩ về phía mình, Mẫn tin rằng không xảy ra chuyện gì hết. Nếu có, quá chằng là... cậu thờ dài, ví dụ nếu có điều gì đó, dù có là chút xíu, chắc chắn sẽ khiến anh sốc lắm. Bằng những linh cảm thâm kín, Mẫn hiểu rằng anh cũng có quan tâm đến cậu, nếu không, sau tai nạn đó, khi Mẫn khỏe mạnh là anh sẽ chia tay với cậu ngay. Thế nhưng anh vẫn chấp nhận tới lui với cậu, lúc cà phê, lúc đi ăn, thậm chí anh còn chịu khó đi nghe nhạc, xem kịch, phim với Mẫn nữa kìa. Có điều quỹ thời gian của anh eo hẹp, nên anh luôn phải cố lắm, mỗi khi thu xếp đi đâu đó với Mẫn. Bên cậu, anh luôn cư xử đúng mức, vững chãi, chắc chắn lẫn chu đáo đúng mực như một người anh. Còn Mẫn ư, dĩ nhiên là yêu anh rồi, yêu bằng cả trái tim mình. Tuy nhiên Mẫn đủ tinh tế để hiểu rằng, anh chưa chắc đã thuộc về thế giới của cậu, thế giới đồng tính. Có thể anh có cảm tình với Mẫn, nhưng không có nghĩa là anh yêu hoặc anh là người đồng tính. Mẫn hiểu rằng tình cảm của anh dành cho mình càng ngày càng nhiều bởi chính đôi mắt lo âu dần vật của anh đã tố cáo điều đó. Chính vì vậy mà Mẫn rất thận trọng trong quan hệ với anh bởi chỉ cần một sơ suất nhỏ có thể phá vỡ tất cả lâu đài trên cát. Cậu tin tưởng rằng bằng mỗi chân tình của mình dành cho anh, rồi một ngày anh sẽ đón nhận điều đó, sẽ trao cho cậu niềm mơ ước bấy lâu nay. Thế nên chuyện say đêm đó, nghĩ lại, Mẫn rất hoảng sợ, liệu cậu có làm điều quá lố với anh khiến anh hoảng hốt, thậm chí là ghê sợ mà xa lánh cậu? Nghĩ đến điều đó là Mẫn trào nước mắt ra.

Công việc Minh Mẫn tại nhóm thời trang chênh mảng thấy rõ, ai cũng nhận ra. Nhà thiết kế trẻ Thanh Long, người bạn thân vỗ vai, nhỏ nhẹ.

- Bộ có chuyện gì hả?

Minh Mẫn nhìn Long biết ơn. Bạn bè từ hồi học cấp 3, bao giờ Long cũng là người hiểu Mẫn nhất. Hiểu đến mức người này chưa nói gì người kia đã biết ý. Hai đứa cùng niềm đam mê thời trang, cùng thi vào trường Đại học Mỹ thuật, cùng nhau chia sẻ ý tưởng sáng tác. Long lúc nào cũng ân cần chu đáo với Mẫn, lo lắng cho cậu từng li từng tí. Ai cũng nói rằng Long yêu Mẫn và làm gì cậu không biết điều đó. Người chứ có phải gỗ đá đâu mà vô tình, tuy nhiên tình yêu luôn có lý lẽ của riêng nó. Thương bạn thật, hiểu bạn thật nhưng yêu lại là chuyện khác. Mẫn buồn rầu nhận ra điều đó. Giá như có một kiếp khác hay một thân xác khác cậu sẽ dành cho Long ngay, còn thân xác này? Tiếc rằng nó đã là của anh mất rồi, anh có biết điều đó không, Hiệp ơi.

Nghe Mẫn sụt sịt tiếng mắt tiếng còn, cuối cùng Long cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì. Mẫn tuyệt vọng hỏi Long.

- Liệu đêm đó... Mẫn đã... làm gì bậy khiến anh sợ bỏ mình không Long?

Dịu dàng nhìn Mẫn, Long nắm tay bạn siết nhẹ, chia sẻ.

- Chắc không phải vậy đâu.

- Sao Long biết? - Mẫn yếu đuối hỏi.

- Anh lớn rồi, có phải trẻ con, mít ướt như Mẫn đâu mà hơi chút là giận dỗi - Long cố pha trò cho Mẫn bớt buồn nhưng cậu vẫn ủ rũ - Với lại Mẫn khẳng định rồi đó, đêm đó say mất tiêu, sức đâu mà làm gì.

- Nhưng mà... nhưng mà...

Nhìn bạn áp úng, Long gạt ngang.

- Thôi vậy nè, tốt nhất là tìm đến đơn vị của anh xem sao.

Mẫn ngần ngừ.

- Biết anh làm ở đó, mình cũng đến từng chờ anh bên ngoài, nhưng chưa bao giờ vào trong hết.

- Có gì đâu, mình đến hỏi thăm thôi mà. Mẫn vẫn nói anh hay đi công tác, công việc nhiều. Biết đâu anh đang làm công việc gì quan trọng nên không tiện liên lạc thì sao?

Mắt Mẫn sáng lên vẻ đầy hy vọng khiến Long nao lòng lẫn tủi thân, tại sao trái tim Mẫn lại trao cho người khác.

Hai đứa chạy xe Honda đến phòng cảnh sát hình sự, đứng tần ngần mãi ngoài cổng. Một cánh cửa sắt khép hờ, có bột gác ngoài, thỉnh thoảng có người chạy xe ra vô. Cũng không biết bao lần Mẫn từng đến đây cùng anh, nhưng cậu chưa bước vào trong bao giờ nên cũng không hình dung ra trong căn nhà mấy lầu ấy có những gì. Tuy nhiên cậu biết chắc chắn rằng những tên tội phạm sẽ khiếp sợ khi nghe đến nơi này.

Long hích vai Mẫn.

- Vô hỏi đi, sợ cái gì, mình có phải là tội phạm đâu.

- Nhưng... - Mẫn cắn môi e ngại. Long nhìn bạn, thở dài yêu cầu - Thôi được, để Long vô hỏi cho nghe.

Thế nhưng khi Long dợm bước chân thì Mẫn níu lại.

- Để Mẫn vô hỏi cho.

Hôm nay Mẫn mặc áo sơ mi trắng dài tay, quần tây xanh, đi giày thể thao. Nhìn cậu thật trẻ trung đến mức người ta dễ lầm cậu là một học sinh,

sinh viên nào đó mất. Mẫn tụt khỏi xe Long, rón rén tiến đến trước cổng gác phòng cảnh sát hình sự. Long buồn rầu nhìn theo, tim như muốn thốt lên. Mẫn ơi, Long chết vì Mẫn mất thôi, bạn có hiểu điều đó không?

Nhìn chàng trai trẻ đứng ngẩn ngơ hoài trước cổng gác, chiến sĩ gác cổng đeo quân hàm hạ sĩ, phì cười, thò đầu vẫy Mẫn lại, hát hàm:

- Em kiếm ai?

Mặt cậu ta non choẹt, không chừng nhỏ tuổi hơn mình nữa kìa nhưng sao nhìn oai vệ ghê, Mẫn thâm nghĩ, rón rén bước lại.

- Dạ em... em kiếm anh Hiệp.

- Hiệp nào? Ở đây có mấy Hiệp lận.

- Ồ... - Mẫn bối rối, từ hồi nào đến giờ quen anh, chỉ biết anh tên Hiệp thôi, chớ đâu có biết anh là gì Hiệp.

Nhìn vẻ ngơ ngẩn của Mẫn, chiến sĩ gác cửa nhìn cậu vẻ nghi ngờ, xẵng giọng.

- Nè... nhóc, đi chỗ khác chơi đi.

- À, ảnh vậy nè - Mẫn vung chân múa tay mô tả về Hiệp. Ai chứ hình bóng anh in đậm trong tim Mẫn, làm gì mà cậu không rành.

Người chiến sĩ gác cửa nhìn Mẫn vung chân múa tay loạn xạ, bật cười. Nhóc này dễ thương thiệt, cười, gật gù.

- Ồ, biết rồi, anh Vũ Hiệp đội phó đội đặc nhiệm chứ gì. Chờ nghe.

Cậu ta trịnh trọng cầm ống nghe lên, bấm số. Mẫn hồi hộp nhìn cậu ta a lô gì đó.

- Ảnh giờ đang đi đánh án rồi.

- Đánh án là gì ạ?

Nhìn vẻ mặt ngớ ngẩn của Mẫn, chiến sĩ gác cửa há hăm vẻ quan trọng.

- Là săn bắt cướp đó.

- Ồ...

- Không hỏi nữa, chuyện công an, hỏi làm gì nhóc.

Nghe câu này quen quen mỗi khi Mẫn tò mò hỏi về công việc của anh. Mẫn ỉu xìu quay ra, chiến sĩ gác cổng nhìn thấy tội nghiệp.

- Mà nè, nhóc là gì của anh Hiệp.

- Em à... em là em trai anh.

Người chiến sĩ trẻ nhìn Mẫn vẻ nghi nghi. Tương tá Mẫn cao ráo đẹp trai thiệt, tuy nhiên nhìn cậu dịu dàng quá, khác hẳn Hiệp. Đen thui, cũng cao ráo như người mẫu vậy, nhưng Hiệp nhìn rất chắc chắn đầy khí chất đàn ông, khác hẳn Mẫn. Họ là anh em sao, người chiến sĩ trẻ tò mò, tính hỏi nhưng nghĩ sao lại thôi. Vậy Mẫn lại gần, hạ giọng thì thào vẻ thương thương.

- Có án lớn lắm, đội ảnh chủ công nên bận. Nhưng nghe nói cũng sắp xong rồi.

- Vậy hả anh? - Mẫn nở nụ cười, gương mặt sáng bừng hơn hờ.

- Nè, nhóc là sinh viên hả?

- Ồ... - Mẫn lúng búng không biết nói sao, đâu ngờ chiến sĩ trẻ này lại nghĩ mình là sinh viên chớ, cậu ra trường đi làm mấy năm rồi. Thiệt tình xưa nay ai cũng khen Mẫn trẻ, nay, đúng vậy.

Nhìn chàng trai chạy ra xe, người chiến sĩ trẻ chẹp miệng, lắc đầu, thâm nghĩ, sao anh Hiệp lại có em trai nhìn như con gái vậy ta?

***

Một ngôi nhà đồ sộ, hai tầng, xây theo kiểu Pháp, nằm sâu trong hẻm lớn có dăm ba nhà, hầu hết là biệt thự. Lạ cho Sài Gòn ồn ào tấp nập ngoài kia, bước vào con hẻm này, một bầu không khí tĩnh lặng đến lạ thường. Cứ ngỡ nơi này không phải Sài Gòn vậy đó.

Trong khi Nguyễn Nguyên đang loay hoay tìm cái chuông cửa trước cánh cửa cao ngất, che kín tầm nhìn vào bên trong, bất ngờ từ trên đầu cánh cửa lớn, một giọng nói thoảng nhẹ như gió nhưng ngọt lịm, vang lên.

- Ông cần tìm ai?

Nguyên không giật mình vì thói quen nghề nghiệp của anh cho anh biết rằng mình đang bị quan sát qua camera bí mật gắn ở đâu đó, anh thong thả trả lời.

- Tôi là thám tử Nguyễn Nguyên, tôi đến...

- Mời ông vào - Giọng người phụ nữ kia cất ngang và cánh cửa được điều khiển từ xa, từ từ mở rộng ra.

Sân không rộng, lát gạch Tàu, có đặt mấy chậu cây sứ đỏ dọc lối đi và một đặt hòn non bộ giữa sân đang phun mấy tia nước lên trời, nhìn khá hài hòa chứng tỏ gu thẩm mỹ tinh tế của chủ nhà.

Không ai đón Nguyên trước thềm cửa cả, nhưng hai cánh cửa mở rộng như dang tay chào đón anh. Hơi kỳ lạ vì thái độ lạ lùng của chủ nhân căn nhà này, tính thận trọng thành bản năng của một thám tử lành nghề như linh tính mách bảo anh, hãy cảnh giác. Nguyên hít một hơi căng đầy lồng ngực, chậm rãi từng bước chân chắc nịch đi giữa hai con sư tử đá ngồi vênh râu chầu hầu trước cửa, đi vào phòng khách.

Phòng khách tối bên trong trời lại khá tối. Mọi thứ nhờ nhờ dù Nguyên cố gắng mắt nhìn nhưng cũng không thấy rõ xung quanh lắm. Nhìn quanh, Nguyên hắng giọng, anh ao ước một ngọn đèn lóe sáng giúp anh nhìn rõ mọi thứ, nhưng vô ích. Nguyên thận trọng mò mẫm tìm chiếc ghế bành, ngồi xuống, thật bất ngờ, phía bên kia chiếc bàn nhỏ, trước mắt anh là một bóng người mềm mại nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế salon lớn. Không rõ cô ta nằm im lìm đó từ bao giờ. Không hiểu sao Nguyên có cảm giác thấy đôi mắt người đàn bà sáng rực như mắt mèo trong đêm khuya, đang long lanh nhìn anh.

- Mời ông ngồi.

Bóng tối phía sau như ôm trùm lấy người đàn bà không cho Nguyên nhìn rõ nhan sắc của cô ta, nhưng cánh sống mũi hơi động đậy của một con đực từng trải đã giúp anh tin rằng đây là một người đàn bà đẹp, rất đẹp nữa là khác bởi thính giác của mọi gã đàn ông xưa nay vốn vậy trước đàn bà đẹp.

- Tôi rất vui khi ông đến thăm tôi, thám tử ạ.

Giọng nói nhẹ, đều đều vẻ vô cảm, thêm phần uể oải bởi sự mệt mỏi mơ màng nào đó. Nguyên thoáng cau mày, không hiểu cô ta đang tính giờ trò gì với mình trong bóng đêm thế này. Thế rồi ánh đèn bất ngờ bật sáng lóa lên như để khẳng định cho Nguyên thấy rằng nàng đẹp, một vẻ đẹp quý phái sang trọng, mặn mà mặn khai của người đàn bà tuổi chừng 35. Chừng như để cho Nguyên ngắm nghía mình chán chê rồi, nàng nhóm ngồi dậy, đưa tay sửa khế mái tóc lòa xòa, nhìn anh hỏi lại.

- Ông là...?

- Tôi là thám tử Nguyễn Nguyễn.

Nguyên lấy danh thiếp cùng bộ hồ sơ hợp đồng của công ty, đặt xuống bàn, trước mắt Tuyết Lan, nhưng nàng ta chỉ thờ ơ liếc qua chứ không cầm lên xem.

Tuy hợp đồng ký đã đầy đủ chi tiết rồi, nhưng Nguyên vẫn muốn tiếp xúc với khách hàng hỏi thêm vài chi tiết, trong đó anh rất muốn tìm hiểu thêm mối quan hệ giữa Tuyết Lan và Bạch Vân, người mà cô ta đặt hàng theo dõi, kiểm tra, giám sát. Dĩ nhiên anh thừa hiểu đây là những quan hệ tế nhị.

Đưa tay che miệng húng hắng, thực tế là Nguyên che giấu bối rối.

- Thưa bà, hôm nay tôi đến đây là muốn xin bà cung cấp thêm một số thông tin về người khách mà bà đặt công ty chúng tôi theo dõi.

- Các ông muốn gì? - Giọng Tuyết vẻ cảnh giác và nàng hơi co người lại vẻ thủ thế.

Nguyên vội vã xua tay như muốn gạt bớt bầu không khí căng thẳng vừa xuất hiện.

- Không... không, chúng tôi không tò mò đi sâu vào các quan hệ riêng tư của khách hàng, ý tôi muốn nói là trong những điều kiện có thể, bà hãy cho chúng tôi biết thêm một vài chi tiết về khách hàng để thuận lợi cho công việc của chúng tôi.

Nàng a một tiếng, gương mặt giãn ra bớt căng thẳng và rồi giọng trầm xuống vẻ thì thầm.

- Tôi hiểu, đây là một mối quan hệ... - Nàng thoáng dừng lại cắn môi vẻ e lệ, nhìn Nguyên - Liệu tôi... tôi có phải nói rõ mối quan hệ ấy là gì không ạ?

Nguyên mỉm cười trấn an.

- Một trong những nguyên tắc của thám tử chúng tôi là giữ kín bí mật của khách hàng...

Tôi biết, tôi đã xem qua bản nội quy do quý công ty đưa cho.

- Như vậy, bà có thể yên tâm rồi chứ.

Nàng nhú mày, vàng trán xinh xinh nhìn Nguyễn, đột ngột hỏi.

- Tôi năm nay 35 tuổi, ông có thấy tôi quá già chẳng để kêu bằng bà chẳng?

Vụ tấn công phủ đầu này làm Nguyễn hơi sượng lại, nàng cười nhẹ.

- Tôi tên là Lan, Tuyết Lan, tùy thám tử xưng hô thế nào cho tiện là được.

Gương mặt thám tử trẻ thoáng đỏ, anh cười gượng.

- Vâng, Tuyết Lan, thưa cô Tuyết Lan.

Nàng ngả người trên ghế duỗi dài hai chân, ánh mắt lơ đãng xa xăm, một cử chỉ mà Nguyễn nghĩ rằng nàng ta đang cố tình cua kéo mình.

- Đây là... - Tuyết Lan thoáng ngập ngừng, một vẻ đấu tranh nào đó trong ánh mắt của nàng ta - Một người bạn thân, một mối quan hệ thân tình nhiều năm nay với vợ chồng tôi... biết nói thế nào về ông ấy nhỉ?

Những ngón tay thon nhỏ của nàng di di trên bàn biểu lộ một sự bối rối nào đó, rõ ràng nàng rất không muốn giải thích về mối quan hệ với người mà nàng đang thuê tìm hiểu, rất tế nhị, Nguyễn hiểu điều đó nên quyết định im lặng, tùy nàng ta tự thỏa hiệp với mình như thế nào đó trước khi cung cấp chi tiết.

Cuối cùng nàng cũng chịu chia sẻ một chút về người mà nàng đang đề nghị theo dõi.

- Bạch Vân, ông ấy là một nhà kinh doanh người Đài Loan có tên tuổi ở thành phố, có một mối quan hệ tốt với tôi đã nhiều năm. Từng giúp tôi rất nhiều chuyện của những mười năm về trước, ông ta cũng là bạn thân quen

với người chồng quá cố. Hiện nay chúng tôi là bạn bè, quan hệ đôi bên sòng phẳng.

Gương mặt Tuyết Lan bỗng thoáng đỏ bừng khi nói câu đó, Nguyên tỉnh bơ như không nghe, không thấy gì.

- Thế rồi thời gian gần đây, tôi phát hiện Bạch Vân có những thay đổi bất ngờ. Từng mang ơn ông ta và nay không còn phụ thuộc ông ta, tuy nhiên tôi cảm thấy những lo lắng mơ hồ về con người này. Nhưng vì ông ta kín như bưng, không muốn chia sẻ gì với mình nên tôi quyết định thuê công ty thám tử theo dõi xem ông ta làm ăn thế nào, cuộc sống riêng tư ra làm sao... để biết mà điều chỉnh mối quan hệ, đại khái là vậy.

Phải uống cạn đến hai ly nước lọc, ngúc ngắc trình bày mãi cuối cùng nàng cũng nói hết ý mình và Nguyên nhận ra rằng, nàng không nói thật, có rất nhiều điều nàng giấu giếm. Tuy nhiên Nguyên quyết định, cứ tạm vậy đã, rồi sẽ từ từ tìm hiểu sau, không thể nào một lần gặp mà người ta nói toạc ra tất cả được.

Cuối cùng Tuyết Lan ngược đôi mắt hút hồn nhìn thẳng vào Nguyên, nói khẽ.

- Tôi đã ký với công ty ông 2 hợp đồng rồi, tiền bạc tôi sẽ thanh toán sòng phẳng, giờ đây câu hỏi duy nhất mà tôi muốn biết ông ta là ai?

Một câu hỏi cực kỳ đơn giản nhưng tí nữa đã giết chết thám tử Nguyễn Nguyên sau này và đưa anh vào một mê cung khác.

Nguyên gật đầu.

- Vâng, sau khi theo dõi, chúng tôi tổng hợp lại thành văn bản một cách cụ thể rõ ràng để báo cáo cho cô. Đồng thời cung cấp những hình ảnh và những thước phim trong thời gian giám sát theo dõi.

Anh ngập ngừng nói khẽ với Tuyết Lan.

- Nếu sau này, cô... cô... có thấy gì mới về ông Bạch Vân, hy vọng sẽ thông báo cho chúng tôi biết.

- Tôi đồng ý.

Tuyết Lan nheo mắt, thoáng lướt nhìn qua quan sát gã đàn ông này. Một gương mặt cương nghị pha lẫn vẻ phong trần, phớt đời trác táng nào đó. Tuy nhiên anh ta có một đôi mắt sâu hun hút như ẩn giấu nỗi buồn thầm kín nào thì phải, không hiểu sao nàng lại nghĩ vậy.

Chúng ta sẽ gặp lại, đây là điều Tuyết Lan muốn nói khi tiễn Nguyễn Nguyên ra về.

***

Ngày thứ Nhất, không gặp anh rồi.

Ngày thứ Hai, không gặp anh rồi.

Ngày thứ Ba, không gặp anh rồi.

Ngày thứ...

Mỗi ngày Mẫn lại gửi một tin nhắn vào máy của Hiệp và chờ đợi.

Vũ Hiệp cầm chiếc điện thoại di động của mình, nhấn nút mở hộp tin nhắn như cái máy, ngoài những tin nhắn thông thường công việc của đồng đội thì anh biết còn một tin nhắn nữa, tin nhắn của người chờ đợi anh, mãi chờ đợi anh. Cả tuần này anh cùng đồng đội dọc ngang miền Tây Nam bộ, theo một chuyên án phá một băng giết người cướp của liên tỉnh, nguy hiểm. Mấy tỉnh cùng nhau phá án, những chiến sĩ đặc nhiệm là chủ công trong phá án, bắt những tên cướp nguy hiểm. Thế nên mọi liên lạc với gia đình người thân đều được yêu cầu tạm dừng, nhưng ngày nào chiếc máy điện thoại cũng reo lên những tiếng đặc biệt mà anh biết rằng ai nhắn. Trong anh

dạo này luôn là những cảm giác rất mâu thuẫn khó hiểu. Anh không hiểu chính mình.

Công việc đã xong tốt đẹp, chuyên án thành công. Sẵn gần quê, trong tâm trạng rối bời ấy Hiệp xin với chỉ huy cho anh nghỉ mấy ngày ghé về thăm gia đình luôn. Lúc đầu chỉ huy phòng không chịu vì đội còn phải về làm báo cáo khen thưởng, nhưng thấy Hiệp có vẻ mệt thật sự nên trưởng phòng phá lệ, quyết định cho anh nghỉ mấy ngày.

Vũ Hiệp phóng xe về nhà, cũng khá lâu anh chưa về rồi nên cũng nhớ ba má. Trong nhà, má là người thương anh nhất nhà. Xưa nay má luôn là người chia sẻ những niềm vui nỗi buồn với anh. Về với má, Hiệp muốn tìm đến một chỗ dựa tinh thần khi đang cảm thấy bị khủng hoảng. Anh không ngờ, đã ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn có ngày cần má như ngày xưa bé tí. Có điều biết nói với má điều gì đây về chuyện này. Má là một bà già quê, cả đời chân lấm tay bùn với ruộng đồng, cùng ba nuôi mấy chị em anh lớn khôn, dựng vợ gả chồng cho người này kia. Hiểu biết của má chỉ quanh quẩn miếng vườn với mấy sào ruộng, làm sao má có thể hình dung ra chuyện này, làm sao má hiểu được. Chưa kể, xưa nay anh vốn là niềm tự hào của ba má, của cả dòng họ, nay... Hiệp buồn rầu. Anh đã cố gắng dùng lý trí nghị lực để chống lại những tình cảm dị thường đó, thế nhưng đây là một cuộc vận lộn mệt nhoài với chính anh. Không có kẻ thắng thua trong đó, bởi tất cả cũng chính là anh. Hiệp thấy cô đơn quá. Cuộc chạy trốn này là một lần cố gắng tuyệt vọng nữa để xa em, để nhấn chìm hình ảnh em xuống tận đáy sâu tâm hồn, để quên đi tất cả. Nhưng khi xa em rồi, anh mới chợt thấy mình nhớ em làm sao, nhớ đến điên cuồng. Lúc đó anh rất muốn gào thét lớn gọi tên em thôi, Mẫn ơi.

- Má...

Nhìn con trai bước vào nhà, dáng vẻ thất thần, bà Năm giật mình.

- Ủa có chuyện gì mà về bất tử vậy con.

Hiệp cười gượng, sà xuống ngồi bên má, đưa tay bóp bóp đôi vai gầy của bà.

- Hồng có chuyện gì, công việc xong được nghỉ bù, con chạy về thăm má nè.

- Thiệt không? Sao má thấy con buồn quá dzậy?

Hiệp cười gượng, quay mặt tránh đi, nói khẽ về lúng túng.

- Đâu có gì đâu má.

Tính hỏi con cho ra chuyện, nhưng bà Năm nhận ra vẻ buồn bã, bối rối của con trai mình. Tánh Hiệp bà lạ gì, bà Năm ghìm lại, nói thác đi.

- Ờ, đường xa, thôi ngủ chút đi.

Hiệp dạ khẽ, leo lên giường nằm quay lưng vô tường là ngủ ngay. Nhìn gương mặt con trai hóc hác, bà thở dài bởi hiểu rằng chắc đã có chuyện gì đó xảy ra cho con trai mình rồi. Nuôi một đàn con, thương con cũng như bàn tay ngón dài ngón ngắn, đôi lúc cũng không đều nhưng út Hiệp là đứa con trai mà bà thương yêu nhất. Trong nhà, Hiệp tánh hiền lành nhất nhà, học hành giỏi giang lại rất biết phụ má làm việc nhà, tỉ mỉ như con gái, ít chơi đùa phá làng phá xóm. Bà con lối xóm hay gọi đùa là “cô”. Hồi đó thậm chí Hiệp còn tính đi tu nữa là khác. Thế rồi vô công an, Hiệp thay đổi gần như hoàn toàn, rắn rỏi, khỏe mạnh và rất đàn ông. Chồng bà sau này mỗi khi vui thường chọc vợ: Má mày thấy không, nhờ tui cương quyết mà nay thằng Hiệp vậy đó bà, nay gái theo nó rần rần đó nghe. Tiếng cười sáng khoái của chồng làm bà cũng hạnh phúc lây.

Ngồi ngắm con chán, nhìn đồng hồ, bà Năm đi xuống bếp, nấu lại nồi cơm, có tiếng xe máy của chồng rề rề ngoài ngõ, bà lật đật chạy ra.

- Tắt xe đi ông.

Ngạc nhiên nhìn vợ, ông Năm hỏi.

- Chuyện gì vậy bà?

- Thằng Hiệp mới về, đang ngủ, đừng có làm ồn.

- Ủa sao nó về bất tử vậy?

- Nó nói được nghỉ bù, tranh thủ ghé về thăm ba má.

Ông Năm gạt đầu, tắt máy đẩy xe vô nhà.

Mùi cá nướng thơm lừng khiến cơn đói réo o o trong bụng, Hiệp mở mắt, lồm cồm bò dậy. Ba anh vui lắm, từ ngày nghỉ hưu đến giờ, ông hay vác xe lè rề chạy qua nhà người này người kia trò chuyện cho đỡ buồn. Thói quen làm việc mấy mươi năm đã ăn vô tim, nay nghỉ hưu, thấy mình thừa thãi khiến ông nhiều lúc bứt rứt, khó chịu, đá thúng nia, may bà Năm hiểu chồng, tánh bà hiền, giỏi chịu nhin nên nín thinh cho êm nhà êm cửa. Lôi xì rượu ra, mặc cho vợ lờm nguýt, ông Năm hể hả cụng ly với Hiệp, hai cha con lai rai miết.

Mấy ngày liền, Hiệp tranh thủ đi thăm anh chị ruột quanh đó. Trong gia đình, anh là người duy nhất công tác trên thành phố, còn mấy anh chị anh học hành, làm việc, lập gia đình đều dưới quê cả, đều quây quần bên ba má anh. Nhiều lúc Hiệp thấy như có lỗi với gia đình khi công tác xa nhà. Anh giỡn với mấy đứa cháu, rồi thăm thú bạn bè. Gia đình Hiệp lúc nào cũng ồn ào tiếng nói cười. Ai cũng nhắc chuyện vợ con, Hiệp cứ cười cười.

Một buổi sáng, sau khi tập thể dục, ăn sáng xong, Hiệp nói.

- Con qua chùa chút nghe má.

Bà Năm ừ. Thói quen của Hiệp mỗi khi về quê là thường ghé thăm ngôi chùa ở gần miếu Bà. Ngôi chùa nhỏ thân thương mà hồi ấy tí nữa Hiệp đã xuống tóc đi tu nếu ba anh không cản. Sau này mỗi khi về Hiệp vẫn

thường qua chùa thăm mấy sư, thân quen như gia đình. Cả ngày Hiệp ở lý bên đó, nhắn tin về không ăn cơm. Ông Năm trưa ăn cơm, cầm xì rượu, cần nhân.

- Cái thằng đi công an rồi, bộ còn muốn đi tu nữa sao.

Chiều Hiệp về, mặt mũi tươi tỉnh hơn chút chút. Anh dúm vào tay bà Năm mớ bánh trái.

- Mấy thầy gửi má đó.

Bà Năm để ý, rảnh, Hiệp thường tha thân ngoài vườn, cũng có lúc anh vác cần đi câu đâu đó một mình, nhìn rất cô đơn. Bà cũng phát hiện thỉnh thoảng con trai mình lại thờ dài, chừng như anh đang bối rối, đấu tranh với một điều gì đó rất khó khăn. Trái tim người mẹ như thắt lại lo lắng. Nhiều lúc bà rất muốn hỏi con trai rằng, đã xảy ra chuyện gì. Tuy nhiên nghĩ rằng anh lớn rồi, một khi muốn nói, anh sẽ nói thôi, ép anh làm chi.

Rồi cũng đến ngày Hiệp phải quay về thành phố.

Bà Năm cùng con dâu lui cui làm chuyện bếp núc trong khi đám đàn ông nhậu nhẹt ồm tỏi. Từ khi làm công an đến giờ, hiếm có lần nào Hiệp về nhà ở lâu như vậy nên ai cũng tới thăm, bà con lối xóm ai cũng khen, nhìn Hiệp giờ khác xưa nhiều quá.

Tuy nhiên Hiệp tránh ngồi riêng với má. Xưa nay, thỉnh thoảng hai má con vẫn thường ngồi thủ thủ với nhau, hình như anh sợ, bà Năm cũng không hề hỏi con. Bà im lặng.

- Thôi, mấy hôm rày bà bận hoài, giờ tranh thủ gặp con chút đi, nó sắp đi rồi đó.

Bất ngờ ông Năm nói vậy khi vợ mình đang ngồi gói ghém sửa soạn xong đồ đạc gia đình gửi Hiệp đem về thành phố dùng dần. Bà Năm ngần ngừ nhìn chồng, có nên nói cho ông biết đã xảy ra chuyện gì không? Nhưng

thôi, bà biết tánh chồng, vậy chớ rất nóng tánh, cứ có gì là làm ồn ào ngay. Thế nên cùng tham gia cách mạng mà bạn bè làm lớn hết, quan chức cấp tỉnh, còn ông Năm vẫn cặm cùi chức Huyện đội trưởng cho đến khi nghỉ hưu là vậy. Nửa đêm hôm qua, đang ngủ, không hiểu sao bà thức giấc vì thấy nóng ruột. Thảng bên tiếng bà có tiếng lột rột ngoài hè, nghĩ mình mơ màng, rồi lóng tai, có thiệt. Bà vén mùng, đi ra. Qua giường chồng, ông Năm làm xong mấy xị rượu, say đang ngủ ngáy khò khò.

Bà Năm đi ra vườn, giật thót người khi thấy Hiệp đang ngồi một mình bên cây hoàng lan. Cứ nhìn đầu thuốc đỏ rực sáng liên tục cho biết anh đang có điều gì suy tư lắm. Đã xảy ra chuyện cho con trai bà chăng. Làm gì Hiệp không biết có má, khi bà đến, chỉ chờ vậy, anh ngã vào lòng má, nghẹn ngào.

Bà Năm đứng dậy ngó quanh, không thấy Hiệp đâu cả, bà đi ra ngoài và thoáng thấy bóng anh ngoài vườn.

Thịch... thịch... Hiệp đang đâm tay vào thân cây trước mặt, gương mặt cau lại vẻ giận dữ pha lẫn đau khổ nào đó. Bàn tay anh rướm máu, bà Năm choáng váng, vội chạy tới run rẩy nắm tay Hiệp, giọng lạc đi.

- Con làm gì vậy Hiệp.

Hiệp ngừng tay, cúi đầu, im lặng. Chưa bao giờ bà Năm thấy con trai giận dữ như vậy.

- Con có biết, con làm như vậy, má đau lòng lắm không?

Hiệp ôm choàng lấy má, gục đầu lên vai bà, vai rung rung. Bà Năm choàng tay qua bờ vai rộng của con trai, nói vỗ về:

- Con hãy nhớ, con luôn là con trai của má... Bất kể con làm gì lầm lỗi, con vẫn là con của má mà. Má luôn bên con, ủng hộ cho con hết, đừng buồn nghe con. Đừng làm như thế nghe không...

Khi hai má con đi vào, ông Năm tinh ý nhận ra, khịt mũi vẻ ngạc nhiên, rầy vợ.

- Bà làm gì dzậy? Con nó đi thăm nhà rồi lên thành phố làm việc chớ có đi đâu xa? Nhớ nó mai một tôi chở bà lên hay nói mấy đứa đưa đi... khóc lóc cái gì, thiệt là.

Hiệp cười gượng, lí nhí chào ba má rồi đẩy xe honda ra cửa. Nhìn bóng anh khuất sau lùm cây, bấy giờ ông Năm mới thở dài:

- Cái thằng, cứ tưởng đi công an là cứng rắn lắm rồi, sĩ quan rùi nè, võ sư võ sĩ rùi nè, đâu dè...

Bà Năm hứ chông một cái, bỏ vô trong.

Cả đội đặc nhiệm được một bữa nhậu ra trò bởi những đồ nhậu Hiệp đem dưới quê lên. Anh em đề nghị Hiệp cứ phát huy “thể mạnh” này.

Đụng Hiệp trong phòng vệ sinh, đội trưởng đội đặc nhiệm khều vai Hiệp.

- Nè, bữa trước cổng gác báo vô có nhóc nào kiếm em đó.

Hiệp dạ khẽ, im lặng. Đội trưởng nói về băng quơ.

- Hình như nó rất muốn gặp em thì phải. Nhìn thằng nhỏ thiệt tội nghiệp.

Từ đó đến cuối tiệc nhậu, Hiệp im lặng về đăm chiêu. Vẫn cụng ly, vẫn cười đùa nhưng ánh mắt anh đầy bối rối. Cuối cùng chừng như chịu không nổi, Hiệp tranh thủ chạy ra ngoài, hấp tấp bấm điện thoại. Anh vừa nói vừa thở.

- Anh đây em.

Im lặng một chút là tiếng nước nở của Mẫn vọng lại trong máy, Hiệp bối rối.

- Anh đây, bộ có chuyện gì hả em?

Minh Mẫn vẫn không trả lời, thấy hoang hoải trong lòng, cũng may tiệc vừa tàn, Hiệp vội lấy xe máy, vọt đi ngay, làm mấy anh em trong đội phì cười. Yêu có khác, chắc nhớ không chịu nổi rồi.

Minh Mẫn đón anh bằng gương mặt đẫm nước mắt, chàng trai thôn thức nghẹn ngào.

- Tha lỗi cho em, tại hôm đó em say quá... em...

Có cái gì đó ám áp bịt chặt những lời nói lại. Hạnh phúc thôi.

***

Bằng những thủ thuật đơn giản, nhóm thám tử Nguyễn Nguyên nhanh chóng lấy được bộ hồ sơ kinh doanh của công ty kinh doanh dịch vụ tổng hợp Đại Nhật, giám đốc đăng ký tên là Pak Yan, quốc tịch Đài Loan và tên Việt mọi người thường gọi ông ta là Bạch Vân. Nhưng những điều đó chẳng nói lên điều gì, chẳng cần một thám tử cũng làm được. Thực tế lên mạng, vào trang web của sở Kế hoạch và Đầu tư cũng dễ dàng tìm ra.

Những thông tin sơ khởi cho biết, trong giới kinh doanh người Đài Loan tại thành phố, Bạch Vân là một nhà kinh doanh lớn, đầu tư hoạt động trên nhiều lĩnh vực khác nhau như xây dựng, bất động sản, buôn bán lẻ... được kính trọng. Tuy nhiên đây là một con người kín đáo, sống lặng lẽ, tránh xa những tiệc tùng khách khứa không như đa phần những doanh nhân khác. Ông ta cũng ít tham gia vào những hoạt động nhằm PR cho tên tuổi mình, không chơi golf, tham gia đấu giá từ thiện, xài du thuyền sang... không phát ngôn ồn ào này kia. Một con người kín đáo đến bí hiểm, đâu đó lừng lờ lời nhận xét về Bạch Vân như vậy.

Một kế hoạch giăng kín như mạng nhện bắt đầu phủ kín lên công ty Đại Nhật lẫn Bạch Vân. Sếp nói, Nguyên toàn quyền hành động, được huy động các phương tiện của công ty phục vụ công việc. Hàng tuần báo cáo lên ông một lần kết quả. Dường như sếp rất tin Nguyên, anh hãnh diện về điều đó.

Nhóm thám tử thứ hai do Nguyên trực tiếp cầm đầu không vất vả lắm khi đeo bám Bạch Vân. Thời gian hoạt động của Bạch Vân khá nhạt, sáng ông ta lên công ty, ở đó cả ngày, thời gian đi họp nơi này kia của Bạch Vân là nhiều nhất. Cũng có lúc ông ta trực tiếp xuống công trường xây dựng nơi công ty Đại Nhật đang đầu tư xây dựng mấy cao ốc. Chiều về nhà và ở lì trong đó đến sáng hôm sau. Bạch Vân không tham gia các hoạt động ngoài kinh doanh, tuy nhiên thỉnh thoảng ông ta cũng đến thăm Hội quán Phúc Kiến để sinh hoạt với cộng đồng ở đây. Quan hệ bạn bè ít nhưng quan hệ đối tác kinh doanh lại khá rộng. Trong cuộc sống riêng, Bạch Vân hầu như không nhậu nhẹt, không bồ bịch, có vẻ như ông ta hạn chế ra ngoài ban đêm thì phải.

- Tại sao là một doanh nhân lắm của nhiều tiền mà ông ta lại có cuộc sống ẩn dật kín đáo như một nhà tu?

Thám tử trẻ đi cùng Nguyên hay càu nhàu:

- Mất gần tuần nay rồi mà chẳng phát hiện gì anh ạ. Lạ thật.

Tuy nhiên trực giác nhạy bén của một thám tử lành nghề đã mách bảo Nguyễn Nguyên rằng, chính sự yên tĩnh tẻ nhạt của con người này đang chứa đựng một điều gì đó không ngờ tới.

Cuối tuần họp nhóm thám tử lại, Nguyên khá thất vọng khi thông tin thu thập về con người này lẫn những hoạt động kinh doanh của ông ta khá ít ỏi. Cầm xấp báo cáo vào phòng làm việc của sếp, Nguyên ngượng ngùng nói.

- Cháu cảm thấy chính sự bình yên kín kẽ của con người này đang ẩn giấu một điều gì đó.

Sếp liếc sơ qua báo cáo rồi lấy tẩu ra, mời miếng thuốc mới, gật gù nhắc lại câu hỏi đầu tiên giao vụ việc này cho Nguyên.

- Chú cũng thấy trong vụ này có điều không ổn.

Nguyên dạ khẽ. Sếp nhìn anh, thủng thẳng nói tiếp.

- Trong thời buổi kinh tế hiện nay, khi mà các điều luật chưa rõ ràng, chông chéo lên nhau, Việt Nam là một mảnh đất màu mỡ cho nhiều thế lực đen tối nhảy vào kiếm ăn.

- Ý chú muốn nói là... - Sếp phẩy tay, cắt ngang lời Nguyên - Chú không ý tứ gì hết, cháu hãy làm tiếp đi.

Tính sếp là vậy, xưa nay ông ít khi kết luận vấn đề gì nếu dữ kiện chưa rõ ràng, mặc dù đây là lần thứ hai ông gọi mở với Nguyên về một hướng điều tra nhưng lại cắt ngang không cho anh sa vào phán đoán cụ thể, ông muốn anh hãy điều tra rõ đã.

Nhìn bóng thám tử Nguyễn Nguyên khuất sau khúc quanh, sếp che miệng ho húng hắng rồi ông nhấn nút điện thoại nội bộ, ra lệnh cho ai đó. Ánh mắt của ông ánh lên vẻ bí hiểm.

Sau một tuần đeo bám Bạch Vân, Nguyên đã có báo cáo thứ nhất gửi Tuyết Lan nhưng thông tin không có nhiều điều đó thể hiện rõ trên gương mặt Tuyết Lan, khiến Nguyên phải lúng túng.

- Thưa cô Tuyết Lan, chúng tôi sẽ cố.

Nàng liếc nhìn anh vẻ thờ ơ, rồi cười nhẹ.

- Tôi hiểu, các anh đã rất cố rồi.

Hai tai Nguyên bỗng nóng bừng lên. Lòng tự ái của anh bị tổn thương ghê gớm, không lẽ bó tay trước vụ việc này sao?

Tuyết Lan thở nhẹ, có nên cho anh ta biết rằng hôm qua Bạch Vân mới đến đây uống trà và ăn cơm tối với mình không nhỉ?

Trong quá trình đeo bám Bạch Vân, dần dần nhóm hai của Nguyên phát hiện ra đang có một màn sương mù bí ẩn phủ kín lên con người này.

Thời buổi này, nghệ sĩ, diễn viên hay doanh nhân Việt hay mượn vệ sĩ chủ yếu giải quyết tiếng oai là chính. Đi đâu cũng có những vệ sĩ oai vệ bám theo như kiến, khuynh khuynh hai tay trước ngực, guồn mắt nhìn ai cũng như muốn ăn tươi nuốt sống. Chà khỏi nói thiên hạ cũng lác mắt thế nào. Chả thế từng có những diễn viên chơi trội thuê cả đàn xe mô tô chạy theo mình như rước đèn kéo quân đó sao. Có cô siêu mẫu mỗi khi đi biểu diễn kéo theo vài chục vệ sĩ đến dự thay cho khách mời cũng nên. Việt Nam chưa đến nỗi như Mỹ, hay mấy nước châu Âu, châu Mỹ... nơi mà doanh nhân trở thành con mồi cho các băng đảng xã hội đen bắt cóc tống tiền. Vệ sĩ là những người bảo đảm tính mạng sống còn cho các doanh nhân lẫn người nhà, con cái họ như trong phim Hollywood vẫn thường chiếu khắp nơi. Lúc đầu nhìn những gã vệ sĩ to con, gương mặt lạnh lạnh, lúc nào cũng đeo bám Bạch Vân như sam, không rời nửa bước, Nguyễn Nguyễn bật cười, không rõ vệ sĩ của công ty nào mà tương tá oách ghê.

Nhưng khi dùng chiếc ống nhòm công nghệ cao được lắp các ống zoom kỹ thuật số, thế hệ mới, có khả năng quan sát mục tiêu ở cự ly từ 2.000m đến 5.000m, Nguyễn Nguyễn đã nhìn tận mặt được mấy tên vệ sĩ này. Và anh ngờ ngợ, hình như mấy tên vệ sĩ lúc nào cũng đeo sát Bạch Vân không phải là người Việt. Gương mặt, tương tá, cử chỉ, cho thấy có vẻ như là người nước ngoài, là một nước Đông Nam Á nào đó. Không lẽ nào Bạch Vân mượn vệ sĩ từ Đài Loan hay Hồng Kông, Nhật Bản vào chăng. Chưa kể nhìn những gương mặt lạnh tanh, cử chỉ dứt gọn của chúng cho biết đây là dân chơi có tay nghề. Ngay tên tài xế của Bạch Vân cũng vậy, phải là dân ngoại hạng võ thuật.

Là một doanh nhân, điều gì làm cho Bạch Vân phải thuê mướn người bảo vệ mình kỹ càng như vậy, trong khi những đồng hương khác của ông ta vào Việt Nam làm ăn, hoặc có vệ sĩ, còn lại hầu như không. Nguyên tò mò suy nghĩ.

Nguyên quyết định tìm cách tiếp cận Bạch Vân, tiện thể nếu được sẽ “gửi lại” phòng làm việc ông ta một con rệp.

Trong vai một nhân viên chuyển phát nhanh, Nguyên dễ dàng qua mặt cô thư ký trực ngoài phòng khách công ty Đại Nhật, xông thẳng vào phòng giám đốc Bạch Vân, tuy nhiên đến cửa phòng giám đốc thì anh khựng lại.

Một gã đàn ông tướng người vừa phải, đeo kính đen kịt che gần hết khuôn mặt, đứng sững trước cánh cửa ra vào phòng giám đốc, gương mặt gã toát lên vẻ lạnh lẽo vô hồn. Trực giác cho Nguyên biết đây là kẻ nguy hiểm, khi Nguyên sấn tới gã chặn lại, bàn tay khô cứng chặn ngang cánh cửa khi tay Nguyên vừa chạm đến nắm đấm, phải bật ra. Khi bàn tay hấn ta vụt tới, theo thói quen của một võ sĩ karate, Nguyên tính phản đòn nhưng anh chợt nhớ vai trò của mình là gì nên nhún vai, lùi lại. Mặc cho Nguyên hươ tay giải thích gã ta vẫn đẩy anh ra, chỉ tay ra phòng ngoài. Cái hầy vai có lực của một kẻ tập võ. Nguyên bước thụt lùi về mặt thất vọng cũng là lúc một nhân viên bảo vệ người Việt hốt hải chạy lên.

- Anh đi đâu dzậy?

- Tôi đưa thư phát chuyển nhanh.

- Sao anh không đưa cho văn phòng.

- Không thấy ai nên tôi cầm lên cho ông giám đốc vì yêu cầu phải trực tiếp người nhận ký.

Bảo vệ lôi Nguyên xềnh xệch ra ngoài, về mặt bất mãn, càu nhàu.

- Công ty này, ngoài người có trách nhiệm, cảm người lạ gặp giám đốc đó.

- Thì...

- Thôi, hồng nói nữa. Anh chuyển thư cho thư ký đi.

Té ra làm, cô thư ký văn phòng xem lá thư rồi trả lại cho Nguyên. Đi ra, Nguyên kín đáo quan sát. Nhìn chung công ty này phòng ốc sáng sủa, sạch đẹp, trang bị theo kiểu Tây. Nhân viên không đông lắm. Phòng giám đốc nằm cuối hành lang, chỉ một cửa ra vào và luôn bị gã vệ sĩ đứng gác phát hiện ngay từ xa.

Trong khi đó cậu thám tử mon men đến làm quen với gã lái xe có gương mặt vắn vện bởi một vết sẹo chạy ngang mặt nhìn rất cô hồn và bị ánh mắt lừ đừ của gã ta nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống khiến cậu ta ớn lạnh, sau đó gã xoa tay đuổi thẳng.

- Khó quá anh ạ.

- Ừ - Nguyên gật đầu, hai anh đều cảm giác như đang va vào một bức tường bằng đá bao quanh Bạch Vân.

Một đôi vợ chồng ngoài Hoa già làm phục vụ trong nhà Bạch Vân. Họ hoàn toàn không biết tí tiếng Việt nào. Ông già kia suốt ngày ở trong nhà dọn dẹp, lau chùi, lo vườn cây, còn bà vợ già lo phần chợ búa cơm nước. Sáng sớm, một ô tô chở bà già đi chợ, nhìn bà ta vung tay ú ớ chỉ mua cái này cái kia mà các thám tử bám theo phát nản, làm sao khai thác được bà ta đây. Một thám tử lân la làm quen với một thiếu bán hoa quả tại chợ, bà thiếu này cho biết. Dân ở đây quen gọi bà ta là bà già người Hoa, cũng xuất hiện tại đây dăm năm rồi.

Bả ít nói lắm chú ơi, không quen ai ngoài chợ này hết. Cũng lạ, không biết sao lại không biết tiếng Việt mình. Mua bán ra dẫu không hà, cũng được cái bả hiền lành lắm, nói nhiều, mua nhiều, trả nhiều không hà.

Một thám tử trong vai bán vé số, thử nhấn chuông nhà này. Sau mấy hồi chuông, ông già người Hoa mở cửa, nhìn xấp vé số trên tay cậu ta, ú ớ xua lịa lịa hàm ý đuổi đi.

- Mua cho con một tờ vé số đi ông Hai - Thám tử này nì nần - Hôm này đài Bến Tre, đài này hên lắm, con bán mấy người trúng rồi đó.

Ông già vẫn xua tay lịa lịa, thám tử liếc qua cửa quan sát sơ nhà Bạch Vân và tính lách vào trong, bất ngờ một bóng người xuất hiện nhanh như gió, chen ngang tầm nhìn của thám tử này.

- Mà muốn gì?

Giọng nặng trĩu, hơi lơ lơ hàm ý đe dọa thấy rõ. Đó là một gã đàn ông tuổi chừng 30, tướng khềnh khàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn thám tử trẻ.

- Mua giùm em mấy tấm vé số.

- Cút.

Gã quát một tiếng cụt lùn rồi quay ra phía ông già xô một tràng tiếng Hoa, tuy không hiểu nhưng cứ nghe âm hưởng, thám tử này đoán chừng như hắn ta đang mắng mỏ gì đó ông già. Ông già người Hoa vẻ sợ hãi, cúi đầu, lùi thủ lùi vào trong nhà ngay. Gã ta dang tay kéo cánh cửa đóng cái sầm trước mặt thám tử trẻ trong vai bán vé số này. Cậu ta chột nghe tiếng chó sủa rộ đây về đe dọa từ bên trong.

Ngồi bên kia đường, Nguyên cùng vài thám tử ngao ngán nhìn căn nhà Bạch Vân. Nhà một trệt một lầu, xây kiểu Pháp, hình bát giác, nằm kín dưới mấy cây cổ thụ lớn phủ bóng. Nhìn xa ngôi nhà khá yên ả, thế nhưng các thám tử thấy nó như một tòa lâu đài ngầm, bất khả xâm phạm.

Nữ thám tử cho biết.

- Căn cứ vào số rau quả bà già người Hoa mua về nấu nướng hàng ngày, có thể thấy số người trong tòa nhà này không dưới chục người anh à.

Nam thám tử trong vai bán vé số, so vai.

- Ông già người Hoa ông bị câm, em tính chuẩn vô trông rồi, ngờ đâu xuất hiện một tên ó đâm, nhìn rất hắc ám, chưa kể bày chớ nữa...

Cậu ta lè lưỡi về sợ hãi.

Nguyễn Nguyễn nhíu mày nhìn căn nhà của Bạch Vân ngẫm nghĩ. Bảo bọc quanh ông ta từ nhà riêng đến cơ quan là những kẻ lạ mặt, trình độ võ thuật đẳng cấp. Nếu chỉ là một doanh nhân buôn bán bình thường, có nhất thiết phải vậy không? Hay liệu còn điều gì bí ẩn khác mà các thám tử chưa phát hiện ra?

Bộ phận tiếp cận trên mạng cho biết thông tin về hoạt động kinh doanh của công ty Đại Nhật khá sơ sài, thông tin ít. Qua hồ sơ thuế cho thấy công ty này có những hoạt động chuyên tiền, đóng thuế... khá lớn, nhưng luôn đầy đủ các thủ tục quy định theo pháp luật nhà nước, không có dấu hiệu trốn thuế hay lừa đảo gì. Máy chủ có chương trình bảo vệ hiện đại, các thám tử không thể thâm nhập được.

***

Tình yêu là gì? Chẳng ai định nghĩa nổi, ừ, hãy yêu đi rồi biết. Thanh Long, bạn thân của Mẫn trong nhóm thời trang đã nhận ra vẻ thay đổi của chàng trai này. Từ khi học trong trường đại học Long vẫn là người thân thiết, gần gũi với Mẫn, thậm chí còn có lời đồn họ yêu nhau. Ai hỏi, gương mặt Long đều sáng rỡ thay cho câu trả lời, nhưng những lúc một mình, Long thường buồn rầu tự hỏi, một gã trai quyến rũ như mình, cũng là một nhà thiết kế trẻ nhiều hứa hẹn, trai vây quanh Long thiếu gì, nhưng tiếc thay, người Long cần nhất lại luôn giữ một mối quan hệ bạn bè thân thiết đúng nghĩa. Hiểu thế nên dù yêu nhưng Long không dám có biểu hiện gì, bởi sợ mất luôn tình bạn ấy. Tánh Mẫn anh biết, nóng tánh, cục tánh đến

cực đoan. Đạo này nhìn Mẫn rất vui vẻ, ánh mắt lúc nào cũng lấp lánh nụ cười hạnh phúc. Một chút nhói đau trong lòng Long, xưa nay nhìn bạn cô đơn cặm cụi đi, có thương, có xót xa nhưng hiểu rằng bạn vẫn là của mình dù chỉ là ước mơ. Còn nay, Long cay đắng hiểu rằng Mẫn đã yêu rồi. Lòng ghen tị tự hỏi gã đàn ông hạnh phúc ấy là ai? Là một nhà thiết kế thời trang trẻ, đang lên, vây quanh Mẫn thiếu gì kẻ ngưỡng mộ, gia đình ở nước ngoài, gia thế khá giả, thế nhưng xưa nay... Mẫn có tiếng là chảnh, không dễ ai làm cho cậu ta xiêu đổ, thế mà nay, Long buồn rầu, hết rồi những ước mơ khát vọng bởi người mình thầm yêu thương nay đã thuộc về người khác mất rồi. Và cuối cùng Mẫn cũng thủ thỉ tâm sự cho Long biết, người ấy là ai. Mưa, Sài Gòn lại mưa rồi.

Vũ Hiệp lúc nào cũng quần jean, áo thun, hiếm lắm mới mặc chiếc áo sơ mi cộc tay và toàn chọn những màu cũ kĩ nhanh xỉn màu. Nghe Mẫn căn nhắc, Hiệp cười hì hì, gãi đầu.

- Anh quen rồi, hồi nào đến giờ cũng chỉ mặc vậy không hà.
- Chớ lẽ lộc, hay có dịp long trọng, anh mặc gì?
- Ủ, anh là công an, mấy dịp đó mặc quân phục rồi mà em.
- Công an không lẽ không biết mặc đẹp sao?

Nghe Mẫn nhắc nhở hỏi các cơ vậy, Hiệp cười ha hả, lấy ngón tay cụng khế đầu cậu ta về thú vị và không nói gì. Dĩ nhiên là Mẫn không chịu vậy. Anh có biết rằng anh có người yêu là một nhà thiết kế thời trang không? Em để anh ăn mặc xấu chẳng khác nào để người ta chê cười em. Mẫn dậm chân về không hài lòng và lên một kế hoạch lớn, đó là tân trang lại anh.

Vốn là dân thời trang thứ thiệt nên Mẫn quyết định tự mình sẽ may cho anh mấy bộ quần áo nam giới thật đẹp và cũng rất model, bằng tất cả tình yêu thương. Long thật nóng máu khi thấy Mẫn tỉ mỉ tận tụy từng mũi kim đường chỉ với mấy bộ quần áo đó. Dĩ nhiên những số đo của anh, Mẫn

chẳng cần phải dùng đến thước, ờ, cậu kiểm tra kỹ hết từ lâu rồi còn gì. Tuy nhiên biết tánh anh nên Mẫn chọn màu nhã, nhưng vẫn sang trọng và làm sao để nổi bật những đường nét khỏe khoắn của anh.

- Của anh nè.

Nhìn chàng trai cười láu lỉnh cúi vào tay mình mấy bộ quần áo, Hiệp thoáng cau mày, lại giờ trò gì nữa đây? Anh thở hắt ra, Mẫn là vậy đó, bên anh, cậu ta hình như chẳng lớn nổi, lúc nào cũng mè nheo nũng nịu rất trẻ con.

Giở mấy bộ quần áo ra, Hiệp tròn mắt.

- Quần áo của ai mà nhiều quá trời vậy?

- Của anh chớ của ai!

- Trời đất, anh đâu có xài chi nhiều vậy!

- Hic, mấy bộ quần áo mà nhiều sao?

- Nhưng ba cái thứ đồng bóng này, làm sao anh mặc được?

Nhìn Hiệp cầm chiếc áo sơ mi rũ rũ, nhăn nhó, Mẫn tròn mắt nhìn anh.

- Loại này em may theo kiểu Hàn Quốc đang thịnh hành đó anh, em chọn cho anh những màu nhã nhất đó.

- Không... anh không mặc đâu - Hiệp xua tay lia lịa - Ba cái loại áo gì mà bó sát người thế kia, sao mà mặc.

Mẫn ngẩn người nhìn Hiệp, anh giả vờ hay không biết thật rằng anh có một vóc dáng rất chuẩn, cỡ người mẫu chuyên nghiệp cũng chỉ như Hiệp là cùng. Chưa kể anh có một gương mặt rất góc cạnh, không chừng nếu tham gia vào thế giới người mẫu sẽ nổi tiếng ngay thôi.

Liếc nhìn chàng trai đang mồm mỉm cười, Hiệp thắc mắc.

- Em cười gì vậy?

- Vòng 1 và vòng 3 của anh gần 100, vòng 2 tầm 75, chiều cao 1 mét 78, đúng không?

- Sao em biết? - Hiệp trở mắt ngạc nhiên.

- Hi, em làm nghề thiết kế thời trang mà, bộ em không có quyền biết số đo của anh sao... mới lại... - Mẫn che miệng cười e thẹn, Hiệp cũng đỏ bừng mặt, làu bàu - Em ghê quá.

Mặc cho Hiệp yếu ớt phản đối, Mẫn xông đến dùng vũ lực bắt anh phải thử quần áo của mình may. Cậu kể lể.

- Anh có biết rằng, xưa nay em chưa bao giờ may đồ tây cho ai đâu đó. Anh là người đầu tiên đó nghe.

Nghe Mẫn nói, tự dưng Hiệp thấy thương thương, ừ cậu ta cũng vì anh thôi. Đã lâu, lâu lắm rồi Hiệp chưa từng đi may đo đồ nữa, đa phần mua vội tại mấy nơi may sẵn, với lại vóc dáng anh vốn chuẩn, nên mặc đồ rất dễ.

- Thôi được, đưa đây, để anh vô trong thay đồ.

Mẫn nhe răng cười, ánh mắt sáng long lanh.

- Không, thay ngay ở đây đi, để em còn xem có phải chỉnh sửa gì không.

- Vô duyên quá đi ông Hai....

Xưa nay quen quần jean, áo thun, thoáng rộng quen rồi, giờ phải đóng bộ nên Hiệp rất lóng ngóng. Đứng trước chiếc gương lớn, Hiệp nghiêng qua nghiêng lại ngắm mình trong gương, anh thấy lạ lắm hẳn. Một gã trai bảnh bao đến là lạ và, ừ, đẹp trai nữa. Hiệp thấy thích thích, còn Mẫn, quá

thích rồi. Cậu ngắm nghía công trình của mình từ đầu đến chân, lòng đầy tự hào. Anh của cậu thật là trọn vẹn.

- Buông ra... nhả hết đồ rồi nè... em thiệt là...

Đến cơ quan, Vũ Hiệp ngượng ngùng đẩy xe vào, mấy đồng đội tròn mắt la chí chóc. Mặt đỏ ửng, Hiệp thấy quê quê, nhất là có mấy tiếng chọc ghẹo.

- Bộ chị chọn đồ cho anh đó hả?

- Tầm bậy, yêu đương gì.

Nhìn Hiệp đỏ mặt chối, người đồng nghiệp nhìn anh bật cười.

- Cô nào chắc phải thương yêu cậu lắm mới chọn bộ đồ này?

Trước vẻ khó hiểu của anh, người đồng đội kia nói tiếp.

- Bởi cô rất yêu thương cậu, hiểu cậu nên mới chọn được đồ này, nhìn nhã và sang trọng.

Đại tá Chiến Thắng, Trưởng phòng của Hiệp vốn là một thủ trưởng nổi tiếng ít nói, rất nghiêm nghị nên lính ngại gặp ông. Ông cũng từng là cấp dưới của ba Hiệp hồi chiến tranh, sau này còn là em kết nghĩa với ba Hiệp nên rất thân thiết với gia đình anh. Chính ông gợi ý nên cho Hiệp đi công an, rồi khi anh ra trường chính ông nhận về đơn vị mình để kèm cặp, rèn luyện. Chẳng thế mà bấy lâu nay vẫn có lời đồn Hiệp có ô dù đó sao. Nhưng Hiệp biết, anh chưa từng nhận ở người chú nghiêm khắc này một sự thiên vị nào ngoài những đòi hỏi trong công việc. Anh vừa kính trọng và vừa sợ dù chưa bao giờ bị ông la mắng. Thấy Hiệp đi ngang qua phòng làm việc, ông Chiến Thắng bất ngờ vẫy tay gọi lại làm Hiệp phát hoảng. Có khi nào ông la, công an mà ăn mặc màu mè thế này không. Hiệp lóng ngóng bước vào phòng làm việc, rụt rè.

- Thừa chú.

- Đứng nghiêm tôi xem nào.

Hiệp đứng thẳng đờ người, căng thẳng. Vị lãnh đạo chấp tay sau đít, đi quanh anh gật gù liên tục, bên ngoài đám lính trẻ cũng ngóng vô, lào xào. Bất ngờ ông vỗ vai Hiệp cái bộp, cười vui vẻ.

- Mặc rất đẹp, cháu mặc rất đẹp. Lính hình sự là phải vậy chớ, đúng là con trai anh Năm có khác, thôi về phòng làm việc đi.

Trút được gánh nặng ngàn cân, Hiệp dựa liên tục và lủi nhanh khỏi phòng sếp. Khởi nói, hôm đó Hiệp trở thành tâm điểm tò mò của mọi người, ai cũng nói rằng chắc anh đang yêu rồi và bộ đồ này do người yêu sắm cho.

Tối.

- Lần sau không mặc nữa nghe, em làm anh quê quá, hôm nay cả đơn vị chọc anh đó, nhất là mấy đứa lính trong đội.

- Bộ họ chê sao? - Mẫn thắc mắc.

- Hồng phải, họ nói... - Hiệp ú ớ không nói tiếp nữa.

- Họ nói sao? - Mẫn kỳ kèo.

Cuối cùng Hiệp đành trả lời trong vẻ ngượng ngượng.

- Họ nói anh đang yêu.

Mẫn đỏ bừng mặt, cười hi hi vẻ khoái chí. Hiệp lắc đầu quầy quậy.

- Không mặc nữa nghe chưa.

- Ờ, với em, anh không mặc gì càng tốt.

- A... nhột... nhột...

Minh Mẫn năn ni mãi, anh mới chịu đi dự một buổi giới thiệu mẫu thời trang lớn mà Mẫn lần đầu tiên được giữ vai trò giám đốc sáng tạo nghệ thuật.

- Cuộc biểu diễn này coi như là dấu mốc khẳng định sự nghiệp của em đó.

Nghe Mẫn nói vẻ quan trọng như vậy nên Hiệp mới đồng ý, chớ anh rất ngại đến mấy nơi này. Mẫn cũng tuyên bố.

- Từ nay em là stylist của anh đó.

- Stylist? - Hiệp trở mặt ngạc nhiên.

- Tức là kỹ năng phối hợp trang phục cùng phụ kiện, cách phối màu cũng như ý tưởng trong từng bộ ảnh, bộ trang phục mỗi khi anh mặc.

Hiệp phá lên cười giòn giã, anh có phải là diễn viên, người mẫu hay làm ngoại giao đâu mà phải có stylist, Mẫn làm quan trọng hóa vấn đề rồi. Thế nhưng Mẫn vẫn tỉnh bơ nói tiếp.

- Nè anh nghe đây. Để có được kiến thức tổng quan về stylist thời trang và tạo ra sự hòa hợp thẩm mỹ với cá tính, anh nên hiểu đó không hề đơn giản chút nào. Đây là công việc của một nhà thiết kế thời trang thực thụ sau khi tập phối hợp đồ, màu sắc lại với nhau và cần phải học hành nghiêm túc. Sao, anh còn chê em nữa không?

Đề xứng danh là stylist của Hiệp, Mẫn chọn cho anh bộ khá trẻ trung nhưng cũng trông thật mạnh mẽ và lịch lãm. Không nói ra nhưng Hiệp cũng thấy hài lòng. Anh đỏ mặt trước ánh mắt quan sát, xét nét của Mẫn, rồi thở hắt ra.

- Bộ em tính đem anh ra để làm người mẫu thời trang hay sao?

- Tại sao không? - Mẫn cười khanh khách, ánh mắt sáng ngời vẻ thú vị.

Mẫn thấy người đàn ông của mình, cậu thầm gọi vậy, dễ thương lạ thường.

***

Cà phê Liti vắng khách. Bước vào, Nguyễn Nguyên nhận thấy khung cảnh quán thật yên tĩnh. Lác đác khách ngồi nơi này nơi kia. Khi Tuyết Lan vừa bước xuống xe ô tô là một nhân viên vội vã chạy ra chào đón với nụ cười tươi.

Đích thân quản lý chạy lại. Một gã đàn ông trẻ tóc chải hai mái vuốt gel ướt rượt, có nụ cười đàn bà với ánh mắt lúng liếng, hai tay cầm menu, nở nụ cười xun xoe trước Tuyết Lan.

- Chị uống gì ạ?

Nàng ngược nhìn Nguyên nở nụ cười quyến rũ, rồi phẩy tay với quản lý.

- Kệ chị.

Quản lý dạ khẽ, lúi nhanh, tuy nhiên vẫn ném cái nhìn tò mò về phía Nguyên. Bà chủ đẹp, bà chủ nổi tiếng, xưa nay đàn ông theo đuổi thiếu gì. Từ thương gia hạng sang cho đến ngoại kiều nhưng bà chủ có tiếng là kiêu kỳ. Hôm nay, lần đầu tiên bà chủ cùng đi với khách quen đến đây uống giờ này.

- Anh nghĩ thế nào nếu Lan pha một ly cocktail mời anh?

Nụ cười của nàng làm cho Nguyên thấy hồi hộp, anh lúng túng, âm ừ. Tuyết Lan đứng dậy, bỏ đi vào trong nhà.

Cà phê Liti nổi tiếng bởi vị trí đẹp nằm trong khu đất vàng thành phố. Đây cũng là loại quán sang trọng dành cho khách có đẳng cấp. Thành thật mà nói Nguyễn chưa bao giờ đến đây bởi nó không hợp với túi tiền một thám tử tư như anh. Và anh không ngờ rằng, Tuyết Lan lại là chủ quán này. Khi ngồi trên xe hơi, hiểu thắc mắc của anh, Tuyết Lan giải thích, thực tế quán có đến mấy phần hùn, trong đó nàng có một phần. Tuy nhiên những đại gia bỏ tiền ra hùn kia giao khoán cho nàng đứng tên quản lý bởi họ tin tưởng tài năng kinh doanh của nàng.

Trong khi Nguyễn đang mơ màng theo tiếng piano dịu dàng nghe như những giọt mưa rơi thánh thót thì Tuyết Lan quay lại.

Nàng đặt lên bàn một ly cocktail với rượu Cointreau cam trước mặt Nguyễn, nói thông thả:

- Hãy xem mỗi loại rượu, bia hay đồ uống là một đặc trưng văn hóa cho một nước thì khi pha chế cocktail, những bartender khéo léo đã hòa trộn những mảng văn hóa vào với nhau.

Nhìn Nguyễn Nguyễn đang ngẩn người ngạc nhiên, nàng che miệng cười khúc khích.

Anh quên mất rằng Lan đã từng Bartender đó sao.

Vừa nói nàng vừa đưa bàn tay thon, trắng muốt lên xòe ra minh họa khiến Nguyễn nhìn say mê và anh cũng chợt phát hiện nàng đã thay đồ, mặc chiếc váy áo bằng lụa tơ tằm cao cấp màu tím than, phong cách của nhà thiết kế Alberta Ferretti với nhiều họa tiết tinh tế, lạ mắt, nhìn đẹp và huyền bí. Chẳng gì nàng cũng là chủ của một cửa hàng thời trang cao cấp sao. Nguyễn thầm quan sát.

Tuyết Lan lúng túng trước ánh mắt quan sát của gã đàn ông vừa say mê, ngưỡng mộ nhưng cũng có gì đó làm cho nàng nôn nao. Sau khi chòng mắt, trái tim nàng đã đóng cửa cũng đã năm nay rồi. Kẻ ngưỡng mộ không thiếu gì, kẻ cầu xin tình không thiếu gì khi nàng là người đàn bà đẹp

và giàu có. Không hiểu sao trái tim nàng cứ dửng dưng với tất cả, mặc dù nàng vẫn dự tiệc chiêu đãi này kia, nhưng chưa ai được diễm phúc nàng ban cho một chút tình. Đến giờ vẫn vậy, kẻ theo vẫn xếp hàng, những bó hoa tươi ngưỡng mộ vẫn âm thầm gửi đến hàng ngày. Thế rồi không hiểu sao sau khi gặp thám tử tư này, đôi mắt biết nói luôn như rướm lệ buồn lại làm cho nàng thấy thao thức. Đàn ông đẹp trai thời buổi này thiếu gì, Nguyễn Nguyên cũng là một gã đàn ông đẹp trai với khí chất đàn ông như bốc cháy, nhưng riêng đôi mắt luôn thẳng thốt của anh ta lại làm cho nàng nôn nao. Nếu không là Nguyễn, không bao giờ nàng chịu kể lý do nào nàng thuê công ty Thám tử Việt theo dõi Bạch Vân. Có quá nhiều tế nhị trong đó. Những tài liệu Nguyễn đem về theo hợp đồng là gần như những thông tin công khai, không có gì đáng chú ý. Cuối cùng Nguyễn Nguyên tìm đến nàng buồn rầu thông báo, có khả năng công ty anh ta chỉ có thể hoàn thành một phần hợp đồng này theo yêu cầu của khách hàng. Đó cũng là một thách thức lớn cũng như là sự đả kích với một thám tử nổi tiếng như anh. Không hiểu sao lúc đó Tuyết Lan lại đột ngột đồng ý giúp Nguyễn bằng cách quyết định kể thêm cho anh biết thêm lý do nào nàng thuê công ty Thám tử Việt theo dõi Bạch Vân. Lý do gì, nàng không giải thích nổi.

Họ hẹn nhau đến quán cà phê Liti.

Tuyết Lan chống cằm ánh mắt nhìn xa xăm, rướm lệ, buồn rầu nói:

Trước kia Lan làm nghề Promotion girl tức xúc tiến thương mại. Có hai dạng PG. Một dạng PG đứng giới thiệu sản phẩm cố định ngay tại chỗ làm; một dạng PG “di động”, làm bán thời gian, xuất hiện trong các lễ lạt khai trương, tiệc tùng... Vì cần tiền và có nhan sắc nên Lan làm cả hai khi có điều kiện.

Giọng nàng xa xăm:

- Anh biết đấy, Lan là một nữ sinh viên, hoàn cảnh gia đình quá khó khăn, mà những nghề làm thêm như dạy thêm, bán hàng ngoài giờ... đều không đủ sống, nên Lan quyết định nộp đơn dự tuyển vào làm nghề

Promotion girl này và cũng sa ngã từ đây - Nàng nhếch mép cười lạt - Một lý do cũ rích mà bất kỳ người đàn bà bán thân nào cũng dễ dàng nêu ra biện hộ cho mình.

Có nên tàn nhẫn với mình thế không? Nguyên muốn kêu lên ngăn cản nàng đừng nói nữa. Tuy nhiên Tuyết Lan vẫn nói bằng giọng đều đều vô cảm.

Trong cái thế giới xô bồ đó, một cô gái yếu ớt như Lan làm sao tránh khỏi những cám dỗ. PG chỉ là những cô gái chân dài, mặt đẹp, ba vòng đạt chuẩn. Song về bản chất “Promotion Girl”, còn là những cô gái kiêm nhiệm nhiều công việc, từ giới thiệu sản phẩm, bán hàng khuyến mại đến người mẫu tóc, thậm chí làm MC. Và nghề PG này tuổi thọ rất ngắn, chỉ khoảng 26 tuổi là về vườn rồi, thế nên ai cũng cố.

Nàng thờ nhẹ mà không giải thích là phải có điều gì, có kiếm tiền chẳng?

Nguyên thờ dài gật đầu nhẹ. PG-Promotion Girl hiện đang là một nghề “hot” trong giới trẻ. Do công việc, anh có dịp đi sâu trong giới này nên Nguyên biết rằng, đằng sau những nụ cười rạng rỡ thường trực của các cô gái ấy, là không ít nước mắt nuốt vào trong.

Thế rồi trong một lần đang tiếp thị sản phẩm, ông ấy xuất hiện. Một người đàn ông tuổi gấp đôi Lan, nhưng nhìn khá trẻ, ăn nói nhã nhặn, lịch sự và tỏ lời mời đi ăn sau khi Lan hết giờ làm. Một tuần lễ liền, hôm nào ông ấy cũng đến, cũng đưa ra lời mời như thế. Thú thật, các bạn đi trước đã cảnh cáo cho biết những cám dỗ nghề này rồi nên Lan luôn cảnh giác, từ chối. Hôm đó, đúng là một ngày Lan đã rất mệt. Bị cảm cúm nhưng luôn phải vững tinh thần “nghiên răng” trong đồng phục “thoáng gió”, giữ đôi chân cứng cáp để đứng liên tục trong nhiều giờ đồng hồ nói chào, tươi cười, nhắc tên sản phẩm để khách hàng đừng phiền lòng mà phản ảnh với công ty thuê mình, dù nhiều lúc muốn khụy xuống rồi.

Và hôm đó Lan đã nhận lời. - Tuyết Lan nhắm mắt về mặt mới.

Nhờ sự giúp đỡ của ông ta mà Lan học xong đại học, ra trường. Lúc đó Lan quyết định chia tay và lao vào tìm kiếm việc làm. Té ra cái bằng đại học không “to” như Lan nghĩ, thầy trật Lan cũng xin được vào một cơ quan Nhà nước. Với đồng lương ba đồng ba cọc, Lan sống trong héo hắt, chật vật, không có cơ hội ngóc đầu lên được. Điều làm Lan buồn rầu là dù đã ra trường đi làm, có đồng lương rồi, nhưng Lan không có nhiều cơ hội để giúp đỡ ba má, em út dưới quê. Lan sống rất nản. Thế rồi lần thứ hai ông ấy xuất hiện, lần này Lan tự nguyện ngã vào vòng tay ông ấy.

Tuyết Lan đứng dậy đến bên cửa sổ quán cà phê, dăm dăm nhìn ra ngoài như muốn nén cảm xúc. Qua ánh sáng chiếu ngược, Nguyên thấy nàng có một eo lưng thon tròn nhìn rất hấp dẫn. Nguyên thấy miệng khô ran phải với cầm chén nước.

Người chồng quá cố của Lan cũng do chính ông ấy giới thiệu. Một doanh nhân Đài Loan, bạn làm ăn với ông ấy - Nàng thờ dài - Từ đó đến nay chúng tôi thiết lập một mối quan hệ bạn bè. Cũng cả mười năm rồi....

- Thưa cô Tuyết Lan - Nguyên thận trọng lên tiếng - Thế đã bao giờ ông ấy kể cho cô rằng mình kinh doanh gì không?

Tuyết Lan ngả người ra ghế, rút điều thuốc, Nguyên chồm tới cầm hộp quẹt, bật lửa. Nàng liếc nhanh nhìn Nguyên, môi thoáng nở nụ cười.

- Hồi đó ông ấy nói với Lan là kinh doanh buôn bán gì đó bên Campuchia. Lan cũng vài lần cùng chồng qua bên, nhưng chưa bao giờ thấy ông ấy đưa đến công ty mình, cũng có ngạc nhiên, nhưng Lan nghĩ làm kinh doanh, mỗi người có bí mật riêng nên không tìm hiểu.

Nguyên gật gù, Tuyết Lan nhìn anh, nói tiếp:

- Dăm năm gần đây, ông ấy chuyển hẳn vào Việt Nam kinh doanh, thú thật kinh doanh gì Lan cũng không biết luôn bởi ông ta rất kín tiếng, ít nói

về mình.

- À...

- Bây giờ Lan và ông ta là bạn bè thân quen, ông ta có công việc của ông ta và Lan có công việc của Lan, nhưng dù sao Lan cũng biết ơn ông ấy. Cơ nghiệp này, do vợ chồng Lan phấn đấu mà có, nhưng thừa ban đầu, ông ấy đã giúp đỡ Lan rất nhiều.

Không hiểu sao Nguyên nghe rất rõ hai chữ là bạn được nhấn mạnh của Tuyết Lan như một sự khẳng định, minh định với anh vậy.

Những ngón tay thon nhỏ của nàng cầm điều thuốc nhìn thật hấp dẫn, Nguyên trầm nghĩ. Tuyết Lan thở dài.

- Sau khi ông ta chuyển hẳn sang Việt Nam kinh doanh cũng mới vài năm thôi, thì... - Nàng thoáng thở dài nói về ngập ngừng - Ông ta nói, dù sao chồng Lan cũng mất mấy năm rồi và sau này ông ấy muốn... muốn nói lại mối quan hệ trước kia.

Nguyên gạt gù ra là vậy.

- Lan từ chối...

Nàng thoáng liếc nhìn Nguyên, gương mặt hơi ửng hồng, nói khẽ:

- Giờ chúng tôi chỉ là bạn.

Nguyên cười gượng, sao nàng lại phải giải thích với anh cụ thể như vậy nhỉ?

- Thỉnh thoảng ông ta vẫn lui tới thăm Lan. Thương ông ta sống xa vợ con, cô đơn nên thỉnh thoảng Lan vẫn nấu cho ông ấy những món ăn quen, trò chuyện, lâu lâu đi đâu đó nghe nhạc, rồi ai về nhà nấy. Đột nhiên có một lần ông ta cho biết người chồng quá cố của Lan và ông ta có đầu tư vào mấy doanh nghiệp lớn, nay muốn san sẻ bớt sang cho Lan.

- Doanh nghiệp lớn...? - Nguyên nhíu mày chú ý.

- Vâng. Đạo này ông ấy hay than mệt, công việc căng thẳng và có tâm sự với Lan rằng, có khả năng phải rời khỏi Việt Nam nên muốn san sẻ phần đầu tư đấy cho Lan, dù sao nó cũng có phần hùn của chồng Lan nữa - Tuyệt Lan nhún vai - Nhưng sức Lan chỉ ngang đây thôi, tiệm thời trang và một quán café là quá đủ, Lan không tham.

Điều làm Lan ngạc nhiên là khi còn sống, chồng Lan chưa bao giờ nói có hùn hạp làm ăn gì với ông ta cả. Họ tuy là bạn bè, nhưng mỗi khi Lan hỏi về ông ấy thì chồng Lan thường nhăn mặt xua tay... thật không hiểu sao cả. Sau đó Lan có cậy nhờ vài người bạn làm ăn chung với chồng Lan trước kia, tìm hiểu xem hồi đó chồng Lan có hùn hạp làm ăn gì với Bạch Vân không? Những câu trả lời mơ hồ, rất khó chịu.

Tuyệt Lan nhún vai, cau mày:

- Thế rồi giờ đột nhiên ông ta lại tiết lộ không có ai tin cậy để quản khối tài sản mình nếu một mai phải ra đi nên muốn san sẻ chút ít với Lan. Lan ngạc nhiên hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng ông ta nhất định không trả lời.

Nàng với tay đến gói thuốc nhưng Nguyên thò tay cầm gói thuốc cất vào túi mình, Tuyệt Lan sững sốt nhìn gương mặt nghiêm nghị vẻ không hài lòng của anh, rồi mỉm cười, nói tiếp:

- Thời gian gần đây ông ta ít đến thăm Lan và mỗi lần đến đều tỏ vẻ rất thận trọng, không còn tự tin thông thả như trước kia, đã thế ông ta còn thuê người theo bảo vệ và bọn họ mỗi khi đến nhà Lan đều rất soi mói. Có những người mà Lan nghĩ không phải là người Việt.

Trong đầu Nguyên thoáng hiện mấy gương mặt lạnh tanh, đeo kính đen che gần kín gương mặt mà anh từng gặp. Đúng bọn chúng rồi.

- Thế rồi một lần trong khi ăn, Bạch Vân buột miệng nói, bí mật làm ăn của ông ta là bí mật sống chết, không ai có thể biết nếu như người đó muốn chết. Ông ta đe dọa Lan chẳng?

Tuyết Lan thở dài.

- Lan sợ anh ạ. Có vẻ như một nguy hiểm nào đó đang bủa vây quanh mình. Một người đàn bà cô đơn trong căn nhà của mình.

Không hiểu lời nói của nàng có ý nghĩa gì không nhỉ, Nguyên thầm hỏi.

- Chắc giờ anh hiểu lý do vì sao Lan thuê công ty anh rồi chứ?

- Tôi hiểu - Nguyên gật đầu.

Người đàn bà đưa mắt liếc nhanh qua gương mặt cương nghị của Nguyên nhưng không nói gì.

- Cả hai uống café, im lặng nghe bản nhạc Anh còn yêu em của Anh Bằng qua giọng hát Nguyễn Khang, Thiên Kim, Hồng Nhung...

Anh còn yêu em

Như rừng lửa cháy

Anh còn yêu em

Như ngày xưa ấy

Chiều xuống mờ sương

Cửa đóng rèm buông

Gối về bên gối

Môi kề bên môi...

Tuyết Lan thoáng liếc nhìn Vũ Nguyên, gò má hơi đỏ ửng:

- Thế rồi có lần Bạch Vân lại ngỡ ý muốn cùng Lan đi đâu đó xa thật xa. Lan hỏi xa là xa thế nào, cụ thể đi đâu. Rất lâu ông ấy mới chịu trả lời rằng ví dụ ra nước ngoài sinh sống, đến một nước châu Âu nào đó.

Đang là doanh nhân lớn, ăn nên làm ra tại Việt Nam, sao ông ta lại tự nhiên bỏ đi như vậy?

- Vâng, Lan cũng từng hỏi ông ta vậy nhưng Bạch Vân cười vẻ rất khó hiểu và không trả lời. Tuy nhiên ông ta lại nói với Lan một câu rất ớn lạnh, biết nhiều quá khó sống lâu, sau đó dường như nhận thấy mình quá lố, Bạch Vân khỏa lấp bằng những câu chuyện cười cho qua chuyện.

Tuyết Lan di di ngón tay trên mặt bàn, rồi nhìn Nguyên.

- Lan bỗng thấy sợ. Quen nhau cả chục năm nhưng té ra mình có biết gì về ông ta đâu? Đến người chồng quá cố của Lan cũng rất ngại nói về người đàn ông này, đến giờ Lan mới nhận ra, ông ta bí hiểm quá, thậm chí là đáng sợ nữa là khác. Sau này Lan dần dần tìm mọi cách né tránh không gặp ông ta nữa, Lan sợ.

Nguyễn Nguyên gật gù, đúng vậy. Những thông tin mà anh đang thu thập được cho thấy doanh nhân Bạch Vân không đơn giản chỉ là một doanh nhân, con người này chứa đầy những bí mật bí nguy hiểm nào đó.

- Bất đắc dĩ Lan mới phải thuê đến công ty Thám tử Việt thôi, Lan không hình dung ra nổi nếu ông ta biết việc làm này thì sẽ phản ứng ra sao? Liệu có giết Lan không?

Gương mặt nàng tái xanh đến tội nghiệp, không định trước, Nguyễn Nguyên bất ngờ đứng dậy, bước sang ngồi chung cùng ghế với nàng, Tuyết Lan dựa hẳn vào người anh, im lặng, trong tiếng nhạc êm đềm. Nguyên cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang run của nàng áp nhẹ vào ngực mình, mỉm cười, nói khẽ như hát.

- Em yên tâm, còn có anh đây mà.

Đang phóng xe máy đi thì Nguyên thấy máy rung, hiện lên số của sếp. Tiếng ông hể hả nhưng sao anh nghe như có phần giễu cợt.

- Công ty mới nhận thêm một hợp đồng thuê cậu làm thám tử kiêm vệ sĩ.

Nguyên dừng xe Honda sừng sốt.

- Sao lại là cháu... chú biết đó, hợp đồng Tuyết Lan đến nay vẫn chưa xong.

Tiếng sếp cười cợt trong máy.

- Nhưng người ký hợp đồng lại chỉ muốn thuê cậu thôi.

- Không được đâu chú ơi, vụ Tuyết Lan chưa xong, cháu không nhận vụ khác đâu. Với lại, cháu không quen ba cái vụ làm vệ sĩ, chú cử mấy thám tử khác đi. Chọn mấy đứa nhỏ vừa ra trường công ty mình mới tuyển đó.

Tiếng sếp cười ha hả trong điện thoại rồi bất ngờ:

- Nhưng nếu người thuê dịch vụ thám tử kiêm vệ sĩ là Tuyết Lan thì sao?

***

Thế giới thời trang đèn màu hình như vốn không dành cho đàn ông mà chỉ cho những gã ốm ờ xanh đỏ dù khoác lên vai một đồng danh hiệu siêu mẫu, chuẩn men này kia. Là một nhà thiết kế trẻ đang khẳng định tên tuổi, vây quanh Mẫn lúc nào cũng một đám người nhiều màu sắc, chưa kể dăm ba đại gia sẵn đón. Xưa nay, người mẫu và nhà thiết kế vốn thường là quan hệ cộng sinh có qua có lại, hiểu cách nào cũng được, riêng Mẫn cố gắng tránh xa điều đó. Thế nên trong giới này luôn nói Mẫn chảnh là vì vậy.

Chiếc xe hơi lượn êm một vòng rồi dừng lại phía sau rạp hát. Mẫn giải thích.

- Mình đi cửa sau thôi anh à, tránh ba cái ống kính phóng viên không cần thiết.

Hiệp gật đầu, cùng Mẫn đi vào phía trong hậu trường. Lao xao những tiếng chào, Hiệp thấy hoa mắt, phía trong hậu trường lô nhô những người mẫu, diễn viên, ca sĩ... cả một thế giới đèn màu phấn son rợp trời khiến anh thấy ngộp thở. Rất nhiều tiếng chào, huýt gió, thậm chí dăm ba chàng trai, cô gái trẻ đẹp sau khi chạy lại chào Mẫn, làm vài cử chỉ ôm hôn thăm thiết. Tuy nhiên Mẫn mặt lạnh tanh, chào hỏi và cố tránh những cử chỉ thân mật ấy, khiến dăm người ngạc nhiên tự hỏi, có phải vì gã đàn ông bảnh bao có gương mặt hàm hồ, đang đứng phía sau mà nhà thiết kế Minh Mẫn lại như vậy không.

Xưa nay Mẫn vốn đi đâu cũng một mình, còn không cũng là người trong giới thời trang, người mẫu. Lần đầu tiên đi bên anh là một gã đàn ông lạ hoắc mà chưa ai từng thấy bao giờ nên ai cũng ngạc nhiên, thắc mắc. Những ánh mắt như lưỡi dao nhìn về phía Hiệp, tò mò, ghen tị... Là một võ sư có đẳng cấp, một cảnh sát hình sự chưa từng run chân trước mũi súng của những tên cướp của giết người chuyên nghiệp nhưng nay bước chân Vũ Hiệp bỗng trở nên ngập ngừng, ngượng ngại trước biết bao ánh mắt công khai nhìn về phía anh. Anh cố so vai, thu người như muốn cho nhỏ bé lại, đi khuất lấp sau phía Mẫn và trong bụng tự trách mình, đến ba chỗ này làm chi. Trước những ánh mắt tò mò của mọi người, Mẫn tỉnh bơ, kiêu hãnh ngẩng cao đầu vẻ đầy khiêu khích.

Một thanh niên trẻ, chừng tuổi Mẫn, phía xa xuất hiện, tiến đến chỗ hai người. Mẫn vui mừng chào anh ta, rồi giới thiệu với Hiệp:

- Đây là nhà thiết kế Thanh Long, bạn em.

Gương mặt Mẫn ửng hồng nhìn Thanh Long, nói khẽ:

- Ảnh đó.

Hiệp lúng túng chào Long, trong khi Long nhìn anh bằng ánh mắt là lạ. Không hiểu sao Hiệp có cảm giác người đàn ông này đang ghen tức với mình. Long thở dài, giờ thì thấy rõ người yêu của Mẫn rồi. Quả là anh ta có sức thu hút kinh người, hèn gì Mẫn chết lên chết xuống vì anh ta cũng đúng. Long mỉm cười, chào anh, rồi kêu Mẫn lại bàn làm việc. Không muốn để cho Hiệp đứng trơ lúng túng, Mẫn lấy từ Long hai chiếc vé VIP rồi lôi anh đi xuống dưới ghé ngồi.

- Đến hai chiếc ghế VIP của mình, Minh Mẫn ấn anh ngồi xuống, nói nhỏ nhẹ. - Anh chờ em.

Và sau đó cậu ta biến lên sân khấu, mất hút. Anh nhìn quanh thở dài, chao ơi, lại một thế giới ỡng ẹo xanh đỏ không rõ giới tính vây quanh với những bộ trang phục, quần áo, tóc tai không thể nào miêu tả nổi. Đó là thời trang sao?

- Cho mình hỏi... bạn tên gì?

Một giọng nói nhát nhót âm thanh ẹo ợt vang lên bên tay làm Hiệp giật nảy người, quay lại nhìn kẻ nói chuyện, một gã đàn ông? Khó biết gọi là đàn ông gì. Anh cười gượng.

- Tôi tên... Hiệp...

- Hiệp là bạn trai của Mẫn hả?

Choáng vì câu hỏi thẳng thừng bất ngờ của người đối diện. Ngượng chín người, Hiệp lúng túng không biết nói gì. Gã đàn ông bên cạnh, che miệng khe khẽ như muốn nói rằng, khỏi từ chối, tôi biết rồi. Hiệp đành tâng lờ nhìn qua chỗ khác. Tấp nập người ra vào trên sân khấu. Cứ nhìn Mẫn chạy qua chạy lại đưa tay chỉ trỏ là có thể thấy cậu ta là một người rất có uy tín.

- Những lần ngồi café, Mẫn vẫn thường tâm sự ước mơ của mình sau này là mở một công ty thời trang và đào tạo người mẫu. Một thực tế là thời trang Việt Nam so với thế giới cũng giống như chàng tỳ hon đứng cạnh những gã khổng lồ. Nói cách khác, thời trang Việt Nam mình chưa phát triển anh à, bởi vì chúng ta không có “công nghệ về thời trang” với quy trình đào tạo chuyên nghiệp... Cái anh nhìn thấy ở thời trang Việt Nam hiện nay theo em chỉ mới là từng cá nhân, chứ không thể gọi là tổng thể được.

Hiệp gật gù, âm ừ trong miệng.

- Nước Mỹ họ có hơn 1.000 công ty người mẫu, đến một nước trong khối Asean chúng ta là Philippines mà họ cũng khoảng vài trăm. Còn ở Việt Nam mình, anh thấy đó - Minh Mẫn khoa tay diễn giải - Công ty người mẫu chỉ đếm trên đầu ngón tay. Em thấy đây là một thị trường còn bỏ ngỏ rất nhiều.

Hiệp lắng nghe, gật gù nhưng không tham gia bởi anh đâu có rành chuyện thời trang của Mẫn.

- Với mỗi công ty đều có một hướng đi riêng, em thì muốn hướng cho người mẫu của mình phải đi lên bằng con đường chuyên nghiệp, không phải kiểu người mẫu rẻ tiền, háo danh... Em sẽ không chọn những người mẫu nổi tiếng để ký hợp đồng đào tạo lâu dài đâu mà sẽ chọn những gương mặt trẻ, mới, có tiềm năng nhưng chưa nhiều kinh nghiệm rồi đào tạo họ.

- Chả lẽ không nói gì? Hiệp ngập ngừng.

- Thế em định hướng phát triển công ty mình ra sao?

Mẫn nghiêng đầu, nhìn rất dễ thương, cười.

- Em muốn công ty mình đi theo hướng đa quốc gia, đưa người mẫu của mình ra thế giới và ngược lại một cách chuyên nghiệp.

Một ước mơ to lớn nhưng không viễn vông, không hiểu sao Hiệp tin rằng Mẫn sẽ làm được điều đó.

- Nhìn bạn... manly ghê.

Gã đàn ông bên cạnh vừa nói vừa tặc lưỡi, nghe như có cả tiếng nuốt nước bọt, rử rử.

- Nhà thiết kế Minh Mẫn đang lên đó, giờ ai mà vô show của ảnh là niềm ước mơ. Biết bao người mẩu vây quanh nhưng đâu dễ gì được ảnh để ý. Tụi này luôn tò mò cá nhau xem ai được điểm phúc là “người của ảnh”, biết bao đứa lượn lờ vây quanh, thậm chí mấy đại gia cũng tung tiền sẵn đó nhưng ảnh vẫn đi về một mình.

Gã đàn ông thở dài vẻ tiếc rẻ.

- Không dè lại là bạn.

Gã ta đưa ánh mắt ướt rượt nhìn gã đàn ông vạm vỡ hàm hồ ngồi bên cạnh nhưng hoàn toàn lạ hoắc với thế giới người mẩu, thời trang ở đây. Khí chất đàn ông của gã trai này tỏa ra hùng hực đến mức gã ta cũng không giấu được vẻ thèm thuồng, kích động. Gã lắc lư đầu, không hiểu Mẫn kiếm đâu được một con nai vàng, trai “thắng” chính hiệu quá hấp dẫn này.

Ánh mắt vuốt ve của gã đàn ông như chạy trên từng thớ thịt trên người làm Hiệp thấy gai gai, bất giác anh hơi nhích người ép bên kia ghế, ngượng nghịu mất tự nhiên. Lạ, cuộc đời anh chưa từng sợ cái gì, sao lại rơi vào đây. Anh thở dài. Thế giới này quá khó gần gũi với anh.

- Cho em xin số điện thoại của anh đi...

Gã đàn ông đảo mắt nhìn quanh, cúi đầu xuống, rử rử nói.

Hiệp lúng túng, cười gượng gạo, dĩ nhiên anh không muốn đưa số điện thoại di động của mình cho gã đàn ông này tí nào, nhưng từ chối thì kỳ quá

nên lưỡng lự chưa biết nói sao. May thay Mẫn bất ngờ ào đến như cơn gió, thấy Mẫn, gã đàn ông lập tức ngồi duỗi thẳng lưng, ánh mắt nhìn thẳng lên sân khấu, gương mặt tỉnh bơ. Sự nhạy cảm có thừa của một nhà thiết kế lẫn cảm giác ghen tuông bất ngờ xuất hiện, Mẫn sa sầm cau có.

- Bộ ai quấy anh hả?

Tai đỏ rừ, Hiệp lúng túng lắc đầu.

- Đâu có em...

- Híc... em nhìn là em biết mà, anh đừng giấu em...

Mặc cho những ánh mắt tò mò, Mẫn kéo Hiệp đứng dậy. Hiệp giật tay lại, nói khẽ.

- Em làm gì kỳ vậy?

- Đi với em.

Hai người giằng co nhau trước bao ánh mắt nhìn về chế giễu, lẫn tiếng cười khúc khích.

Giận ít, ngượng nhiều. Hiệp giật phắt tay Mẫn ra, đứng dậy, dùng dùng bỏ về. Mẫn ngỡ ngàng nhìn theo gã đàn ông đang hùng hục giận dữ đi ra, thấy hai mắt cay cay.

Vũ Hiệp ra về trong cảm giác giận dữ pha lẫn ngượng ngập. Tại sao Mẫn lại đối xử với anh như vậy? Mẫn xem anh là ai, dễ bị những gã đàn ông nhót nhát ẻo lả ấy dụ dỗ hay sao. Một người từng xông pha sống chết, há sợ mấy cái thằng eo éo đấy sao? Vô lý quá. Nói thế thôi, Hiệp so vai chán nản, sao lại có những người như thế chứ. Sợ thật.

***

Tại tiểu bang California, ở thành phố cảng du lịch San Francisco có một khu Hoa kiều-Chinatown rất hoành tráng ngay khu vực trung tâm, chiếm hết đại lộ Grant và đường Bush. Biểu trưng dễ nhìn thấy nhất là chiếc cổng chạm rồng giống hệt như bất kỳ chiếc cổng nào trên đất thủ đô Bắc Kinh và nó là món quà vận chuyển công phu từ Trung Quốc đến Mỹ năm 1969. Đây là khu Hoa kiều cổ nhất ở Bắc Mỹ được thành lập năm 1840. Người Hoa ở Chinatown San Francisco khá giàu có. Từ Washington DC, New York đến San Francisco, họ nắm giữ và chi phối một nguồn tài chính không nhỏ. Người Mỹ gốc Hoa chiếm gần một nửa cư dân của San Francisco và Chinatown cổ xưa trên đại lộ Grant trở nên chật chội. Một Chinatown mới đã mọc lên trong khu vực sầm uất và nhộn nhịp nhất của vịnh biển. Đời sống của những người Hoa trẻ đã thay đổi nhiều so với ông bà cha mẹ, họ hòa nhập khá nhanh vào cộng đồng người bản xứ. Tuy nhiên những người Hoa thế hệ trước bằng mọi cách vẫn níu giữ nâng niu bản sắc của dân tộc mình. Họ giữ bản sắc hay đến nỗi, mấy trăm nay rồi mà người dân San Francisco vẫn quen gọi Chinatown ở đây là “City within a City - thành phố trong một thành phố” bởi nó vẫn giữ được nét văn hóa riêng đặc trưng Trung Quốc từ ngôn ngữ nói hàng ngày đến các ngôi đền hay các cửa hiệu thảo dược. Một trong cách họ giữ gìn những sinh hoạt đó chính là tại các Hội quán. Sau Tết Nguyên tiêu 15 tháng Giêng âm lịch, đến vía Lục tánh 16 tháng Hai âm lịch, và ngày vía bà Thiên Hậu 23 tháng Ba âm lịch là lớn nhất của người Hoa Phúc Kiến. Vì nhiều lý do lịch sử khác nhau mà người Hoa rời khỏi tổ quốc của mình để tha hương cầu thực khắp thế giới kiếm sống khá đông. Họ ra đi nhiều nhất vào cuối triều đại nhà Minh bị sụp đổ và nhà Thanh lên nắm quyền, khi mà phong trào phản Thanh phục Minh bị người Mãn Châu đàn áp dã man. Những con thuyền dong buồm ra khơi chạy trốn sự đàn áp, trước biển cả mênh mông sóng dữ gào thét đe dọa sẵn sàng nhấn chìm bất kỳ sinh linh nhỏ bé nào, những người Hoa chỉ biết chấp tay cầu nguyện với Thiên Hậu Thánh Mẫu phù hộ được bình an. Năm 1840, những người Trung Quốc đầu tiên đến đây gọi San Francisco là Cựu Kim Sơn với ý nghĩa là “núi vàng xưa” tên gọi này bắt nguồn khi mà làn sóng người di cư sang California đào vàng. Chinatown San Francisco cũng được hình thành trong khoảng thời gian trên và khi đó những người Hoa

thuộc bang Phúc Kiến đã rước tượng Thiên Hậu vào San Francisco, một trong những đô hội sầm uất tại nước Mỹ, cách đây hai thế kỷ để lập Hội quán và miếu thờ bà. Đến nay thì Hội quán người Hoa nằm rải rác nhiều nơi trên thế giới và đi đâu, riêng người Hoa Phúc Kiến cũng rước Bà theo để thờ như một vị thần bảo hộ.

Khác với miếu ông Quan Công, ông Bồn rực rỡ của người Hoa nói chung, nơi đây, nằm trong một con đường nhỏ chạy ngoằn ngoèo cũ kỹ tưởng như từ những thế kỷ trước có một ngôi miếu nhỏ thờ bà Thiên Hậu, nhìn cũ kỹ, tối tăm. Tương phản với những căn nhà chọc trời sáng loáng phía bên ngoài đang phủ bóng lên ngôi miếu này. Bước vào đây sẽ có cảm giác đang đến nước Trung Hoa cổ kính cách đây vài thế kỷ chứ không phải là nước Mỹ hiện đại của thế kỷ 21 này. Mà cũng khó gọi là miếu bởi cách thờ tự khá hồ lớn nên có thể gọi chính xác là chùa Minh Hương thì đúng hơn, dù tấm bảng treo trên cổng lại ghi là Miếu Bà. Cánh cửa sắt loang lổ lúc nào cũng đóng kín im im và chỉ mở rộng mỗi khi vào dịp lễ. Tuy miếu cũ nhỏ nhưng cũng đầy đủ những nét đặc trưng của một ngôi chùa Minh Hương, như mái ngói trắng men thanh lưu ly trên nóc, bên trong là bệ thờ sơn son thiếp vàng rực rỡ với bà Thiên Hậu mặc triều phục lộng lẫy, hai bên có cung nữ đứng hầu với lọng, quạt, phướn, đèn, hạc châu. Nhìn Bà ngồi oai vệ có cảm tưởng như đó là vị thánh mẫu hoặc một Hoàng hậu nương nương nào đó trên sân khấu Hồ Quảng. Ngoài ra, còn tượng sáu vị tiên hiền gọi là Lục tánh, bà mụ, thần tài đủ cả. Đặc biệt của miếu này là ngoài thờ bà chính điện còn thờ khá nhiều các vị khác ngồi chen lẫn nhau trên những bệ thờ dọc hai bên mà không hẳn của Hội quán Phúc Kiến. Cứ đến những ngày vía, ngôi miếu nhỏ đón rất nhiều người Hoa khắp nơi mang nhang, đèn, dầu đến cúng lễ. Thi thoảng dù không phải vào ngày vía kỵ nhưng cũng có những người Hoa ở xa cũng về và thường lễ rất hậu hỷ, nhất là cho người trông coi miếu.

Thanh Long đã lớn lên trong bầu không khí ấy. Tuy nhiên có một điều đặc biệt không phải ai cũng biết rằng, Thanh Long không phải là người Hoa mà cậu ta là người Việt chính cống. Năm đó một cặp vợ chồng người

Hoa Yang Jie Yang mất đứa con trai út, họ quá đau khổ, thế rồi một vị thầy gieo quẻ đã cho biết hồn đứa bé ấy nay đã nhập vào một đứa trẻ khác đang ở một trại tị nạn ở Hồng Kông. Theo chỉ dẫn, cặp vợ chồng này bay qua Hồng Kông, tìm đến trại tị nạn, giữa những kẻ chen chúc, họ đã tìm ra và đón Thanh Long về, thế là cậu ta mất gốc, ngẫu nhiên thành người Hoa với cái tên Thanh Long của đứa bé quá cố kia. Khi đó cậu bé cũng bắt đầu có những hiểu biết mơ hồ rằng mình là người Việt và mình tồn tại tại gia đình này nhờ lời mách bảo vu vơ của vị thầy bói nào đó rằng cậu đang là cậu bé kia.

Thỉnh thoảng Thanh Long cũng theo cha đến miếu bà Thiên Hậu chơi, còn ngày vía bà thì dĩ nhiên phải có mặt rồi. Nhưng cậu vốn rất căm ghét nơi này bởi bầu không khí u ám lạnh lẽo của nó. Giữ miếu là một ông già người Hoa, khó đoán tuổi bởi những nếp nhăn nhằng nhịt trên khuôn mặt. Ông ta có cái tên gọi ngắn gọi là Yu và quen khá thân với cha Thanh Long. Yu có dáng đi lom khom, hai bàn tay nhìn như tay vượn dài xuống quá đầu gối, khá kỳ dị. Mái tóc bạc như cước của ông rũ xuống hai vai, gương mặt nhăn nheo vẻ yếu ớt. Một người con người sống cô độc và hơi lạ lùng, cũng không hiểu sao lại quen với cha của Thanh Long, nhiều lúc cậu rất thắc mắc, muốn hỏi nhưng lại không dám. Yu thường gọi cha Thanh Long là Yang.

Năm lên mười tuổi, một lần hai cha con Thanh Long đến chơi, trong khi cha đang lúi húi cắm nhang, làm rằm khăn khứa, Yu kêu Thanh Long lại gần. Thật tình cậu bé chẳng ưa ông già kỳ dị này, xưa nay mỗi khi hai cha con đến đây, trong khi cha đang ngồi trò chuyện, Thanh Long thường tha thân bên ngoài chơi một mình vì không thích ông ta nên cậu tránh xa. Cậu luôn cảnh giác với ông già này bởi một sự mách bảo rờn rợn nào đó. Trong khi Thanh Long đang lưỡng lự thì ánh mắt kèm nhèm của Yu bất chợt lóe lên một thứ uy lực kinh người như thôi miên lôi những bước chân Thanh Long run rẩy tiến lại. Hai bàn tay xương xẩu khô cứng của Yu sò soạng nhanh hai vai, tay, chân của Thanh Long rồi miệng nhếch mép cười, nói thì thảo vào tai cậu.

- Ta muốn nhận con làm học trò, nhưng con phải tuyệt đối giữ bí mật, không được tiết lộ với bất kỳ ai, kể cả cha mẹ con. Nếu họ biết điều này thì tất cả sẽ chết, hiểu chưa?

Đấy là điều kinh khủng nhất của một đứa trẻ lên mười. Tại sao ông ta lại chọn cậu, lý do, Thanh Long không thể giải thích nổi. Những giữa sự âm u ở ngôi miếu ma quái này, cậu bé cảm tưởng như lão già Yu này đang nắm những quyền lực âm binh ghê gớm nào đó. Khi đó, sợ quá, thiếu điều Thanh Long muốn tè ra quần, cứng hàm, không nói được gì. Khi về, nhìn thẳng con trai mặt tái xám ngắt, đi lù lũi, cha ngạc nhiên nín lại hỏi chuyện gì, nhưng nhớ đến lời đe của lão già quỷ quái kia nên cậu không dám nói. Đêm đó Thanh Long rơi vào mộng mị mê sảng, nó như thấy mình đang đi vào trong địa ngục với những quỷ sứ đầu trâu mặt ngựa nhảy múa.

Sau đó mấy ngày, Thanh Long đang chăm chỉ học bài và cố quên câu chuyện với lão già Yu kia mà nó xem như một sự bất thường nào đó, bất ngờ cha nói:

- Nay con, Yu muốn gặp con đây.

Đang học, nghe vậy Thanh Long hốt hoảng đánh rơi cây viết và co rúm người lại trên ghế, khiếp đảm. Có vẻ như cha không thấy hay ông ta cố tình tàng lờ đi. Lại bên nó, cha xoa đầu, ân cần nói:

- Yu không có gì mà con phải sợ vậy, cứ đến với ông ta đi, còn có cha bên cạnh con mà.

Nhờ sự động viên khuyến khích của cha, hôm sau Thanh Long mới rụt rè đến kiếm Yu.

Ấn tượng ngày đầu tiên làm học trò Yu khắc sâu trong tim Thanh Long mãi. Khi đến, cậu ta thấy Yu đang ngồi một mình trước sân dưới cây si già, mái tóc bạc rũ xuống bên vai, nhắm mắt, đầu lắc lư, tay đang chơi tì bà, bản Tương tư khúc của Đới Thúc Luân, điệu nhạc mang âm hưởng buồn như chính cuộc đời ông ta vậy.

Một mình buồn bã ngóng nhìn phương xa

Bên chân trời chim bay cá lặn.

Mòn mỏi vì âm tín không về

Chiều chẵn hờn oán nẻo nề

Kim thoa bẻ gãy lời thề còn đâu...

Thuở xa xưa, đàn tỳ bà có 5 dây phát ra ngũ cung. Những cung bậc này ứng với ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Sau đó, người ta thêm vào 2 dây tương ứng với hành thuộc gió và không khí.

Không ngờ bài học đầu tiên của Yu với Thanh Long lại về đàn tỳ bà.

- Âm thanh của loại đàn này rất hài hòa, được xem là tượng trưng cho sự tâm đầu ý hợp, gắn bó thủy chung giữa vợ chồng. Vì vậy, từ lâu con phải biết nó là biểu tượng của hạnh phúc trong hôn nhân. Theo phong thủy, trong nhà treo tranh phụ nữ chơi đàn tỳ bà sẽ mang lại nhiều may mắn cho đôi uyên ương.

Ý thầy là gì nhỉ, lúc đó Thanh Long rất muốn hỏi tại sao thầy lại chơi đàn tỳ bà, loại đàn dành cho phụ nữ và bản nhạc đầu tiên thầy chơi cho cậu ta nghe lại nói về may mắn uyên ương như một lời chúc phúc thầy dành cho cậu bởi có lẽ ông ta đã tiên đoán được cả cuộc đời Thanh Long vốn là cô đơn?

- Sau này Thanh Long mới biết vị thầy Yu của mình vốn là một sát thủ máu lạnh khét tiếng có biệt danh là Chu Tước rồi lên đến Huyện Vũ, vị trí số một trong nhóm sát thủ của bang Trúc Liên Bang. Sư phụ Yu vẫn thường tự hào kể cho Thanh Long rằng Trúc Liên Bang là một trong ba bang hội vốn trực thuộc Hội Tam Hoàng tại Đài Loan với hơn 20.000 thành viên hoạt động tại Đài Loan cũng như hải ngoại. Tuy nhiên sau này Trúc Liên Bang dính líu trực tiếp tới chính trị từ đầu những năm 1980 với ảnh hưởng

trực tiếp của Quốc Dân Đảng, đảng cầm quyền tại Đài Loan thì ông ta phản đối và bỏ sang Mỹ sinh sống. Bởi theo Yu, lĩnh vực hoạt động của Trúc Liên Bang bao gồm: đòi nợ thuê, giết người theo hợp đồng, cho vay nặng lãi, hối lộ, cờ bạc, buôn lậu ma túy... chứ không phải là làm chính trị như Trần Khải Lễ, vốn còn được gọi là “Áp bá tử” tức Ngõng chúa. Ông ta đang giữ vị trí tối thượng của Trúc Liên Bang. Hồi đó dưới sự điều dắt của Trần Khải Lễ, Trúc Liên Bang được giới xã hội đen tôn sùng gọi là “Thiên hạ đệ nhất bang” trong ba hắc bang hùng mạnh khét tiếng là Tam Hoàng Hội, Thanh Y Bang và Trúc Liên Bang. Phải nói thế này, Tam Hoàng nổi tiếng nhờ tuổi thọ cao nhất, hội viên đông nhất, tổ chức chặt chẽ nhất, trong suốt 200 năm qua đã từng can dự vào không ít biến cố lịch sử của Trung Hoa đại lục và các khu vực khác trên toàn thế giới có người Hoa sinh sống. Thanh Y Bang, ngược lại, khiến người Hoa ở khắp nơi sợ hãi vì hoạt động bí mật kèm theo là những thủ đoạn vô biên. Cả hai tổ chức này đều bắt nguồn từ bên Thượng Hải và Hồng Kông, nghĩa là họ đều bắt đầu nhóm họp và bành trướng thế lực từ Trung Hoa đại lục. Còn Trúc Liên Bang của chúng ta, nhắc đến nó, người hiểu biết sẽ nghĩ ngay đến hòn đảo Đài Loan nhỏ bé. Tuy nhiên, vào hai thập niên cuối cùng của thế kỷ 20, nghĩa là từ khoảng năm 1985 lại đây, Trúc Liên Bang chúng ta đang có xu hướng nuốt dần thanh thế hai bang hội đàn anh kia, bởi sức mạnh của chúng ta.

Yu kết luận trong niềm tự hào, rồi lại buồn rầu nói về vị sư huynh đồng cam cộng khổ của mình là Trần Khải Lễ, cũng vì sau này làm chính trị, dính dáng đến việc sát hại nhà văn Lưu Hoàn Lương (Henry Liu) tại California vào năm 1984 mà ông ta bị bắt tại Đài Loan vào năm 1984 và bị kết án tù chung thân. Án phạt của Trần Khải Lễ sau đó được giảm xuống còn 7 năm. Sau khi được tự do ông ta đã bay sang Campuchia “gọi là” sống ẩn dật nhưng thực tế là phát huy thanh thế tại đây.

Có một sự thật khác mà khi đó Thanh Long không hề biết cho đến khi trở thành một sát thủ máu lạnh số một, nổi tiếng của Trúc Liên Bang thì mới rõ. Thật ra chuyện đào tạo cậu ta trở thành sát thủ dưới sự hướng dẫn của Huyền Vũ-Yu là sự ủy quyền của một huynh đệ thân thiết của Yu trong

nhóm sát thủ Tứ tượng của Trúc Liên Bang đó là Bạch Hổ, đứng vị trí thứ hai trước Thanh Long, Chu Tước và sau Huyền Vũ. Khi Yu nhập băng sát thủ giữ vị trí thứ tư Thanh Long, lúc đó Bạch Hổ chuẩn bị chuyển lên vị trí đứng đầu trong nhóm là Huyền Vũ, nhưng trong một trận thanh toán đẫm máu, ông ta bị thương nặng, tàn phế, đành phải rút khỏi nhóm trở về đời thường buôn bán, sinh sống và dưới sự dìu dắt ủng hộ của Bạch Hổ, Yu Thanh Long lần lần vươn lên vị trí Huyền Vũ đứng trong Tứ tượng. Đó là mối quan hệ huynh đệ ân tình trong băng nhóm, vì thế Yu không từ chối chuyện đào tạo con trai của Bạch Hổ trở thành một sát thủ, thậm chí là thay thế mình, bởi nay ông ta cũng đã là một ông lão lắm cảm mất rồi, đã bị đào thải khỏi băng nhóm. Hèn gì Thanh Long thấy trong phòng ngủ của cha mình, Yang Jie Yang có hình một con hổ trắng lớn nhe răng là vì vậy. Dưới sự đào tạo của hai trưởng lão Trúc trong Trúc Liên Bang và cũng là hai sát thủ máu lạnh khét tiếng trong nhóm Tứ tượng nên Thanh Long nhanh chóng học được những kỹ nghệ thủ thuật của một sát thủ, và những môn võ nghệ kinh người, những thủ đoạn giết người bịt dấu vết để cảnh sát không phát hiện. Và còn học được cả những câu trích dẫn lắm cảm của sư phụ Yu khi nói về Không Thánh nhân lẫn những câu nói mơ màng xa xưa huyền bí đến khó hiểu của Kinh Dịch.

***

Đang phóng xe ào ào lướt trên đường, bỗng Hiệp lỏng tay ga, tiếng gã đàn ông ấy thì thào vang bên tai. Hiệp là bạn trai của Mẫn hả? Có cần phải nói thẳng với nhau điều đó không? Chưa kể với một người lạ nào đó.

Dừng xe bên bờ sông, phanh áo đón gió, lập bập mãi mới chậm được điều thuốc, rít mấy hơi dài, Hiệp buông ánh mắt nhìn xa xa. Phía bên kia sông hàng loạt những ánh đèn màu đang nhấp nháy, thỉnh thoảng một con tàu kéo còi trầm trầm, chạy qua. Đêm đang thở như mọi khi.

Chưa bao giờ anh tự hỏi mình là ai, đàn ông, vốn dĩ là đàn ông. Chỉ những gã đàn ông nào thấy mình không bình thường mới tìm mọi cách chứng minh, kêu gào ta là đàn ông. Bởi người đàn ông sinh ra trên thế gian

này với đầy những trách nhiệm, nghĩa vụ, bổn phận là đàn ông thì họ cứ như thế. Trong đó có một nhiệm vụ lớn lao là truyền giống nòi, ờ, đã có gã đàn ông nào hỏi mình là ai đâu? Nhưng rồi những quan điểm ấy đã rơi đổ khi anh quen với Mẫn. Sự chân thành tha thiết của Mẫn đã làm cho trái tim anh rung động, từ phản đối chuyển sang chấp nhận lúc nào không hay nữa. Nhưng dù có gì đi nữa thì nhiều lúc anh vẫn giữ khoảng cách với Mẫn. Anh vẫn nghĩ rằng tình cảm giữa anh và Mẫn dù có chông lán chút chút, nhưng không đến mức anh nghĩ rằng mình yêu cậu ta. Anh đã hoảng sợ, dằn vặt rất nhiều về mối quan hệ này. Từng muốn chạy trốn nó, nhưng rồi trái tim không cho. Trái tim như muốn nói rằng anh yêu Mẫn. Tiếc thay lý trí phản đối. Cuối cùng anh cứ ở ngã ba đường, chấp nhận sự dụi dằm của Mẫn vây quanh. Dù có là gì đi chăng nữa, anh vẫn tự dặn mình, hãy cứ là anh em. Nhưng anh hiểu rằng anh đang lừa dối chính mình. Anh đang nguy hiểm về mối quan hệ này, bởi anh thừa hiểu anh và Mẫn đang ở đâu rồi. Thế nhưng khi nghe nói thẳng băng như thế anh vẫn thấy choáng.

Thi thoảng anh hay gặp ở Mẫn đôi mắt buồn, rất buồn, lơ lửng hun hút thăm thẳm như mùa thu xứ Huế vậy, không hiểu sao Hiệp lại nghĩ vậy. Mẫn nhỏ nhẹ chăm sóc anh từng li từng tí, nhiều lúc cứ như người đàn bà chăm chồng vậy. Nghe Hiệp chêm chọc vui, ánh mắt Mẫn sáng long lanh, đôi má đỏ hây hây, che miệng cười, vậy à. Tình cảm hai người cứ len lén len đây ắp lúc nào anh cũng không biết nữa. Giờ anh hiểu rằng anh không thể nào thiếu Mẫn được nữa rồi, nhưng bằng một lời nói cụ thể, anh lại chưa bước qua nổi ngưỡng cửa ấy. Nhiều lúc anh cảm thấy mình thật có lỗi với Mẫn.

Còn Mẫn ư, sau này cậu cho anh biết. Từ khi bước vào tuổi dậy thì cậu ta đã biết ngay mình là ai. Không ồn ào đau đớn, không quẫn quại thương tâm theo kiểu cải lương hét lên lại xuống giọng dù nhân vật trúng đạn chết từ bảy đời tám hoánh và cũng chẳng giả ngây thơ ngạc nhiên ngơ ngác đêm phượng hồng rơi. Cậu bình tĩnh chấp nhận điều đó như một sự thật hiển nhiên khi sinh ra đã vậy. Ừ, đồng tính, thì có sao nào? Điều duy nhất làm Mẫn thấy áy náy bởi mình là con trai được ba má cưng chiều, kỳ vọng nhất nhà. Thế nên đó là gánh nặng đè lên vai Mẫn gấp mười lần bất

kỳ gã trai đồng tính khác. Đó là sự khốn nạn của số phận. Thế nên Mẫn cũng cố cưỡng lại số phận khi năm đó cậu từng đè cô em họ ra với hy vọng tìm thấy cái bản ngã thẳng đàn ông khốn kiếp trong mình trời dậy, tiếc thay cậu bất lực. Cô gái ấy và cậu vốn có một mối tình học trò nho nhỏ với hoa, với lá, với mưa rơi tình tứ như bao người trẻ khác, nhưng cuối cùng đã không đi đến đâu. Ngày ấy hai gia đình ra sức vun đắp cho đôi trẻ, nhìn bề ngoài ai cũng thấy họ xứng đôi. Cô yêu cậu thật lòng. Nhưng sau lần ấy Mẫn loay hoay rất nhiều tháng ngày suy nghĩ xem phải nói gì với cô bạn gái bây giờ, nhưng bất lực. Sau đó, cậu cố ý né cô, cho đến khi xuất cảnh cô vẫn nhìn cậu với một dấu chấm hỏi to tướng.

Từ khi quen anh, Mẫn ân cần chăm sóc anh trong những niềm vui nho nhỏ về một tình yêu đang hé mở như nắng xuân sáng sớm lúc nào cũng rộn ràng những khúc nhạc vui. Tuy là công an nhưng anh cũng chia sẻ với cậu những ước mơ là một nhà thiết kế thời trang. Và đêm biểu diễn thời trang này, từ lúc dẫn anh vào, Mẫn đã tự hào lẫn kiêu hãnh bởi biết bao ánh mắt xuyết xoa ngưỡng mộ nhìn anh. Ít nhất người yêu của nhà thiết kế Minh Mẫn là phải là người như thế này chứ.

Và Mẫn ghen, ghen thật lòng khi đứng trên sân khấu nhìn xuống. Gã đàn ông kia cứ xoắn xuyết lấy anh, ánh mắt gã ta mới ghê gớm làm sao, như muốn lột truồng anh ra vậy. Không kìm được cơn ghen, Mẫn đã lao xuống, vô tình làm anh tổn thương.

Mẫn chạy vào thông báo với đạo diễn chương trình là cậu mệt, muốn về sớm, Thanh Long sẽ thay cậu. Mẫn bỏ lại phía sau những ánh mắt ngạc nhiên.

Con mưa bắt chợt. Sài Gòn dạo này lạ lắm, mưa gió bất thường cứ như một bà già dậy thì, đỏng đảnh dễ ghét.

Không thềm mặc áo mưa, Hiệp leo lên xe, rú ga, phóng về nhà riêng của anh.

Anh dừng xe đầu hẻm, đẩy xe vào, vì không muốn làm ồn lối xóm. Mưa mờ mịt cả. Dừng chân chống xe, đưa tay gạt nước mưa, bất ngờ Hiệp thấy một bóng người co ro cố nép sát cửa nhà anh. Kẻ gian, ý nghĩ đầu tiên của Hiệp là vậy, tuy nhiên anh tự tin tiến thẳng đến. Cỡ anh, vài ba tên trộm vặt chẳng ý nghĩa gì.

- Ai? - Hiệp quát khẽ.

- E... m...

Hiệp giật mình nhận ra Mẫn đang run lập cập trả lời mình. Mưa to, bộ quần áo phong thanh mỏng dính, ướt như muốn lộ hết da thịt. Gương mặt Mẫn tái xanh, chắc dầm nước mưa lâu rồi.

Hiệp vừa bước lại là Mẫn lão đảo ngã, anh nhanh tay đỡ lấy. Mẫn nằm co rút trong lòng anh, người run bắn. Gương mặt đỏ bừng, có lẽ dầm nước mưa lâu quá.

Anh bế Mẫn vào nhà, âu yếm gượng đặt Mẫn nằm xuống sofa. Nếu cứ để ướt thế này, chắc chắn sẽ bị cảm lạnh thôi. Sau chút ngần ngừ, đôi bàn tay Hiệp hơi run khi lột bộ đồ cậu ra. Không phải Hiệp không biết đến đàn bà, nhưng không hiểu sao lần này anh có cảm giác là lạ khi va chạm vào xác thịt đàn ông. Kể cũng lạ, ở trường, lũ đàn ông vẫn tắm truồng, đùa nghịch rú ré với nhau là chuyện thường, chẳng bao giờ và cũng chẳng có ai suy nghĩ bậy bạ gì hết. Thế mà sao không hiểu lần này anh lại thấy lóng ngóng, run rẩy khi bàn tay lướt trên thịt da gã trai trẻ này. Cổ họng anh khô khốc, anh phải nuốt khan mấy lần.

Mẫn có một làn da trắng mịn như con gái, dáng người cũng vậy, lúc này nhìn thật nhỏ bé dễ thương. Hiệp có cảm giác như đây là một cô gái. Anh vào nhà cầm ra tấm khăn bông lớn, choàng đậy qua người Mẫn, đưa bàn tay lo lắng đặt lên trán, xem cậu ta có bị gì không. Trán nóng hôi hổi, người run nhẹ, chắc sốt cao rồi.

Hiệp đang bấm số điện thoại, bất ngờ Mẫn kêu khẽ. Anh... Hiệp nói nhanh:

- Em sốt rồi, để anh kêu xe taxi đưa em vô bệnh viện.

- Không, em không sao đâu.

Mẫn lắc đầu, yếu ớt nắm lấy bàn tay cầm điện thoại của Hiệp. Anh cau mày.

- Đừng cãi anh.

Mấy giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt Mẫn, Hiệp lúng túng, cầm tay cậu xiết nhẹ.

- Xin lỗi, anh không có ý gì đâu em.

- Lúc này anh không giận em chứ?

- Giận? - Hiệp mỉm cười - Có gì đâu mà giận hả em?

- Sao... sao... anh bỏ về?

- Vì... Hiệp lúng túng. Chẳng lẽ nói vì Mẫn ghen nên anh phải bỏ về.

Mẫn nắm tay anh, nói nghẹn ngào trong nước mắt:

- Em từng có rất nhiều kẻ theo đuổi, cũng có không ít người làm em rung động. Nhưng từ khi yêu anh, em mới biết rằng mình rất ích kỷ, rất ghen tuông. Em không biết tại sao mình lại như vậy nữa, có lẽ vì quá yêu anh. Yêu anh và em ghen điên cuồng bởi lúc nào cũng nơm nớp sợ mất anh, tha lỗi cho em.

Hiệp thở dài, những lời nói làm nhói tim anh. Khi anh quay lại, hoảng hồn thấy mặt Mẫn đỏ lựng, người đang run lẩy bẩy.

Có tiếng còi xe ô tô ngoài ngõ. Bé xóc Mẫn lên vai, choàng cái áo mưa và chạy ra. Tiếng Mẫn ào ào bên tai.

- Tha lỗi cho em nghe, chỉ vì em không thể chịu nổi bất kỳ gã đàn ông nào gần gũi bên anh, em yêu anh.

Hiệp xin nghỉ mấy ngày và thế là anh ở lì trong bệnh viện chăm sóc Mẫn. Nâng niu cậu như trứng mỏng, gương mặt Mẫn lúc nào cũng đỏ ửng hạnh phúc bởi một gã trai to lớn lóng ngóng vụng về khuấy từng ly sữa, đút cho cậu uống. Đếm cẩn thận từng viên thuốc trước khi uống. Mua từng tô cháo cho cậu ăn, tối chài chiếu dưới sàn nhà, nằm co như con tôm, ngủ ngáy pho pho dưới chân giường Mẫn. Thương hết sức. Mẫn tự nhủ, sau đợt bệnh này về, sẽ hết sức đền bù cho anh mới được.

- Gia đình đâu hết trơn rồi, chỉ có mình anh trai chăm sóc vậy?

Lần nào đến giường vị bác sĩ già cũng lắc lư đầu hỏi, khi nghe hoàn cảnh, gia đình đã xuất cảnh hết, chỉ còn hai anh em, ông ngạc nhiên nhưng không hỏi. Còn mấy cô cậu sinh viên thực tập mỗi lần kéo xe thuốc đến giường Mẫn là lại bám tay nhau cười rúc rích khi nhìn Hiệp, râu ria lờm chờm, đang loay quanh lo lắng bên giường, thoáng qua vài ánh mắt triu mến, khiến Mẫn ghen muôn chết luôn. Từ khi thú nhận yêu anh rồi, cậu mặc nhiên cho mình cái quyền ghen tuông, để giữ người yêu chớ? Hình như anh biết tâm sự đó, chỉ tùm tùm cười.

Chiếc xe taxi cũng dừng trước hẻm như hôm nào, Hiệp dìu Mẫn vào nhà. Cẩn thận đặt cậu nằm lên giường, anh lảng xãng.

- Em ăn gì, anh nấu cháo cho em nghe.

Không nghe Mẫn trả lời, anh quay lại, ngăn người khi thấy trên gương mặt Mẫn đầm đìa nước mắt. Bối rối.

- Em làm sao vậy? Anh làm gì em không hài lòng hả?

Mắn hơi nhòm dậy, run run cầm bàn tay to bè gân cứng của anh, nói trong nước mắt:

- Em hạnh phúc quá!

Anh cũng cảm động, cười to khò lấp.

- Hạnh phúc thì phải cười chớ sao khóc?

- Em biết thế... nhưng mà em sợ, bởi hạnh phúc nào cũng ngắn ngủi anh à.

Có tiếng chuông hạnh phúc đâu đó ngân nga.

***

Sài Gòn của những ngày đầu tuần, chật chội, đông đúc, ồn ào náo nhiệt kinh khủng. Người, không biết người đâu nhiều vậy, chen chúc nhau lúc nhúc trên mọi nẻo đường. Đâu đâu cũng tiếng xe gầm rú, tiếng còi âm ỉ, những gương mặt cau có nhích từng bánh xe ngao ngán, mệt mỏi. Thành phố này như sắp vỡ tung ra bởi quá tải người. Một thành phố của thế kỷ 21 đủ mỹ từ ca ngợi vì sự bùng nổ kinh tế của một thành phố năng động bậc nhất là vậy, phải trả giá cho môi trường, an sinh xã hội, cũng là vậy.

Một tòa Building Center, bốn bề ốp kính xanh, cao ngất nằm ngay trên đại lộ Nguyễn Huệ, người ra vào tấp nập. Sảnh tòa nhà rộng mênh mông như một siêu thị, góc này góc kia khá nhiều người đứng bàn bạc tranh luận sôi nổi, cũng có nhóm ngồi làm việc. Tòa nhà này thuộc một trong những tập đoàn lớn vốn được xem là biểu tượng cho sự năng động của thành phố trong thời kỳ hội nhập kinh tế. Trong tòa nhà này còn có các doanh nghiệp tài chính hàng đầu trong nước và thế giới đặt làm địa điểm giao dịch nên nó còn được gọi là trung tâm tài chính phía Nam.

Chiếc thang máy hiện đại nằm góc trái đại sảnh nhấp nháy những con số tuột xuống và dừng xích tại tầng trệt. Thang máy này vốn dành viên cho

các thành viên Hội đồng quản trị và Ban tổng giám đốc đi, tất cả nhân viên bị cấm đi thang máy này. Tuy nhiên nó cũng có ngoại lệ đối với những khách VIP. Hôm nay cũng vậy, đích thân Chủ tịch Hội đồng quản trị kiêm Tổng giám đốc tập đoàn tiễn khách về. Khách tướng tá chần chừ, người vừa phải, có một gương mặt luôn tươi cười vui vẻ, đó là doanh nhân Bạch Vân, Giám đốc công ty kinh doanh tổng hợp Đại Nhật. Một doanh nhân thành đạt có tiếng, có tiền trong cộng đồng người Đài Loan tại thành phố.

Trong thang máy họ tranh thủ trao đổi với nhau thêm vài câu, chủ yếu là ông Tổng giám đốc tập đoàn nói là chính.

Theo tôi được biết, hiện chính phủ ra sức kiềm chế tỷ lệ lạm phát đang trên đà gia tăng nhanh chóng. Tháng 2 vừa qua, lạm phát của Việt Nam so với cùng kỳ năm ngoái là 15,7%, mức cao nhất trong vòng một thập kỷ qua.

Tổ chức xếp hạng tín dụng Standard & Poor's mới đây đã đưa ra cảnh báo rằng, xếp hạng tín dụng của Việt Nam có thể sẽ giảm nếu tốc độ lạm phát tại đây không hạ xuống trong vòng một hoặc hai năm tới - Bạch Vân tham gia.

Chính sách tài khóa của Việt Nam không hỗ trợ cho việc thắt chặt tiền tệ. Ở đây có sự mâu thuẫn lớn còn chưa được giải quyết vì không có sự phối hợp tốt trong hoạt động hoạch định chính sách - Vị Tổng giám đốc Tập đoàn nói nhỏ nhẹ.

Bạch Vân cười khan, không nói gì.

Tính đến thời điểm này, những nỗ lực của Ngân hàng Nhà nước trong việc kiềm chế lạm phát dựa trên các biện pháp tiền tệ đã gây ra những khó khăn không lường trước. Ngân hàng Nhà nước đã tập trung chủ yếu vào việc hút bớt thanh khoản ra khỏi hệ thống tài chính thông qua các mục tiêu về lượng cung tiền, thay vì dùng công cụ lãi suất để khiến VNĐ lên giá. Tuy nhiên, những chính sách này đã tạo ra tình trạng khan hiếm VNĐ, khiến

các doanh nghiệp chúng tôi đang làm ăn phải “đau đầu” vì không biết kiếm đâu cho đủ nội tệ để đầu tư.

Cánh cửa thang máy từ từ mở rộng, Bạch Vân bắt tay vị Tổng giám đốc tập đoàn và siết nhẹ. Ông ta nói về nhẹ nhàng.

- Hy vọng tập đoàn ông sẽ vượt qua những khó khăn của giai đoạn này.

Tổng giám đốc tập đoàn gật đầu lia lịa, ông ta cười, không hiểu sao cô nhân viên trực văn phòng ngồi phía xa nhìn lại cảm giác như mếu.

Cánh cửa thang máy bật mở, Tổng giám đốc tập đoàn vừa bước chân ra thì thoáng khựng lại khi thấy một gương mặt lạnh tanh thò vào cúi đầu chào Bạch Vân. Biết đây là vệ sĩ riêng của Bạch Vân nhưng vị Tổng giám đốc này không khỏi ớn lạnh bởi cái vẻ đơ đơ đây vè đe dọa của gã đàn ông. Bạch Vân không hề liếc nhìn gã vệ sĩ của mình mà đi thẳng luôn, gã đàn ông cũng im lặng cum cúp theo sau đây vè trung thành.

Vị Tổng giám đốc Tập đoàn lấy khăn ra lau trán và đứng nhìn doanh nhân Bạch Vân đang đứng đĩnh đi ra, ông ta mím môi, gương mặt cau lại nhưng rồi lại giãn ra bằng một hơi thở thật dài về não ruột. Ông ta cúi đầu ủ rũ đi vào thang máy. Doanh nhân này vốn là một con sói trên thương trường với những tính toán sắc sảo, táo bạo và xưa nay thường được giới kinh doanh ngưỡng mộ, kính nể. Tập đoàn từ ngày ông ta lãnh đạo mọi chỉ tiêu lãi tăng liên tục. Tuy nhiên hôm nay hình như ông ta đang gặp phải một phi vụ làm ăn khó khăn với doanh nhân Bạch Vân thì phải?

Doanh nhân Bạch Vân lưng thưng đi ra vừa đến cửa tòa nhà thì một chiếc xe Mercedes-Benz AMG sang trọng màu đen trũi chậm chậm bò đến. Ông ta bước đến bậc tam cấp cuối, cánh cửa xe bật mở. Một gã đàn ông đeo kính đen, mặc đồ vest nhanh nhẹn nhảy ra, cúi đầu chào Bạch Vân và mở cửa để ông ta chui vào trong. Gã vệ sĩ kia đã càng ràng cửa bên kia sẵn

rồi. Sau đó, gã vệ sĩ này cẩn thận quan sát xung quanh trước khi chui vào xe.

Lái xe của Bạch Vân là một gã đàn ông tuổi hơn 40, tướng người rắn chắc. Gã ta có một gương mặt rất đáng để ý vì vết sẹo chạy dài ngang gương mặt, được che chắn bởi cặp kính đen to nhưng nhìn rất cô hồn. Gã ta thoáng liếc nhìn Bạch Vân qua kính xe.

Bạch Vân ngả người trên ghế, lằm bằm bâng quơ.

- Chỉ số VN-Index của thị trường chứng khoán Việt Nam đã giảm mất 43%. Trong tình hình này, kế hoạch IPO của các công ty Nhà nước cũng bị trì hoãn lại. Sức hấp dẫn của môi trường đầu tư ở Việt Nam có thể bị xói mòn nếu chính phủ không tạo ra được sự phối hợp tốt hơn trong chính sách kinh tế để chống lạm phát và đảm bảo sự ổn định dài hạn.

Tên lái xe dạ khẽ. Bạch Vân nhếch mép.

Ông ta than vãn về tình hình khó khăn chung, nên xin hoãn vài khoản lại - Lão ta cười nhạt - Nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, quan điểm của ta là vậy đấy con trai à.

Bạch Vân che miệng, ngáp dài. Mệt quá. Hôm qua Bạch Vân phải dự một buổi hát Tiều, một thể loại ca kịch của người Triều Châu xứ ông ta. Gọi là ủng hộ quê hương xứ sở theo lời kêu gọi của bang Triều Châu tại thành phố. Khổ nổi đặc điểm của hát Tiều là diễn luôn một mạch từ 7 giờ tối đến 5 giờ sáng hôm sau, diễn liên tục, không có kéo màn hạ màn trong suốt buổi diễn đến nửa đêm, khiến cho ông ta đứ đừ, mệt muốn chết, cuối cùng đành phải cáo lỗi giữa chừng sau khi để lại một món tiền lớn ủng hộ. Hôm nay lại phải dự mấy cuộc họp khiến Bạch Vân muốn quy luôn nhưng vẫn luôn phải giữ đầu óc minh mẫn để làm việc.

Gã lái xe chẳng nói gì, bẻ tay lái, chiếc xe lẩn vào dòng người phía trước.

***

Một buổi tối yên tĩnh, Hiệp rảnh rỗi, không phải trực, tuy nhiên anh vẫn luôn để điện thoại hờm bên, phòng có chuyện gì là phóng xe lên đường luôn. Từ ngày yêu anh, Mẫn bắt đầu lo âu về công việc nguy hiểm của Hiệp. Nghe cậu than vãn, Hiệp phì cười, trêu chọc.

- Sao em giống má anh quá vậy? Má cũng suốt ngày than thở về công việc anh đang làm. Có gì đâu, cũng gọi là chút chút nguy hiểm thôi, bao người làm đó, có sao đâu.

- Bởi vì má và em giống nhau.

- Giống là sao?

- Má và em đều yêu anh, lo cho anh.

Mẫn dẫu cái mỏ dễ ghét ra khi nói vậy. Chỉ muốn cắn một cái.

- Em có cắn đó?

- Cắn gì, là cái gì? - Hiệp trố mắt hỏi.

Mẫn lắc lưỡi đầu như kẻ thần kinh miệng lảm bảm vô nghĩa khiến Hiệp thấy sợ phải đặt tay lên trán cậu ta xem có sao không. Không hiểu sao dạo này Hiệp nhận thấy Mẫn có vẻ nóng nảy, làm việc gì cũng đổ vỡ, hay cáu gắt vô cớ. Anh dò hỏi nhưng Mẫn lắc đầu quày quặt không chịu trả lời. Sự bứt rứt của Mẫn làm Hiệp bối rối nhưng không biết phải giúp đỡ người tình nhỏ của mình như thế nào. Nhớ lần đầu anh gọi Mẫn trêu mếu bằng mấy chữ Người tình nhỏ, Mẫn dậm chân, người ta lớn vậy mà kêu là nhỏ hả? Nhưng anh thích thế, mặc cho Mẫn hờn giận, bởi kêu như vậy là anh đã gửi gắm vào trong đó tất cả mối chân tình của mình.

Đêm, trong giấc ngủ Mẫn cứ ú ớ liên tục, khiến Hiệp mấy lần phải đập cậu ta thức dậy. Anh xót xa nhìn gương mặt đăm mò hôi, tái xanh của Mẫn.

Mẫn uống từng ngụm nước rồi nhìn anh, thở dài, không nói gì, nằm xuống quay lưng về phía anh. Hiệp ngồi đấm lưng nhẹ cho Mẫn trong bối rối. Đây không phải là lần đầu, mà dạo này Mẫn hay vậy, đưa cậu ta đi khám, bác sĩ trả lời bình thường. Có căn, liệu có liên quan gì đến cái chuyện căn mạng quý quái kia không?

Cuối cùng Hiệp đành lờ mờ tìm đến Thanh Long, một nhà thiết kế trẻ trong nhóm làm tại Viện thiết kế thời trang thuộc Tập đoàn dệt may Việt Nam, bạn thân của Mẫn để tìm hiểu. Dù sao anh và Long cũng gặp nhau vài lần, nói thẳng ra là anh không thích người đàn ông này. Trực giác mách bảo anh rằng anh ta đang ghen với anh và anh ta không thích anh. Thú thật anh cũng rất ngại tiếp xúc với giới thời trang bạn bè của Mẫn. Họ quá xa lạ với anh từ cách sống đến quan điểm, chưa kể sau lần xem biểu diễn dở dang đó, Mẫn chợt phát hiện ra gã đàn ông của mình có sức thu hút mãnh liệt với những người trong giới mình nên lo lắng, ghen tuông ghê gớm và hạn chế không cho anh quan hệ với giới này nữa, thế nên Hiệp hầu như ít quen biết bạn bè của Mẫn.

Nghe báo có khách, khi ra đến phòng khách, Thanh Long ngạc nhiên khi thấy Vũ Hiệp. Hiệp gượng gạo đứng dậy chào Long. Hình như cả hai người đàn ông này đều hiểu rằng họ không thích nhau bởi họ đều cùng yêu một người.

- Anh Hiệp kiếm Long có chuyện gì không?

Hiệp thở dài rồi ngắc ngư trình bày tình trạng của Mẫn và muốn hỏi Long xem cậu ta có biết gì không. Long buồn rầu nhận ra rằng thế là Hiệp yêu Mẫn rồi, rất yêu nữa là khác, như vậy cậu ta chẳng còn hy vọng gì nữa.

Thấy gã đàn ông khỏe mạnh đang ngồi thừ người lo lắng, Long nói về ghen tuông, châm chọc.

- Anh Hiệp lo cho người yêu ghê ha.

Hiệp ngưng chín mặt, nín thình về nhẩn nhục. Nếu là kẻ khác, không chừng đã lãnh một quả đấm sung mặt rồi. Ôi, từ khi yêu Mẫn, đôi lúc anh phát hiện ra mình cũng trở nên yếu đuối từ lúc nào không biết nữa. Không còn là một võ sư cứng rắn, một cảnh sát đặc nhiệm mạnh mẽ nữa, Hiệp buồn rầu nhận ra điều đó, nhưng chấp nhận tất cả, vì Mẫn điều gì anh cũng sẵn sàng hy sinh. Long cũng lấy làm ngạc nhiên, chả hiểu sao mà gã đàn ông mạnh mẽ đầy sức sống như Hiệp lại có thể sa vào cái thế giới thời trang xanh đỏ dịu dàng pha giới tính như thế này. Long ghen với Mẫn bởi cậu ta quá may mắn khi có được một người đàn ông như Hiệp.

- Em nói nghe nè, anh đã bao giờ đi xem hầu đồng chưa?

Hiệp nhún vai, chưa. Long cười khanh khách.

- Anh không trả lời em cũng biết, công an như anh vô mấy chỗ đó làm chi.

- Có căn, tức căn đồng số lính, căn tứ phủ đó anh.

Nhìn ánh mắt tò mò giễu cợt của Hiệp, Long cười giải thích tiếp.

- Căn đồng số lính có thể hiểu là số phận của một con người đã được định sẵn là phải ra hầu thánh để làm lính, làm đồng bốn phủ. Dĩ nhiên phải tuân theo quy luật nhân quả: gieo nhân nào thì gặt quả đấy. Căn đồng số lính cũng có thể có trường hợp một người kiếp trước báng bổ thần thánh, phá hoại đền chùa, không tin vào nhân quả, không thành tâm biết ơn các vị thần thánh...

Hiệp không nén được, nhe răng cười vì nghe ngộ quá. Long liếc nhìn anh, vẫn nghiêm trang nói tiếp.

-Kể cả việc hay chế giễu những người đi lễ thành tâm nơi cửa thánh thì kiếp này có thể họ lại phải đền hương phụng sự, ra bắc ghé hầu thánh. Điều gì cũng có thể xảy ra. Cũng có thể tiền kiếp tuy ta nhất tâm phụng sự

cửa thánh nhưng chưa trọn vẹn thì kiếp này ta lại tiếp tục phụng sự. Và còn muôn ngàn lý do khác.

Hiệp gật gù không nói gì, chuyện nghe vợ vẫn quá, nhưng giờ anh đã hiểu câu có căn của Mẫn rồi. Long giảng giải tiếp.

- Thế nên một khi mình có căn tức là phải mở phủ, tức hầu đồng. Mở phủ chính là nghi lễ mở đầu để cho một người trở thành một đồng tử con đồng.

- Như Mẫn sao?

Nhìn Hiệp, Long lắc đầu.

- Mẫn muốn làm lễ trình đồng một lần để tiến căn, tức là trình lên tứ phủ để xin các ngài xem xét về căn đồng của mình và xin tiến căn, thái đồng tức là trả nợ tứ phủ rồi để xin trở lại là người bình thường không có đồng bóng gì nữa.

Ôi trời, tí nữa Hiệp kêu lên, sao lại có những câu chuyện vợ vẫn vậy trời.

- Nhưng tại sao phải làm vậy?

- Mẫn có kể em nghe, là hồi ba má nó còn ở Việt Nam. Có lần má nó dẫn đi xem người ta hầu đồng, đâu dè được chắm đồng. Chắm đồng cũng giống như chắm lính bắt lính vậy đó. Mà đã được chắm đồng rồi thì đến một thời gian nhất định là phải hầu đồng đó anh, nếu không sẽ bị hành xác cơ đấy - Long cười - tuy nhiên nó chưa dám làm, chưa dám nói với anh vì sợ anh la. Anh là công an, dĩ nhiên anh không tin rồi.

Là ra vậy, Hiệp thờ người ra. Tất nhiên là anh không thể nào tin ba cái chuyện nhảm nhí này rồi nhưng làm cách nào giúp Mẫn bây giờ. Tin thì anh không tin nhưng câu nói ngài “phạt” làm cho điên khùng nếu không ra

hầu lại làm anh lo lắng, rõ ràng là Mẫn dạo này không bình thường thấy rõ. Phải làm sao đây?

Long liếc nhìn Hiệp cười vẻ tinh quái.

- Giờ chỉ có anh mới giúp được nó thôi đó.

- Anh phải làm sao? - Hiệp ngẩn ngơ.

- Thiet tình Mẫn muốn ra hầu một lần rồi thôi, coi như trả xong món nợ của nó với Tứ phủ, có điều nó ngại anh.

- Ngại?

Nhìn thẳng vào mắt Hiệp, Long đành nói một điều mặc dù làm cậu ta đau lòng nhưng cũng đành nói thật.

- Bởi Mẫn rất yêu anh, không muốn giấu giếm anh điều gì hết. Thế nên chuyện hầu này nó muốn anh đồng ý, mới dám làm.

A, Vũ Hiệp ngả người trên ghế. Giờ anh đã hiểu thái độ của Mẫn rồi. Cậu ta biết anh không tin câu chuyện nhảm nhí này, nhưng cậu ta cũng rất muốn một lần hầu đồng coi như giải quyết món nợ tâm linh từ hồi nhỏ. Có điều Mẫn biết anh đang là công an, không muốn anh buồn và cũng không muốn giấu anh nên mới rơi vào trạng thái kỳ cục như thời gian vừa qua.

Vũ Hiệp thở dài lẩm bẩm.

- Sao em phải cực vậy Mẫn.

Thanh Long liếc quan sát gương mặt trầm ngâm của Vũ Hiệp, hiểu một điều chắc rằng dù không tin chuyện này nhưng Hiệp chắc chắn sẽ đồng ý cho Mẫn hầu đồng thôi, lý do rất đơn giản, bởi anh ta yêu Mẫn. Trái tim Thanh Long thất lại trong nỗi đau vô cớ.

***

Nếu nói rằng thám tử Nguyễn Nguyên không có tình cảm với Tuyết Lan thì không đúng. Mà thật sự anh đang vật lộn với bản thân giữa lý trí và trái tim rằng nên hay không nên có tình cảm với Tuyết Lan. Lý trí nhắc anh rằng, anh đang làm một công việc của thám tử tư, công tư nên rõ ràng, lý trí cũng nhắc anh rằng nàng đẹp, nàng giàu có và nàng nổi tiếng. Vây quanh nàng lúc nào cũng một lũ đàn ông đại gia theo đuổi, chiều chuộng, cung phụng. Nhưng trái tim anh không thể nào không thổn thức trước một sắc đẹp như vậy và không hiểu sao anh có cảm giác rằng, dường như nàng cũng có chút tình cảm với anh thì phải. Phải chăng là cảm giác đánh lừa anh, nhiều lúc Nguyên bối rối hỏi vậy. Một thám tử nghèo, cuộc sống trung bình, bề ngoài nhỉnh hơn thiên hạ một chút nhưng có nghĩa lý đối với nàng?

Nguyễn Nguyên không tin có tiếng sét ái tình như trong phim ảnh, anh già rồi, cũng yêu dăm ba lần, có còn như mấy cô cậu tuổi teen đâu mà mơ mộng. Thế nhưng quả thật ngay từ lần đầu tiên khi sếp chuyển hồ sơ về nàng cho anh, nhìn tấm ảnh Tuyết Lan là Nguyên đã có những cảm giác khác lạ làm anh bối rối. Trong Nguyên cứ lớn dần những khát khao được gặp nàng hàng ngày hàng giờ, những ý nghĩ về nàng luôn nồng nàn cháy trong tim làm nhiều lúc anh thấy sợ, cố cưỡng lại. Vụ việc công ty giao tiền triển chậm làm cho Nguyên rất chán nản và xấu hổ với sếp vì nghĩ rằng mình đang phụ niềm tin của ông. Nếu bây giờ trả lại hồ sơ cho sếp thì ngại và mang tiếng quá, nhưng cứ tiến theo kiểu dậm chân tại chỗ thế này thì anh cũng áy náy quá. Tình cảm trong anh với Tuyết Lan cứ lớn dần, điều đó làm anh bối rối, thời điểm này Nguyên không muốn dính dáng đến đàn bà, anh đang mệt mỏi. Nguyễn Nguyên quyết định trả lại hồ sơ vụ này cho sếp để ông phân người khác làm, thôi đành chấp nhận mang tiếng vậy, chịu sự chê bai của đồng nghiệp, đàn em vậy, đời ai chẳng có lúc xui. Công việc tiến triển chậm, lẩn bấn chuyện tình cảm, đã làm Nguyên thấy mệt mỏi. Nhưng anh chưa kịp trả hồ sơ thì bất ngờ Tuyết Lan điện thoại nói, nàng đồng ý gặp anh cung cấp thêm những thông tin về người nàng yêu cầu theo dõi, làm Nguyên mừng rơn. Trước đó mấy lần anh từng xa gần đề nghị và đều bị nàng từ chối phắt.

Cuộc gặp không có thông tin gì mới trừ trái tim anh nhiều lần muốn ngừng đập bởi sự dịu dàng của nàng và nhiều lời muốn nói bỗng trở nên thừa thãi. Thế nhưng khi nhận thông tin từ sếp việc nàng muốn thuê anh làm thám tử kiêm vệ sĩ, trong Nguyên lại có những phản ứng lẫn lộn.

Công việc của vệ sĩ tháp tùng bảo vệ cá nhân tại nơi làm việc, nơi cư trú và trong hoạt động giao tiếp, di chuyển. Nội dung bảo vệ chủ yếu gồm tính mạng, sức khỏe và tài sản cá nhân mang theo của người được bảo vệ.

Gần nàng, dĩ nhiên là anh mong muốn điều đó. Nhưng cảm giác lúc nào cũng kè kè bên nàng, dạ vâng thưa gửi bỗng làm Nguyên khó chịu. Anh không thích mình giống như hình ảnh vệ sĩ trong mấy bộ phim cùng tên. Anh muốn làm thám tử với bản tính thích phiêu lưu, săn tìm, đấm đá, cuốn hút vào những bí mật bất ngờ nhuộm màu huyền bí mạo hiểm chứ không thích lúc nào cũng đeo kính đen, gương mặt sắt đá lờ đờ bám theo người mình bảo vệ 24/24 giờ.

Nguyên tắt máy, bực bội đi gặp vài người bạn lai rai đến tận khuya.

Say xỉn về nhà, mở máy, anh giật mình nhận thấy hơn chục cuộc gọi nhỡ của Tuyết Lan. Bộ nàng bị gì sao, con say bay biến mất, Nguyên lật đật gọi lại, những tiếng tút tút kéo dài đến vô tận làm cháy lòng anh.

- Tuyết Lan, anh đây, em không sao chứ? Em có bị gì không? Anh tắt máy nên không nghe em gọi.

Nguyên hấp tấp lên tiếng khi vừa nghe nàng a lô. Giọng anh biểu lộ rõ sự vô cùng lo lắng của mình và quên bém khi xưng hô với nàng là em. Có lẽ Tuyết Lan bị bất ngờ, một thoáng nàng im lặng, Nguyên càng cuống quýt hơn, xuống giọng năn nỉ:

- Anh xin lỗi, tại mãi đi nhậu với thằng bạn, quên, tắt máy không nghe, chứ anh không có ý gì đâu. Đừng giận anh nghe em, thiệt đó...

- Anh yêu - Tuyết Lan thở thở - Em sợ anh giận cái vụ em nhờ anh làm thám tử kiêm vệ sĩ nên gọi cho anh. Thật ra là em cần anh, mong anh ở bên em thôi.

Nguyễn Nguyên buông máy thừ người ra, những tiếng a lô của nàng vang lên máy liên tục, anh nghe lại. Tiếng nàng nhẹ như hơi thở.

- Đêm nay sao em lạnh và thấy cô đơn quá anh ạ.

Thám tử Nguyễn Nguyên luôn luôn nhớ một câu của sếp vẫn đe nẹt rằng, hãy dùng lý trí trong công việc. Đừng để tình cảm xen vào công việc là hỏng ngay. Sếp ơi, ông có trái tim không vậy? Lý trí của ông là lý trí của một ông già sáu mấy, hết hơi trong mọi lĩnh vực rồi, giờ đây ngày ngày ông ngồi thu lu trên chiếc ghế, trước màn hình vi tính, xem và ghi chép. Ông có phải là lũ thanh niên chúng tôi đâu, đang tràn trề sinh lực và nhựa sống. Chúng tôi cần yêu, cần làm tình, ông hiểu không?

Đấy là lời biện hộ của Nguyên khi siết chặt thân hình mềm mại nóng rực của Tuyết Lan.

Thế là Nguyễn Nguyên nghiêm nhiên trở thành tài xế kiêm vệ sĩ của Tuyết Lan chở nàng đi đây đi đó. Qua đó anh cũng hiểu nàng thêm, một người phụ nữ cô đơn yếu đuối trong tình cảm, nhưng trong công việc nàng cũng rất rành mạch, có cả tính nhạy cảm lẫn quyết đoán. Cứ nhìn cửa hàng thời trang của nàng phát đạt là đủ biết tài kinh doanh của Tuyết Lan, chả thế mấy nơi mời gọi hùn hạp này kia.

Sự xuất hiện một gã đàn ông có gương mặt lạnh phớt tình Ấng Lê cầm lái lúc nào cũng kè kè bên bà chủ xinh đẹp, khiến thiên hạ rồi hơi tha hồ đồn đại. Tuyết Lan tủm tủm cười, không thanh minh thanh nga gì hết. Cứ nhìn gương mặt lúc nào cũng ửng hồng hạnh phúc của nàng là khỏi cần nói gì mọi người cũng hiểu thôi.

Nguyễn Nguyên vừa bẻ tay lái trở đầu xe ô tô vừa nhìn qua kính, bất ngờ anh hỏi.

- Bạch Vân và em sao rồi?

Đang sửa lại mấy lọn tóc xõa xuống ngực, Tuyết Lan thoáng giật mình.

- Anh ghen à?

Không nghe Nguyễn nói gì, nàng vội giải thích.

- Cũng đã lâu ông ta không gặp em. Nhưng thỉnh thoảng cũng điện thoại hỏi buổi quơ và em từ chối không đi ăn với ông ta, đâu một hai lần gì đó. Em đang hạn chế tối đa mối quan hệ với ông ta, dần cắt đứt, anh cho em một thời gian.

Nguyễn im lặng. Ánh mắt anh chòng chọc nhìn qua kính cửa hậu xe quan sát, rõ ràng có một chiếc xe ô tô màu xám đeo bám theo xe của anh. Ai? Đạo gần đây Nguyễn có cảm giác như mình và Tuyết Lan bị theo dõi, là ai thì anh chưa khẳng định cụ thể nhưng rõ ràng là bị theo dõi. Không lẽ là Bạch Vân? Chỉ có khả năng này xảy ra thôi, liệu hẳn ta đã biết gì về mối quan hệ giữa anh và Tuyết Lan, chuyện nàng thuê công ty Thám tử Việt điều tra hẳn... Nguyễn quyết định trao đổi với mấy Thám tử trong công ty để tổ chức điều nghiên kỹ vụ này. Tuy nhiên anh không tiết lộ cho Tuyết Lan, bởi không muốn để nàng lo lắng.

Những thông tin thu thập về Bạch Vân bây giờ vẫn ít quá, Nguyễn quyết định đi Campuchia tìm hiểu thêm bởi gốc gác kinh doanh của ông ta là từ đây. Đêm, nằm bên anh, nghe kể, Tuyết Lan giật mình, lo lắng.

- Qua bên, mình anh xoay xở làm sao?

Nguyễn vươn vai vẻ mạnh mẽ.

- Em nên nhớ anh là một thám tử tư nè, là một võ sĩ Karate nè, với lại Campuchia, anh từng qua bên chơi vài lần rồi, cũng rành.

Nàng nhồm dậy, nhìn người đàn ông yêu thương của mình, thở dài.

- Nhưng là nước người ta, xa lạ, em lo lắm.

- Em yên tâm, anh biết tự bảo vệ mình.

Nàng vòng hai tay ôm riết lấy thân hình vạm vỡ của Nguyên thì thầm trong nước mắt.

- Em biết tánh anh, một khi quyết rồi thì không cản được. Em chỉ muốn nói cho anh biết rằng, anh là cuộc đời em, nếu không có anh, cuộc sống với em không còn ý nghĩa nữa.

Đêm thật ngọt ngào.

***

Sau buổi lễ vía bà đầy mệt mỏi. Từ sáng đến chiều tối, Yu mệt lử vì biết bao chuyện bao đồng. Cũng may có gã đệ tử trẻ Thanh Long phụ giúp, chứ chắc lão lẩn đùng ra mất. Mãi đến tối khuya lão mới rảnh rang một chút, pha cho mình bình trà, nghỉ ngơi thư giãn, tự thưởng sau cả ngày làm việc mệt nhọc và chờ lão bạn quý Yang Jie Yang đến chơi.

Yang Jie Yang tự tay xách chiếc giỏ hoa quả trái cây và nhang đèn nặng trĩu đến lễ miếu Bà muện. Thanh Long đã chờ sẵn, soi đèn đưa cha vào trong miếu. Khuya, Yu đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế kê khà ly trà, rất cẩn thận, Yang Jie Yang lấy trái cây và giấy tiền vàng ra, để lên bệ thờ và châm mấy nén nhang, đưa lên đầu khăn khứa. Chẳng biết mấy pho tượng đen thui ngồi tuốt trên cao có nghe lão khăn khứa cầu xin gì không nữa. Yang Jie Yang ngạc nhiên khi phát hiện, ngôi miếu của Yu, không chỉ thờ một mình Thiên Hậu Thánh Mẫu như các Hội quán Phúc Kiến khác. Ngoài bà Thiên Hậu, Lục Tánh, bà Mụ, lão ta phát hiện còn thờ cả Phục Ba tướng quân Mã Viện, Đức Khổng Tử, Quan Vân Trường hay còn gọi là Quan công, Thiên Hậu ngũ bang.

Yu cười khàn khạc nói.

- Với Thiên Hậu Thánh Mẫu, hay Đức Khổng Tử, lẫn Quan Công và Tiên Hiền khác của bang, tôi đều thờ tuốt. Thậm chí tôi còn đang tính thờ thêm Phục Ba tướng quân Mã Viện... Đây là ngôi miếu của người Hoa chúng ta nên cũng có thể hiểu nó như một chùa Minh Hương bởi vậy tất cả những gì thuộc về văn hóa Trung Hoa, không riêng của bang hội nào, tôi đều cho thờ tuốt dù chúng ta đang sống ở Mỹ.

Quen nhau bao năm, lần đầu tiên Yang Jie Yang nghe Yu giải thích như vậy. Lão gật gù cười tùm tùm đồng ý. Có một sự thật rằng kha khá người Trung Quốc đã đạt được vị trí cao tại nước Mỹ này như Elaine Chao người phụ nữ gốc Trung Quốc đầu tiên được bổ nhiệm vào nội các Bush với vị trí Bộ trưởng Bộ Lao Động. Gary Lock cũng được bổ nhiệm làm Bộ trưởng Bộ Thương Mại và Steven Chu, được giải Nobel vật lý năm 1997. March Fong Eu từng nhiều năm giữ chức bộ trưởng ngoại giao của bang California... Ngoài ra nhiều chính khách Trung Quốc khác đã tham gia vào các bộ máy lập pháp của liên bang và các tiểu bang... Điều đó không đáng tự hào với Trung Quốc sao?

Hai lão già rậm rì những gì Thanh Long không biết, nhưng khi Yang Jie Yang vẩy con trai lại thì dưới ánh đèn dầu khi lu khi tỏ là một tấm ảnh chân dung 4x3, trong ảnh là gương mặt thuần châu Á, trán hói, mũi to, mắt híp. Bên cạnh tấm ảnh là một “chữ ký” loằng ngoằng dấu hiệu của Bạch Hồ như để chứng tỏ chính Trúc Liên Bang là kẻ sẽ ra tay. Bàn tay to bè, thương tật của cha úp lên tấm ảnh, như một mệnh lệnh, nó phải chết.

Tiểu sát tử Thanh Long gật đầu, tuy nhiên nó cũng hơi hồi hộp, bởi đây là lần đầu tiên nó thi hành mệnh lệnh giết người.

Yu, thầy nó nheo mắt, trịnh trọng nói:

- Con nên nhớ, chỉ một nhát đâm thôi, đúng tim và nó phải chết ngay, con hiểu chưa. Hãy chứng tỏ rằng con là con trai của Bạch Hồ, học trò của

Huyền Vũ.

- Vâng.

Thanh Long hít một hơi thật dài, mím môi, gật đầu.

Một chuyến bay xuyên nước Mỹ từ bờ Đông sang bờ Tây. Sau đó là vài chuyến xe buýt đổi trạm liên tục, Yang Jie Yang vẫn hay dặn con trai, đừng coi thường cảnh sát Mỹ, chúng nó rất hiện đại và trang bị vũ khí điện tử lên đến tận răng đấy. Một khi đã rơi vào tầm ngắm của bọn chúng rồi, có trốn lên sao Hỏa cũng không thoát đâu. Nhận thấy lần đầu xuất quân của học trò cung, nếu để những ấn tượng xấu ghi đậm vào trong đầu như vậy e rằng xui nên Yu cười khà nói khỏá đi.

- Nhưng chúng ta có những cái mà người Mỹ không thể nào tìm ra nổi.

Làm gì Yang Jie Yang không hiểu ý của bạn già, lão nói trong vẻ miễn cưỡng.

- Vâng, an toàn vẫn cứ cần như thường.

Tại một thành phố nhỏ như bao thành phố khác của nước Mỹ, đang hình thành một khu Hoa kiều với những di dân người Hoa thế hệ mới, bắt đầu có thể xanh. Hoàng từ Đại Lục sang, một người đàn ông tuổi trên bốn mươi, dáng thấp đậm vừa phải, sống khá kín tiếng, cũng chẳng ai hiểu Hoàng làm nghề gì, thấy ông ta ít ra ngoài, mỗi khi đi thường đội mũ sụp che gần hết khuôn mặt. Thi thoảng mọi người bắt gặp ông ta la cà nơi này nơi kia, nhưng ít chịu nói chuyện với ai, kể cả những đồng bào mình. Hoàng mua một căn nhà một trệt một lầu nằm sâu trong khu người Hoa cho thấy ông ta có đời sống cũng khá giả, nhưng không ai thấy Hoàng kinh doanh buôn bán cái gì. Một buổi sáng, tiếng còi xe cảnh sát hụ inh ỏi, mọi cư dân nhón nháo. Người nhanh miệng thì thào, Hoàng đã bị giết chết bằng một lưỡi dăm găm đâm trúng tim, chết ngay. Điều này cho thấy Hoàng bị giết bởi một sát thủ rất chuyên nghiệp. Có khả năng liên quan đến

những băng đảng, cảnh sát đoán vậy. Nhưng là ai giết, đây là câu hỏi mà cảnh sát đang tìm cách trả lời. Vì Hoàng đến đây chẳng có ai thân thích nên cũng chẳng ai có thể cung cấp thêm câu trả lời cho cảnh sát. Khi Lãnh sự Trung Quốc được mời đến mới té ngửa nhận ra con người này. Ông ta là một quan chức ăn hối lộ nổi tiếng bên Đại lục, nghe đâu còn dính dáng cả đến xã hội đen và hiện đang bị Trung Quốc truy nã gắt gao. À, ra là thế.

Sau vụ đó, Thanh Long chính thức được Trúc Liên Bang thừa nhận là một sát thủ chính hiệu, dĩ nhiên Yang Jie Yang và Yu rất tự hào về con trai mình. Cuộc đời làm sát thủ của Thanh Long bắt đầu từ đó.

Sau này thành tài trở thành một sát thủ rồi, nhiều lúc Thanh Long cứ tự hỏi, thật ra cha mình tìm mình về nuôi vì mất đứa con trai út thật như ông vẫn hay nói hay ông ta bí mật tuyển cậu từ đám trẻ tị nạn năm đó nhằm đào tạo ra một sát thủ chuyên nghiệp như chính ông ta. Và tại sao ông lại đặt cho mình biệt danh Thanh Long như vị trí thứ tư trong nhóm sát thủ tứ tượng của Trúc Liên Bang. Phải chăng là một sự tính toán trước?

Một câu hỏi lửng lơ...

***

Lần đầu cùng Minh Mẫn đến đền cô Bơ Thoải, tội nghiệp cho Vũ Hiệp, anh ngỡ ngác bởi lọt vào một thế giới lạ, rất khác lạ so với hiểu biết của anh từ trước đến nay.

Cô Tư, thủ nhang đồng đền cô Bơ Thoải nhưng thực tế là người quản lý ngôi đền này, dù đền có hẳn một ban quản lý di tích đứng tên. Một người đàn ông đứng tuổi mà cũng có thể gọi là bà cũng được bởi cái dáng người cao nhẳng, phấn son lòe loẹt, từ cổ trở xuống vòng nhẫn leng keng, quần áo màu mè rất phi giới tính, cả đền này ai cũng gọi là “cô” bởi cô thích thế. Tuy nhiên riêng với những trai tuổi cỡ Mẫn thì cô lại xưng là má Tư, có lẽ vì thích vẻ nhỏ nhắn dễ thương của Mẫn chăng? Thực tế má Tư còn có cả một bầy con là lũ trai trẻ, đứa nào cũng xinh xắn, dịu dàng bu quanh má,

chủ yếu để moi tiền của bà ta là chính, sau này Hiệp nghe nói thế. Thế nên với Hiệp, “bà” ta cũng xưng “má” luôn, làm anh ngưỡng hết sức. Chưa bao giờ anh nghĩ rằng có một ngày kia mình sẽ được một gã đàn ông xưng má, gọi mình là con cả.

Phòng “má” Tư khá rộng và bề bộn đủ thứ đồ đồng bóng của bà ta.

Sau khi tiễn mấy người khách, má vẫy tay ra hiệu Mẫn và Hiệp cùng đi vào. Ánh mắt má sắc như dao cạo quét sát sàn sạt khắp người Hiệp như muốn lột truồng anh ra vậy. Cũng may, trước đó, Mẫn đã nói kỹ nên Hiệp im lặng chịu đựng.

- “Chồng” con đó hả Mẫn?

Choáng vì câu hỏi đó, Hiệp sượng trân trong khi Mẫn mặt đỏ ửng như cô gái xuân thì. Má hất hàm nói tiếp.

- Con cũng giỏi, sao kiếm được thằng trai thẳng hay dzậy?

- Kia má... - Mẫn liếc nhìn Hiệp, vội vàng lên tiếng can thiệp bởi sợ Hiệp khó chịu cách ăn nói bỗ bã của má Tư. Mà Hiệp khó chịu thiệt, vẻ bất mãn hiện rõ trên gương mặt, chẳng nói gì anh lẳng lẳng đứng dậy bỏ ra ngoài, theo sau là tiếng cười hê hê khoái trí của má Tư.

Hôm nay không phải ngày có lễ nên đèn khá vắng lặng. Những pho tượng câm nín, ăn mặc theo kiểu vua quan xưa, ngồi lủ khủ trên các ngai mà Hiệp chẳng ai biết ai là ai. Mùi hương trầm thơm thoang thoảng. Anh vợ vẫn một mình chờ Mẫn ra.

Khi ra về, nhìn gương mặt không vui của Hiệp, Mẫn áy náy.

- Đừng giận nghe anh, tánh má Tư dzậy đó nhưng bà tốt tánh lắm.

Hiệp hừm hừm trong cổ họng, không nói gì.

Đúng như Hiệp nói, má Tur bõ bã vậy, cách ăn nói tron tuột, xóc óc, ai mới gặp bà ta lần đầu dễ bị choáng, nhưng quen rồi mới hiểu, Tur là dzậy đó tụi bây, đừng giận Tur ghen, có khó khăn gì cứ nói, Tur giúp hết. Dĩ nhiên là Tur giúp hết, nhưng chỉ với những trai trẻ trắng trẻo, xinh xắn, dễ thương cỡ như Mẫn chẳng hạn thôi. Chứ với Hiệp, má thừa nhận anh rất đàn ông, nhưng tiếc là không phải gu của má.

Trong thời gian chờ Mẫn tới đền cô Bơ Thoải để bàn bạc chuyện hầu đồng của Mẫn, dần dần Hiệp cũng quen tánh má Tur, thôi kệ bà mà anh, Mẫn khuyên anh vậy.

- Khà khà, nè con có biết rằng những thằng đàn ông trong thế giới đồng bóng đều là những thằng “bóng gió” không? - Má Tur nói thẳng tuột.

Vũ Hiệp ngo ngác lắc đầu về ngượng nghịu.

Má cầm chiếc điếu cày lên, môi lửa, châm thuốc, rít một hơi thật dài, vang lên tiếng òng ọc rồi phả hơi khói ra mù mịt, nhắm mắt lim dim, gương mặt bỗng nghệt ra vì phê. Mùi thuốc Lào thơm nồng căn phòng. Đây là thú vui của má Tur, hút thuốc Lào. Thế nên hàm răng má, dù lâu lâu đến nha khoa nhưng vẫn vàng khè là vì vậy.

Liếc nhìn Hiệp, má Tur thủng thỉnh nói:

- Thế giới đồng bóng là thế giới phấn son đèn màu uốn éo, nhảy nhót của những đồng cô bóng cậu. Thằng đàn ông nào rơi vào thế giới ấy đều không bình thường hết.

Hiệp chẳng hiểu tại sao má Tur lại nói với anh vậy, hay má tính nói anh rồi đây cũng không bình thường? Chán thiệt, Hiệp ngán ngẩm.

Má Tur rất tinh ý nhận ra vẻ chán chường của Hiệp về thế giới của bà ta lẫn Mẫn nên quyết định giải thích sơ cho anh hiểu thế nào là đồng bóng.

- Có nhiều cách giải thích về chữ đồng trong đồng bóng và hầu hết đều cho rằng đồng là người được bóng thánh hoặc linh hồn ộp vào. Giải thích chữ đồng ở đây giống chữ đồng trong từ chỉ đứa trẻ con là vì khi hầu đồng thì người ngồi đồng giống như chiếc ghế để thánh ngồi từ cốt có nghĩa là xác, tức khi hầu thánh, người ngồi đồng chỉ là xác để chư thánh điều khiển. Khi đó người ngồi đồng không còn là chính mình nữa mà mang hình bóng của thần thánh, không có chuyện hồn thần thánh nhập vào và chỉ là bóng thánh ảnh vào mà thôi.

Má Tư đứng dậy, kéo cái ghế ra giữa phòng, ngồi xuống lắc lư rất nhiệt tình cứ như đang có bóng thánh nào về dựa. Ý bà rằng người ngồi đồng giống như đứa trẻ con thơ ngây trong sáng, quên đi bản thân mình mà hóa nhập vào hình bóng thần thánh khi hầu.

Vũ Hiệp nhìn má Tư thâm khâm phục, bà ta giảng giải khá rõ chuyện ngồi đồng cho Mẫn hiểu và qua đó anh cũng hiểu được. Cách giải thích của bà cứ như một chuyên gia vậy. Quả thật thế giới đồng bóng không đơn giản như người ta nghĩ chút nào. Nó không đơn giản chỉ là cái trò khoa chân múa tay nhảy múa trong tiếng kèn trống như kẻ tâm thần mà thiên hạ không thích vẫn gán vào. Đó là cả một thế giới tâm linh nhiều màu sắc huyền ảo thần bí. Đồng bóng vốn gắn với với con người, có nguồn gốc thuần Việt, văn hóa Việt.

Vẫy tay ra hiệu Minh Mẫn lại gần, giơ tay vuốt mái tóc cậu, bà nói giọng nhỏ nhẹ tràn đầy tình thương.

- Trình đồng mở phủ xong con được gọi là tân đồng, sau ba năm thì được coi là một thanh đồng thật sự. Trong ba năm đầu con có thể thay thầy đổi chủ và khi đủ ba năm kể từ ngày mở phủ có thể coi như là con yên ổn và không nên mở phủ lại nữa.

Minh Mẫn cúi đầu dạ khẽ. Bà cười khi khoe hàm răng ố vàng ám khói thuốc lào.

- Các cụ vẫn có câu ba năm thử lính chín năm thử đồng là vì vậy, sau mười hai năm, một giáp đồng con có khả năng hay gọi là có căn số làm quan thầy, có thể làm một buổi lễ nhận sắc ấn để làm thầy thiên hạ.

Mẫn nhìn Hiệp cười bẽn lễn, lắc đầu quây quây.

- Thôi má, thôi má...

Nghi lễ trình đồng mở phủ và trình đồng tiễn căn tương đối giống nhau. Người ta thường bày bốn chum nước có dán giấy 4 màu đỏ xanh trắng vàng, tương ứng với bốn phủ thiên nhạc thủy địa, dán vào thân chum hoặc nắp chum. Lễ mở phủ thì có mở nắp chum còn lễ tiễn căn thả đồng thì không mở nắp.

Vừa nói bàn tay má Tư vừa múa dẹo quẹo như đang trình diễn trên sân khấu, nhìn rất dễ mê hoặc. Rồi má Tư lại giương ngòi, đập tay lên gối, giảng giải một số điều cấm kỵ trong hầu đồng cho Mẫn rõ.

- Với Ba giá Mẫu, tuyệt đối không được mở khăn. Không có khăn phủ diện màu vàng. Không mặc áo Mẫu, nếu mặc thì phải có áo bản mệnh ở trong. Giá Mẫu đệ nhất, đệ nhị lễ hương sống, giá Mẫu đệ tam lễ hương chín. Trong hầu đồng không có hầu Phật, vua cha Ngọc Hoàng và công đồng thánh Mẫu, hầu Đức ông đệ tam mới lên đại thượng...

Rất nhiều những lễ nghi cấm cản khác mà Hiệp nghe ù hết cả tai, Mẫn thì chăm chỉ ghi chép bởi sắp tới cậu ta ra hầu rồi.

Cả hai đi đi về về mấy lần, mà đúng như má Tư nói, bà ta “thương” thiệt, nên giúp Mẫn rất nhiều. Chẳng hiểu sao giờ Hiệp lại có cảm giác ghen ghen nào đó. Nhìn gương mặt cau có của anh mỗi khi nhắc đến má Tư, Mẫn biết, cậu ta nũng nịu hứa.

- Hầu xong trả lễ là em không bao giờ dính đến đồng bóng nữa. Em là nhà thiết kế thời trang mà.

Cuối cùng ngày trọng đại của Minh Mẫn cũng đã đến. Chàng trai hồi hộp đến nỗi đêm đó mất ngủ luôn và Hiệp phải thức cùng.

Sau khi chọn được ngày lành tháng tốt đã đặt trước với má Tư thủ nhang đèn cô Bơ. Hai người hầu dâng là hai thanh niên trẻ, “con” trai má Tư sắp xếp và một ban cung văn gồm có một đàn nguyệt, một đàn nhị, một sáo, một trống lớn, một trống nhỏ, một cảnh đôi, một phách. Trước khi ra trình đồng bái ghé hầu thánh, theo quy định Mẫn phải tắm rửa sạch sẽ, mặc bộ đồ lót mình hầu màu trắng và trang điểm kỹ. Đáng lẽ phải có mấy nam hầu dâng chuyên nghiệp giúp, nhưng Mẫn không chịu, cậu bắt Hiệp vào giúp mình. Hiệp quê với mọi người quá, nhưng vì Mẫn anh phải cắn răng chấp nhận, với lại tuy không nói ra nhưng anh không thích tí nào mấy gã hầu dâng ọ ọ kia bên Mẫn, nghi quá đi.

Trong 36 giá đồng, theo má Tư cho biết, mỗi cô đồng chỉ hầu một số giá được coi là căn mạng chính của họ mà không bao giờ hầu hết tất cả.

Hôm qua Mẫn cho Hiệp xem những trang phục khăn châu áo ngự, mỗi loại trang phục phải phù hợp với từng vị thánh. Vì vậy cậu ta phải chuẩn bị đủ số lượng trang phục tương ứng với các giá hầu. Thông thường bao gồm: khăn đỏ phủ diện, ít nhất là 5 chiếc áo dài màu sắc khác nhau, một áo trắng, một quần dài trắng, khăn tấu hương và nhiều loại khăn khác, thắt đai lưng màu, thẻ ngà, kiềng bạc, vòng, hoa tai, chuỗi hạt, xuyên, quạt và son phấn; Màu sắc của trang phục phải phù hợp với màu sắc của từng phủ. Riêng Mẫn, dù sao cũng là nhà thiết kế thời trang nên cậu tự may khăn châu áo ngự theo ý thích riêng của mình song các màu cơ bản cho các ngôi thứ luôn được tôn trọng.

Má Tư dẫn Hiệp đi duyệt một vòng những lễ vật cần có. Anh nhìn hoa hết cả mắt, không phân biệt nổi thứ gì với thứ gì thế nhưng má Tư nói vanh vách từng thứ một. Đúng đồng bóng có khác, rắc rối quá, Hiệp thầm nghĩ nhưng không dám nói ra bởi sợ má Tư méch lòng.

Mấy bữa trước nghe Mẫn kể lể, khá tốn tiền, đến gần trăm triệu đồng lận, Hiệp nhăn nhó, quá tốn kém so với đồng lương công an của anh. Tuy nhiên Mẫn có tiền gia đình từ nước ngoài gửi về nên cậu ta cũng không ngại lắm.

Vũ Hiệp trở mắt nhìn Mẫn khi thấy trên tay cậu là một bộ quần áo nữ giới dài thòng, màu trắng nhìn rất đẹp, có thêu kim tuyến, có dây thắt, tay ống dài...

- Bộ đồ em mới thiết kế đó hả?

Mẫn gật đầu, áp lên má lim dim vẻ sung sướng. Hiệp tò mò cầm cái tay áo dài lên ngắm nghía, miệng lẩm bẫm.

- Giống đồ cải lương quá.

Mẫn cười hi hí.

- Chờ em nhe.

Rồi chạy biến vào trong buồng.

- Anh coi nè...

Mẫn bước ra, anh hết hồn, ngỡ ngàng nhìn cậu, chẳng thể nào nhận ra đó là Mẫn. Cậu mặc một bộ quần áo dài bằng lụa trắng phủ gần hết chân, đầu đội mào quần khăn trắng, cổ đeo những sợi dây dài lòng thòng, nhìn như phụ nữ.

- Anh thấy em đẹp không?

Hiệp nghiêng ngó rồi nhăn mặt.

- Đồ em thiết kế hả? Nhìn lạ quá, đàn ông ai lại mặc mấy thứ này?

Mẫn bật cười ngặt nghẽo.

- Đồ do em thiết kế, nhưng dành cho giá cô Bơ Thoải, thánh bản mệnh của em đó anh.

- Thánh bản mệnh?

- Đúng rồi, em căn cô Bơ Thoải, cô là người cai quản căn số của em mà.

Hiệp thở dài, chịu thôi, ba cái vụ đồng bóng của Mẫn thì anh chịu thua rồi. Mẫn nói như hát chầu văn.

- Cô Bơ cô vốn là con Thủy Tề ở dưới Thoải Cung đó, cô được phong là Thoải Cung Công Chúa, giá ngự vào ra trong Cung Quảng Hàn.

Em nghe kể rằng, cô Bơ được lệnh Vua cha giáng trần để giúp vua, đến chí kì mãn hạn thì có xe loan lên đón rước cô về Thủy Cung. Sau đó cô hiển linh giúp dân chúng ở vùng ngã ba sông, độ cho thuyền bè qua lại được thuận buồm xuôi gió vậy nên cô còn có danh hiệu là cô Bơ Bông, do tích cô giáng ở ngã ba sông hay cô Bơ Thác Hàn gọi theo tên ở nơi quê nhà cô. Ai hữu sự đến kêu van cửa cô đều được như ý nên danh tiếng cô vang lừng khắp nơi. Với cô Bơ giá ngự về đồng, già trẻ, từ đồng tân đến đồng cựu, hầu như ai cũng hầu về cô Bơ Bông hết. Khi thỉnh cô, cung văn thường hát vậy nè:

...Phỉ lòng trắng gió hội ngộ bạn tiên

Chốn Ba Bông cảnh sắc thiên nhiên

Non nọ nước ấy miền sơn thủy

Ấy mong tri kỷ gió lạnh sương rơi...

Hí hí... Hiệp cong người xuống ôm bụng cười khùng khục khi nghe Mẫn kể lễ sự tích về cô Bơ Thoải phủ nào đó, đã thế lại còn véo von hát,

múa may làm điệu bộ cô Bơ Thoái về, anh buồn cười không chịu nổi. Mẫn mắt húng, dậm chân về giận dữ, ngoe nguẩy bỏ vào trong.

Trong căn phòng thay quần áo, trước khi ra hầu, Mẫn trang điểm kỹ càng gương mặt ứng hồng nhìn như một thiếu nữ mười tám, cậu ta thò đầu ra ngoài ngó quanh quất rồi níu tay Hiệp hỏi thì thào.

- Anh thấy em có đẹp không?

Hiệp tủm tỉm cười.

- Đẹp... “cô” đẹp lắm đó...

Rồi phá lên cười khanh khách, Mẫn nguyệt anh rồi bất ngờ vít đầu Hiệp xuống, làm anh la chói lói. Ngộp thở, ngộp thở, cô ơi, cô à sắp đến giờ hầu rồi đó, tội chết, tội chết... Tội nè, tội nè...

Khi má Tư đẩy cửa vô giục già ra lệ vì trễ rồi thì thấy Hiệp đang cầm cái khăn, soi gương, nhăn nhó chùi khuôn mặt anh lắm lem nhem đầy vết son hồng làm bà ta phá lên cười khàn khàn. Hiệp ngưng muốn chết, chỉ muốn kiếm cái lỗ nẻ nào để chui xuống, anh lờm Mẫn về đe dọa, cậu ta đang đứng lấp ló sau tấm rèm, che miệng cười khúc khích vẻ khoái chí, làm Hiệp giận quá, ơ, mà có giận được đâu!

***

Bao giờ cũng vậy, đúng giờ, tại căn biệt thự nhà doanh nhân Bạch Vân, một gã đàn ông khỏe mạnh từ từ đẩy hai cửa cổng mở rộng ra. Gã ta bước hẳn ra ngoài, ngó quanh quất một chút, sau đó tiếng còi xe ô tô tin tin, chiếc xe Mercedes-Benz AMG sang trọng chậm rãi từ trong nhà chạy ra ngoài đường. Gã đàn ông cúi gập người chào và kéo hai cánh cửa đóng sập lại. Ngôi nhà nhìn bên ngoài kín như bưng. Hàng dây hoa leo trên tường phát phờ, nhưng nếu tinh ý sẽ nhận thấy có vài camera bảo vệ lấp ló đâu đó dưới những lùm cây.

Chiếc xe Mercedes-Benz AMG đang nhích từng cm hòa lẫn dòng người.

- Thừa ông chủ - Tên vệ sĩ kiêm lái xe liếc nhanh qua kính xe, nói nhỏ
- Chúng ta đang bị theo dõi.

Giám đốc Bạch Vân gật gù.

- Đến bây giờ mày mới nhận ra hay sao?
- Không... con ngờ ngợ mấy hôm nay rồi, kín đáo quan sát, hôm nay mới khẳng định.

Phía sau chiếc xe hơi, hai gã đàn ông gương mặt bặm trợn, đeo kính đen, đang chạy chiếc xe Honda phân khối lớn, bám sát theo xe hơi của giám đốc Bạch Vân.

Ngày nào chúng cũng bám theo chúng ta từ nhà đến công ty và những nơi ông đến làm việc.

Bạch Vân im lặng, lim dim mắt. Ai? Chính quyền chăng? Lão lắc đầu phủ nhận bởi tin tưởng đường dây làm ăn cực kỳ kín đáo của mình không thể nào lộ được, bản thân những nạn nhân của gã cũng tự nguyện trong chuyện này và họ thừa hiểu nếu bị vỡ lở thì tất cả cùng chết nên chắc chắn không bao giờ báo cáo với chính quyền hết. Đến nay tất cả nạn nhân của Bạch Vân đều tưởng rằng mình đang bị Trúc Liên Bang khống chế. Mà sự tàn bạo của Trúc Liên Bang thì chẳng ai lạ gì nên đều răm rắp nghe Bạch Vân thôi. Bạch Vân cũng đã tổ chức thành một băng nhóm làm ăn riêng rất kín đáo, với giới giang hồ địa phương, gã giữ mối quan hệ chứ không tham gia vào chuyện làm ăn của bọn chúng, thế nên thỉnh thoảng nơi này nơi kia có băng nhóm bị bắt nhưng băng của Bạch Vân vẫn bình chân như vại. Nhằm có tiền sạch, dưới danh nghĩa một công ty kinh doanh tổng hợp, từ tiền bản thu về lão đã cho quay vòng dòng tiền, đầu tư vào một số dự án kinh doanh bất động sản và nay bắt đầu sinh sôi, có lãi. Giờ đây bộ mặt công khai của Bạch Vân đang là một doanh nhân thành đạt, được nhiều

người kính nể. Bạch Vân còn khôn ngoan tham gia vào một số chương trình từ thiện tạo tiếng tăm, thiết lập các mối quan hệ tốt với các quan chức, lão ta bắt đầu ước mơ một mai sẽ thoát khỏi cái lốt xã hội đen kia để trở thành một doanh nghiệp đúng nghĩa. Tiền sạch lão cũng bắt đầu đầu tư về bản quốc lẫn vài nước khác, giao cho vợ con quản lý. Nhưng người xưa nói không sai: “Nhất ẩm nhất trác dai do tiền định, vạn sự phận dĩ định”, có nghĩa là từ cái ăn cái uống cái gì cũng do Trời định trước, mọi việc đều đã được số phận an bài. Ý muốn của Bạch Vân là một chuyện nhưng Trời tính lại khác. Tiền của lão có là tiền bản, là tiền máu của người khác mà có, không phải là lao động lương thiện thế nên đồng tiền ấy không thể nào giúp lão trở thành một kẻ sạch sẽ được, mãi sau này Bạch Vân mới ngẫm ra điều ấy. Hui, một tên đàn em thân tín trong băng nhóm, theo Bạch Vân từ thuở lão mới có chút tên tuổi trong giới giang hồ Hồng Kông từ những 80, 90 thế kỷ trước và sau này cùng đặt chân lên đất Campuchia, rồi cũng theo lão về Việt Nam. Hui vốn là tay chân ruột thịt thân tín của lão nhiều năm nhưng ăn cắp tiền mang cho gái và đánh bạc vài lần thì bị Bạch Vân phát hiện. Không thể nói nổi thất vọng lẫn tức giận của lão lớn như thế nào. Bạch Vân đã trừng phạt Hui bằng cách chặt ngón tay cái của tên này, đây là hình phạt quen thuộc của Trúc Liên Bang dành cho kẻ phạm lỗi. Kể ra số tiền tên đàn em ăn cắp đem bao gái, tính ra so với thu nhập đen của Bạch Vân, cũng chẳng đáng bao nhiêu. Trong cơn nóng giận và nhất là để răn đe những tên đàn em khác nên lão quyết định xuống tay thật nặng. Sau này nghĩ lại nhớ đến những đóng góp của Hui trong mấy chục năm theo mình, kể ra số tiền ấy có là bao. Bạch Vân thở dài, phải chi lúc nào ta cũng tỉnh táo, trên đời này làm chi có lỗi lầm? Kết quả Hui sau đó đã phản Bạch Vân, báo cho Trúc Liên Bang biết toàn bộ sự việc. Là một kẻ thân cận lão bao nhiêu năm nên tất cả bí mật của Bạch Vân, gã biết tất và khai báo tất. Từ khi làm phản Trần Khải Lễ là Bạch Vân đã biết trước sau gì cũng có ngày này. Đáng lẽ ôm cục tiền cao chạy xa bay, nhưng lão lại tham lam, tự tin vào sự khôn ngoan của mình, lập đường băng nhóm riêng, đầu tư tiền bản thành tiền sạch, lão tin với sự tính toán chắc chắn của mình sẽ không ai biết. Với Trúc Liên Bang, lão vẫn giữ sự cẩn mẫn theo quy củ, cứ tưởng sẽ che được mắt, đâu ngờ... thế mới biết Trời tính là vì vậy. Thừa biết hình

phạt của Trúc Liên Bang dành cho kẻ phản bội vô cùng tàn nhẫn, bản thân Bạch Vân cũng đã từng xuống tay trừng trị mấy tên phản bội nên lão chả la gì. Lão cũng đã chuẩn bị mọi phương án, trong đó tẩu vi là thượng sách, với một hộ chiếu mang thân phận mới, sau khi phẫu thuật thẩm mỹ khuôn mặt, cùng một số tiền lớn, lão có thể ung dung sống ở đâu đó không ai biết. Tiếc thay có mấy công trình xây dựng lớn, lão lỡ đầu tư vào rồi, rút ra không kịp, bỏ đi thì tiếc nên Bạch Vân quyết định ra mặt chống lại bang phái của mình. Lão dự tính kéo dài một thời gian, sau khi gom đủ tiền là chuẩn thôi. Muốn thế cần phải bảo vệ cái mạng sống của mình trước đã. Lập tức Bạch Vân tuyển mấy tên đàn em thân tín, võ nghệ đầy mình, chuyển sang làm vệ sĩ riêng cho mình. Từ nơi làm việc đến nơi ở, lão cho sửa sang lại, lắp đặt camera khắp nơi, nuôi thêm mấy con chó béc giê, Phú Quốc, cộng thêm một đám võ sĩ nữa. Tuy nhiên quá hiểu thủ đoạn tàn độc trừng trị của Trúc Liên Bang nhất là đám sát thủ Tứ Tượng lừng danh, Bạch Vân quyết định tuyển thêm bọn sát thủ Yakuza Nhật Bản của băng Sumiyosi bảo vệ. Bọn này vốn luôn mang máu võ sĩ đạo, lấy cái chết khi chiến đấu chứ không phải là tìm đường sống. Đối mặt với bọn này là nguy hiểm cực kỳ. Trong đám sát thủ của băng Sumiyosi đó, Bạch Vân không tiếc tiền tuyển hai tên võ sĩ Kendo nổi tiếng nhất của băng Sumiyosi. Cái giá thuê mà bất kỳ kẻ nào nghe cũng lè lưỡi lắc đầu.

Chính hai tên võ sĩ Kendo này đã xuống tay hạ sát hai sát thủ của Trúc Liên Bang gửi đến giết Bạch Vân. Biết rằng cái đầu mình đã được treo án tử, Bạch Vân càng khẩn trương đẩy nhanh tiến độ công việc nhằm rút các khoản tiền đầu tư để chuẩn lẹ bởi lão hiểu rằng bang phái sẽ nhất định không tha thứ. Lúc nào trong túi Bạch Vân cũng thủ sẵn một cây súng ổ quay Mith & Wesson Model 10 của Mỹ, ngoài ra lão ta cũng là một cao thủ Vịnh xuân quyền có đại.

Vậy đây là ai?

***

Trúc Liên Bang tính ra từ giữa năm 1956, khi Triệu Ninh Tập, một đại ca xuất thân từ bang Hiệp Hòa do Tôn Đức Bôi thành lập năm 1953, đã quyết định dựng cờ tại khu vực Song Hòa. Bang hội mới được đặt tên là Trúc Lâm Liên Hiệp, gọi tắt là bang Trúc Liên sang đến thời Trần Khải Lễ đã thay đổi rất nhiều. Sau này Trần Khải Lễ đột nhiên tuyên bố gác kiếm quy ẩn. Hàng loạt đệ tử tìm tới, thậm chí đưa cả chục triệu đô la cho Khải Lễ để lôi kéo trở lại lập nghiệp cũ nhưng Khải Lễ từ chối tất và tỏ ra mong làm một công nhân xây dựng thôi. Thật đáng ngạc nhiên thay. Nghiệp dĩ khó bỏ, một “trưởng lão” đến gặp mở lại lời đề nghị với ông ta lần nữa. Bằng thế lực riêng vị trưởng lão này “ép” Trần Khải Lễ phải nhận lời.

Cùng lúc, các trưởng lão Trúc khác vốn là thành viên bang Trúc Liên kỳ cựu gồm sư phụ Yu lẫn Yang Jie Yang, cha của Thanh Long, sốt ruột khi thấy thanh thế của bang bị tuột dốc nên đã kéo nhau từ Mỹ quay về bắt đầu gây dựng “số má” cho Trúc Liên Bang. Vị “cựu” bang chủ Trần Khải Lễ trước tình thế ấy, cực chẳng đã buộc phải nhận lời không muốn bị “thanh lý” bởi các Lão Trúc từ Mỹ với little killer (tiểu sát tử) ghê gớm, trong đó Thanh Long là một trong số đó. Thế rồi xảy ra vụ án Khải Lễ cùng đồng bọn tìm đến nhà riêng của nhà văn Lưu Hoàn Lương ở Chicago và cùng đường chủ Sư Tử Đường Tiểu Đồng ra tay hạ sát Lưu Hoàn Lương vào ngày 17 tháng 9 năm 1984. Sau vụ án này Trần Khải Lễ bị cảnh sát Đài Loan bắt giữ và ra tòa bị kết án chung thân. Ngay sau đó phía Mỹ cũng càn quét bang Trúc Liên cùng các cơ sở tại chỗ. Những nhân vật nổi cộm như Trần Trí Nhất, Hương Bá Kính, Lâm Tô, Dương Thiên Vận, Armando Delgado Marto, Esteban Delgado, cùng thuốc nổ, súng đạn, hêrôin... bị bắt giữ. Sư phụ Yu thà chết chứ quyết không chịu để rơi vào tay cảnh sát Mỹ. Trước khi dí súng vào đầu tự sát, Yu còn kịp kể cho Thanh Long nghe một điển tích xưa, đó là lời khẳng khái của Cảnh Hạo thời Đông Ngụy nói với thừa tướng Cao Dương bởi âm mưu tiêu diệt Hiếu Tĩnh để nhường ngôi cho ông ta, thành lập Bắc Tề, rằng: - “Đại trượng phu thà rằng làm ngọc khí mà bị bể nát, chứ không muốn làm gạch ngói để có thể bảo toàn”.

Riêng Yang Jie Yang trước khi bị bắt cũng kịp đưa con trai Thanh Long trốn về Hồng Kông, nên thoát nạn. Trong thời gian ở ẩn này, Thanh Long ra sức tập luyện võ nghệ, nâng cao tay nghề sát thủ. Gã cũng làm quen kết thân với vài trùm băng đảng Maphia khác tại Hồng Kông, Đài Loan, Macau... thỉnh thoảng đơn độc thực hiện một vài phi vụ sát thủ nào đó theo đơn đặt hàng kiếm tiền, và đơn đặt hàng ấy phải thuộc loại khủng gã mới làm và hầu như đều thành công. Gã được đồng bọn sợ hãi gọi là “sát thủ vô hình” là vì vậy. Và cũng có những lúc gã biến mất hàng nửa năm trời lang thang đâu đó không ai biết. Hành tung Thanh Long bí ẩn đến nỗi chính bang hội của gã cũng chẳng biết gã đi đâu, làm gì, thậm chí có còn trong Trúc Liên Bang không nữa. Thanh Long luôn tạo ra cho mình vài bộ mặt khác nhau mà đến chính bang hội Trúc Liên Bang cũng không thể biết được, đây là bí mật của riêng gã. Thế nên gã còn được gọi là “sát thủ vô hình”. Thanh Long được đưa vào nhóm Tứ tượng của bang, giữ vị trí khiêm tốn Bạch Hồ, xếp thứ hai, nhưng thực chất với tài ba của mình, gã xứng đáng vươn lên vị trí hàng đầu như sư phụ Yu của gã ngày xưa mới đúng.

Sau một thời gian im ắng, bang người Hoa Triều Châu quyết định vực lại Trúc Liên Bang nhằm liên hiệp với những bang hội đang mạnh khác. Lúc này Trúc Liên Bang chỉ còn là cái vỏ, phần ruột chính là bang Triều Châu. Rút kinh nghiệm qua vụ “sập hầm” của hai thủ lĩnh Triệu Ninh Tập và kẻ là Trần Khải Lễ, nhóm thủ lĩnh mới quyết định hoạt động mạnh ở nước ngoài và giảm tối đa những hoạt động tại bản quốc Đài Loan. Dưới sự ủng hộ của Bang Triều Châu tại nước Mỹ, Trúc Liên Bang thận trọng quay lại nơi này dưới vỏ bọc những chân rết hoạt động kinh doanh các loại. Trong thực tế, nước Mỹ chưa bao giờ xa lạ với người Trung Quốc. Thế nên con rồng Trung Quốc muốn phát triển phải bám vào nước Mỹ, điều đó là chắc chắn. Dù ngoài miệng la hét bai bãi này kia, nhiều lúc còn ra vẻ chống nước Mỹ, người Mỹ nhưng người Trung Quốc thừa hiểu rằng, dù họ có tài giỏi cỡ nào cũng vẫn thua xa người Mỹ về trình độ khoa học kỹ thuật lẫn tiềm lực kinh tế. Họ sẽ không bao giờ là đối thủ ngang tầm với nước Mỹ.

Chỉ hơn mỗi một cái đồng dân và to mồm cùng mưu thâm kế hiểm Tào Tháo.

Người Trung Quốc di cư sang Mỹ từ những thế kỷ 18, 19 đến nay theo thống kê của Cục điều tra Dân số Mỹ, đã có gần 3,5 triệu người Mỹ có gốc Trung Quốc, chiếm 1,1% dân số Mỹ. Đó là chưa kể nhiều triệu người Trung Quốc khác đang sống và làm việc ở Mỹ nhưng chưa được nhập tịch. Chính vì vậy đây là mảnh đất màu mỡ cho các tổ chức tội phạm người Trung Quốc hoạt động, trong đó có Trúc Liên Bang. Cảnh sát Mỹ đã phải lập hẳn lực lượng chuyên trách để nhằm đối phó với các loại tội phạm này.

Thanh Long-Bạch Hổ trở về và được đám thành viên “Nhicôlai” của Trúc Liên Bang mời, tôn lên làm đại ca đứng đầu. Bọn này đang đòi tách bầy, cuội trên những mô tô phân khối lớn, đeo thêm những khẩu Colt, Uzi vào cạnh con dao trên thắt lưng để cho ra đời một băng đảng mới khét tiếng hung thần có tên là “Born to kill”, tức “Sinh ra để giết” hay “Thiên sanh sát thủ” trong cách gọi của người Hoa, với lẽ sống là bạo lực, nhãn hiệu là sự tàn ác và lạm sát. Bọn chúng đã xé bỏ những nguyên tắc kín đáo, nhún nhường như đặc tính cố hữu của người Hoa. Tuy nhiên Bạch Hổ đã từ chối trong sự ngạc nhiên nuôi tiếc của đám này. Gã không thích ba chuyện hội hè ẩm ỉ, xả súng ào ào giết người như trong phim Mỹ. Bạch Hổ thích sự tĩnh mịch, thích sự an nhiên tự tại trước khi bước vào một phi vụ nào. Và một khi đã ra tay giết tức kẻ ấy phải chết, dù chạy lên trời. Biệt danh “sát thủ cô đơn” bắt đầu gắn cho Bạch Hổ từ đó.

***

Chuyến bay từ Sài Gòn ra Hà Nội bị trễ, nên Hiệp và Mẫn lục đục mãi tới khuya mới vào được thành phố Hà Nội. Từ Nội Bài vào đến trung tâm thành phố khá xa chứ không gần như sân bay Tân Sơn Nhất, khiến nhiều khách lúng túng với hành lý. Sợ Mẫn mệt nên Hiệp giành hết tay xách nách mang vali, túi đồ linh kinh. Anh cẩn thận.

- Đi chơi có một tuần mà bộ em tính mang hết đồ theo sao hả?

Cách đó cả tuần Mẫn ngồi soạn đồ, đem cái này đi, bỏ cái kia lại rồi lại đem cái này đi bỏ cái kia lại, cậu ta cứ luân quần mãi với đồng đồ khiến Hiệp phát mệt. Thấy anh nhăn nhó, sợ anh giận, Mẫn mới bỏ bớt lại ít đồ. Đã gọi là bớt đồ rồi mà Hiệp vẫn kêu trời khi thấy một núi vali của Mẫn, kết quả khi cân hành lý tại sân bay, hai người bị phạt vì đem quá ký, Hiệp nhăn mặt hất hàm.

- Em thấy chưa?

Mẫn vẫn cười nhơn nhơn.

- Có sao đâu chồng, phạt chút mà.

Nhìn Mẫn đang vui nên Hiệp cũng không nở la. Nhớ lần đầu tiên khi nghe Mẫn kêu mình bằng chồng, Hiệp choáng quá, cự nự quá trời. Nhưng Mẫn cứ gọi vậy khi có riêng hai người bởi ao ước của Mẫn được mãi mãi là vợ anh. Dần dần anh nghe cũng quen và đôi lần buột miệng... gọi Mẫn là vợ, khiến cậu ta cảm động rơi nước mắt.

Quen nhau, yêu nhau mấy năm rồi nhưng chưa bao giờ hai người có dịp đi đâu chơi xa. Quanh quần Sài Gòn, Đà Lạt, xa lắm đến Nha Trang là cùng. Chủ yếu do công việc của Hiệp cứ cuốn anh đi hết ngày tháng, rảnh lắm cũng chỉ dăm ngày thôi. Biết Mẫn ước ao có một dịp đi chơi xa phía Bắc, Hiệp phải xin nghỉ phép từ trước cả nửa năm, sắp xếp tới lui, cuối cùng mới được hơn tuần nghỉ phép, nghe anh báo tin, Mẫn sướng như điên. Cuối cùng ước mơ của cậu ta cũng thành hiện thực.

Ngồi trên xe, nhìn Mẫn co ro dù đã khoác chiếc áo len, Hiệp âu yếm nắm tay cậu ta. Dù sao anh cũng là lính, khỏe mạnh, cuộc đời bươn chải sương gió nhiều quen rồi, chứ Mẫn cả đời có chịu đựng như anh bao giờ đâu.

- Lạnh không em?

Vừa hỏi Hiệp vừa vội ràng thêm cái khăn ấm của anh quàng cổ cho Mẫn. Hành động săn sóc của anh khiến bà khách người Âu ngồi bên cạnh trên chuyến xe vào thành phố mỉm cười khiến anh hơi quê quê, liệu bà ta có nghi ngờ gì không nhỉ.

Hà Nội đông đón hai người khách phương Nam hạnh phúc bằng những cơn gió mùa đông bắc đang tràn về rét run người.

Thủ đô xám xịt, mưa phùn lất phất.

Đây không là lần đầu tiên Hiệp hay Mẫn ra Hà Nội, nhưng là lần đầu tiên họ đi bên nhau, yêu nhau. Tất cả như một giấc mơ, đến nỗi nửa đêm đó Mẫn bỗng rơi nước mắt làm cho Hiệp lo sợ. Chàng trai thì thào.

- Em hạnh phúc quá nhưng em sợ...

- Sợ gì? - Hiệp ngạc nhiên.

- Hạnh phúc vốn là thứ xa xỉ, không kéo dài lâu.

- Hiệp phì cười véo mũi Mẫn.

- Nghệ sĩ quá đi.

Cả hai dành mấy ngày lang thang khắp Hà Nội, ngắm nghía vui vẻ nô đùa như những đứa trẻ. Họ thích nhất là đi lòng vòng quanh hồ Gươm ngắm sương lạnh mờ buổi sáng, lắng nghe tiếng chuông nhà thờ thánh thót đầu đây và hàng đoàn người hôi hỏ đi tập thể dục sớm. Tối tối cả hai lang thang quanh mấy phố cổ kiếm đồ ăn nóng và lắng nghe những âm thanh lạnh lốt nói cười chửi bới ghê gớm của những nam thanh nữ tú khiến Mẫn cứ tròn mắt xuýt xoa, sao dzậy, trời có gì đâu sao chửi ghê dzậy?

Sapa không phải là một thành phố như Đà Lạt, nó chỉ là một thị trấn nhỏ cheo leo trên núi với dăm đường phố nhỏ. Lần đầu tiên cả hai đến đây nên đều ngỡ ngàng vui sướng.

Nhìn Mẫn mặc đồ lạnh to ụ như một con gấu bông, lạch bạch đi trong phòng của khách sạn, Hiệp phì cười. Mẫn thở ra khói, xuýt xoa.

- Lạnh quá đi chồng à.
- Ôm chặt chồng cho bớt lạnh nè.
- Dĩ nhiên rồi.

Hiệp công Mẫn đi nhong nhong trong phòng. Mẫn nằm trên lưng anh, cười khanh khách khoái quá, bất ngờ cô phục vụ đẩy cửa bước vào. Té ra gõ cửa mãi không ai nghe, thấy cửa không đóng nên đẩy vào. Cô phục vụ tròn mắt nhìn hai người rồi cười hi hi làm cả hai quê một cục.

Cả hai lang thang từ khách sạn đi ra nhà thờ núi. Cây thánh giá lẻ loi chìm trong sương. Nhìn Chúa cô đơn quá, Mẫn lẩm bẩm. Sương mù quấn chân người đi, loáng thoáng bóng những người dân tộc Mông cầm những món đồ, kiên trì đeo bám khách, bán hàng. Và hai người cũng là đối tượng bị đeo bám bởi họ ngỡ Mẫn là người nước ngoài. Hiệp kiên nhẫn cùng Mẫn chọn những món đồ quần áo, dây vòng... bởi cậu ta nói nhiều thứ rất hay, cần cho công việc thiết kế của cậu. Kết quả cả hai ôm một đống về chất đầy góc phòng trong khách sạn.

Theo lời chỉ dẫn của khách sạn, cả hai thuê xe Honda tự chạy đi chơi, té ra quanh Sapa có rất nhiều cảnh đẹp: Cát Cát, cầu Mây, bãi đá cổ, Tả Phìn... trên con đường đèo quanh co nhìn xuống phía dưới mây bay ẩn hiện trong những thung lũng là ruộng bậc thang, những ngôi nhà ẩn hiện bên sông, bóng những người dân tộc Mông, quần áo sặc sỡ kéo nhau đi đâu đó. Có những đoạn đường vắng lặng đến kinh ngạc, chỉ có tiếng gió reo như thì thầm bên tai người vậy. Cả hai dừng xe chụp ảnh, ngây ngất cùng trời đất.

Đi xuống bản dân tộc, trên dốc núi cao xuống không sao, nhưng khi lên, Mẫn thở phì phò ra tai vì mệt. Cậu ta nhìn quanh rồi nũng nịu.

- Chồng công vợ nghe.

Hiệp cũng mệt muốn chết những vẫn chiều, công Mẫn lên. Đi được vài mét là cả hai ngã đổ lăn kên ra bờ cỏ. Hiệp rên rỉ.

- Mệt quá Mẫn ơi, anh chết nè.

- Anh chết đi, em sẽ nằm đây chết cùng anh.

Một đám khách nước ngoài đi qua thấy hai thanh niên trẻ đang nằm gối đầu lên nhau nhìn rất thơ mộng, vài khách bèn bấm máy ảnh liên tục làm Hiệp hoảng quá lồm cồm bò dậy, mặt đỏ gay. Mẫn nhe răng cười khoái trá hếch mặt tinh bơ.

Ruộng bậc thang nhìn từ trên cao như những cung vàng lấp lánh, đẹp mê hồn. Mặc cho Mẫn cản, Hiệp nhất quyết trèo xuống ruộng bậc thang, đứng đo, sau đó leo lên cười hớn hở cho Mẫn biết.

- Mỗi bậc thang cao ngang hông anh em à, nhìn trên cao thấy thấp, té ra không phải vậy.

Mẫn mơ màng.

- Mình mua một ngôi nhà nhỏ rồi lên đây ở anh heng, chẳng ai biết mình là ai, mình sẽ được tự do. Em sẽ là một cô vợ người Mông hàng ngày dệt vải, may áo bán cho du khách nuôi anh.

- Chớ chồng làm gì?

- Làm gì? Thì đâm lưng cho vợ đó.

Khi lên đến Cổng trời, sau khi để Hiệp chụp hình xong, Mẫn leo lên một gò đá cao phía trước, phía dưới là một khoảng trời xanh bao la. Dạng rộng hai tay, Mẫn lấy hết sức gào to.

- Ta hạnh phúc quá... hạnh phúc... hạnh phúc...

Những tiếng reo vui hạnh phúc từ trong núi vang vọng trở lại như một lời chúc mừng của núi rừng đến với đôi uyên ương.

- Tự dưng em muốn ôm anh, mình cùng nhau nhảy xuống dưới vực sâu kia nghe?

Mẫn thản nhiên nói, Hiệp phì cười.

- Nè, anh đây, ôm nhảy đi.

- Ngu sao?

Mẫn phá lên cười khanh khách.

Nửa tuần còn lại cả hai đi theo tua du lịch thăm vịnh Hạ Long.

- Hạ Long, ta đến đây.

Vừa xuống xe, nhìn thấy biển, Mẫn gào to khiến nhiều người bật cười. Hầu hết mọi người đều nghĩ cậu ta là Việt kiều.

Con thuyền buồm bồng bềnh trên biển, trong bữa ăn chiều, cả thuyền chỉ có hai người là người Việt còn lại là khách nước ngoài, đủ quốc tịch. Đến đó Hiệp mới nhận ra sự lợi hại của việc biết ngoại ngữ, nhất là tiếng Anh. Mẫn tha hồ nói chuyện với người này người kia trong khi anh thì chịu chết. Mẫn liên lấu nói chuyện với một cặp vợ chồng ngồi đối diện trong bữa ăn. Họ là người Pháp, Mẫn cho anh biết thế. Cụng ly, trò chuyện, trước khi chia tay cặp vợ chồng kia nói gì đó, Mẫn cười vẻ e thẹn hạnh phúc. Nhìn họ đi khuất, Hiệp ngờ vực.

Họ nói gì vậy?

Mẫn cười híc híc, mắt híp lại đáng yêu nhưng nhất định không trả lời, càng làm cho Hiệp nghi ngờ. Lúc đôi bên nói chuyện, chẳng rõ Mẫn nói gì, chỉ thấy họ ồ à, sau đó nhìn anh gật đầu lia lịa, nhất là người phụ nữ già, còn bắt tay và xô ra một tràng tiếng Anh mà Hiệp chịu chết, chẳng biết gì.

Tối, nằm trên giường Hiệp đe, nếu không cho anh biết nội dung cuộc nói chuyện chiều nay là gì thì anh giết. Mẫn nguýt anh rồi nói:

- Vậy nè, họ chúc mình hạnh phúc.

- Chúc mình hạnh phúc? - Hiệp há hốc mồm ra - Là sao?

- Họ thấy mình hạnh phúc, thì chúc mừng mà.

- Em nói gì với họ rồi phải không? - Hiệp nghi ngờ.

- Đâu có đâu...

- Đừng giấu anh.

Đúng là xưa nay Mẫn chưa từng giấu giếm anh điều gì, cậu lí nhí.

- Em nói vợ chồng mình đi hưởng tuần trăng mật từ Sapa đến Hạ Long.

Trời, - Hiệp thiếu điều muốn nhảy dựng lên. Không khoe cái gì tự dung lại khoe cái vụ nghe vô duyên ghê. Anh biết là Mẫn hạnh phúc, cậu ta muốn chia sẻ hạnh phúc ấy với mọi người nhưng hồi ơi đây là chuyện tế nhị, lỡ có gì thì sao.

Thấy Hiệp nằm im, nín thinh, Mẫn lay vai anh, nói nhỏ nhỏ.

- Cho em xin lỗi, tại vì ông bà ấy cứ hỏi dồn em. Họ nói thấy hai đứa mình rất hạnh phúc nên nghi... em chối không được nên...

Hiệp vẫn nhắm mắt nằm im giả tảng như ngủ mặc cho Mẫn thanh minh thanh nga mãi, cuối cùng anh giật mình khi nghe tiếng thút thít bên cạnh. Mẫn đang khóc.

- Có người lại khóc nè kia.

Mẫn có một thứ vũ khí cực kỳ lợi hại mà xưa nay bao giờ cũng buộc Hiệp đầu hàng nhanh chóng. Đó là khóc, mỗi khi có chuyện gì, hễ cậu ta rơi nước mắt là anh đầu hàng ngay, đầu hàng vô điều kiện vì yêu và lần này cũng vậy thôi.

- Hic, có người đang làm khó tôi nè.

Hiệp xoay qua, lấy tay quệt nước mắt trên má Mẫn cười.

- Thôi được rồi, anh bỏ qua đó, lần sau mà còn thế nữa... kỳ lắm.

Thấy anh làm hòa, Mẫn thôi khóc, nhìn anh hớn hử ngay. Chợt Hiệp bật cười khúc khích, cậu ta ngạc nhiên.

- Anh cười gì vậy?

- Tân hôn... vợ chồng mình tân hôn từ hồi nào rồi còn gì nữa mà tân hôn.

- Ái... đau...

Hang Sừng Sốt, đảo Cát Bà đón hai người trong tiếng sóng êm đềm yêu thương. Hang đẹp, Mẫn nắm chặt tay Hiệp lang thang trong hang phớt lờ ánh mắt tò mò của nhiều người.

- Kê họ anh heng?

Mẫn tủm tỉm cười, Hiệp gật đầu. Bỗng nhiên anh muốn ôm Mẫn thật chặt và gào to cho mọi người biết rằng, đây là vợ của anh, đây là tình yêu của cả cuộc đời anh. Nghe Hiệp nói, ánh mắt Mẫn sáng lóng lánh trong đêm.

Nửa đêm ngủ trên thuyền chợt Mẫn tỉnh giấc không thấy Hiệp đâu, cậu đẩy cửa ra ngoài, quấn thêm cái chăn, đi tìm anh. Hiệp cô đơn ngồi lác lác một mình trên ghé nhìn xuống biển. Biển đêm mùa đông giữa mùa trăng,

sáng nhờ nhờ như sữa pha đục. Ánh mắt Hiệp thờ dãn xa xăm khiến Mẫn sợ. Cậu run run ngồi xuống bên anh, vòng tay ôm chặt lấy Hiệp, thì thầm.

- Có gì không anh?

- Anh thấy mình đang tan dần vào biển em ạ - Hiệp lẩm bẩm giọng xa xăm mơ hồ.

- Nhìn em nè, anh Hiệp - Mẫn nắm lấy anh lay mạnh, bây giờ Hiệp mới choàng tỉnh, giật mình - Anh bị mộng du hả?

- Đâu có.

- Sao nửa đêm anh bỏ ra đây ngồi một mình rồi lẩm bẩm gì đó? - Mẫn lo lắng hỏi.

Hiệp ôm đầu một chút, rồi thở dài, kéo tay Mẫn đứng dậy.

- Thôi mình vô ngủ đi em.

- Bộ anh mơ hả, có chuyện gì không?

Không muốn Mẫn lo lắng nên Hiệp nhất định không kể cho cậu ta nghe anh đã mơ gì. Đó là những tiếng gọi thì thầm xa xăm đã lôi Hiệp dậy bước những bước chân vô hồn ra ngoài. Những tiếng réo gọi mời mọc hãy đến với ta, hãy đến với ta... nếu Mẫn không bước ra, liệu anh có đến với biển không? Đêm ấy?

Cả hai có một đêm êm đềm trên đảo Cát Bà. Cả hai đi ăn ghẹ, làm lai rai vài chai bia, thú vị nhìn trăng sáng trên biển.

Đang ngồi ngắm biển, chợt máy điện thoại của Hiệp reo, anh lấy ra nhìn số rồi vội vã nghe liền, tiếng anh dạ liên tục. Nhìn gương mặt nghiêm trọng của Hiệp, Mẫn lo lắng.

- Bộ có chuyện gì hả anh?

- Ồ, lãnh đạo phòng mới điện thoại hỏi thăm anh chừng nào hết phép.

- Anh đang nghỉ phép mà.

Hiệp thờ dài.

- Anh được kêu về để chuẩn bị tham gia một vụ trọng án, có liên quan đến maphia nước ngoài.

Lần đầu tiên và duy nhất Hiệp tiết lộ cho người yêu biết công việc của anh, nhưng đó cũng là lần cuối cùng.

Nửa đêm, Mẫn mơ thấy mình tụt xuống một hố sâu, thật sâu và cậu cố gắng trong tuyệt vọng trèo lên mà không được. Mẫn kêu gọi tên Hiệp nhưng anh chỉ đứng đó thờ ơ nhìn cậu, rồi lẳng lặng bỏ đi trong tiếng kêu cứu thất thanh trào nước mắt của cậu. Anh Hiệp... Hiệp...

Mẫn giật choàng tỉnh, khiếp sợ, mồ hôi toát ra đầm đìa. Rõ ràng cậu nghe những tiếng khóc nức nở buồn bã của mình trong đêm. Bên cạnh Hiệp vẫn đang nằm ngủ say. Sao gương mặt anh nhìn nhợt nhạt như đã chết. Mẫn ngòai mở mắt trùng trùng nhìn khuôn mặt yêu dấu của mình với một linh cảm xấu, một mai này anh mãi mãi không còn là của mình nữa.

Mẫn gục đầu trên ngực anh, khóc tím tím trong thầm lặng. Em yêu anh và suốt đời chỉ yêu anh thôi. Không có anh, thế gian này không còn ý nghĩa gì với em nữa, anh có biết điều đó không?

Một cuộc tình kéo dài ba năm, mấy tháng, mấy ngày... cuối cùng cũng chấm dứt trong đau đớn tột cùng? Chẳng phải trời già vốn có thói đánh ghen đó ư?

***

Nguyễn Nguyễn làm một chuyến du lịch sang Campuchia và anh tá túc tại nhà bác Hà, một gia đình Việt kiều quen tại thủ đô Phnom Penh. Đây

là một gia đình làm nghề buôn bán tại thủ đô từ trước giải phóng 1975 nên quen biết khá rộng, Nguyên hy vọng mấy người con bác Hà sẽ giúp anh tìm hiểu về Bạch Vân. Theo những hiểu biết của Nguyên, trước khi về Việt Nam làm ăn, có thời gian dài Bạch Vân sinh sống, kinh doanh tại Campuchia. Nhưng ông ta kinh doanh ngành nghề gì, lại không có thông tin cụ thể, thế nên Nguyên quyết định sang tận nơi để tìm hiểu. Cũng may việc qua lại giữa Việt Nam và Campuchia hiện nay khá thông thương, Nguyên từng qua chơi mấy lần nên cũng không lạ lẫm. Qua giới thiệu của gia đình bác Hà, Nguyên quen với Theory Seng, một người bạn Campuchia vốn là dân làm du lịch nên rất rành tiếng Việt đã sốt sắng nhận giúp khi anh nhờ cậy. Một lý do Theory Seng giúp anh bởi một câu chuyện buồn rằng thời Khmer Đỏ, Theory Seng mới 6 tuổi, phải đi chăn trâu cho trưởng thôn nên không bị vô đập vào đầu, nhờ quân tình nguyện Việt Nam qua nên mới sống sót trong khi cả gia đình đều đã bị giết hết. Thế nên bao nhiêu năm qua rồi nhưng trong tim anh vẫn mang nặng món nợ với người Việt Nam. Nguyên rất cảm động khi nghe vậy. Theory Seng khoe là quen thân với nhóm người Hoa Triều Châu tại thủ đô Phnom Penh.

Sau đó, Theory Seng thuê một chiếc xe tuk tuk, được kéo bằng xe gắn máy, chạy tiếng nổ nghe âm âm chở Nguyên đi thăm thú nơi này nơi kia. Điều làm Nguyên thú vị nhất bởi chiếc xe tuk tuk này gợi nhớ đến hình ảnh xe lôi ở An Giang quê anh hồi những năm đầu 80 của thế kỷ trước và xe lôi ngồi thoải mái hơn chiếc tuk tuk này nhiều. Kể ra chiếc xe tuk tuk là một sự kết hợp hoàn hảo của xứ nghèo này. Chạy một vòng quanh thành phố chỉ tốn khoảng 5 đô-la đi và về. Ngồi trên xe, Theory Seng hăm hở thuyết minh theo thói quen làm hướng dẫn viên du lịch của anh ta.

Cộng đồng người Hoa Phúc Kiến tham gia vào ngành xuất nhập khẩu và ngân hàng, nhiều người Campuchia gốc Hoa giàu nhất thuộc cộng đồng Phúc Kiến. Họ là nhóm đầu tiên ở Campuchia và đã đến đây sớm nhất từ thời kỳ Đế quốc Khmer và sau đó là giai đoạn nhập cư lớn nhất vào thế kỷ 15, cộng đồng Quảng Đông đã thay thế họ để trở thành cộng đồng lớn nhất vào những năm 1860. Tỉnh Kampong Thom vẫn là trung tâm chính của

cộng đồng Phúc Kiến, tiếp theo là các tỉnh Xiêm Riệp, Battambang và Kampong Chhnang, thủ đô thì ít hơn.

Bất ngờ xe dừng lại trước một căn nhà xây theo kiểu Pháp, rộng, hai tầng, ẩn sau một vườn cây lớn, có tiếng chó sủa inh ỏi. Theory Seng dặn Nguyên chờ và tiến vào sau khi đánh tiếng bằng một tràng tiếng Campuchia. Nguyên nghe loáng thoáng như tiếng chào hỏi. Nguyên biết tiếng Campuchia chút ít, chưa kể là tiếng Pháp lẫn tiếng Anh cũng kha khá, chính vì thế mà anh rất tự tin sang Campuchia là vậy. Lát, Theory Seng quay lại, vẻ mặt thất vọng cho biết.

- Chủ nhà đi vắng rồi Nguyên à.
- Nhưng Theory Seng tính gặp ai vậy?
- Thì hỏi về Bạch Vân cho Nguyên đó.

Nguyễn Nguyên tí nữa kêu trời không thấu. Đi điều tra mà lại hỏi khơi khơi như vậy có khác nào là tố cáo công việc của mình, Theory Seng quá nhiệt tình thành hại anh rồi. Theory Seng còn vui vẻ cho biết, người chủ này là một người Hoa có uy tín trong cộng đồng Phúc Kiến nên hy vọng sẽ giúp được Nguyên, anh nên chờ vài ngày nữa. Nguyên thở hắt ra, lờ rờ, anh không muốn làm người bạn nhiệt tình này mất vui nên đành im lặng.

Tranh thủ thời gian rảnh, Nguyên lang thang khắp Phnom Penh, mấy năm không quay lại anh nhận thấy thủ đô có nhiều nhà cao tầng, thật lạ là vô số xe máy cổ lỗ sĩ không biển số tràn ngập trên đường phố, dấu tích của một xứ nghèo, nhưng cũng đầy những xe hơi sang trọng như Camry, Lexus... Xe hơi ở đây không có bãi riêng, có thể đậu bất kỳ đâu, cạnh xe máy, tuk tuk, xe xích lô. Lạ thay xe hơi ở đây được ưu tiên đậu trên lề đường, và nơi nào càng có bảng ghi “No parking” thì nơi đó xe hơi sẽ đậu nhiều nhất, rất lạ. Thủ đô Phnom Penh về đêm lung linh và tráng lệ nổi bật lên hình ảnh của Hoàng Cung, được xây dựng theo kiến trúc cổ của người Khmer. Nếu ra ngoài thủ đô một chút, trên xa lộ, thỉnh thoảng sẽ có một

chiếc xe đồ vụn qua rất nhanh. Người ngồi lớn nhón sau đuôi xe và đặc biệt là trên mũ xe luôn đầy hàng hóa lẫn vài người ngất ngưỡng. Ngồi trên nóc xe đồ là nét rất đặc trưng của xứ sở thốt nốt này. Một bác tài xế bản địa cho Nguyên biết, nếu ngồi trên mũ xe như thế này thì sẽ tốn ít tiền hơn. Anh bật cười.

Anh lang thang đi bộ trên đại lộ Preah Sihanouk nổi thẳng ra phía sông Mekong đèn sáng rực rỡ. Anh dừng chân rất lâu ở ngã tư cắt hai đại lộ lớn nhất Norodom và Sihanouk nơi có tượng đài Độc lập do một kiến trúc sư người Campuchia thiết kế và được xây từ năm 1958. Đó là một tháp nổi hình khối lập phương với kiến trúc đặc trưng Khmer, khác hẳn tượng đài Tưởng niệm Quân Tình nguyện Việt Nam ở công viên trung tâm thủ đô Phnom Penh. Anh đến và nhìn mãi mấy pho tượng những người lính quân tình nguyện Việt Nam đứng cùng một em bé gái, dưới mái vòm cong, tự hỏi, biết bao nhiêu chàng trai Việt Nam đã nằm xuống để có tượng đài này? Thủ đô Phnom Penh còn hút khách du lịch bởi khu phức hợp khách sạn vui chơi giải trí NagaWorld, rất tiếc anh không có hứng thú đến đó.

Trong khi chờ đợi Theary Seng giúp Nguyên tiếp xúc với “ông chủ” người Phúc Kiến nào đó, Nguyên cũng tự tìm nguồn thông tin riêng mà anh có.

Một buổi sáng, sau châu café tự pha, Nguyên đội nón phớt, đeo kính đen, mặc bộ đồ bốn túi, lững thững đón xe đến chợ Tuol Tom Pong, nằm khá cách biệt với khu trung tâm thủ đô Phnom Penh, nhưng lại nổi tiếng là một trong những trung tâm mua bán các loại đồ cổ sầm uất nhất của cả vùng Đông Nam Á. Tại đây Nguyên có thể gặp những tay chơi đồ cổ có máu mặt ở khắp mọi châu lục đổ xô về săn lùng các loại đồ cổ từ cổ chí kim cùng với cảnh tấp nập, nhộn nhịp người mua, kẻ bán. Lần trước, Nguyên đã xâm nhập vào khu chợ đồ cổ này để tìm hiểu thông tin về những đường dây lừa đảo hàng đồ cổ theo yêu cầu của khách hàng. Nhờ vậy mà Nguyên quen với C. một gã đàn ông khó đoán tuổi tác, mỗi khi hỏi, C. đều nhe hàm răng vàng khè khời thuốc nói một tuổi khác nhau. Bản thân C.

cũng chẳng biết mình bao nhiêu tuổi, cha mẹ là ai, sao lại sinh sống buôn bán tại xứ chùa Tháp này. Cuộc đời C. là một trường thiên tiểu thuyết, anh ta quả quyết vậy. Thôi anh ta là ai, kệ anh ta, Nguyên không quan tâm, nhưng vì là một trong những trùm buôn bán đồ cổ khét tiếng tại khu chợ Tuol Tom Pong với chân rết tỏa khắp vùng châu Á, nên C. cực kỳ thạo tin, thứ gì anh ta cũng có thể biết, kể cả chính trị.

Cả khuôn viên khu chợ Tuol Tom Pong cùng với con đường “cổ vật” 450 nằm bên hông ngôi chợ như một “mê hồn trận” đồ cổ với cả thảy gần 400 gian hàng, cửa hàng lớn, nhỏ chuyên bán đầy ắp các loại cổ vật đủ mọi chủng loại. Các mặt hàng như các đồng, chiêng, các bức tượng Phật cổ được đúc bằng đồng của Campuchia, Lào, Myanmar, thậm chí có cả của Ấn Độ, Trung Quốc... các loại thổ, địa, bình gốm đến các bức tượng voi thần Indra, các phù điêu Apsara... được quảng cáo là những cổ vật có niên đại gần 2000 - 2500 năm hoặc có niên đại từ thế kỷ 13, 14... Nhiều loại súng, đao, kiếm, dao, vũ khí cổ của người Thái Lan, Lào, Campuchia và cả của Việt Nam được bày la liệt trông giống như những phòng trưng bày thu nhỏ.

Vừa xuống xe, chiếc máy điện thoại rung, anh mở máy, tiếng C. vang lên.

- Có hai người đang bám theo ông đấy - Nguyễn Nguyên giật mình, tiếng C. nói tiếp - Đừng nhìn, cứ đi thẳng vào trong chợ, có người giúp ông.

Nguyên lững thững đi vào trong chợ, một thằng bé người Campuchia tuổi khoảng 13, 14 xuất hiện phía xa, vẫy tay ra hiệu Nguyên theo nó. Rất nhanh hai người ngoặt qua ngoặt lại và biến mất sau một dãy nhà lụp xụp.

C. đang có khách. Anh ta đang thỏa thuận mua bán một pho tượng cổ với một nhóm khách người nước ngoài. Đủ thứ tiếng vang lên, Campuchia - Việt Nam, tiếng Anh lẫn tiếng Pháp - Nguyên nghe, cố nín cười.

Cuối cùng đám khách trả tiền, hỉ hả đi ra, vẻ mặt ai cũng rạng rỡ, hài lòng.

- Pho tượng Phật Tada ấy có thật từ thế kỷ 13 ư?

- Giả đấy - C. thản nhiên nói - Nếu có tượng Phật Tada thật, làm sao có giá ấy?

Nguyễn cười:

- Tôi cũng đoán thế.

- Khách họ cũng thừa biết thế, bởi đồ thật làm gì có giá đó.

Sau khi người giúp việc bung nước ra uống, C. nhìn Nguyễn.

- Thám tử, ông đang điều tra gì mà cộng đồng người Hoa Phúc Kiến ở đây báo động vậy?

- À... - Nguyễn tóm tắt chuyện mình nhờ Theary Seng hỏi thăm vài tin tức về Bạch Vân khi ông ta còn làm ăn tại Campuchia.

C. nheo nheo mắt nhìn Nguyễn, lắc đầu.

- Ông đã làm một việc đại dột rồi, người Hoa họ vốn có truyền thống bảo vệ nhau rất kỹ, tự dưng ông khơi khơi hỏi về người của họ, làm sao họ nói?

Nguyễn thở dài kể lại toàn bộ câu chuyện, C. phì phèo chiếc tẩu, gật gù, lẩm bẫm.

- À ra vậy.

C. hát hàm:

- Thế bây giờ ông cần gì?

- Bạch Vân và những hoạt động của ông ta tại Campuchia thời gian qua.

C. gật gù nói:

- Chắc ông đã nghe đến cái tên Trần Khải Lễ và Trúc Liên Bang chứ?

- Có - Nguyên đáp gọn.

- Mọi chuyện nó ở đây đây.

Theo thống kê của báo chí, tôi được biết trên toàn tuyến biên giới Campuchia - Việt Nam có đến 40 casino nằm trên đất Campuchia. Trong khi đó có đến 24 casino nằm tại biên giới Tây Ninh, Việt Nam với các tỉnh Svay-Riêng, Karatíe, Kong Pong Cham Vương quốc Campuchia. Con bạc từ Việt Nam đi sát phạt chủ yếu đi qua cửa khẩu Mộc Bài, tỉnh Tây Ninh để đến Bavet, tỉnh Svay-Riêng, Campuchia, vào chơi bài tại các casino: Winn, Le Macao, Chateau, Las Vegas Sun hay Titan King. Nơi đây từng là những địa chỉ đau buồn của các con bạc Việt Nam.

Nghe C. nói vanh vách đến nỗi Nguyên cảm tưởng anh ta là nhà điều tra phá án mới phải. C. nhìn Nguyên hất hàm.

- Ông đã vào sòng bài mấy nơi này chưa?

Nguyên gật đầu, anh từng xâm nhập vào vài sòng bài điều tra về mấy “quý bà” mê cờ bạc dẫn đến tán gia bại sản.

- Có vào bên trong sòng bạc Nguyên đã thấy tại đây là một “xã hội đỏ đen” bày ra trước mắt, đông nhất là các bàn baccarat, sau đó là roulette và black jack với khoảng 70% con bạc là phụ nữ. Casino Winn, điểm đến của một số công ty chuyên tổ chức cho khách du lịch xuyên quốc gia và đánh bạc nên được thiết kế rất đẹp với 2 gam màu vàng, đỏ trên thảm và ghế ngồi, dễ làm cho người đến chơi bạc hay tham quan có cảm giác hưng phấn, quên mất cả giờ giấc của ngày và đêm. Hồi cử anh đến mấy sòng bạc này, sếp nhắc đi nhắc lại là hãy cẩn thận. Nguyên bật cười, ông cứ làm như anh là trẻ con không bằng. Nhưng đến rồi Nguyên mới nhận ra những lời

dạn của ông là không thừa. Không cẩn thận rất dễ rơi vào mê hồn trận ở đây, hết sạch tiền là chuyện thường, chưa kể kéo theo những hệ lụy khác.

Cứ vào ngày cuối tuần, hàng dòng người xếp hàng trước cửa khẩu Mộc Bài làm thủ tục nhập cảnh sang Campuchia, cùng những chuyến xe chở khách “được bảo kê” qua cửa khẩu mà không phải làm thủ tục ngay, có thể dễ dàng nhận ra trong số đó đến quá nửa người mặt mũi bịt kín khẩu trang, họ chỉ tháo ra khi vào làm thủ tục nhập cảnh. Khi vào sông rồi, người ta vứt bỏ tất cả những vẻ đạo mạo đạo đức lẫn mỹ miều son phấn, tất cả đều là niềm đam mê điên cuồng cờ bạc để rồi dẫn đến nợ nần, tù tội lẫn các tội phạm khác... Rất tiếc những sông bài này vốn được nhà nước Campuchia cho tổ chức công khai, xem như là một nguồn thu.

Sau khi nghe Nguyễn kể lể, C. nói khẽ:

- Hầu như tất cả những sông bạc này đều liên quan đến xã hội đen do từng băng nhóm này kia bảo kê. Xưa nay cờ bạc và xã hội đen vốn là một bàn tay hai mặt.

Nguyễn Nguyễn gật đầu, điều đó quá rõ.

Một số sông lớn, có tên tuổi là do Trúc Liên Bang quản lý, dưới quyền của Trần Khải Lễ, nhưng tổng đại diện của ông ta là Bạch Vân.

- Ừm...

- Theo tôi hiểu, không đơn giản là cờ gian bạc lận tại các sông này, hình như - C. lưỡng lự suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói - Họ còn có những nguồn thu khác từ những sông bài này.

- Nguồn thu gì?

- Cờ bạc là gian lận, ông biết chứ?

- Dĩ nhiên - Nguyễn Nguyên gật đầu - Nhưng ngoài gian lận nhất định bọn họ còn có những gì khác nữa, tôi nghĩ vậy, rất lớn.

C. tặc lưỡi, lắc đầu.

- Thôi, tôi không đi sâu vào vụ này đâu ông Nguyễn ạ - Anh ta nhe hàm răng vàng khè ám khói thuốc, cười - Tôi có hai vợ, bảy đứa con, nuôi chúng cực khổ lắm. Tôi muốn sống để làm ăn, thông cảm cho tôi. Ông hãy tự tìm hiểu đi.

Nguyễn Nguyên gật đầu, anh hiểu rằng C. nói thật, không nên ép anh ta làm gì. Dù sao những thông tin của C. cung cấp cũng đã hé mở cho anh nhiều điều về Bạch Vân.

Tiến anh ra cửa, C. nói nhỏ.

- Hãy cẩn thận, hết sức cẩn thận, ông đang chơi với lửa đấy.

Quay lại C. nói một tràng tiếng Campuchia. Chú nhỏ lúc nãy xuất hiện, nó dẫn Nguyễn lắt léo qua mấy khúc cua chợ, ẩn trong đám đông để rồi Nguyễn xuất hiện phía bên kia chợ.

Thằng bé đen thui, có đôi mắt đen sáng long lanh, khi tiến anh, bất ngờ nó nhe răng cười để lộ hàm răng trắng đều như hạt bắp, nói câu tiếng Việt:

- Chào chú.

***

Mấy hôm nay tự dung Bạch Vân thấy dấy nên một nỗi lo lắng mơ hồ nào đấy. Bầu không khí u ám tử thần luẩn quẩn xuất hiện làm lão lo lắng, mất ăn mất ngủ. Đột nhiên trong đầu Bạch Vân lóe lên một tia sáng làm gương mặt lão tái đại hẳn đi, thất thần đến mấy phút, không lẽ là gã ta sao? Chỉ có gã ta, đúng vậy, chỉ có gã ta mới làm cho Bạch Vân mất tự tin, ớn

lạnh đến vậy, “sát thủ vô hình”, chỉ có hấn ta thôi. Từng là đại ca của Trúc Liên Bang, làm gì Bạch Vân không biết đến tên sát thủ Bạch Hổ đứng thứ tư trong nhóm sát thủ Tứ tượng. Sau này tách ra hoạt động riêng, trở thành một sát thủ vô hình ai cũng có thể thuê miễn có tiền. Tuy nhiên với Trúc Liên Bang, gã vẫn có mối ân tình. Gã nổi tiếng bởi việc giết người chuyên nghiệp không để lại dấu vết, không để lại gương mặt và xưa nay chưa có vụ nào hấn nhúng tay vào mà thất bại. Rõ ràng sau thất bại của hai sát thủ chuyên nghiệp vào Việt Nam giết Bạch Vân và mất tích đến nay, không còn cách nào khác, Trúc Liên Bang đành mời Bạch Hổ với hy vọng chỉ có tên “sát thủ vô hình” này may ra mới thi hành được nhiệm vụ.

- Quay xe - Bạch Vân nói cộc lốc.

Hội quán chính thức của người Phúc Kiến tọa lạc tại số 46 đường Trần Phú, Hội An, tỉnh Quảng Nam. Hội quán này do một nhóm người Phúc Kiến đến Hội An sinh sống tạo dựng vào năm 1759. Hội quán là nơi thờ thần, Tiên hiền và hội họp đồng hương của những người Phúc Kiến. Thịnh thoảng Bạch Vân cũng ra Hội quán ngoài Hội An dự các ngày Nguyên Tiêu ngày 15 tháng Giêng âm lịch, vía Lục Tánh ngày 16 tháng 2 âm lịch, vía Thiên Hậu ngày 23 tháng 3 âm lịch, tùy theo thời gian rảnh, còn lại lão chủ yếu là đi cúng chùa trong thành phố. Lão cũng luôn là một trong những người có những khoản đóng góp lớn cho Hội quán, lẫn những người bà con khi gặp khó khăn, hoạn nạn nên tiếng nói rất có trọng lượng trong cộng đồng Phúc Kiến từ Hội An vào đến thành phố. Thật ra đó chính là thủ thuật lấy lòng của lão, mua lòng tin cậy quý mến của cộng đồng, biến họ thành cái áo giáp bảo vệ mình từ xa. Chẳng thế khi Trúc Liên Bang quyết định xuống tay trừng trị lão, trong cộng đồng, những kẻ mang ơn, bỗng nhiên trở thành chỉ điểm lẫn bảo vệ lão từ xa là vậy. Lão rất tâm đắc câu “Nuôi quân ba năm dụng quân một giờ” là vì vậy.

Chiếc xe ô tô từ từ lăn bánh, dừng lại trước Hội quán Ôn Lăng Phúc Kiến. Bạch Vân vỗ vai tên lái xe kiêm vệ sĩ, nói gọn lỏn:

- Chờ tao.

Nói thế nhưng lão không đẩy cửa ra ngay, chờ tên bảo vệ Yakura thứ nhất tông cửa ra ngoài trước.

Bao quanh Hội quán là các khu phố buôn bán sầm uất của vùng trung tâm Chợ Lớn. Hội quán hay còn gọi là chùa này do nhóm người Hoa - Phúc Kiến di cư sang Việt Nam lập nên vào khoảng thế kỷ 17. Màu sắc rực rỡ, người đi lại nhộn nhịp, tiếng xe gắn máy, xe ô tô âm âm chạy qua lại như mắc cửi, khiến tên võ sĩ Kendo này vốn quen với cuộc sống nề nếp có phần khắc kỷ của Nhật, hơi ngỡ ngàng. Tuy nhiên hắn ta điều chỉnh rất nhanh bản thân, liếc mắt quan sát xung quanh, sau đó khom lưng, mở cánh cửa xe. Bạch Vân chui ra và tên còn lại trong xe cũng nhanh chóng bám lấy lão, chui ra luôn.

Từ xa nhìn ngôi chùa sẽ dễ dàng nhận thấy biểu tượng của một con thuyền rồng mũi nhọn cong nổi bật với gam màu đỏ sáng. Tầng cặp rồng có kiểu dáng lạ mắt như vừa từ trên trời uốn mình đáp xuống, ẩn hiện kè bên đó là tổ hợp tượng các nhân vật huyền thoại với những tư thế và nét biểu cảm rất lạ lùng, đan xen là các phù điêu bằng gốm sứ khắc họa thật ấn tượng. Ngôi chùa cổ và quý hiếm bậc nhất vốn là nơi gặp gỡ chia sẻ khó khăn và giúp nhau ổn định cuộc sống của những người đồng hương Phúc Kiến. Rồi dần dần với nhu cầu tâm linh Hội quán trở thành nơi thờ cúng chiêm bái các vị thần dân gian theo tín ngưỡng của người Hoa...

Gọi là chùa Quan Âm nhưng nơi đây bà Thiên Hậu mới là vị thần được thờ chính nơi chánh điện. Đã chuẩn bị sẵn nhang đèn, Bạch Vân len vào dòng người tấp nập ra vào, người đến cúng kiếng cũng có, kẻ hiếu kỳ thừa thời gian cũng có và một đám khách nước ngoài ló nhố đi khắp nơi. Hai tên vệ sĩ khá vất vả bám sát lão, ánh mắt chúng đảo khắp nơi quan sát, đề phòng.

Tượng bà Thiên hậu Thánh mẫu là người phụ nữ phúc hậu, đội mũo mặc áo choàng có hai cung nữ hầu hai bên, ngôi trên ngai vàng, xung quanh ánh đèn lập lòe. Bạch Vân cầm mấy nén nhang lớn tiến đến cúi đầu khẩn khứa trong hàng trăm lời van xin cầu khẩn khác xung quanh, nhang

khói đen xin, mờ mịt, may mà hôm nay không phải đầu tháng hay giữa tháng. Sau đó lão lang thang khắp nơi, chỗ nào cũng khẩn, cũng thấp nhang và bỏ vào thùng phước thiện những tờ 500 ngàn xanh mà ai lỡ nhìn thấy chắc cũng ngần ngại luôn.

Thật ra Bạch Vân có tin không? Đến giờ lão cũng không biết nữa. Dĩ nhiên hồi nhỏ lão cực kỳ tin tưởng vào thần thánh trời Phật trên cao, một niềm tin sùng kính, ngây thơ và chân thành. Nhưng lớn lên, bước chân vào thế giới xã hội đen, những niềm tin ấy cứ mất dần, mất dần cho đến một ngày kia khi cầm dao giết người, từ đó lão không còn tin vào bất kỳ thần thánh ma quỷ nào nữa. Lão tự nhủ, chẳng ai cho mình cái gì hết, tất cả phải chém giết, tranh giành vật vã mới có, không thần thánh nào cho. Tuy nhiên lão vẫn đến chùa, vẫn thấp nhang, vẫn cầu khẩn mà như lão thi thoảng vẫn tự giễu mình, đó là những giây phút yếu đuối nhất thời. Với lại, suy cho cùng, tiền của lão là bạc triệu triệu đô, bỏ dăm ba đồng các mua chuộc một chút niềm tin, có mất mát gì đâu? Thế nên lão vẫn đến chùa, vẫn cầu khẩn như một thói quen.

Bạch Vân ngằm quan sát lão bạn già giữ chùa của Hội quán. Y ta già thật rồi. Trán hói còn lơ thơ vài cọng tóc, người ốm yếu hom hem, tay chân nổi gân xanh cả, tướng tá nhìn như tên võ thuốc phiện. Ai có thể ngờ nổi đây từng là một trong những đại ca của Trúc Liên Bang ngày ấy. Than ôi, thời oanh liệt nay còn đâu? Trong đầu Bạch Vân bỗng vang lên một câu thơ trong bài thơ Nhớ rừng của tác giả Thế Lữ mà gã có dịp đọc và rất thích. Lúc này hai tên vệ sĩ Kendo đã được lệnh lui ra ngoài để hai ông chủ nói chuyện riêng.

- Ngộ thấy nị đạo này có vẻ yếu lắm...

Lão Đỗ nghe răng cười phà phà, phô hàm lợi chả thấy răng đâu.

- Quen rồi, ngộ quen rồi nị à.

Nhìn lão bạn già rất ngộ nghĩnh, tí nữa Bạch Vân phá lên cười nhưng kìm nín được. Lão Đỗ chỉ hơn mình mấy tuổi, sao thảm hại quá.

Sau vụ hai sát thủ vào Việt Nam giết Bạch Vân không thành, Trúc Liên Bang tỏ rõ sự nghi kỵ với Hội quán Phúc Kiến tại đây, tuy nhiên Bang Phúc Kiến vốn là “mẹ” đỡ đầu cho Trúc Liên Bang nên không thể phủi tay được vì vậy Trúc Liên bang vẫn buộc phải giữ sợi dây liên lạc nhưng giấu kín những việc làm của mình. Lão Đỗ thở dài.

- Ngộ cũng chú ý tìm hiểu giùm nị rồi, nhưng họ kín đáo lắm, có điều...

- Có điều gì? - Bạch Vân chú ý hỏi.

Lão Đỗ lều phều nói qua hàm răng rụng gần hết.

- Chuyện của nị, Trúc Liên Bang đã thông báo hết các nơi biết rồi nên... nên...

Lão ta thở dài phà phà toàn tiếng gió. Bạch Vân cau mày.

Sự tranh ăn giữa lão và Trúc Liên Bang có thể ban đầu có người không hiểu nên còn ủng hộ lão. Tuy nhiên một khi Trúc Liên Bang công khai toàn bộ tội trạng lão ra thì lão sẽ mất ngay chỗ dựa vào bang phái đồng hương mình, từ lâu lão cũng đoán điều này trước sau gì cũng xảy ra và giờ nó đã xảy ra, dòn lão ta vào con đường cùng rồi.

Lão Đỗ đặt bàn tay xương xẩu lên vai Bạch Vân, nắn nhẹ nhẹ, nói về thân tình.

- Nị hãy liệu liệu đi... kéo dài không ổn đâu.

- Ngộ phải làm gì bây giờ? - Bạch Vân ngớ ngẩn hỏi, Đỗ nhìn sâu vào mắt lão ta, dần giọng:

- Tầu vi là thượng sách...

Bạch Vân cúi đầu, im lặng, thở dài. Phải, trong Binh pháp Tôn Tử có nói rất rõ: Gặp kẻ địch mạnh thì kế chuồn là thích hợp hơn cả trong 36 kế. Từ ngày ra đời, đi đâu, làm gì, Bạch Vân cũng căn cứ theo Binh pháp Tôn Tử cả, thành giai thoại mà đồng bọn trong Bang vẫn hay chế giễu. Với kẻ khác thế nào lão không biết, chứ riêng lão, áp dụng binh pháp này luôn luôn đúng, thế nên Bạch Vân rất tin nhiệm Binh pháp Tôn Tử. Sau khi sự việc bại lộ, làm gì lão không nghĩ đến chuyện tẩu vi thượng sách, tuy nhiên cũng vì lão quá tham và đồng tiền đã đầu tư không dễ gì lấy ra được nên đành cắn răng ở lại, thành ra là đối đầu với bang phái của mình, một điều mà lão hiểu rằng không nên chút nào.

Lão Đỗ thở phào phào nói trong hơi gió:

- Vụ vừa rồi đã có kẻ nói xấu ngộ sau lưng bởi họ biết mối quan hệ giữa ngộ và nị nên...

- Nên sao? - Bạch Vân nôn nóng hỏi lão bạn già.

- Nên ít bữa nữa ngộ sẽ về quê, thôi, cũng già rồi, cuối đời về bên mấy đứa con sống cũng tốt.

Bạch Vân choáng váng.

Lão Đỗ là chiến hữu thân thiết của lão trong bang phái bao nhiêu năm nay. Sau khi nghỉ, lão được đưa về đây giữ ngôi chùa này, nhưng thực tế là để điều khiển một đường dây làm ăn quan trọng khác của Trúc Liên Bang lẫn Hội quán Phúc Kiến tại thành phố. Tiếng nói của lão rất có uy tín trong bang hội, vừa qua lão đã đỡ cho Bạch Vân rất nhiều. Cũng từ mối quan hệ thân tình ấy, lão Đỗ đã tiết lộ hai sát thủ Trúc Liên Bang từ Campuchia xâm nhập vào thành phố, đang ẩn ở Hội Phúc Kiến để tìm cơ hội ra tay giết Bạch Vân, giúp lão ta điều bọn sát thủ Kendo hành động trước. Vụ ấy Bạch Vân đắc lợi nhưng Trúc Liên Bang lòng lộn lên truy tìm lý do và dĩ nhiên lão Đỗ là cái đích nhắm đến. Cái giá phải trả đó là lão Đỗ buộc phải rời

khỏi Hội quán này, như vậy Bạch Vân mất hẳn tai mắt tại bang hội đồng hương mình.

- Ngộ...

Nhìn bạn già mình về bồi rôi ân hận, lão Đỗ bật cười.

- Cái gì đến sẽ đến, ngộ già rồi, không phải vụ này thì cũng đến lúc phải nghỉ ngơi thôi, nị không liên quan gì đâu. Cuộc đời này là phúc không phải họa, là họa tránh chẳng qua. Họa phúc khó lường, hết bề né tránh tai họa. Ngộ quen rồi.

Sau đó hai lão già cà rà kê rê đủ thứ chuyện trên trời dưới bể, trước khi ra về, Bạch Vân bùi ngùi nắm tay lão Đỗ bởi biết đây là lần gặp nhau cuối cùng, suy cho cùng lão Đỗ vẫn là người hạnh phúc hơn lão ta. Cuối đời Đỗ được Bang hội cho về sống yên ổn tuổi già bên vợ con, còn hơn lão, tiền nhiều có ích chi khi ngày mai ra sao chưa biết được. Thậm chí sống chết kè bên, ngay lúc ấy, lão ao ước, giá có thể bỏ tất cả để về sống an nhàn như Đỗ, lão chấp nhận ngay, tiếc thay đã nhúng chàm rồi, biết làm sao bây giờ?

Khi chào lão Đỗ ra về, Bạch Vân đặt vào tay lão bạn già một tờ ngân phiếu lên đến gần chục con số. Đỗ cầm tờ ngân phiếu, đưa lên dí sát mặt nhìn, nheo nheo mắt về nghĩ ngợi, một số tiền rất lớn.

- Ngộ phải làm gì?

Quả là một kẻ thông minh, Bạch Vân nói khẽ:

- Hãy giúp đỡ chăm sóc mẹ vợ già đầu tiên của ngộ, còn thằng con thứ ba, nó phá phách quá, nhưng dù sao cũng là máu thịt mình đẻ ra, nếu nó có sa cơ đâu đó mong nị chiếu cố hộ. Tiền ngộ chuyên về nhiều rồi, trong mấy đứa làm ăn đàng hoàng, giờ ngộ chỉ lo mẹ vợ và nó thôi.

Lão Đỗ gật đầu. Bạch Vân có khá nhiều vợ, tuy nhiên người vợ đầu lớn tuổi hơn là do chính cha mẹ lão ta đứng ra cưới hỏi đàng hoàng theo tập tục, nay bà ta đã già nên Bạch Vân vẫn lưu ý chăm sóc bởi người đàn bà quê mùa này vốn kém nhan sắc, lại già cả, vụng về. Trong hơn chục đứa con, cũng chả hiểu sao lão lại khổ về thằng quý tử này nhất, số phận chẳng?

- Ngộ sẽ mở thêm một tài khoản, chuyển tiền vào đấy cho nị hàng tháng, cho đến một ngày...

Hiểu câu bỏ lửng của Bạch Vân, lão Đỗ gật đầu tiễn Bạch Vân bằng câu ngạn ngữ “Vạn ban giai thị mệnh, bán điểm bất do nhân” tức hết thấy đều do số mệnh, chẳng chút nào do người, mọi việc đều do số mệnh quyết định.

Băng qua ngôi chùa, Bạch Vân cười gằn nhớ đến câu “Mọi việc đều do số mệnh quyết định”. Số mệnh là gì nếu mình không phấn đấu cố gắng kiếm tiền bằng mọi thủ đoạn? Chỉ những kẻ yếu thế, nhu nhược hèn nhát mới đổ lỗi cho số phận thôi, xưa nay lão vẫn tâm niệm vậy và tin vậy, làm vậy.

***

Sơn, con trai đầu của bác Hà dẫn Nguyễn đến gặp một người bạn làm báo. Xưa nay dân báo chí vốn là ma xó, chuyện gì cũng biết, thạo tin nên hy vọng sẽ giúp Nguyễn được.

Hoàng có cha người Việt, quê Cần Thơ, mẹ người Campuchia nên tên Campuchia của anh ta là Chan Thonn, phóng viên của tờ Bưu điện Phnom Penh, có quan hệ rộng rãi trong xã hội, hay nói theo cách của Sơn rằng, anh ta là “quái thai làng báo” tại xứ này. Khi bước vào phòng làm việc của Hoàng, Nguyễn thấy bề bộn báo chí vút lung tung gồm những tờ Nhật báo Campuchia, Bưu điện Phnom Penh, Nhật báo Campuchia Mới, Đảo Hóa Bình, Tia sáng Campuchia...Anh cúi lượm một tờ bản tiếng Anh lên đọc sơ qua. Hoàng khẽ gật đầu chào hai người, ra hiệu ngồi xuống còn anh ta vẫn

áp tai vào máy điện thoại nói như quát với ai đó, máy fax liên tục nhả giấy đầy chữ, hai cái tivi nhấp nháy hình và máy tính màn hình lớn đầy chữ, phong cách làm việc rất Tây. Té ra Hoàng phụ trách một chuyên mục nóng của tờ Bưu điện Phnom Penh.

Cây bút trên tay gõ liên tục, Hoàng lơ đãng lắng nghe, thái độ đó khiến Sơn, bạn học của anh ta về phật ý nhưng Nguyên thì không. Qua quan sát anh hiểu rằng Hoàng vẫn đang lắng nghe anh nói, chỉ có điều anh ta không thể hiện ra mặt thôi. Hoàng thận trọng đứng dậy, kéo rèm che kín căn phòng, nghiêng đầu ngó qua lại nhìn ra ngoài phòng làm việc qua lớp cửa kính mờ như quan sát xem có ai rình mò gì không, rồi mới đến ngồi xuống, liếc nhìn về dò hỏi. Dù qua điện thoại Sơn đã nói rõ mối quan hệ với Hoàng rồi, nhưng hình như anh ta vẫn muốn nghe lần nữa. Sơn một lần nữa giải thích, nhấn mạnh đến mối quan hệ thân tình với Nguyên và mong Hoàng giúp đỡ.

Bằng giọng nói trầm đục, Hoàng lẳng lẳng lôi thêm mấy tờ báo cũ đăng tin, đưa ra như để chứng minh thêm điều mình nói.

- Anh biết tiếng Anh chứ?

Nguyên gật đầu, Hoàng đẩy tờ báo đến trước mặt Nguyên.

- Nếu vậy, anh hãy đọc thử cái này xem sao.

Ngoài C. nay thêm Hoàng nữa khẳng định cho Nguyên biết công việc kinh doanh Bạch Vân bên này chính là tổ chức các sòng bạc, khác với Việt Nam, tại Campuchia, cờ bạc vốn tự do. Cái tên Trần Khải Lễ và Trúc Liên Bang những người làm báo nhạy cảm như Hoàng đều biết rất rõ. Chuyện Trúc Liên Bang vốn nổi tiếng do có dính líu trực tiếp tới chính trị từ đầu những năm 1980 tại Đài Loan. Đặc biệt là ông trùm Trần Khải Lễ, kẻ sát hại nhà văn Lưu Hoàn Lương tại California, Mỹ vào năm 1984 bị bắt tại Đài Loan vào năm 1984 và bị kết án tù chung thân. Án phạt của ông ta sau đó được giảm xuống còn 7 năm. Sau khi được tự do đã bay sang

Campuchia sống ẩn dật, nhưng thực tế là tiếp tục hoạt động xã hội đen với những lĩnh vực đặc trưng của Trúc Liên Bang bao gồm: đòi nợ thuê, giết người theo hợp đồng, cho vay nặng lãi, hối lộ, cờ bạc, buôn lậu ma túy... Nhưng riêng tại Campuchia, hoạt động cờ bạc là rầm rộ nhất, tại khu vực biên giới Việt Nam-Campuchia, rất nhiều sòng bạc của Trần Khải Lễ mà Bạch Vân là người đại diện.

Nghe Hoàng nói, trong đầu Nguyên thoáng hiện qua hình ảnh căn nhà được bảo vệ kín đáo như một pháo đài, những gương mặt lạnh tanh của bọn vệ sĩ bao quanh Bạch Vân. Anh gật gù.

Về tên tuổi trùm xã hội đen Trúc Liên Bang Trần Khải Lễ thì trong công việc của mình, Nguyên có biết chút ít nên cũng chẳng lạ gì. Xưa nay trong nghề thám tử tư, sếp luôn nhắc nhân viên có hai chuyện quan trọng, một là những việc gì của chính quyền, luật pháp thì tốt nhất không xen vào, nếu có tham gia chỉ với tư cách phụ giúp, không làm điều gì trái luật, thứ hai, không điều tra liên quan đến xã hội đen dưới bất kỳ hình thức nào. Nguyên hình dung ra khuôn mặt nhăn nhó của sếp khi biết chuyện này, thì sếp không hẳn đã sợ nhưng để bảo vệ “nồi cơm” cho công ty, như ông vẫn nói, tốt nhất là tránh xa ra, đây là việc của công an.

Hoàng trầm ngâm, thận trọng nói.

- Tại thủ đô Phnompenh, ông trùm Trần Khải Lễ đóng vai thương nhân, thường xuyên “hoạt động từ thiện”, nhưng bên trong là gì thì chúng tôi ở đây ai cũng biết là làm gì. Tháng 7 năm 2000, ba tuần sau khi Hội trưởng Hội Đài thương tại Campuchia bị ám sát, một vụ án gây chấn động dư luận, giới báo chí chúng tôi sôi lên sùng sục viết bài, mọi chú ý hướng đến Trần Khải Lễ, người ta nghi ngờ đây là sự thanh toán lẫn nhau giữa các băng tội phạm xã hội đen. Dưới áp lực của dư luận và báo chí, chính phủ bắt đầu vào cuộc. Thế rồi đột nhiên Trần Khải Lễ tuyên bố buôn bán, dự trữ vũ khí với lý do để tự vệ trong những tình huống xấu nhất. Hành động này càng gây nên sự chú ý của chính quyền Phnom Penh. Kết quả trong một lần khám xét nhà của Trần Khải Lễ, nhà chức trách chúng tôi đã tìm thấy súng,

lựu đạn với số lượng lớn trong nhà. Ngay sau đó, Trần Khải Lễ bị cảnh sát Campuchia bắt giam. Thế rồi trong tù, Trần Khải Lễ bị bệnh tật hoành hành, bác sĩ cho biết đó là ung thư. Nhờ vậy mà Trần Khải Lễ được ra tù sớm hơn và sau đó một thời gian thì ông ta quay về Hồng Kong chữa bệnh. Chúng tôi được biết mọi hoạt động sau này của Trần Khải Lễ tại đây do đàn em thân Bạch Vân quản lý.

- Bạch Vân?

Hoàng thờ dài.

- Báo chúng tôi từng lên bài đánh động về những hoạt động của Trúc Liên Bang thời hậu Trần Khải Lễ, kết quả, phóng viên bị đánh đến nỗi phải nhập viện. Tòa soạn đe dọa bị đặt bom, dù báo đã báo chính quyền nhưng không ăn thua, cuối cùng chúng tôi quyết định đình bản không đăng nữa để được yên thân. Giờ anh đã hiểu rồi chứ?

- Tôi có thể biết nội dung bài báo ấy được không?

Hoàng ngẫm nghĩ một lát rồi lại bên bàn làm việc, rút ra một bản thảo bài báo bị vạch đỏ, xanh chì chít bên lề, lại ghé ngòi, neho mắt đọc chậm, nội dung bài báo cho biết rằng tuy Trần Khải Lễ đã rút khỏi Campuchia nhưng chân rết tay chân ông ta vẫn còn ở lại rất nhiều. Và đã có dấu hiệu những chân rết này xâm nhập vào bộ máy công quyền nhà nước để khuynh đảo, tham gia vào nhiều dự án nhằm rửa tiền...

Hoàng thờ dài.

- Không phải chúng tôi chỉ bị những thế lực xã hội đen gây khó dễ đâu mà cả chính quyền cũng rất khó chịu về loạt bài điều tra này.

- Tôi hiểu - Nguyên làm bầm - Chóng tham những tiêu cực thì đâu cũng giống nhau thôi. Tôi có thể xin bản thảo bài báo này được không?

- Trong khi Hoàng đang ngần ngừ thì Sơn nói vào nên anh ta về bắt đắc dĩ đưa luôn xấp bản thảo cho Nguyễn dặn hãy giữ kỹ. Phóng viên loạt bài này đã phải ra nước ngoài “lánh nạn” rồi.

- Liệu Bạch Vân hiện nay vẫn còn làm ăn bên này không?

- Không, theo tôi biết ông ta đã rút về Việt Nam làm ăn với tư cách là một doanh nhân người Đài Loan rồi.

Nguyễn Nguyên gật gù, kể ra nhà báo này cũng rất nhạy thông tin. Hoàng ngần ngừ một chút rồi nói tiếp.

- Theo thông tin tôi có, dường như sau này giữa Bạch Vân và Trúc Liên Bang bên này có một vài va chạm với nhau.

- Va chạm?

Hoàng gật đầu.

- Đây là lý do mà ông ta rút khỏi Campuchia.

Nguyễn Nguyên à một tiếng lớn, ra vậy.

- Chúng tôi đang điều tra xem liệu Bạch Vân nay chỉ là một doanh nhân làm ăn đàng hoàng hay còn liên quan gì đến Trúc Liên Bang bên này không?

- Đây là việc của anh, Thám tử ạ - Hoàng nói gọn.

- Theo tôi hiểu, ngày ấy Bạch Vân làm đại diện cho Trần Khải Lễ tại Campuchia và dường như một vài làm ăn liên quan đến những sòng bạc vẫn còn kéo dài đến tận bây giờ.

Tốt nhất anh đừng tìm hiểu nữa - Hoàng nghiêm nghị bắt ngờ gạt phắt câu hỏi của Nguyễn sang một bên - Tôi nghĩ vậy là đủ thông tin cho anh rồi.

Không ngờ sự việc lại đi quá đà và nghiêm trọng như vậy, Nguyên khẽ gật đầu, nói lời cảm ơn. Ít nhất giờ anh cũng biết mình đang theo dõi ai.

Rời tòa soạn báo, vừa bước chân xuống đường, một người Campuchia mặc chiếc áo hoa sặc sỡ, có nụ cười ngoác đến tận mang tai, bung một sạp côn trùng chiên giòn như: nhện, châu chấu, gián... thơm phức tiến đến chào mời. Thật sự mà nói, lần đầu nhìn thấy cảnh một người cho vào miệng một con côn trùng chiên giòn đen thui, Nguyên đã rất sốc. Anh cố nén sự kinh tởm bằng vẻ bề ngoài nhã nhặn cảm ơn, từ chối. Khi leo lên xe, bỗng Nguyên giật mình chột dạ, anh nhớ giọng chào lơ lớ tiếng Việt. Tại sao anh ta biết mình là người Việt mà chào, dường như có điều gì không ổn, Nguyên nhìn quanh cảnh giác.

- Nguy rồi.

Theary Seng nhào đến nhà bác Hà vào một buổi trưa, khi Nguyên vừa ăn cơm xong, đang ngồi trò chuyện với bác Hà.

Mấy tuần này Theary Seng dẫn một đoàn khách du lịch đi thăm mấy nước châu Á, mới về nhà, anh nhận ngay mấy thông tin bất lợi cho người bạn Việt Nam nên cuống lên, vội đến nơi Nguyên đang trú ngụ ngay.

- Tôi nhận được thông tin từ mấy người bạn người Hoa Phúc Kiến, họ cho tôi biết những hành động của anh vừa qua đã lọt vào tầm mắt của họ.

- Tôi có làm gì đâu? - Nguyên cãi.

Theary Seng xua tay nói rên rì.

- Nguyên à, đây là Campuchia chứ không phải như ở Việt Nam đâu. Campuchia có vua, có chính quyền và đa đảng phái, cuộc sống ở đây phức tạp lắm.

Nguyên cười nhạt vẻ kiêu hãnh. Một võ sĩ Karate đai đen như anh há sợ hay sao. Theary Seng nhìn Nguyên.

- Chúng tôi có vua nhưng cũng từng có hai Thủ tướng, hai bộ trưởng và đủ thứ hai cả, đa đảng phái nên đêm nay khác, ngủ dậy ngày mai khác. Đất nước này rất hỗn tạp, anh biết không?

Bác Hà gật đầu thừa nhận.

- Đúng vậy đấy con ạ.

- Đúng vậy đấy con ạ.

- Những việc vừa qua anh dò la về Trúc Liên Bang và ông Khải - Theory Seng hạ thấp giọng vẻ sợ hãi - Ở đây họ biết hết, người Phúc Kiến vốn là gốc gác đỡ đầu cho họ mà, thế nên mấy người bạn tôi cảnh báo, nếu muốn giữ toàn mạng sống, anh phải chấm dứt ngay ba cái vụ do thám đó và về Việt Nam ngay nếu như còn muốn ăn cơm.

Nguyên thù người ra, rõ ràng bên này anh hoàn toàn thân thể cô lập, mới quen biết không bao nhiêu, trong quá trình đi tìm hiểu về Trúc Liên Bang, Trần Khải Lễ, Bạch Vân là anh đã ngầm nhận ra sự nguy hiểm của nó rồi. Linh tính đã báo động cho anh về những rình rập âm thầm bao quanh, nay thêm lời nói của Theory Seng chẳng qua để khẳng định chắc chắn thôi.

Chính lúc đó chiếc máy điện thoại di động reo lên, số sắp hiện rõ.

- Cậu đang ở đâu vậy?

- Dạ cháu đang ở bên Campuchia.

- Làm gì bên đấy?

- Dạ, cháu đang điều tra theo hợp đồng của cô Tuyết Lan.

Thoáng im lặng, sau đó tiếng sắp vang lên rõ ràng, rành rọt.

- Về ngay đi, hợp đồng đó, tôi hủy rồi.

Có tin nhắn. Nguyên mở xem. Tin nhắn của một người bạn vốn là chuyên viên tin học cho biết, anh ta đã xâm nhập được vào máy chủ của công ty Đại Nhật theo yêu cầu của Nguyên, phát hiện khá nhiều vụ chuyển tiền tới đi từ tài khoản đứng tên Bạch Vân.

***

Về phòng làm việc, Bạch Vân ngồi thù ra một lát rồi quyết định “tiên thủ hạ vị cường”, như vụ hai tên sát thủ trước, lần này cũng vậy, kẻ nào nhanh tay ắt sẽ thắng. Lão mím môi, đường cùng rồi, lúc này sợ sệt là tự sát. Bạch Vân bỗng cười gằn. Đời lão ta cũng giết quá nhiều kẻ rồi, cái chết đâu có gì xa lạ nữa. Suy cho cùng rồi cũng phải đến thôi. Sát thủ Bạch HỒ, tốt lắm, chuyện này ta và người cũng chơi một ván cờ máu, há sợ người sao? Bạch Vân nhấn cái nút đỏ trên bàn, trong nháy mắt tên lái xe kiêm vệ sĩ xuất hiện. Khuôn mặt hắc ta có một vết chém chéo ngang, nhìn rất dữ tợn, từ lâu mọi người đã quên gã tên gì, gọi là Sợ cho tiện.

- Ông chủ.

Sợ vốn ít nói đến nỗi nhiều người tưởng hắc ta câm. Gã đã theo Bạch Vân đến mấy chục năm nay, nhiều lần vào sinh ra tử, trên người gã có đến mấy vết đâm chém, trong đó có vài vết là do đỡ cho Bạch Vân trong những trận huyết chiến. Thế nên có thể nói, trong tất cả đám đàn em thân tín, gã là người mà Bạch Vân tin cậy nhất, tin còn hơn cả con cái mình. Dư luận đồn đại vậy. Nhưng đó là sự thật, lòng trung thành của gã cao đến mức nếu Bạch Vân nói gã nhảy vào lửa chết thế mình, gã ta cũng sẵn sàng vô điều kiện. Một sự trung thành đến khó hiểu, nhưng có lẽ là thế.

- Hắc đến rồi.

- A... - Sợ ậm ừ trong họng nhưng tín hiệu ấy báo ra, Bạch Vân biết rằng hắc cũng hiểu tên sát thủ vô hình này đã xuất hiện.

Trong trò chơi sống chết này, kẻ nào nhanh tay kẻ ấy sẽ thắng, Bạch Vân thừa hiểu điều ấy. Xưa nay lão vẫn tự hào rằng mình là kẻ nhanh tay

trong mọi cuộc chơi. Có điều tìm đâu ra tên sát thủ vô hình kia giữa cả chục triệu trong cái thành phố to lớn ồn ào này? Nguồn thông tin báo về chỉ xác định với lão rằng đúng là Trúc Liên Bang đã cử tên sát thủ vô hình vào thành phố này để giết lão. Nhưng đúng như biệt danh “vô hình”, hắn ta đã xuất hiện và tan loãng. Mình là mục tiêu chính của gã ta, như vậy gã ta đang luẩn quẩn đâu đó quanh mình thôi. Ổn lạnh nhưng Bạch Vân cũng hiểu rằng chỉ từ mình mới lần ra gã ta thôi. Nhưng lão cũng chẳng dại gì làm mục tiêu lộ liễu để hút tên sát thủ này, đấy là ngu xuẩn. Thật bất ngờ khi bọn đàn em báo cáo rằng đang có kẻ theo dõi lão, ai? Liệu đấy có phải là tên sát thủ vô hình, nếu hắn đã lộ diện như vậy thì quá dễ cho lão.

- Con hãy lấy mấy đứa theo dõi lại bọn đang theo dõi ta.

- Dạ con hiểu.

- Hãy cẩn thận, nếu đúng là tên đó thì chúng ta đang chơi với lửa đấy.

- Con hiểu! - Mắt Sẹo bỗng vẫn lên như chó dại. Từ lâu gã đã nghe danh tên sát thủ này, một kẻ khủng bố gây sợ hãi với biết bao người. Trong cuộc đời Sẹo gã chưa biết sợ ai bao giờ. Cái chết, với gã là điều bình thường bởi gã từng trải qua vài lần nhưng thần chết từ chối, trả về. Thế nên gã thậm ước ao một ngày kia mặt đối mặt với tên sát thủ nổi tiếng gần như huyền thoại này để xem ai hơn ai. Có một nguyên tắc ngầm trong Trúc Liên Bang mỗi khi một trong sát thủ Tứ Tượng chết, thanh loại vì già hoặc thương tật, tù đầy thì Bang sẽ tuyển người thay. Và sự thay thế ấy nghiêm nhiên được công nhận nếu sát thủ Bạch Hồ bị loại bởi chính người trong Bang theo nguyên tắc rừng rú, thú lớn ăn thú bé. Vậy tại sao gã không thể trở thành một sát thủ Tứ Tượng của Trúc Liên Bang?

Chẳng hiểu Bạch Vân có hiểu trong đầu gã nghĩ gì không? Lão ra lệnh tiếp.

- Ta cần trong thời gian ngắn nhất làm rõ mọi hành tung của hắn ta.

Bạch Vân tính toán, sau khi nắm được đường đi nước bước nơi ở cụ thể của tên sát thủ “vô hình” kia thì hẳn sẽ sai hai tên sát thủ võ sĩ Kendo đến thanh toán. Chắc chắn tên sát thủ “vô hình” kia không ngờ rằng mình bị theo dõi ngược, Bạch Vân cười khoái trá. Người sẽ không vô hình nữa mà là có hình, phơi xác với mấy tên sát thủ Kendo này.

Sợ xuống nhà gọi mấy tên đàn em lại, cả bọn chụm đầu vào bàn bạc rồi nhanh chóng tỏa ra hành động.

Khi những thông tin đầu tiên của Sợ đem về khiến Bạch Vân ngạc nhiên, lão ta đang bị công ty Thám tử Việt theo dõi. Giá nói là công an nước sở tại hay một băng nhóm xã hội đen nào nghe còn thuận tai hơn. Tại sao không phải là Trúc Liên Bang, là công an mà lại là một công ty thám tử tư? Bạch Vân muốn điên cái đầu, còn hẳn ta, tên sát thủ vô hình kia đâu rồi? Rõ ràng thông tin cho biết là hẳn đã vào thành phố này và đang rình mò lão cứ như mèo rình chuột, lão đối phó chưa xong nay lại để đâu ra một cái công ty thám tử, bọn chúng cần gì ở lão?

Bạch Vân mân mê tấm ảnh thám tử Nguyễn Nguyên do bọn đàn em chụp lén được, đem về. Không biết bao lần lão ngắm nghía khuôn mặt Nguyễn đến nỗi thuộc cả từng đường nét trên mặt anh ta. Theo Sợ cho biết, đây là thám tử Nguyễn Nguyên, người cầm đầu nhóm thám tử của công ty Thám tử Việt, đeo bám, theo dõi lão bấy lâu nay. Liệu đây có phải là tên sát thủ vô hình không nhỉ? Bạch Vân tự hỏi và rồi nhanh chóng phủ nhận bởi nếu là tên sát thủ ấy, hẳn ta sẽ chẳng liên quan gì đến công việc thám tử cả. Hay hẳn ta thuê mấy tên thám tử này đeo bám mình, làm rộn mình rồi nhân cơ hội ra tay? Giả thiết này có khả năng, Bạch Vân gật gù. Thứ hai, rất có thể ai đó đã “đặt hàng” theo dõi công việc làm ăn của mình? Ai, biết đâu là Trúc Liên Bang thì sao? Biết đâu còn một thế lực bí ẩn khác trong cạnh tranh làm ăn thì sao? Biết đâu chính bọn khách hàng hiện đang bị lão chẹt cổ cũng muốn tìm hiểu lão để có cơ hội thanh toán, thoát khỏi lão thì sao? Nhiều khả năng xảy ra quá khiến Bạch Vân mất ăn mất ngủ. Thế bọn thám tử này đã điều tra ra những gì về lão rồi, biết công việc làm

ăn của lão đến đâu rồi. Bạch Vân bỗng lạnh toát người, nếu những thông tin ấy lọt đến công an nước sở tại, xôi hỏng bỏng không hết. Lão đang bị Trúc Liên Bang dồn đến đường cùng, lấy mạng sống, nay lại thêm những bí mật kinh doanh bị công an sở tại biết, chắc chắn hai tay lão sẽ rơi vào còng số tám và toàn bộ hoạt động kinh doanh đen bất minh này sẽ bị thu hồi hết. Trong cả hai con đường ấy, đường nào cũng chết, tất cả xuất phát từ bọn thám tử tư chết tiệt này. Bạch Vân lườm bầu chửi thề, chiếc điện thoại trên bàn lại rung lên bần bật, một cuộc gọi quốc tế.

- Sao? - Lão gằn giọng - Nó qua tận bên ấy ư?

Một đầu mối thông tin từ Campuchia báo về cho biết có một thám tử người Việt tên Nguyễn Nguyên đã xuất hiện tại Phnom Penh tìm hiểu về hoạt động của Trúc Liên Bang, về ông chủ Trần Khải Lễ và đặc biệt về Bạch Vân, hình như đã biết ít nhiều thông tin gì đó.

- Là người sao? - Bạch Vân trừng trừng nhìn tấm ảnh Nguyễn Nguyên. Bàn tay phải ấn cái nút đỏ trên bàn.

Sợ xuất hiện như một bóng ma trong phòng làm việc Bạch Vân.

Lão nhìn gã, hất hàm.

- Con làm tốt lắm.

Sợ im lặng, xưa nay Bạch Vân ít khen ai lắm, khen quá hóa họa. Ném tấm ảnh Nguyễn Nguyên đến trước mặt Sợ, Bạch Vân gằn giọng.

- Hãy tìm hiểu kỹ về tên này, đi đâu, làm gì, ở đâu và hẳn muốn gì ở chúng ta, biết gì về chúng ta.

Sợ cầm tấm ảnh lên ngắm nghía. Bạch Vân lạnh lùng nói tiếp.

- Rồi sau đó...

- Vâng, rồi sau đó.

***

Trần Khải Lễ sau khi thụ án tù 7 năm vụ giết nhà văn Lưu Hoàn Lương, biết rằng mình hết đất sống tại đảo quốc Đài Loan nên đã được Phó bang Tứ Hải Dương Quang Nam giúp chạy sang Campuchia năm 1997, rêu rao “ở ẩn”. Nhưng với một ông trùm “nghề” ăn vào máu, nên dễ gì ông ta bỏ được mà cũng chẳng ai tin. Núp dưới mác một nhà thầu xây dựng có vốn lớn, Trần Khải Lễ đã bỏ tiền ra mua hàm Huân tước danh dự và bắt đầu tìm cách lân la kết giao với các nhân vật tai to mặt lớn trong chính quyền thành phố Phnôm Pênh và Chính phủ Hoàng gia. Ô dù đã vững, thoát cái tiền bạc đã biến ông trùm xã hội đen này thành một doanh nhân có máu mặt, đứng đắn và đáng kính, giúp hắn trúng rất nhiều vụ thầu béo bở trên đất Chùa Tháp.

Một trong những dịch vụ ăn nên làm ra cho Trần Khải Lễ là tổ chức các sòng bài dọc biên giới Việt Nam, Campuchia. Vốn biết Việt Nam cấm cờ bạc nhưng Campuchia lại cho nên những sòng bài công khai này nhắm đến khách Việt Nam là chủ yếu. Doanh nhân Việt Nam thời mở cửa, nhiều người phát lên thấy rõ. Chuyện những khách lẻ lâu lâu “vượt biên” qua bên kia biên giới đánh bạc cắc, thua dăm ba ngàn đô là chuyện nhỏ, cũng có những vụ bắt người đòi tiền chuộc này kia thỉnh thoảng báo chí làm ầm ĩ, với ông trùm, vẫn là chuyện nhỏ không thêm quan tâm. Đối tượng mà Trần Khải Lễ nhắm đến là những doanh nhân giàu bạc tỉ của Việt Nam, mục đích làm sao phải lôi kéo họ đến những sòng bạc bên này và trấn lột sạch. Kế hoạch của Lễ rất tinh vi. Chúng nhắm đến một con mồi nào thì tổ chức điều nghiên dăm ba tháng, thậm chí cả năm. Xây dựng người tiếp xúc, tạo mối quan hệ quen biết... sau khi nắm rõ những sở thích, điểm yếu của người này rồi, chúng sẽ từ từ lôi kéo người này vào chuyện cờ bạc, dần dần và êm ái. Khi người này chấp nhận rồi, chúng sẽ tổ chức những chuyến đi “du lịch” sang đất nước chùa Tháp và đưa vào những sòng bài thượng lưu để chơi. Và 2/3 người cùng chơi là của chúng, với những ngón đòn cờ bạc lừa đảo điêu luyện sau dăm ba lần chơi, nạn nhân bị lột sạch, tiền tỉ thi nhau dội nón ra đi. Không phải ngạc nhiên khi hiện một số thương hiệu

buôn bán lớn tại thành phố Hồ Chí Minh vẫn cái tên đó nhưng chủ sở hữu bên trong đã do đồng bọn Lê nắm rồi. Người chủ cũ kia, thậm chí bây giờ cần rặng trở thành người làm thuê của bọn chúng mà không dám hó hé bởi Trúc Liên Bang luôn gắn chặt với lưỡi dao và viên đạn; sẵn sàng xuống tay tước bỏ ngay mạng sống của đối thủ mà không cần suy nghĩ hay thương xót. Ước mơ của Trần Khải Lễ là biến vùng đất biên giới Campuchia thành một Macau thứ hai để cạnh tranh với ty phú sòng bài Stanley Ho ở Macau. Gã từng mạnh miệng tuyên bố vậy. Lần thứ nhất, ty phú kia nghe chỉ cười, lần thứ hai, cười khẩy, lần thứ ba nhú mày vẻ bức bối và lần thứ tư, thứ năm... thì khác. Trần Khải Lễ đã không học bài học của thầy Tăng Sâm người thời Xuân Thu, tính chân thật, hiếu thảo, là học trò Khổng Tử. Bà mẹ tin con, khi có kẻ báo con giết người thì không tin nhưng đến kẻ thứ hai, thứ ba nghe nói vậy thì cuống cuống chạy trốn. Rõ ràng một việc dù cho là sai lầm nhưng nhiều người cùng nói như nhau dễ khiến cho người ta dần tin. Trần Khải Lễ phải trả giá đắt.

Sau khi có tiền, Trần Khải Lễ tìm cách quay vòng “vốn” đầu tư vào các nước khác nhằm rút tiền sạch ra. Việt Nam cũng là đích nhắm đến bởi với chính sách thu hút đầu tư tại nước này, ai đem tiền vào đầu tư xây dựng nhà máy, cao ốc, khu công nghiệp... đều được khuyến khích mà không hề hỏi nguồn tiền từ đâu ra, tại sao có. Công cuộc làm ăn khá phát đạt, nhất là khi Trần Khải Lễ bắt tay với trùm xã hội đen Năm Cam. Tuy nhiên sự đời, cái gì bất hảo cũng khó tồn tại lâu. Sau khi Năm Cam bị bắt năm 2000, tại Campuchia, Thị trưởng Phnôm Pênh đã mở cuộc tẩy thanh chống Trúc Liên Bang sau khi băng đảng này bị nghi là thủ phạm giết Lý Chí Hâm, Hội trưởng Hiệp hội thương mại Đài Loan tại Campuchia. Đã thế nói chuyện với một phóng viên kênh truyền hình hữu tuyến Phnôm Pênh, sau cái chết của Lý Chí Hâm, Trần Khải Lễ đã tuyên bố hết sức hờ hênh và ngạo mạn rằng ở Campuchia chỉ cần quẳng ra 300 USD là có thể thuê được một tay đao búa sẵn sàng giết người. Kết quả cảnh sát Campuchia ập vào, lôi ra từ nhà Trần Khải Lễ khá nhiều súng đạn, y đã bị bắt. Trúc Liên Bang tại Campuchia chấm dứt sự tồn tại.

Trong tù, Trần Khải Lễ bị bệnh tật hoành hành. Hơn một năm sau, y được trả tự do. Bác sĩ phát hiện Trần Khải Lễ mắc bệnh ung thư. Lúc đầu, ông ta nhất quyết không chịu đi viện, nhưng sau đó bệnh tình ngày càng nặng và có dấu hiệu di căn sang thành bụng nên tháng 6 năm 2007, dưới sự sắp đặt của bạn bè và tay chân cũ của mình, Trần Khải Lễ được đưa đến Hongkong để chữa trị. Lý do Trần Khải Lễ không chịu đi ra nước ngoài chữa trị là do sợ bị chính quyền Đài Loan bắt lại, bởi cảnh sát Đài Loan luôn theo sát mọi hành động của ông ta, và chỉ đợi cơ hội để bắt giữ đưa về Đài Loan xét xử. Hầu hết tài khoản của Trần Khải Lễ tại các ngân hàng đều bị cảnh sát Đài Loan phong tỏa, nhưng do giữa Đài Loan và Hongkong không có hiệp ước hỗ trợ tư pháp nên việc bắt giữ Trần Khải Lễ của cảnh sát Đài Loan vẫn chưa được.

Lúc này một đàn em thân tín của Trần Khải Lễ là Pak Yan tiếp tục thay y điều hành bộ máy cờ bạc giữa Việt Nam và Campuchia trôi chảy. Mọi sự chỉ xảy ra khi gần đây một đàn em của Pak Yan đứng ra tố cáo những gian lận của y, bấy giờ Trúc Liên Bang mới té ngựa ra, bản thân Trần Khải Lễ cũng ngậm ngùi khi biết mình bị lừa vì quá tin đàn em. Thực tế sau khi thông qua cờ bạc gian lận, Trần Khải Lễ đã thu tóm một số doanh nghiệp lớn của Việt Nam nhưng là những ai, bao nhiêu và sự cống nạp hàng tháng, năm, bao nhiêu giờ chính ông ta cũng không thể nhớ nổi trong khi bệnh tật đang hoành hành, sống chết chỉ còn tính bằng ngày, tháng nên không ai có thể biết cụ thể trừ Pak Yan với tên Việt là Bạch Vân. Trong thời gian tiếp quản thay Trần Khải Lễ, một mặt vẫn phục vụ Trúc Liên Bang, nhưng bên trong Bạch Vân âm thầm thu tóm riêng, qua Việt Nam tự thành lập một doanh nghiệp, thực chất là một băng nhóm riêng nhằm tách ra “quản” những doanh nghiệp kia. Sau đó Trúc Liên Bang mấy lần phái người tìm y thương thảo nhưng đều bị Bạch Vân từ chối, quyết định từ các lão Trúc rằng, kẻ này đã phản bội, hẳn phải chết.

Giữ đúng nguyên tắc của Trúc Liên Bang mỗi khi tiêu diệt đối thủ này thì đều báo trước và bao giờ sát thủ cũng để lại “chữ ký” chứng tỏ chính Trúc Liên Bang đã ra tay. Dĩ nhiên Pak Yan-Bạch Vân cũng thừa biết

chuyện này, y lập tức tung tiền kiếm người bảo vệ mình. Yakuza của Nhật Bản với Thủ lĩnh Nogugimajuo của Sumiyosi - băng đảng lớn nhất tại Nhật Bản có khoảng 2 triệu thành viên đã cho người bảo vệ Bạch Vân. Trúc Liên Bang đã điều tra ra rằng, vụ Trần Khải Lễ bị bắt, ngoài chuyện “khoe khoang” linh tinh thì còn có tạo phản bên trong đó chính là Bạch Vân, nghe đâu chính một tỉ phú sòng bài cũng không chấp nhận có kẻ muốn cạnh tranh với mình nên quyết định tiêu diệt.

Sau khi gửi thông báo cho Bạch Vân, hai sát thủ trẻ của Trúc Liên Bang đã được cử đi thi hành nhiệm vụ này. Kết quả Bạch Vân vẫn bình yên, còn hai sát thủ kia đã bị bọn võ sĩ Kendo bảo vệ thanh toán, thủ tiêu luôn cả xác, chính quyền hoàn toàn không hề biết đến vì bọn chúng nhập cảnh lậu qua ngã biên giới Việt Nam - Campuchia, không lưu lại giấy tờ xuất nhập cảnh. Vụ này đã gây chấn động Trúc Liên Bang và có khả năng làm cho bang phái này mất uy tín nặng nếu không tiêu diệt được Bạch Vân. Suy đi tính lại, cuối cùng Bạch Hổ, tên sát thủ máu lạnh khét tiếng đã được Trúc Liên Bang vờ đến giao nhiệm vụ khó khăn này. Muốn vượt qua bọn võ sĩ Kendo để tiêu diệt Bạch Vân là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, bởi sau lần bị giết không thành, Bạch Vân càng ngày cảnh giác hơn, tăng cường thêm người bảo vệ và đang dự định tẩu tán tài sản, trốn đi đâu đó không ai rõ. Các trưởng lão Trúc của Trúc Liên Bang hy vọng chỉ với tài năng thiên bẩm của tên Bạch Hổ, sát thủ số một trong nhóm Tứ tượng sẽ hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này.

“Sát thủ cô đơn”, “sát thủ vô hình” là một sát thủ bí ẩn. Theo lời đồn rằng hắn ta không có người thân, đồng đảng hay bạn bè, cũng chẳng liên quan tới bất kỳ chính phủ, tôn giáo hay tổ chức tội phạm cụ thể nào. Đến nay số người chết dưới tay hắn ta không kể hết nhưng danh tính thực sự của hắn vẫn nằm trong bóng tối. Từ lâu cái tên này đã được FPI Mỹ ghi tên vào sổ đen, truy lùng, cảnh sát quốc tế Interpol cũng đưa vào danh sách thông báo đỏ. Tên này hoạt động rất thận trọng nên đến nay các cơ quan cảnh sát quốc tế vẫn chưa có một tấm ảnh mặt mũi cụ thể của y ngoài mấy tấm hình

chụp xa lờ mờ khá cũ kỹ. Đây là một thách đố danh dự đối với các cơ quan điều tra khắp thế giới.

Lời dạy xưa của sư phụ Yu luôn văng vẳng bên tai Bạch Hổ, làm sát thủ tức phải như luyện võ công của phái Nga Mi vậy “lai vô ảnh, khứ vô hình” (đến không có hình thù nhân dạng, đi không để lại dấu vết), luôn luôn mờ mờ ảo ảo, đi mây về gió, không ai thấy rõ, biết rõ đó cũng là đặc trưng của một sát thủ chuyên nghiệp. Thế nên lần này Bạch Hổ vào Việt Nam, gã xé quy ước cũ về việc thông báo sẽ ra tay như Trúc Liên Bang xưa nay vẫn làm. Gã cũng khôn ngoan không liên lạc gì với bang Triều Châu tại thành phố. Cái chết của hai sát thủ Trúc Liên bang vừa rồi là có liên quan đến bang Triều Châu. Hai sát thủ này vào thành phố, đã nhờ bang Triều Châu thu xếp chỗ ẩn nấp để lần tìm ra Bạch Vân. Bọn chúng đâu ngờ rằng Bạch Vân cũng có người nằm vùng trong bang Triều Châu. Chính vì thế mà bọn võ sĩ Kendo lần ra hai sát thủ này, xuống tay thịt chúng trước khi chúng kịp hành động. Thế nên lần này Bạch Hổ lẳng lặng vào Việt Nam với một thân thế khác xứng danh với cái tên “sát thủ vô hình” và một mình hành động của một “sát thủ cô đơn”.

***

Khi Bạch Vân quá giận dữ, nếu như thiên hạ thì cứ phải la hét chửi bới, thậm chí đánh đấm cho thỏa cơn tức chẳng hạn, đây là những phản ứng tức thì của bất kỳ ai, với Bạch Vân lại khác, càng giận dữ lão càng trở nên nhỏ nhẹ, thậm chí bề ngoài tỏ vẻ mềm yếu nữa là khác. Nhưng ẩn dưới sự mềm yếu nhẹ nhàng dịu dàng ấy một sự phản công chết người không ai có thể biết. Một khi lão đã xuống tay trừng trị thì bất kể tình thân, bất kể lòng trung thành, nói chung là bất kể tất cả nên tốt nhất, đừng chọc giận lão. Xưa nay bọn đàn em vẫn dặn nhau vậy, chọc Bạch Vân là chết.

Nhớ lại thằng bạn thân sinh tử tên Hui của mình, Sẹo thoáng rùng mình. Cùng lớn lên ở Chu Khẩu, Hà Nam. Hai gia đình ở gần nhau. Khi mới biết chữ, một hôm cha mẹ hai gia đình làm bữa cơm cho hấn và Hui, lập lời thệ trước bức ảnh kết nghĩa vườn đào của Lưu Bị, Quan Vân Trường

và Trương Phi. Lời thề rằng, tuy không sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm nhưng sẽ là anh em sinh tử chết cùng ngày, cùng tháng, cùng năm. Anh em gian khổ có nhau. Đất Hà Nam của Sẹo và Hui vốn là cái nôi văn hóa Trung Quốc, thế nhưng người Hà Nam xưa nay vẫn hay mang tiếng xấu. Đã có câu nói: “phòng lửa, phòng trộm, (đề) phòng người Hà Nam”, thậm chí tại Thâm Quyển đã từng có biểu ngữ “ngghiêm khắc đả kích bọn tội phạm Hà Nam”. Có thể là do đất hẹp, người đông nên dân Hà Nam mới cạnh tranh nhau rất dữ dội, với rất nhiều người dường như xảo quyệt là thiên tính, cha Sẹo lắm bả. Người Hà Nam vốn không có địa vị cao tại các thành phố lớn nhưng tiếng tăm xấu lại rất nổi; “thu nhật đồ phê phẩm rất nhiều”, số gái điếm cũng không ít, thường lang thang tại các thành phố khác. Tỷ lệ người Hà Nam phạm tội ở Bắc Kinh chỉ dưới người Đông Bắc, nên ở đâu cũng bị chèn ép, thậm chí nhiều người Hà Nam đi kiếm kế sinh nhai phải nói dối là người Hà Bắc, người Sơn Đông. Cha Sẹo thường than thở như vậy và ông khẳng định, người Hà Nam vốn rất chăm chỉ, chịu khổ được, tập quán sinh hoạt vốn thật thà chất phác, nhất là người nông thôn. Người Hà Nam quê hấn ở nhà rất coi trọng lễ nghĩa nhất là với chuyện ma chay cưới xin, sinh đẻ, lễ Tết... Tuy nhiên người Hà Nam nổi tiếng vì không thích tắm rửa, cha Sẹo cười, kể cũng lạ. Vừa đủ lớn, hai gia đình quyết định cho hấn và Hui quyết định vượt biên trốn sang Hồng Kông. Hai đứa trẻ không nghề nghiệp lang thang tại đây, làm bất kỳ việc gì và luôn trốn chui nhủi bởi sợ bị cảnh sát bắt trả về lục địa. Một lần tình cờ lọt vào mắt xanh một đại ca xã hội đen và được thu dụng về dưới trướng, đó là Bạch Vân. Từ đó Bạch Vân đã đào tạo hai đứa trẻ này trở thành hai tên xã hội đen có tiếng bởi sự hung hãn tàn bạo trong chém giết.

Hui cũng như Sẹo theo Bạch Vân từ đó đến nay cũng mấy chục năm rồi. Vì lòng trung thành nên hai đứa được lão cưng, thương như con cái trong nhà. Thế nên Sẹo vừa làm lái xe nhưng thực tế là vệ sĩ riêng của lão còn Hui thay mặt lão trong các phi vụ thu tiền. Khổ nỗi Hui có máu mê cờ bạc, Sẹo khuyên mãi nó không nghe. Bao nhiêu tiền kiếm được nường vào đồ đen hết. Cũng lạ, ông chủ của chúng tức Bạch Vân là trùm cờ bạc lại có một thằng đệ tử đam mê cờ bạc hết biết, chả hiểu ông trời nghĩ sao. Khi

xưa còn ở bên Campuchia, Hui là sếp sòng quản lý an ninh trật tự tại mấy sòng bạc, chơi thoải mái, ăn thua không thành vấn đề. Tuy nhiên sau này khi theo Bạch Vân sang Việt Nam làm ăn thì lại khác. Xứ này cờ bạc bị cấm, cũng không thể lúc nào cũng linh về biên giới Việt Nam-Campuchia chơi cờ bạc được, huống chi sau này Bạch Vân đã cắt đứt mối quan hệ với bang phái tại Campuchia rồi, chưa kể là ra mặt kinh địch chống nhau. Khổ nỗi cái máu cờ bạc ăn sâu vào tim óc của Hui rồi nên mặc cho Sẹo can ngăn thế nào cũng vậy, ngứa ngáy chân tay, nó vẫn lần mò tìm những sòng bạc tại thành phố này để chơi. Thắng bao gái, ăn nhậu vung vít, còn thua thì... Thế nên nó bạo gan ăn cắp tiền của Bạch Vân, ban đầu là những khoản in ít nên cũng chẳng ai để ý, phát hiện nhưng Sẹo biết ngay tức khắc. Thừa hiểu bản tính tàn bạo nghiêm khắc của Bạch Vân nên Sẹo lập tức can ngăn, khổ nỗi lúc này Hui đang thua mấy canh bạc lớn, chưa kể con đàn bà nó yêu đòi tiền nheo nheo hàng ngày nên nó làm liều.

Hình phạt của Bạch Vân theo đúng môn quy của Trúc Liên Bang, chặt đứt một ngón tay cái, đánh cho một trận thừa sống thiếu chết thiếu điều tàn phế, thu hết những khoản tiền bạc lợi nhuận được hưởng, đuổi ra khỏi Bang và thông báo cho toàn bộ đệ tử biết, tránh xa. Vi phạm lần 2, giết.

Ngày Hui ôm tấm thân tàn phế về cố quốc, hai thằng ghen ngào bên chai rượu đắng ngắt. Sẹo dúm cho Hui một xấp tiền của nó dành dụm bấy lâu cho bạn. Cầm tiền của Sẹo, thằng Hui khóc nức.

- Con người này không thể thờ được, không thể theo được...

- Thôi, bỏ qua đi - Sẹo gạt ngang - Mình làm lỗi mình chịu, đừng trách ai, đừng trách ông chủ.

- Tao biết mày thật thà, trung thành hơn tao, nhưng mày nên nhớ những lời tao nói ngày hôm nay, con người này không tin được đâu. Sống gần chó sói luôn phải dè chừng bởi có ngày nó ăn mình luôn.

Sẹo thở dài, nó say rồi, tranh cãi với nó làm gì cho mất công.

- Tao không cam lòng, không cam lòng...

Hui nói như thét lên trước khi chia tay Sẹo và nó không cam lòng thật. Hui đã báo cáo tất cả những mảnh khõe làm ăn gian dối của Bạch Vân lên các trưởng lão của Trúc Liên Bang, nhất là chuyện ông ta lật lọng Trần Khải Lễ như thế nào... Quả là tiếng sét nổi giữa trời trưa. Trúc Liên Bang liền triệu gấp Bạch Vân về Đài Loan để đối chứng nhưng con cáo già quỷ quyệt này hiểu rằng nếu về là chết mất xác ngay. Lão lập tức rút cầu, ra mặt chống đối luôn. Chấm dứt hoạt động tại Campuchia chuyển về Việt Nam với doanh nghiệp mà lão đã thành lập sẵn từ lâu. Bạch Vân thừa biết chuyện làm ăn gian dối của mình, trước sau gì cũng có lúc đổ bể nên từ lâu lão đã phòng ngừa bằng cách lập một doanh nghiệp làm ăn tại Việt Nam và luôn giữ vỏ bọc một doanh nhân lương thiện với gương mặt sạch sẽ.

Nhớ ngày ấy, cả băng nhóm khiếp sợ bởi sự phản bội của Hui, theo lệ thường lão sẽ nổi cơn thịnh nộ, nhưng không. Gương mặt Bạch Vân lúc nào cũng thản nhiên như không, vẫn nói cười với mọi người, vẫn làm việc như bình thường nhưng Sẹo hiểu rằng trong bụng lão là một núi lửa giận dữ chưa có dịp trào dâng. Lần duy nhất Bạch Vân nói chuyện với Sẹo về thằng Hui dù lão thừa biết hai đứa thân nhau như anh em ruột thịt.

- Con và thằng Hui từng là anh em kết nghĩa thề sinh tử phải không?

Đang cầm lái, nghe, người Sẹo bỗng lạnh ngắt, tay lái loạng choạng tí chút nữa là đâm phải một xe đi ngược đường.

- Cần thận chứ con trai...

Bạch Vân ngọt ngào nhắc gã.

Mấy hôm sau Sẹo nghe tin dữ từ Đài Bắc báo về. Hui được tìm thấy chết sấp mặt trong một rãnh nước gần nhà người thân, trên người chỉ chút vết đạn. Khi biết tin gương mặt Sẹo lúc ấy lạnh ngắt như phủ một lớp sáp mỏng. Sống gần Bạch Vân nhiều năm Sẹo đã học được một phần xạ không điều kiện chính là giấu kín mọi tâm tư tình cảm dưới lớp vỏ bọc ngu ngơ

bên ngoài. Càng khờ khạo, càng dốt nát hóa sống lâu, khôn ngoan quá chết sớm. Dĩ nhiên Bạch Vân rất chú ý đến thái độ của Sẹo khi biết tin Hui chết bởi lão ta hiểu tình cảm của hai đứa. Thời gian đầu Bạch Vân từng tính loại luôn Sẹo sau vụ thằng Hui, tính lão vốn đa nghi như Tào Tháo, nhưng rồi thấy Sẹo không phản ứng gì, thái độ cảnh giác của lão dần cũng trôi qua. Lão yên tâm tiếp tục để Sẹo phục vụ mình như xưa.

Tuy nhiên trong cuộc đời này ai học được chữ ngờ? Cáo già như Bạch Vân cũng vậy thôi, có điều khi học được, học phí trả đắt quá.

***

Nguyên theo xe du lịch Sapaco trở về Việt Nam ngay trong chiều đó. Không phải anh quá sợ hãi những lời của Theary Seng hay chuyện sếp hủy hợp đồng nhưng anh đã cảm nhận thấy những đe dọa đang dần xuất hiện, không thể để liên lụy đến những người thân trong gia đình bác Hà, anh Sơn, Hoàng... Xe Sapaco từ Phnôm Pênh giá vé chỉ 200.000 đồng Việt Nam cho một người, chạy từ 14 giờ trưa hôm đó và đến 22 giờ khuya là Nguyên đã có mặt tại bến xe đường Phạm Ngũ Lão, Q.1, Thành phố Hồ Chí Minh. Nguyên lưỡng lự khá lâu có nên đến nhà Tuyết Lan không. Anh tin rằng nàng đang chờ anh, hơn một tuần lễ xa nhau rồi, ngày nào nàng chả điện thoại giục về làm anh cũng rất sốt ruột. Đấu tranh ý chí mãi, cuối cùng Nguyên quyết định về nhà ngủ, mai gặp sếp trước sau đó gặp nàng cũng không muộn. Anh muốn mọi chuyện với sếp rõ ràng đã, không nên gieo thêm cho nàng những sợ hãi.

Lúı húi mở khóa cửa, bàn tay Nguyên bất ngờ chậm lại, không hiểu sao Nguyên có cảm giác bất an trong lòng. Anh khẽ đẩy cửa bước vào trong nhà, trong bóng tối lờ mờ anh quét mắt nhìn nhà mình và phát hiện đồ đạc ngổn ngang. Đặc biệt chỗ bàn làm việc, máy vi tính đang sáng đèn một cách bất ngờ khiến anh ngạc nhiên bởi anh đã đi cả tuần nay rồi sao máy còn mở? Chính lúc ấy vụt... một gì đó sấp đập mạnh vào đầu. Nhưng vì đã thủ thế trước nên vừa nghe tiếng gió anh lách sang một bên và tung cú đấm lật về phía sau. Hự... phản ứng tức thời của Nguyên khiến tên đứng sau

trúng đòn, loạng choạng té vào vách nhà, chính lúc ấy tên phía cánh trái đã tung cú đá quét ngang, khiến Nguyên mất đà té nhủi tới phía trước. Anh lăn nhanh một vòng đứng phắt dậy bên cạnh bàn nước thủ thế, dù sao đây cũng là nhà của anh nên Nguyên chiếm lợi thế so với hai tên kia. Tên phía trước nhào tới tung cú đâm móc, Nguyên lách chéo người vòng tay bẻ cổ đối phương hất nó bật lùi và tung một cú chặt thép vào cạnh sườn, tên này hự lên đau đớn, tiếng hộc nghe như heo bị chọc tiết. Tên kia lại lao tới, Nguyên tung hai cú song phi liên hoàn cước cực hiểm hất hẳn ta ngã lộn ra nền nhà giãy giụa, chính lúc ấy anh nghe tiếng tạch khẽ, mát lạnh bên tai. Chúng đã dùng súng giảm thanh, Nguyên bật lao nhanh về phía bếp. Bóng đêm nuốt lấy anh. Anh bám khung cửa sổ bếp, đẩy cánh cửa bật ra thả người ra bên ngoài, lom khom chạy theo mép nhà, thoát sang mái nhà bên kia. Phản ứng đầu tiên của Nguyên là móc điện thoại di động bấm số, những tiếng alo vang lên thì anh nghe tiếng xe gắn máy rầm rầm nổ vang, nhìn xuống dưới, Nguyên thấy mấy bóng người dìu nhau ra, hấp tấp leo lên xe vọt đi.

Nghe Nguyên thông báo, sếp cấp kỳ cùng mấy thám tử lên xe ô tô vọt tới ngay. Tất cả thủ thế, dè dặt tiến vào phòng anh, đèn bật sáng, hiện ra trước mắt mọi người là đồ đạc trong phòng Nguyên bị lục tung, đặc biệt khu vực máy vi tính của anh cũng bị lục tung, máy đang mở dang dở các file... xem ra đây không phải là bọn trộm thông thường. Tiền bạc, đồ quý không mất, nhưng giấy tờ và máy vi tính bị lục rất kỹ.

- Chúng là bọn nào? - Sếp hỏi ngắn gọn.

Nguyên gãi đầu.

- Trời tối quá, cháu không rõ người, tuy nhiên ba tên tất cả chú à.

- Có vết đạn nè.

Một thám tử kêu lên chỉ tay lên tường, vết đạn phá sâu bong tróc một mảng vôi, Nguyên giật mình cười gượng, gật đầu nói với sếp.

- Tụi nó bắn cháu bằng súng giảm thanh, may tôi bắn trượt, nhân đó cháu thoát ra ngoài luôn.

Sếp đến sờ sờ vết đạn, nét mặt trầm tư, tôi sẫm. Lát sau ông ra lệnh mọi người thu dọn đồ đạc trong phòng Nguyễn lại, giữ bí mật chuyện này, tuyệt đối không được tiết lộ, tránh gây ồn ào không cần thiết trong công ty sau đó sếp yêu cầu anh lên xe, cùng ông về công ty.

Công ty vẫn có mấy phòng ngủ dành cho các thám tử đi làm về khuya, lỡ đường ngủ lại, trong đó có một phòng của riêng sếp. Ông tự tay mở cửa phòng ngủ của mình, đẩy Nguyễn vào.

- Cháu ngủ đờ đây một đêm đi, mai tính.

- Cháu... - Nguyễn lúng túng vì ngại, nhưng sếp đã đẩy mạnh anh vào phòng của ông rồi.

Nguyễn tần ngần một lát rồi để túi đồ xuống đầu chiếc giường nệm, ngồi xuống bần khoăn, đã xảy ra chuyện gì với anh rồi?

- Trước khi về, sếp nói ngắn gọn.

- Ngủ đi, mai làm việc với chú sau.

Nguyễn đang ngả lưng trên giường thì nghe tiếng gõ cửa lọc cọc, anh mở cửa, sếp ló đầu vào vẻ ngần ngại và thật bất ngờ ông dúi vào tay anh một khẩu K54 sáng lạnh.

- Cháu biết bắn không vậy?

- Dạ biết - Nguyễn ngần ngại.

- Yên tâm, chú có giấy phép sử dụng súng. Ở công ty thì không có chuyện gì đâu, nhưng đề phòng vẫn hơn.

Cả đêm Nguyên trăn trở mãi, gần sáng mới ngủ được, khi thức giấc trời đã sáng rực. Anh giặt mình, vội vã vệ sinh cá nhân xong là lên phòng sếp luôn.

Thật lạ, phòng sếp hôm nay không khét mùi mùi thuốc như mọi khi. Không lẽ mình mới vắng có một tuần mà mặt trời chuyển hướng mọc từ đông sang tây, Nguyên tự hỏi vậy.

- Ngồi đi.

Ánh đèn đỏ từ mù hắt lên gương mặt đăm chiêu của sếp khi nhìn Nguyên. Về nguyên tắc, các thám tử được độc lập hành động và sẽ báo cáo công ty hỗ trợ thêm về người, máy móc khi gặp khó khăn. Tuyết Lan ký ba hợp đồng thuê công ty, hai hợp đồng thuê tìm hiểu về Bạch Vân và một hợp đồng thuê riêng Nguyên làm thám tử kiêm vệ sĩ cho nàng. Nguyên là một thám tử giỏi nên thông thường sếp ít hỏi việc đã giao mà chỉ chờ anh báo cáo kết quả thôi. Tuy nhiên vụ Bạch Vân đã lấy mất của Nguyên khá nhiều thời gian mà kết quả không được bao nhiêu. Bằng những linh cảm cá nhân, Nguyên cũng lờ mờ nhận ra trong vụ này có những điều gì đó không ổn, nó không giống một vụ điều tra thông thường một giám đốc có gia đình nhưng còn ăn “nem chả” hay tình hình kinh doanh của một công ty không ổn, có dấu hiệu lừa dối tác kinh doanh. Khi đụng đầu vào bức tượng câm lặng của Bạch Vân, trực giác đã bật đèn đỏ rồi, nhưng Nguyên quyết không chịu. Sĩ diện của một thám tử có tiếng giỏi giang, ngoài ra còn là tình cảm cá nhân giữa anh và Tuyết Lan nữa. Tất cả đã thôi thúc Nguyên lao vào cuộc với quyết tâm giá nào cũng phải điều tra ra, dù anh bắt đầu lờ mờ nhận thấy những nguy hiểm nào đó đã xuất hiện. Thế rồi xảy ra chuyện tối qua nằm ngoài suy nghĩ của anh.

Hai chú cháu ngồi im lặng. Sáng nay công ty vẫn làm việc bình thường, câu chuyện tối qua chỉ đóng khung trong mấy người thân tín được biết.

- Trúc Liên Bang - Sếp buông thông.

Nguyên dạ khẽ.

Sếp xoa cái cằm râu ria mọc lởm chởm, rồi thở dài.

- Chú đã xem kỹ các báo cáo của cháu gửi công ty, chú cũng ngờ ngờ nhận ra có điều gì đó không ổn, cũng muốn trao đổi với cháu nhưng... Tuyết Lan...

- Cháu xin lỗi chú.

Nguyên lí nhí xin lỗi, mặt đỏ bừng như đứa trẻ bị bắt vì vụng trộm. Anh hiểu ý sếp. Đáng lẽ ông trao đổi thẳng thắn với anh nhưng bất ngờ phát hiện ra chuyện anh và Tuyết Lan quan hệ với nhau, buộc ông phải thận trọng không thể nói thẳng được.

Sếp với tay lấy cái tẩu và châm lửa, ống khói lại phun ra.

- Chú đã quyết định cho người khác điều tra, ngoài cháu... - Ông thở dài - Những điều nắm được quả là không hay ho tí nào.

- Chúng ta báo công an được không chú?

Sếp nheo mắt nhìn Nguyên.

- Báo cái gì?

- Về Bạch Vân, về Trúc Liên Bang?

- Bạch Vân, cháu đã biết gì về con người này.

Nguyên cầm sổ báo cáo những điều anh nghe và biết về Bạch Vân, báo cáo xong, chính anh cũng nhận ra điều vô lý rằng, tất cả những thông tin anh biết về Bạch Vân chẳng có một chứng cứ nào gọi là tội cả. Trúc Liên Bang, ừ thì sao nào? Giờ có gì để khẳng định sự quan hệ của Bạch Vân với bang phái này.

Sếp lắm bả.

- Không phải là không báo với cơ quan pháp luật được, nhưng có điều - Ông che miệng họ húng háng như muốn giấu những bồi rối nào đó - Dĩ nhiên công an cũng có những thông tin riêng mà chúng ta không báo cáo họ cũng biết, vì họ là công an. Tuy nhiên vẫn có nhiều tin của cháu rất có ích, nhất là vụ chuyên tiền qua lại tài khoản của Bạch Vân chú sẽ lưu ý chuyện này.

- Dạ.

- Vụ việc tối qua cháu nghĩ chỉ có phe nhóm Bạch Vân thôi. Những kẻ ấy vào nhà cháu mục đích rất rõ là tìm những tài liệu của cháu, chúng không lấy bất kỳ thứ gì khác. Và trong thời điểm hiện nay cháu chỉ làm vụ Bạch Vân, nếu không bọn chúng thì ai khác?

- Đúng vậy - Sếp thừa nhận - Tất cả chúng ta đã bị làm xiếc rồi. Ngay từ đầu khi làm vụ này, chúng ta chỉ hình dung một vụ việc bình thường nên công ty vẫn nhận như bao vụ khác, đâu dè chúng ta đã đụng vào ổ kiến lửa, những kẻ nguy hiểm. Xem ra nhóm của cháu đã bị chúng phát hiện từ lâu rồi.

Nguyên giật mình. Đúng vậy, hèn gì sau này khi anh và nhóm làm việc, anh luôn có cảm giác mình bị theo dõi, nhưng không tin nên cố xua đuổi điều đó cho rằng mình nghĩ linh tinh, nhưng nay qua lời sếp nói, anh thấy rất đúng. Bạch Vân, một trùm xã hội đen, cầm đầu một băng nhóm đang làm ăn bất chính từ Campuchia vào Việt Nam. Dĩ nhiên bọn chúng thủ đoạn đầy người, thế nên bọn chúng không khó lắm đã phát hiện ra bị theo dõi, không chừng chúng còn đưa cả nhóm thám tử vào trông cũng nên.

Nguyễn Nguyên bỗng lạnh toát người, Tuyết Lan.

Sếp thờ dài vẻ buồn rầu.

- Điều quan trọng như chú nói là xưa nay chúng ta không nên dính dáng đến xã hội đen, đây là việc của công an, cháu hiểu chứ?

- Dạ, cháu hiểu.

- Không - Ông lắc đầu - Nhưng cháu dính sâu rồi Nguyên à, rất sâu nữa là khác. Chuyện xảy ra tối qua là đáng báo động rồi đó.

- Cháu - Nguyên tròn mắt ngạc nhiên và rồi bỗng khựng lại, tất cả những gì trải qua từ khi anh quen với Tuyết Lan đến nay bỗng hiện rõ mồn một.

Sếp thùng thình nói.

- Chú phải kêu cháu về gấp vì nhận ra hiện nay cháu đang nằm trong vòng nguy hiểm.

- Cháu không sợ.

- Dù sao công ty cũng phải xin lỗi cháu vì đã lôi cháu vào vấn đề phức tạp này.

Nguyên nhe răng cười như trẻ thơ.

- Đã chấp nhận làm thám tử tư, nguy hiểm là chuyện thường mà chú. Cháu chẳng thấy sợ hãi gì hết.

Sếp thở dài, xua tay.

- Lúc này không phải là nói sợ hay không sợ... Đã xảy ra rồi đó thôi.

- Cháu hiểu, nhưng vô lý, chúng ta đang sống trong một xã hội có luật pháp bảo vệ, tại sao lại sợ sệt điều vô lý vậy? - Nguyên đứng lên đi lại trong căn phòng vẻ tức tối - Thằng nào dám đụng, cháu cho nó biết tay ngay. Tối qua ba thằng chứ hơn nữa cháu cũng không sợ, chỉ có điều bọn này hèn quá, dùng súng.

Ý Nguyễn rất rõ, anh không tin có kẻ nào dám đe dọa đến mình. Anh là một võ sĩ karate có đẳng cấp nên rất tự tin tự bảo vệ.

Sếp cũng thở dài, chậm chạp đứng dậy, đến bên anh, không hiểu sao lúc này Nguyễn có cảm giác ông già hẳn đi.

- Đúng là chúng ta đang sống trong một xã hội được luật pháp bảo vệ. Tuy nhiên chúng ta đã dính đến những thế lực xã hội đen, rất nguy hiểm.

- Cháu hiểu.

- Về chuyện công an sẽ can thiệp vào vụ này, chú nghĩ... - Sếp nhếch mép. Xưa nay các thám tử đều biết, sếp vốn có những quan hệ thân thiết với các cơ quan bảo vệ luật pháp, chẳng thế nhiều lúc ông vẫn làm cho các thám tử tròn mắt về sự hiểu biết của ông đó sao - Nên lúc này, trước hết cháu phải tự bảo vệ mình đã. Sự nguy hiểm luôn là bất ngờ bởi xã hội đen đã biết cháu xộc vào sâu chúng rồi.

- Thế cháu phải làm gì bây giờ? - Nguyễn ngây người.

- Có lẽ cháu tạm nghỉ việc một thời gian, vụ việc này là lỗi của công ty nên cháu vẫn được hưởng lương bình thường.

Nguyễn ngẩn người, cuộc đời quả có nhiều điều mà ta không thể biết trước được. Anh là một công dân tự do, đang sống bình thường, bỗng nhiên nay trở thành kẻ bị săn đuổi, nhưng ai săn đuổi và bao giờ chấm dứt, chính anh cũng không rõ, tại sao thế.

- Thế còn công ty?

Hiểu ý Nguyễn muốn hỏi gì, sếp cười nhạt.

- Cá nhân cháu và một băng nhóm xã hội đen là chuyện khác, còn nếu bọn chúng muốn đụng đến công ty Thám tử Việt là sẽ trả giá ngay.

Nguyễn cười khoái chí.

- Cháu biết mà.

- Chú nghĩ rằng hiện bọn chúng chỉ muốn săn tìm cháu thôi, xem cháu biết về chúng những gì, chứ cho kẹo chúng cũng không dám đụng đến công ty Thám tử Việt đâu. Những chuyện còn lại hãy để chú tính, chú có cách của chú cháu à.

- Vâng, cháu hiểu.

- Nếu cháu thấy cần, công ty sẽ phái thêm vài thám tử đi với cháu.

Nguyên bật cười to.

- Chú đừng quên cháu là một võ sĩ karate đó nghe.

- Ừ, chú biết, nhưng thận trọng vẫn hơn.

Sếp lại vỗ vai Nguyên nói về an ủi.

- Chú nghĩ mọi việc sẽ không kéo dài lâu đâu, cháu đừng lo.

Sao chú biết? Nguyên muốn hỏi vậy nhưng rồi lại thôi, chả phải sếp vốn có những quan hệ bí mật đó sao. Đến giờ anh mới phát hiện ra rằng, hình như anh hiểu về ông ít lắm.

Tiến anh ra cửa, sếp an ủi.

- Coi như đang nghỉ phép, cứ việc đi đâu đó chơi thoải mái và giữ liên hệ với chú. Có tình hình gì mới, chú sẽ thông báo ngay.

Ngồi trên chiếc Honda SH125i phân khối lớn, rồ ga, chợt Nguyên ngờ người ra, sếp vẫn chưa nói gì về mối quan hệ giữa anh và Tuyết Lan cả. Nguyên thoáng bối rối, chả lẽ vào hỏi sếp nữa? Suy cho cùng chuyện tình cảm của anh thì anh phải tự giải quyết thôi, 38 tuổi đầu rồi, không lẽ là đứa trẻ đang ti mẹ, mỗi khi làm gì đều phải hỏi sao.

Nguyên rồ ga, phóng xe đi. Trên lầu 1 từ trong phòng nhìn ra, gương mặt sếp thoáng tư lự.

***

Lần này cũng vậy, giọng Bạch Vân thật nhỏ nhẹ trầm tĩnh.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Sẹo cúi đầu lí nhí nói về trận đụng độ tối qua. Bên gã những ba thằng mà đều thảm bại dưới tay thám tử Nguyễn Nguyên. Bọn chúng quá bất ngờ bởi những đòn karate siêu đẳng của anh ta. Đến Sẹo, một tay võ nghệ đầy mình mà cũng trúng đòn, còn một tên, thật thảm hại, đến giờ vẫn chưa dậy nổi. Tối qua không nhờ cây súng giảm thanh có lẽ không chừng cả ba tên giờ này đang bị còng, nằm trong đồn công an rồi cũng nên.

- Con chủ quan quá.

- Gã như thế nào?

- Một cao thủ karate, con không ngờ điều đó.

Bạch Vân nhăn tít hai lông mày. Sẹo theo lão bao nhiêu năm nay, võ nghệ gã cỡ nào, lão biết thừa. Xưa nay đối thủ của Sẹo ít lắm, thế mà nay gã còn bị trúng đòn chứng tỏ tên thám tử kia không phải là kẻ tầm thường. Nó là ai? Liệu có phải là tên sát thủ “vô hình” kia không? Lão tự hỏi rồi tự phủ định là không phải bởi hấn ta không thừa thời gian để làm những việc ấy. Vậy tên sát thủ ấy hiện giờ đang ở đâu, nó là ai? Còn tên thám tử này, nó đã biết những gì về mình rồi? Theo thông tin từ Campuchia báo về, Nguyễn Nguyên cũng đã nắm biết kha khá thông tin về Bạch Vân lẫn một vài công việc làm ăn của lão ta rồi. Xưa nay nguyên tắc của Bạch Vân, ai biết về lão đều phải chết, tên thám tử này cũng vậy và tên sát thủ vô hình kia cũng vậy, tất cả đều phải chết.

Bạch Vân nghiêng răng giận dữ. Đầu lão bật ra rất nhanh những phản ứng phải làm đó là trừng phạt mấy tên đàn em làm ăn hậu đậu này, kể cả Sẹo. Bọn chúng đã quá tự tin thành ra chủ quan, kết quả thảm bại như thế này đây. Quan trọng là tên thám tử kia lần công ty của hắn đã biết được sự có mặt của Bạch Vân, kể cả hoạt động, chúng sẽ đề phòng, sẽ báo công an sở tại hay làm gì nữa. Nghĩ mà uất quá, tuy nhiên cũng trong lòng lão vang lên những câu gằn, hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh. Sau vụ thằng Hui, Bạch Vân đã đánh hơi phảng phất đâu đó trong bọn đàn em không khí bất mãn. Hơn lúc nào hết, lúc này lão rất cần bọn chúng, kẻ thù nguy hiểm vẫn chưa xuất hiện, công cuộc làm ăn tại đây rồi cũng đến lúc phải chấm dứt. Thế nên lão tin rằng công ty thám tử lần tên thám tử kia cũng chưa thể biết gì nhiều về hoạt động của lão bởi đường dây làm ăn của lão rất kín kẽ, đến khi chúng biết chắc lão đã cao chạy xa bay rồi. Trừng phạt bọn đàn em lúc này là thất sách bởi mình đang cần chúng.

- Lại đây?

Theo cái vẫy tay của Bạch Vân, Sẹo run run tiến lại. Lão lật áo Sẹo lên, ngắm nhìn be sườn thâm tím của gã, gật gù. Ra đòn mạnh, trúng chỗ hiểm, chắc Sẹo đau lắm nhưng trước mặt lão gã phải gồng tỏ vẻ vậ thôi.

- Hãy tiếp tục theo dõi kỹ tên thám tử kia, ta cần thông tin về nó.

- Dạ.

Thấy xấp tiền 100.000 đồng lên bàn, Bạch Vân ngược mắt nhìn Sẹo.

- Mấy đứa đến chỗ tiệm thuốc Bắc xoa bóp đi, để lâu thành bệnh đấy.

Sẹo dạ khẽ, mặt đỏ ửng, gã ngấp ngừng cầm xấp tiền trên bàn, ngạc nhiên. Vụ đồ bẻ tôi qua, Sẹo và mấy tên đàn em đã chuẩn bị sẵn tinh thần chịu đựng cơn thịnh nộ trừng phạt của Bạch Vân, tuy nhiên, lão chỉ hỏi thăm rồi thôi, không những thế còn cho tiền để chữa bệnh. Là sao?

- Chưa đi sao?

Bạch Vân ngẩng đầu lên ngạc nhiên thấy tên Sẹo vẫn còn đang đứng tần ngần ở đầu kia bộ bàn dài trong phòng lão.

- Dạ, con còn có việc muốn thưa với ông?

- Chuyện gì? - Bạch Vân hắt hàm.

- Có điều... có điều...

Nhìn Sẹo ấp úng, Bạch Vân nổi cáu vỗ bàn cái chát.

- Mà theo tao bao nhiêu năm rồi? Sao bỗng dưng lại có tánh đàn bà vậy?

- Nhưng mà... nhưng mà chuyện này con khó nói quá.

- Nếu không là chuyện thằng Hui, với tao, chẳng có gì là khó nói cả - Bạch Vân tàn nhẫn nói, vết sẹo trên má của Sẹo thoáng co giật đau đớn, nhưng gã vẫn cúi đầu về nhẫn nhục.

Mình chỉ còn mình nó là trung thành nhất, chó đuôi đến đường cùng cắn càn, ắt mình chỉ có thiệt. Lão dụi giọng.

- Thôi được rồi, con hãy nói cho ông nghe đi, đã xảy ra chuyện gì?

Sẹo vội vã nói, có điều vốn từ gã ít nên phải một lúc Bạch Vân mới hiểu gã muốn nói gì. Trong quá trình theo dõi Nguyễn Nguyên, thật bất ngờ bọn chúng phát hiện ra mối quan hệ giữa Nguyên và Tuyết Lan. Cả bọn đều biết mối quan hệ thân tình xưa nay giữa Bạch Vân và Tuyết Lan, nên rất bối rối. Sẹo lệnh cho cả bọn giữ kín chuyện này và tiếp tục theo dõi, càng theo dõi, bọn chúng càng khẳng định rõ về mối quan hệ này, không đơn giản là quen biết bình thường và còn có tình cảm nữa là khác. Điều làm Sẹo choáng váng nhất khi chúng ghi âm được một đoạn điện thoại giữa Nguyên và Tuyết Lan, té ra chính nàng là người đặt công ty Thám tử Việt theo dõi ông chủ của chúng, Bạch Vân. Xem ra mọi chuyện rắc rối này bắt nguồn

chính từ Tuyết Lan. Sau khi có đủ thông tin rồi, nhất là tối qua, khi đột nhập vào nhà Nguyễn Nguyên, Sẹo còn tìm thấy một file vi tính gõ báo cáo của Nguyên gửi khách hàng Tuyết Lan, chưa kể những ghi chép linh tinh tình cảm của anh với nàng ta. Thấy không thể giấu Bạch Vân được nữa, Sẹo quyết định báo cáo Bạch Vân.

Gương mặt Bạch Vân nhạt hẳn đi như một tờ giấy nhúng nước phẩm màu xanh khiến Sẹo khiếp sợ. Con thịnh nộ của quý dữ cũng cỡ ngang thế này mà thôi.

- Tuyết Lan... Tuyết Lan... tại sao lại chính là nàng chứ? - Bạch Vân xoa xoa tay lên mặt, miệng lẩm bẩm những câu rời rạc.

Thế rồi lão ngẩng đầu nhìn Sẹo nói khẽ.

- Con làm tốt lắm. Hãy để toàn bộ giấy tờ, phim ảnh vụ này lại cho ta.

Sẹo dạ khẽ, cung kính đặt lên bàn toàn bộ những tài liệu mà nhóm của gã thu thập được và lùi ra ngoài.

Nhìn cánh cửa gỗ mun phòng Bạch Vân khép chặt, Sẹo ngẩn ngơ, gã hình dung ra con thịnh nộ của ông chủ mình như thế nào. Bỗng gã thấy tiếc thương cho Tuyết Lan, một nàng lan đẹp không may gặp bão lớn.

Vẫn còn một điều cuối cùng Sẹo không thể nói cho Bạch Vân biết được bởi gã thấy quá bối rối, vô lý. Tối hôm qua khi thấy tên đàn em bị thám tử kia cho đo ván nằm dài trên sàn nhà, trong lúc bất ngờ không làm chủ, Sẹo móc cây súng giảm thanh ra. Khoảng cách khá gần, tuy trời tối nhưng gã vẫn đảm bảo có thể hạ gục anh ta. Tuy nhiên khi bóp cò, thật không hiểu nổi, một sức mạnh vô hình nào đó đẩy chệch nòng súng sang hướng khác. Sẹo sẵn sàng thề với tất cả những thánh thần nào mà gã biết trên cõi đời này rằng, gã cảm nhận rất rõ một sức mạnh cứ như bàn tay ai đó vậy, đã kéo hẳn nòng súng gã qua hướng khác, kết quả bắn trượt nhờ vậy thám tử kia mới thoát nạn. Sau phát súng ấy, Sẹo lạnh toát người kinh khiếp sợ hãi, cũng như nhận ra sự ngu xuẩn của mình khi dùng súng. Lỡ

xảy ra chuyện gì, còn rắc rối to. Sáng hôm sau gã dạy kỹ bọn đàn em giấu chuyện tối qua có dùng súng bởi Bạch Vân mà biết, khó tránh nổi bị trừng phạt. Dĩ nhiên Sẹo giấu kỹ chuyện súng của gã tối qua bị một sức mạnh nào đó gạt đi, không nói thì âm ức nhưng nói ra gã thấy mình bị điên. Thật gã không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Không lẽ mình điên?

CHƯƠNG 2

ù lao Mơn nhìn xa như một cái chỏm cây xanh xanh, đang trôi bồng bênh trên sông.

Chiếc ca nô lướt như bay trên mặt nước, tuy nhiên người lái ca nô luôn giảm máy hoặc khéo léo bẻ lái nhằm làm sóng bớt dềnh lên khi đi qua những chiếc ghe nhỏ. Ghe nhỏ như chiếc lá chòng chành theo từng con sóng, trong đầu Nguyên thoáng vang lên câu ca “Chiếc áo bà ba trên dòng sông thăm thẳm, thấp thoáng con xuồng nhỏ bé mong manh...” Bất ngờ miệng anh lẩm bẩm thành lời lúc nào không hay. Người lái ca nô thoáng liếc nhìn Nguyên, đôi môi thâm xỉ thuốc lá thoáng nhếch lên thành nụ cười nửa miệng. Gương mặt anh ta dài thòng mái tóc vàng hoe, cặp kính đen che mắt gần nửa khuôn mặt. Tướng người ốm, cao nhưng chắc chắn. Giá Hollywood sang đây tuyển người, nên chọn anh ta, lúc mới bước xuống ca nô Nguyên nghĩ vậy. Tướng người hầm hố vậy nhưng khi nhìn anh ta cầm lái khi bẻ bên này, khi bẻ bên kia, giảm ga để không tạo sóng cho những ghe thuyền đi ngược, Nguyên phát hiện ra anh đã nhầm. Ẩn dưới vẻ thô lỗ vậy là một con người chu đáo.

Chiếc ca nô cập bến, nước dềnh lên làm Nguyễn Nguyên ngồi sau cũng chao đảo, phải vịn chặt thành ca nô. Anh ta đứng dậy, dướn người quăng mạnh đầu dây thừng lên một cành cây đang chìa ra ngoài sông, rồi lấy đà nhảy tót lên bờ, lúi húi cột neo ca nô lại. Làm rất nhanh. Xong, bấy giờ anh ta mới nhìn Nguyên nhe răng cười, cất giọng khê đặc của dân lưu linh.

- Mời anh.

Phẩy tay, không muốn để anh ta nắm tay, kéo mình lên. Nguyên cũng lấy đà, nhảy tót lên bờ. Có điều anh không quen nên chân loạng choạng tí nữa té lộn cổ xuống sông nếu người lái ca nô không nhanh tay tóm lấy.

Anh ta vừa dẫn đường vừa mở miệng nói liền thoảng như súng máy bằng cái giọng khê khan của mình trong khi thám tử Nguyễn Nguyên im lặng theo sau. Ánh mắt anh quan sát những căn nhà nấp sau những lùm cây xanh trên cù lao Môn này. Một vẻ thanh bình êm ả đến mức khiến những người khách thành phố như Nguyễn Nguyên bối rối. Điện thoại di động, truyền hình cáp, internet và... có hết đó anh à, quê là quê vậy chứ có hết đó. Tiếng ai đó trả lời Nguyên.

Từ thành phố chạy xe gắn máy về đây chạy cũng mát dăm tiếng, đường sá giờ dễ đi hơn xưa. Tuy nhiên muốn qua cù lao Môn, khách phải đi bằng những chiếc ghe nhỏ. Sau này mấy công ty du lịch tỉnh nhận thấy có thể khai thác cù lao Môn vào tua du lịch sinh thái, thế là có thêm mấy chiếc ca nô chở khách. Nhờ vậy một số dịch vụ cũng nảy sinh trên cù lao này, đời sống bắt đầu lao xao hơn xưa. Lái ca nô giải thích như vậy. Ý anh ta là gì, bia ôm, gái gú, cờ bạc... Nguyên thờ dài, cuộc sống luôn là vậy. Được cái này lại mất cái kia.

Căn nhà cổ của dòng họ Hoàng, điền chủ duy nhất tại cù lao Môn này từ mấy trăm năm trước, ai cũng biết.

Một khu vườn rộng rãi, cây cối um tùm nhưng vắng lặng, thoảng nghe tiếng chim líu ríu gọi nhau xa xa vọng lại. Sự vắng lặng như nghe được tiếng lá rơi khẽ khàng, Nguyên có cảm giác vậy.

Ngôi nhà cổ sừng sững vươn cao, nhà có kiến trúc nửa Tây nửa ta pha trộn. Tường vôi trắng ngà nhưng đầy rong rêu leo bám hoen ố theo thời gian, nhà có một cửa lớn bằng gỗ đỏ, hai cửa sổ trở cánh ra ngoài. Không hiểu sao nhìn ngôi nhà này, Nguyên liền tưởng ngay đến ngôi nhà cổ của nhân vật trong tiểu thuyết “Người tình” nổi tiếng của nữ văn sĩ Marguerite Duras, Pháp.

Không giải thích lý do, dẫn anh đến trước cổng nhà, người lái ca nô từ chối vào và nói đợi anh ở bên ngoài. Anh ta trả lời ánh nhìn khó hiểu của Nguyên bằng cái nhún vai, không biết nói thế nào, tí nữa anh chửi thề.

Nắng rơi lung lửng bên thềm nhà, lá úa rụng đầy trên khung cửa sổ.

Căn nhà quanh hiu, vắng lặng đến gió thổi qua cũng có thể nghe được. Bầu không khí lạnh lạnh đón Nguyên khiến anh thấy rờn rợn khi tiến vào. Gian giữa ngôi nhà được chạm trổ cầu kỳ, sơn son thếp vàng tạo vẻ uy nghi của những gia đình giàu có thời xưa. Chưa kể là những hoành phi câu đối treo khắp nơi, những tủ xựa, chắt đầy chén bát cổ, tường treo nhiều tranh ảnh, những gương mặt xa xưa cũng đang mốc dần theo năm tháng. Bụi lẫn mạng nhện giăng đầy, cứ như nơi đây chưa từng có người ở vậy.

Không khí u ám quá.

Trong khi Nguyên đang lúng túng đứng ngó nghiêng qua lại. Có tiếng dép loẹt quẹt nhẹ từ trong buồng sau vang lên. Một người đàn bà mặc bộ đồ bà ba tím nhạt chằm bi, cổ đeo chuỗi hạt trai xám, tuổi chừng hơn sáu mươi, tóc đã bạc hơn nửa mái đầu, gương mặt phúc hậu, nhưng không hiểu sao Nguyên có cảm giác nhìn nhợt nhạt như thiếu máu. Anh rất ấn tượng với những ngón tay gầy tõe ra, đầy vết đồi mồi của bà.

- Tôi cần gặp thám tử Nguyễn Nguyễn.

- Vâng tôi đây.

- Ông là Nguyễn Nguyễn - Giọng trong điện thoại vang lên vẻ cẩn thận hỏi kỹ lần nữa.

Nguyên hơi bực, anh xẵng giọng.

- Vâng.

- Tôi có một vụ việc muốn nhờ ông.

- Bà hãy liên lạc trước với công ty tôi theo số điện thoại...

Giọng người đàn bà ngắt lời.

- Nhưng tôi muốn gặp ông.

- Không được, nguyên tắc của công ty Thám tử Việt rằng mọi vụ việc phải liên lạc qua công ty, sau đó công ty phân thám tử nào thì người ấy làm thừa bà.

- Ông là thám tử Nguyễn Nguyên?

Nguyễn ngạc nhiên, đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng? Và ghé miệng nói to vào điện thoại di động.

- Thừa bà, đúng, tôi là thám tử Nguyễn Nguyên đây.

- Thế thì ông phải xuống gặp tôi - Giọng người đàn bà chắc nịch đầy tin tưởng khiến Nguyễn ngạc nhiên, chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì - Ông thám tử ạ, có một việc mà chỉ có thể ông mới giải quyết nổi thôi, tôi cần ông.

- Thế bà ở đâu? - Bất giác Nguyễn hỏi lại theo quán tính.

- Cù lao Môn.

Cù lao Môn là nơi nào, Nguyễn muốn điên cái đầu, tuy nhiên giọng nói thì thào kia lại có một mãnh liệt dị thường nào đó khiến anh không thể buông máy xuống được.

- Cù lao Môn, tôi ở đây chờ ông đó thám tử à. Hãy đến gặp tôi tại nhà ông Hội đồng họ Hoàng tại cù lao.

- Bà... - Tiếng máy tút tút báo hiệu người nói đã đặt máy.

Một tình huống bất ngờ khiến Nguyễn điên cái đầu, đang gặp hàng loạt rắc rối vụ Bạch Vân chưa xong, nay lại thêm vụ này nữa, thiệt hết chịu nổi. Theo quán tính, anh bấm máy hỏi tổng đài về số điện thoại vừa điện cho mình và anh được xác nhận có, cũng nhờ vậy là Nguyễn biết luôn cù lao Môn ở đâu. Anh bấm số ngược lại, những tiếng chuông reo dai dẳng

nhưng không có người bóc máy trả lời. Sau một ngày suy nghĩ lung tung, với những thôi thúc nào đó, cuối cùng Nguyên quyết định tìm đến cù lao Môn, nhà Hội đồng họ Hoàng. Anh thấy mình có vẻ điên rồ mà lại không giải thích được vì sao? Cũng vì thấy vụ này có điều gì đó kỳ bí nên anh đi mà không báo cáo công ty, kể ra đó là một sự vi phạm nguyên tắc đề ra. Nguyên quyết định đến tận nơi rồi tùy tình hình về sẽ báo với sếp sau.

- Bà ta đó sao? Nguyên thăm hỏi.

Người đàn bà lịch sự mời anh ngồi và đẩy đến trước anh một chén trà. Bằng con mắt tinh đời, nhìn sơ qua, Nguyên phát hiện ngay ra đây là một chiếc chén cổ, cầm lên uống, anh liếc nhanh hàng chữ Hán trên miệng chén nước lẫn những hoa văn xung quanh và phát hiện ra đây là những ký hiệu gồm sứ thời nhà Thanh niên hiệu Khang Hy. Thật ra anh cũng chẳng giỏi giang gì về đồ cổ cả, có điều anh mới tham gia cùng cơ quan chức năng khám phá một vụ buôn lậu đồ cổ nên rành chút đỉnh.

Dường như người đàn bà hiểu ý Nguyên, bà ta che miệng ho húng hắng rồi nói thật nhẹ.

- Đây là đồ cổ của gia đình ông bà chủ tôi đó!

- Ông bà chủ? Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Nguyên, người đàn bà nhỏ nhẹ.

- Gia đình chủ tôi xuất cảnh hết rồi, đây là nhà thờ họ, giờ chỉ còn mình tui ở lại đây trông thôi.

- À, là vậy. Nguyên gật gù. Bà là quản gia? Người đàn bà se sẽ lắc đầu, chùng như phủ nhận điều đó.

- Ông là thám tử ạ?

Giọng nói phập phều thoang thoang tiếng mất tiếng còn của bà luôn gây cho anh sự chú ý ngay từ khi bà gọi điện thoại cho anh.

- Vâng... tôi là thám tử Nguyễn Nguyên, đến từ công ty Thám tử Việt...

Vừa nói Nguyên vừa đẩy tấm danh thiếp đến chỗ bà. Bàn tay già cả run run cầm lấy danh thiếp, bà dí sát mắt nhìn, miệng lẩm nhẩm đọc kỹ, gật gù, mái tóc bạc lất phất bay. Bà ngẩng đầu nhìn Nguyên bằng ánh mắt hiền từ, rồi đổi giọng nói về thân mật.

- Tôi muốn thuê cậu làm giúp một việc quan trọng và khó khăn, rất khó khăn... - Bà hơi ngừng lời rồi nói tiếp về nhân mạnh - nhưng có lẽ chỉ cậu mới có thể làm được.

Nguyên thoáng cười như muốn nói, nếu không khó khăn chắc bà đã không tìm đến anh. Nguyễn Nguyên, một thám tử tư nổi tiếng trong giới thám tử thành phố, ai cũng biết tên. Nếu bà cố ý tìm anh cũng quả là tinh mắt, nhưng không rõ là chuyện gì thôi.

Người đàn bà nói, giọng khó nhọc.

- Tôi muốn thuê cậu tìm hộ tôi một đứa cháu trai tuổi nó chừng 30.

Một người đàn ông trưởng thành đột nhiên bỏ nhà ra đi? Vì gái, vì trốn nợ, trốn tình... cũng nhiều lý do lắm, nhưng không thể không tìm ra miễn là anh ta chưa chết, Nguyên thầm nghĩ vậy. Anh gật gù, rút sỏ tay, thông thả.

- Bà hãy mô tả sơ về anh ta...

Người đàn bà đứng dậy, vẫy tay ra hiệu Nguyên theo bà đến bức tường lớn mé mắt bên căn nhà, nơi này treo đầy những tấm ảnh người trong gia đình. Những bước chân chậm chạp khó nhọc của bà khiến Nguyên ái ngại. Người đàn bà lần đến bên bức tường lớn, đột nhiên ánh mắt sáng lên về linh động.

Những tấm ảnh đen trắng xa xưa hoặc nâu đen chụp từ những năm đầu thế kỷ trước.

Đưa ánh mắt triu mến nhìn tất cả những gương mặt trên ấy, bàn tay sờ soạng lướt qua vài khuôn hình.

- Đây là dòng họ Hoàng đó cậu à.

Nguyên dạ khẽ lấy lệ, căn cứ vào ánh mắt anh có thể đoán ra rằng người đàn bà này gắn bó với gia đình chủ của mình như thế nào.

Bàn tay đầy đôi môi của bà xoa nhẹ lên khung ảnh chụp gia đình người họ Hoàng, một gia đình khá đông đúc. Hình nhỏ, chụp đã lâu nên mờ, khó nhìn, nhưng xem ra người đàn bà chả cần nhìn cũng biết là ai. Miệng bà lẩm bẩm mô tả khi nhắc đến người này người kia. Không hiểu sao ánh mắt Nguyên chú ý đến tấm ảnh một người đàn bà ngồi trên ghế, tuổi chừng hơn ba mươi, hai tay ôm hai đứa bé không rõ trai hay gái, nhưng nhìn giống nhau như đúc, chừng như là anh em sinh đôi thì phải.

Bàn tay của bà dừng lại trước một khung ảnh đen trắng, trong ảnh là một người đàn ông tuổi chừng hơn 20. Gương mặt tròn, phúc hậu, mắt sáng, môi hơi dày, tướng tá khá mảnh. Một thanh niên khá đẹp trai.

- Đây là cậu chủ của tôi. Cậu ấy tên Mẫn, Hoàng Minh Mẫn.

Sau đó là mô tả những nét đặc trưng của người đàn ông được gọi là cậu chủ này, không có gì đặc biệt trừ lời nói đi nói lại đến nhàm tai, cậu chủ rất, rất hiền lành, rất dễ thương và vô vàn cái rất rất khác mà bất kỳ người mẹ nào cũng sẽ sử dụng khi nói về con mình.

Trong khi người đàn bà đang nói về cậu chủ của mình, Nguyên tranh thủ ghé sát mặt nhìn tấm ảnh, ngắm nghía nhằm tìm tòi những đặc điểm riêng nào đó. Bỗng nhiên anh như bị ai đó đập mạnh một cái vào đầu gây chấn động khiến người anh choáng váng đến nỗi suýt té. Dội trong anh những gì đó rất mơ hồ xa thăm thẳm. Nguyên nhắm mắt lại. Những vòng tròn màu vàng, xanh, đỏ, tím hay là gì nữa, anh không hiểu. Tất cả như chao đảo vây lấy anh.

Nhìn vẻ mặt đôi sắc của Nguyên, người đàn ngáp ngừng:

- Thám tử, cậu không sao chứ?

Nguyên vịn tường, mồ hôi túa ra mặt, anh đưa tay bóp bóp trán rồi nhìn bà ta, cười gượng.

- Không hiểu sao tôi thấy người không được khỏe.

Anh chăm chú nhìn người thanh niên trong hình.

Một gương mặt tươi cười rạng rỡ nhưng không hiểu sao Nguyên vẫn cảm thấy phảng phất một nỗi buồn xa xôi nào đó trong đôi mắt sáng long lanh kia như đang nhìn anh với những lời thì thầm gió thoảng. Trong đầu Nguyên bỗng vang lên những tiếng la hét hốt hoảng nào đấy khiến anh hoảng sợ, mất bình tĩnh, mồ hôi lại toát ra nên anh vội vàng bước lùi xa khỏi tấm ảnh.

Người đàn bà im lặng mở to mắt quan sát anh rồi thì thầm:

- Hình như cậu cảm nhận được điều gì đó phải?

Nguyên rất muốn bỏ đi ngay nhưng rồi anh cố bình tĩnh trở lại, nhìn bà ta, nhún vai.

- Xin lỗi, tôi không được khỏe, bà hỏi tôi cảm nhận là cảm nhận gì?

Nhưng người đàn bà im lặng. Một phút trôi qua, cả hai quay lại ghé ngồi, Nguyên cầm cây bút lên, kéo quyển sổ lại, nói.

Nào bà hãy trình bày cậu chủ của bà rời khỏi nhà từ khi nào và đã bao lâu không liên lạc về nhà?

Người đàn bà nhìn anh bằng một ánh mắt đặc biệt, tia mắt như tím lịm đi vậy, Nguyên hơi gai người.

- Cậu chủ tôi đã xuất cảnh đến nay được hơn 5 năm rồi.

Nguyên ngẩn ngơ nhìn người đàn bà, bà ta nói vậy là ý gì. Nếu cậu ta đã xuất cảnh thì bà còn cần tìm cậu ta để làm gì nữa. Khó hiểu quá. Người đàn bà nói chậm chạp như chính những bước chân của mình vậy.

- Và cậu ấy đã chết cách đây gần một năm rồi thám tử ạ. Tai nạn xe ô tô. Nay điều tôi muốn nhờ là cậu hãy giúp tôi đi tìm xem linh hồn cậu chủ tôi đang lưu lạc ở đâu, đưa về đây với dòng họ Hoàng.

Giá sấm sét nổ ngay trên đỉnh đầu cũng không làm Nguyên kinh ngạc đến vậy. Đầu tiên anh nghĩ rằng mình nghe nhầm, sau đó nghĩ đây là một trò đùa quỷ quái nào đó và cuối cùng có thể người đàn bà đang ngồi trước mặt anh đây thần kinh không bình thường. Bà ta bị điên chăng? Cứ nhìn ánh mắt mơ hồ sương khói kia cũng có thể đoán ra tâm trạng của bà, điên, một căn bệnh vốn dĩ của thế giới hiện đại.

Nhưng xem ra cả ba điều đó đều không phải.

Những làn gió lạnh lẽo như lửa qua khung cửa làm những tấm màn cửa sổ tung bay nhìn xa như bàn tay ai đó đang vẫy gọi. Bầu không khí trong căn nhà như âm u hơn bao giờ hết. Một cảm giác ớn lạnh len lén bò trong người Nguyên khiến anh nổi gai ốc râm ran khắp người. Anh như thấy xa xa ngọn lửa địa ngục đang bốc cháy ngùn ngụt với những tiếng gào thét kêu cứu và những hồn ma lảng vảng quanh đây cười khanh khách giễu cợt. Mọi hình ảnh chậm chậm trôi qua như một bộ phim kinh dị của Mỹ. Nguyên cố gắng trấn tĩnh để thoát khỏi những mơ hồ ảo ảnh vừa thấy.

- Tôi biết cậu sẽ nghĩ gì khi nghe tôi nói điều này - Người đàn bà thông thả nói - Nhưng không, tôi đang nói với cậu một chuyện hết sức nghiêm túc và đề nghị cậu hãy giúp tôi chuyện này.

- Nhưng tôi không phải là thầy bói, là cô đồng, nhà ngoại cảm... có lẽ bà tìm nhầm người? Nguyên nói như la lên.

- Tôi tìm đúng người rồi - Người đàn bà nói gọn lỏn, chắc nịch.

Thái độ điềm tĩnh của bà lại làm Nguyên mất bình tĩnh.

- Thưa bà, tôi là một thám tử tư, tôi không thích trò đùa này. Chào bà, tôi về.

Nguyên đứng phắt dậy, người đàn bà ngược nhìn anh về cầu khẩn, ánh mắt đã níu bước chân anh lại, khiến anh phải từ từ ngồi xuống.

- Tôi không đùa thám tử ạ, tôi tìm đến bởi tin vào tài năng của cậu.

- Tài năng? - Nguyên nhếch mép - Tài năng của tôi là trèo tường, vượt rào, theo dõi và nghe lén, chứ không phải đuổi theo một hồn ma vô vọng nào đó, thưa bà.

- Tôi hiểu thưa thám tử - Người đàn bà hạ giọng vẻ van lơn... nhưng xin cậu hãy giúp tôi.

- Giúp? - Nguyên nhún vai - Tôi xin nhắc lại, bà tìm nhằm người rồi. Hãy tìm đến một bà thầy bói tâm linh nào đó để xem họ có giúp được bà không.

- Nhưng tôi tìm cậu...

- Tại sao? - Thiếu điều tí nữa Nguyên kêu lên.

Người đàn bà nhìn anh về mặt mới, thì thầm:

- Đã có một sức mạnh nào đó mách bảo tôi rằng cậu sẽ làm được việc này, riêng cậu, chính cậu thôi... Cậu sẽ giúp đưa linh hồn cậu chủ tôi đang lang thang ngoài kia về đây, cậu là người sẽ giải thoát được cho cậu chủ tôi. Chỉ có cậu thôi.

Nguyên ngã ngửa người trên ghế, chăm chăm nhìn người đàn bà, anh tự hỏi mình đang rơi vào một câu chuyện điên khùng gì đây. Dăm năm làm

thám tử, cũng từng trải qua khá nhiều tình huống gay cấn trong nghề thám tử, anh đều vượt qua và hoàn thành tốt công việc được giao nên rất được sếp tín nhiệm, đám đàn em mới vào nghề rất ngưỡng mộ, thậm chí đến đàn anh đi trước ganh tỵ cũng có nhưng đều thừa nhận khả năng của Nguyên. Cho đến nay hầu như Nguyên chưa đầu hàng trước một vụ việc nào và cũng chỉ những vụ khó sếp mới giao cho anh thôi. Đây chính là niềm tự hào của Nguyên. Hiện anh đang tạm rời công ty nghỉ một thời gian để sếp giải quyết vụ Bạch Vân kia. Thế nhưng anh không bao giờ có ngờ rằng có một ngày có người thuê anh, một thám tử tư đi truy tìm một linh hồn lạc lõng đâu đó.

Tại sao lại là tôi? Đó là điều Nguyên muốn hỏi.

***

Yang Cheng tương người cao dong dỏng, rắn chắc, có nước da trắng mịn đặc trưng của người xứ lạnh. Yang có mái tóc nghệ sĩ bông bênh phủ dài đến vai và mắt một mí, làn môi mỏng đỏ luôn mím chặt cùng hàm răng trắng muốt đều đặn, nhưng hiếm khi nào ai thấy được anh ta cười. Gương mặt Yang lúc nào cũng lạnh lạnh, khô cứng ít biểu cảm trước bất kỳ chuyện gì, nhưng chính điều ấy lại tạo nên sự quyến rũ mạnh đối với phái nữ ở người nghệ sĩ đường phố này. Anh ta rất ít nói đến mức gần như lạnh nhạt.

Thành tích của Yang Cheng là từng đạt giải nhì cuộc thi đàn dây mang tên 1st Mozart International String Competition tại Na Uy và giải nhì cuộc thi âm nhạc quốc tế tại Mỹ. Thế nhưng ở cuộc thi Violon quốc tế Hannover diễn ra tại Đức, anh ta lại ra về tay trắng nhưng lại được giải thưởng do khán giả bầu chọn. Lý do, nghe đâu vì các nữ khán giả quá phấn khích trước gương mặt lạnh lùng điển trai của người đàn ông châu Á này.

Yang Cheng cùng nhóm nhạc violin đường phố đã vào Việt Nam tham gia chương trình “Âm nhạc đường phố tháng 12” tại Nhà văn hóa Thanh Niên thành phố tổ chức. Chương trình thu hút rất đông các bạn trẻ đến thưởng thức âm nhạc phong cách đường phố và mọi người rất thích phong

cách biểu diễn của Yang Cheng. Chính vì thế sau đợt biểu diễn, riêng nghệ sĩ violon đường phố Yang Cheng đã được mời ở lại tham gia tổ chức một lớp dạy cho các trẻ em lang thang đường phố yêu âm nhạc.

Không cùng mang phong cách lạnh lùng, khô cứng như thường thấy khi biểu diễn, hôm nay Yang Cheng nhẹ nhõm trong chiếc áo sơ mi trắng, tay xắn cao, quần zin bạc thủng vài lỗ, nhìn khá bụi đời. Nhìn xa dễ tưởng lầm Yang là người Việt, nhưng đôi mắt một mí và nước da trắng bóc của anh ta hao hao giống người Hàn Quốc, Nhật Bản.

Trên đám cỏ xanh, lũ trẻ ngồi lố nhố bên dưới cười nói và giương mắt tò mò nhìn Yang Cheng cùng cô gái phiên dịch có cái tên rất thơ, Phố Hoài. Phố Hoài vốn là sinh viên năm cuối nhạc viện, cô có vẻ lúng túng khi làm công việc phiên dịch với Yang Cheng. Vẻ đàn ông lạnh lạnh ở Yang Cheng làm cho cô gái thấy sợ, ngại ngại. Không phải Yang Cheng không nhận ra điều đó, nhưng vốn là người ít nói nên anh ta cũng không biết phải giúp cô gái như thế nào. Đám trẻ ngày càng cười đùa âm ỉ, lớp học có vẻ như muốn rơi vào hỗn loạn làm Phố Hoài càng thấy bất lực, lúng túng, mi mắt cô nặng nặng nước.

Tiếng đàn violon bất ngờ khi vang lên réo rắt như ma mị làm cho đám trẻ đang ồn ào bỗng im bật chìm trong ngây ngất với những cảm xúc mới mẻ mà lần đầu tiên trong đời chúng được nghe. Đến ngay cô sinh viên nhạc viện cũng chìm đắm vào trong đó.

Tiếng đàn ngưng từ hồi nào nhưng tất cả vẫn im lặng ngây ngất. Yang Cheng nhìn lướt mọi người, khóe miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười nhẹ. Phố Hoài bỗng giật mình, thẹn đỏ mặt, nhìn đám trẻ, dịu dàng lên tiếng:

- Các em, violon vốn được xem là vua của các nhạc cụ và không chỉ vì sự hấp dẫn, mượt mà của âm sắc nhạc cụ này rất gần với giọng người trong thanh nhạc mà còn vì độ khó của kỹ thuật chơi đàn. Người chơi violon phải kiên nhẫn hơn so với việc học các nhạc cụ khác, phải có sự nhạy cảm và

ting tế... Nhưng hiệu quả mà cây đàn mang lại thì tuyệt vời, nó diễn tả được rất nhiều cung bậc của âm thanh và sắc thái, tình cảm của bản nhạc...

Cầm cây violon lên, cô gái giảng giải tiếp.

Người chơi đàn violin tạo ra âm thanh nhờ kéo hoặc gảy đàn bằng tay phải và bấm nốt bằng tay trái. Violin được sử dụng trong nhiều thể loại nhạc, bao gồm nhạc cổ điển, nhạc Baroque, jazz, âm nhạc dân gian và cả nhạc rock.

Tuy nhiên đám trẻ có vẻ như không thích nghe Phó Hoài nói mà muốn nghe Yang Cheng nói thì phải và anh chậm rãi cất tiếng với sự phiên dịch của cô gái.

Hồi ấy, trước khi chính thức thi vào trường, Yang Cheng đã được cha dạy chơi đàn bằng cây violon $\frac{3}{4}$ cỡ trung, cũ kỹ, trong căn nhà bụi bặm đầy mùi dầu mỡ của gia đình. Mỗi lần tập, tiếng đàn Cheng phát ra tiếng kêu như mèo hen nghe chỉ muốn bịt lỗ tai. Yang Cheng khổ sở về điều đó... Máy người anh mỗi khi nghe Yang tập là bỏ chạy thật xa vì không chịu nổi, thậm chí hàng xóm dọa kiện nhà Yang Cheng ra tòa bởi tiếng đàn nghe “ghê hơn quỷ kêu”. Cả gia đình Yang kinh doanh tiệm ăn Phúc Kiến, chả liên quan gì đến đàn cả, tại sao cha lại bắt học cái thứ quỷ quái này. Đau cổ vẹo đầu, tay mỏi, lưng đau, chân đứng rã rời... nhiều lúc Yang Cheng nản bỏ tập. Nhưng những trận roi đòn của cha làm Yang sợ và cứ như vậy miễn cưỡng phải tập một ngày mấy tiếng theo thời khóa biểu do cha đặt ra, kể cả khi mùa đông rét lạnh tê tái cứng hết những ngón tay. Trong khi lũ bạn hò hét chơi đùa bên ngoài thì Yang vừa tập kéo đàn nước mắt vừa chảy giàn giụa, cha vẫn nghiêm khắc cùng cái roi đứng bên cạnh.

Phó Hoài lại rơm rớm nước mắt khi dịch, cô không ngờ dưới vẻ mặt lạnh lùng kia của Yang chứa chất biết bao nhiêu nỗi niềm tâm sự. Xem ra, để trở thành một nghệ sĩ violon nổi tiếng như bây giờ, rõ ràng Yang đã phải trải qua những tháng ngày cực khổ. Khác hẳn cô, ăn no, nằm nệm êm chăn

ấm, gia đình khá giả nên cô lớn lên ăn học vô tư, mọi cái đã có cha mẹ lo đầy đủ rồi.

Phố Hoài len lén nhìn Yang, trái tim đập mạnh.

Và dần niềm đam mê cây violon cũng đến với Yang Chen khi anh ta bước chân vào trường âm nhạc hàng đầu ở Mỹ và thế giới là Juilliard School, New York. Yang đã được đích thân Zubin Mehta – nhạc trưởng của New York Philharmonic và Riccardo Muti – nhạc trưởng của Philadelphia Orchestra dành sự quan tâm đặc biệt và sau đó Yang Cheng nhanh chóng trở thành học trò cưng của họ. Với tài năng và những giải thưởng, đáng lẽ Yang Cheng sẽ có một chỗ đứng xứng đáng, sang trọng trong những dàn nhạc giao hưởng uy tín tại Mỹ hay các nước châu Âu. Tuy nhiên không ai biết vì một lý do nào đó, Yang Cheng đã bỏ tất cả những danh vọng đang rộng mở để chuyển sang làm một nghệ sĩ violon đường phố lang thang nơi này nơi kia khắp thế giới trong sự tiêc rẻ của mọi người. Đây là do nó mang máu “Tiểu ngạo giang hồ”, sau này có ai cất vấn, cha Yang trả lời nửa đùa nửa thật như vậy.

Câu chuyện của Yang Cheng cứ như trong cổ tích vậy làm cho tất cả đám trẻ cứ trở mắt ra nghe say mê, khi anh ta chấm dứt chuyện về đời mình lũ trẻ cứ ngẩn ngơ, kể cả cô sinh viên Phố Hoài kia cũng vậy.

Lạ.

Nhà văn hóa ngỡ ý muốn thuê một phòng tại khách sạn cho Yang Cheng ở, tất nhiên khi đưa ra đề nghị này, vị lãnh đạo nhà văn hóa ngắc ngư mãi. Lý do, kinh phí có hạn nên họ không thể thuê nổi một phòng tại khách năm sao được, nhưng với một nghệ sĩ tên tuổi như Yang mà để anh ta tại một căn phòng xoàng thì cũng không biết nói thế nào. Nghe Hoài nói lại, Yang nở nụ cười dễ mến làm cho cô gái xao xuyến và cho biết rằng, anh ta tự lo được chỗ ăn ở rồi. Tuy nhiên anh ta lại không cho Phố Hoài biết là anh ta ở đâu, với ai. Dường như Yang có người thân tại thành phố thì phải, Phố Hoài đoán thế nhưng không hỏi. Hàng tuần, theo lịch đặt trước, Yang

Cheng xuất hiện, tập luyện, ăn cơm trưa với mọi người rồi về. Theo công văn của nhà văn hóa, Nhạc viện đồng ý cho Phó Hoài làm phiên dịch bán thời gian cho Yang.

***

Nguyên thấy mình như đang đi trong một đám sương mù hỗn độn mù mịt không lối thoát, không biết phải làm gì và bắt đầu từ đâu. Có bao giờ một thám tử như anh lại nhận một hợp đồng kỳ lạ như vậy không? Đi tìm một linh hồn lưu lạc, chuyện nghe cứ như đùa, một trò đùa ngớ ngẩn phi lý đến cùng cực. Tìm cái gì? Linh hồn? Ở đâu? Làm sao tìm và tìm bằng cách nào? Anh đâu phải là thầy đồng cốt để mà lên đồng, đâu phải là đạo sĩ múa kiếm bắt ấn như trong mấy bộ phim Hồng Kông để mà triệu hồn ma về? Nghĩ mà muốn cười rớt răng luôn vậy đó. Nhưng anh cũng không giải thích nổi chính bản thân mình nữa, trong anh vẫn có những ước muốn, nhưng thôi thúc kỳ lạ buộc anh phải nhận lời yêu cầu kỳ quái này từ người đàn bà lạ lùng kia. Nhưng một điều gì đó thôi thúc dịu dàng, ân cần như thì thào với anh rằng, hãy làm việc đó, hãy làm việc đó, hãy tìm người đàn ông kia. Tại sao, anh cũng không biết, không giải thích nổi và anh đã chấp nhận điều mặc nhiên vô lý đó mà cũng không thể giải thích nổi.

Liếc nhìn chiếc máy ảnh anh vẫn đeo tòng teng trên vai, Nguyên bỗng bật cười. Vũ khí của một thám tử khi làm việc là máy ảnh, máy ghi âm, chụp hình, quay phim, là internet, là chương trình GPS tracker, là xe phân khối lớn... là đeo bám theo dõi, đóng giả A, B nào đó... bỗng nhiên tất cả trở thành vô duyên cho công việc anh đang sắp làm đây. Hay ta đã bị điên chăng? Anh sợ hãi.

Hiện nay anh đang được công ty cho phép nghỉ dài hạn ăn lương, tương thông thả ít ngày, đâu ngờ lại dính đến vụ việc ma quái này. Mấy ngày hôm nay nhìn vẻ mặt lơ ngơ ngớ ngẩn của anh, Tuyết Lan sợ hãi nghĩ anh bị gì, gắng hỏi hoài nhưng anh không trả lời. Biết nói với nàng điều gì bây giờ, chả lẽ lại nói rằng anh được thuê đi tìm một linh hồn nào đó, đúng là điên thiệt.

Trong trạng thái rối bời, lúng túng, không biết tìm ai, Nguyễn Nguyên đành tìm đến sếp. Không nói ra nhưng giữa ông và Nguyên luôn có một mối quan hệ thân tình vượt ngoài quan hệ trong công việc. Rõ ràng sếp rất quan tâm đến anh, sự quan tâm ấy nhiều lúc làm cho Nguyên ngạc nhiên không hiểu, nhiều lúc muốn hỏi nhưng lại ngại. Xưa nay công ty rất nguyên tắc với chuyện tham tử tự nhận hợp đồng bên ngoài nên việc anh tự ý gặp người đàn bà tại cù lao Mơn là đã vi phạm điều lệ của công ty rồi. Trong trạng thái rối bời không biết tìm ai nên anh đành tìm đến sếp trong mặc cảm tội lỗi. Tuy nhiên trái với suy nghĩ của anh rằng ông sẽ la lối, sếp tỉnh bơ nghe, không những thế ông còn tham gia nhiệt tình vào câu chuyện.

- Cháu có biết trong Kiều, Nguyễn Du nói gì không?

Nhìn cái lắc đầu ngượng ngùng của Nguyên, sếp thân nhiên nói tiếp:

- “Thác là thể phách, còn là tinh anh”. Theo quan niệm xưa, linh hồn là cái vô hình trong mỗi con người chúng ta, chết không có nghĩa là hết. Thể xác tuy mất đi nhưng linh hồn vẫn còn tồn tại, vẫn còn hàng lui tới bên chúng ta. Người Việt mình tin có cuộc sống trần sao âm vậy mà cháu.

Nghe sếp nói, Nguyên tròn mắt:

- Chú... chú cũng tin ngoại cảm sao?

Nhìn Nguyên lúng búng trong miệng, sếp cười khà, đứng dậy, vẫy vẫy cái tẩu thuốc trong tay, thong thả nói.

- Từ ngàn đời xưa loài người luôn đứng trước ngưỡng cửa cái chết với câu hỏi sợ hãi, rồi chúng ta sẽ về đâu? Tôn giáo xuất hiện từ đây, thế giới tâm linh xuất hiện từ đây.

Sếp mời xong thuốc, ngồi xuống, Nguyên thoáng nhìn mặt khi hình dung ra cái ống tẩu ấy phun khói như ống khói xe lửa.

- Chú không có ý định nghiên cứu về ngoại cảm, nhưng khi hiện tượng này xuất hiện rầm rộ, nhất là liên quan đến chuyện áp vong tìm mồ liệt sĩ nên buộc chú phải chú ý tới, tìm hiểu, thậm chí là từng nhờ vả dăm ba lần, thế nên khi nghe cháu nói, chú không ngạc nhiên. Một thế giới nằm ngoài nhận thức thông thường của chúng ta, đầy màu sắc mê tin dị đoan đến hài hước. Liệu nó có tồn tại không hay chỉ là trò lừa đảo? – Sếp lắc lư đầu như đang muốn phủ nhận những lời nói của mình – Đôi lúc chính chú cũng rơi vào hoang mang bối rối khi chứng kiến những buổi nói chuyện với người chết hay đi tìm mộ người thân bạn bè đồng đội cũ đã hy sinh.

Ông thở dài về mệt mỏi. Sếp vốn là bộ đội xuất ngũ, theo như Nguyên biết, khá nhiều đồng đội của ông hy sinh nằm rải rác tại các chiến trường từ B2 trở vào đây, trước năm 1975.

- Những người mẹ, người vợ và những đứa con luôn đòi hỏi cha chúng hy sinh, giờ đang nằm ở đâu? Điều đó khiến những người sống như chú luôn cảm thấy có lỗi với đồng đội mình.

Sếp thở dài về buồn rầu:

- Do điều kiện trong chiến tranh nên nhiều chiến sĩ hy sinh đều chôn vùi, thế nên sau này đa phần là thất lạc, chưa kể có tìm thấy mồ liệt sĩ, dấu vết về con người ấy mất sạch, thế nên cứ phải ghi là vô danh, đau lòng lắm. Chú và các bạn bè khi đi tìm mồ liệt sĩ, nhất là cùng đi với thân nhân gia đình, không còn cách nào khác ngoài việc nhờ các nhà ngoại cảm.

- Cháu hiểu.

- Cháu hiểu cái gì mà hiểu – Đột nhiên sếp to tiếng làm Nguyên bối rối – Với những người lính cầm súng ra trận sống bảo vệ tổ quốc, nay họ hy sinh nằm đâu đó trên đất nước này mà không thể về với thân nhân, ai có lỗi, chúng ta, những người đang sống đây – Rồi chợt nhận ra sự nóng giận vô lý của mình, ông hạ giọng – Chú xin lỗi, thế giờ cháu tính sao.

Nguyên ôm đầu rên rỉ.

- Chắc cháu điên mất. Chú à, không hiểu bỗng nhiên cháu nhớ đến anh Tư của cháu.

- Tại sao, bộ có liên quan gì sao? – Sếp nhìn anh hỏi vẻ thận trọng – Và quan trọng là cháu có tin lời bà ta nói không?

Nguyên ngập ngừng.

- Quá nhiều điều vô lý chú ạ, nhưng... nhưng... không hiểu sao trong cháu luôn có sự thôi thúc rằng hãy nhận lời làm vụ này – Nguyên vò đầu bứt tai – Nhưng dường như nó lại chính là từ những điều mà cháu không thể nào nhớ nổi gương mặt của anh trai mình.

- Vậy sao!

Sếp cau mày nhìn Nguyên suy nghĩ. Có vẻ như ông không muốn đề cập đến chuyện người anh đã chết của Nguyên, nên nghe, chỉ hỏi cho qua chuyện.

Cái tẩu đã châm thuốc nhưng không hút nên đang rơi tàn xuống bàn. Bốp, sếp vỗ mạnh tay lên bàn làm Nguyên giật mình.

- Thôi hãy tìm đến những nhà ngoại cảm.

- Họ...

- Rõ ràng trong vụ việc này mọi nghiệp vụ thám tử của chúng ta xem ra là vô ích – Sếp nhún vai – Chỉ có họ, những con người có khả năng tiếp xúc với thế giới tâm linh sẽ giúp được cháu thôi.

- Cháu không tin – Nguyên nói dứt khoát.

Sếp bật cười, gật đầu.

- Chú cũng không tin... nhưng không tin không có nghĩa là không làm.

Cả hai chú cháu cùng im lặng rồi bật cười lớn.

- Chú cho phép cháu làm vụ này chớ?

Nghe anh hỏi, sếp nhún vai.

- Cháu đang trong thời gian nghỉ phép, nếu là việc riêng, công ty không cấm.

Khi Nguyên đứng dậy chào sếp đi ra, vừa đến cửa bất ngờ anh giật thót người nghe tiếng sếp gọi lớn:

- Thám tử Nguyễn Nguyễn!

- Dạ.

- Cậu nghĩ thế nào nếu công ty Thám tử Việt ký hợp đồng đi tìm một hồn ma lang thang đâu đó trên thế gian này?

Kèm theo là những tiếng cười khùng khục của sếp, xem làm anh xiu theo luôn.

Không muốn cho Tuyết Lan biết, bởi nàng vốn sợ ma nên anh nói rằng mình tạm ngừng lái xe lẫn làm vệ sĩ cho nàng vài ngày, có việc riêng công ty giao. Việc đầu tiên là anh đi tìm đến một nhà ngoại cảm theo như lời khuyên của sếp: Cháu đang làm một công việc dị thường thì phải có sự giúp sức không bình thường, nguyên tắc là vậy. Vừa đi Nguyên vừa nghĩ rằng mình đang bị điên, anh không hy vọng sau khi làm xong vụ việc này anh sẽ phải vào viện tâm thần Chợ Quán.

“Đối với những nhà ngoại cảm cũng vậy, nếu anh làm không đúng, thế giới tâm linh sẽ thu hồi khả năng của anh”.

Nguyên dán mắt vào màn hình chăm chú đọc, trước hết, theo thói quen, anh quan sát kỹ Phó giáo sư B. hay còn gọi là nhà ngoại cảm B. cũng được. Người thấp tròn, đeo kính trắng, ông ta có tướng khá trí thức. Thời

gian gần đây ông ta xuất hiện khá rùm beng trước hết bởi cái óc trí thức có học hàm phó giáo sư, thứ hai, B. đã phá rất kinh những trường hợp mà theo ông ta là “giả ngoại cảm” để làm tiền và mê tín dị đoan, bởi theo B. ngoại cảm là lĩnh vực siêu nhiên nên trong việc tìm hài cốt cần phải kiểm tra kỹ bằng xét nghiệm ADN, qua đây để xác nhận rằng thành tích của các nhà ngoại cảm là chính xác hay không. Cuối cùng nghe đâu B. được mời về Trung tâm ngoại cảm ngoài Hà Nội, giữ một chức vụ nào đấy.

Nguyên rất chú ý đến bài trả lời phỏng vấn của B. nói về ngoại cảm.

Theo B, ngoại cảm gồm có mấy trường hợp cụ thể như sau: Ngoại cảm bẩm sinh, tức là có những người sinh ra đã có khả năng ngoại cảm. Với những người sẵn có khả năng đặc biệt này hiện còn đang trong giai đoạn nghiên cứu nên chưa thể cung cấp thông tin cụ thể. Ngoại cảm hình thành sau khi phải trải qua một biến cố như chấn thương, bệnh tật, sau những trận ốm thập tử nhất sinh bỗng phát hiện ra khả năng này và hầu hết các nhà ngoại cảm ở nước ta hiện nay đều có được khả năng kỳ lạ này là vậy, ví dụ như là bị điện cao thế giật, có người qua trận sốt hoặc trận ốm thập tử nhất sinh, chớ dại cần thì trở thành nhà ngoại cảm... Thứ ba là có được do đào tạo tức ngoại cảm có do rèn luyện theo những phương pháp đặc biệt nào đó. Thứ tư do các thiền sư tu hành lâu năm, đắc đạo, song họ chuyên tâm tu hành, không màng đến thế sự, tiếng tăm, danh phận và rũ bỏ hết việc đời nên không bao giờ công bố khả năng của mình. B. có biết một người tiêu biểu về khả năng tu hành rồi trở thành nhà ngoại cảm hiện đang sống ở thành phố Hồ Chí Minh.

Tuy nhiên phó giáo sư B. lại không giới thiệu ông ta có khả năng ngoại cảm là từ đâu.

Theo giới thiệu của sếp, Nguyên tìm đến một đồng đội cũ của ông.

***

- Em... hãy nâng tay như thế này...

Yang nói lồm bồm tiếng Việt pha lẫn tiếng Anh nghe rất tức cười khiến Phó Hoài đang phiên dịch cũng che miệng cười.

Sửa cánh tay cậu bé để cầm cây Vĩ cho đúng, chột tiếng đàn gắt lên, méo đi, làm cho cho cô gái giật mình.

Ánh mắt Yang chột lóe sáng màu tím biếc khó hiểu, cô gái vội nhìn theo, đường sá vắng hoe, trừ một chiếc xe ô tô hạng sang vừa lăn khuất. Anh ta nhìn gì nhỉ? Cô gái tự hỏi.

- Để tôi đàn cho em xem.

Yang Cheng đột ngột nói vậy và cầm cây violon lên, tiếng đàn bất ngờ rít lên về chói tai, cuồng nộ như ngàn vó ngựa lẫn trong những âm thanh chát chúa khó chịu làm cho chú bé tập lẫn cô phiên dịch ngẩn người nghe.

Phó Hoài liếc nhìn gương mặt đẹp như tạc tượng của Yang Cheng, trái tim đập rộn ràng, thoáng trong cô một ao ước xa vời... liệu... liệu... nhưng rồi cô lắc đầu từ chối viễn cảnh xa xôi mộng mơ ấy.

Nhưng hình như Yang biết điều đó, đôi môi anh ta nhếch nở nụ cười huyền bí.

Ngồi trong một quán cà phê nhỏ, ấm cúng, phong trang trí mang kiểu giả cổ của Nam bộ xưa. Những người phục vụ cũng mặc áo bà ba quần khăn rằn, có điều hơi tức cười là những gương mặt trang điểm đậm đà cả nam lẫn nữ làm cho khung cảnh bị phá vỡ, nhưng thôi, thời buổi này, cái gì chẳng giả được.

- Phó Hoài...

Phó Hoài che miệng cười khi thấy Yang vát vả đánh vắn tên cô, anh là người thông minh, mới ở đây vài tuần mà vốn tiếng Việt cũng kha khá rồi.

- Tôi muốn nhờ em đưa tôi đi thăm cù lao Mon.

- Cù lao Mơn?

Phố Hoài tròn mắt ngơ ngác bởi cô chưa từng nghe địa danh này bao giờ.

- Nơi này có một căn nhà cổ của dòng họ Hoàng.

Làm sao Yang biết cù lao Mơn có căn nhà cổ của dòng họ Hoàng, anh đọc báo?

Nghe cô hỏi, Yang bật cười gật gật đầu rồi giải thích.

- Anh có một vài mối quan hệ người quen liên quan đến nơi này, nhờ em giúp.

Phố Hoài gật đầu.

Cuối tuần cả hai thuê ô tô Mai Linh lên đường. Trên đường đi, gương mặt Yang sẫm lại suy tư, nhiều lần Phố Hoài muốn gọi chuyện nhưng rồi lại ngại, nên thôi. Xe dừng trước bến sông, tài xế taxi bước xuống trước, khi hai người ra khỏi xe, anh ta chỉ nói với Phố Hoài.

- Nè em, cù lao Mơn ở đó đó...

Mặt nước sông đục ngầu phù sa, ghe thuyền tấp nập, đó đó của anh ta Phố Hoài không thấy gì hết nhưng cô vẫn gật gật đầu.

- Anh đi uống cà phê nghe, chừng nào về alo cho anh.

Đến bến sông, hàng loạt tiếng chào í ới dậy vang, nhất là đám cò nhao nhao bầu lại.

- Em là hướng dẫn viên mới hả, sao tui tui chưa thấy em bao giờ? Khách nào vậy, Nhật hay Hàn Quốc...

Chưa bao giờ phải ứng phó với một đám người vây quanh như vậy, Phó Hoài lo sợ, lúng búng nói không nên lời. Không nói không rằng, Yang đưa tay nắm lấy tay Hoài xăm xăm kéo về phía cuối bãi. Té ra anh ta đã để ý đến một chiếc xuồng máy đang quành dây, nằm đây.

Gã đàn ông tuổi chừng 30, đang nằm ngửa chênh vênh trên một khúc cây bắc ngang xuồng, ngáy khò khò.

- Bảy Xi, có khách nè...

Mấy tiếng hét vang làm Bảy thức giấc, gã uể oải ngồi dậy, nhắc nón liếc nhìn hai người. Hắt hàm nói về cho có.

- Hai trăm.

- Hai trăm đô?

Phó Hoài há hốc mồm, không nói nổi câu sao mắc vậy. Nhưng Yang nghe biết, anh ta gật đầu, rẽ đám đông nhảy xuống ca nô, làm Hoài phải leo lên trong tiếng lao xao, trúng mảnh, thằng Bảy trúng mảnh lớn rồi. Đến chính Bảy tài công cũng ngăn người, bởi gã không muốn đi, nói đại, ai dè.

Phó Hoài đi theo, miệng làm bầm tiéc rẻ, giá thuê đắt quá, thói quen của dân Việt đó là gặp khách du lịch phương xa đến, chặt chém vô tội vạ, hưởng chi là khách nước ngoài. Dường như biết sự bất mãn của cô gái, Bảy Xi trong khi chống sào đẩy xuồng ra ngoài sông, nói tỉnh bơ.

- Em là hướng dẫn viên du lịch hả? Tụi nó giàu, mình kiếm của nó chút đỉnh có sao mà em tiéc? Lát nữa về, anh gửi em chút tiền gọi là cơm cháo anh em mình chia nhau, mai mốt có khách, em cứ dẫn xuống chỗ anh.

Gương mặt Phó Hoài đỏ bừng vì quê độ bởi Yang Cheng cũng biết chút ít tiếng Việt. Cô liếc nhìn anh ta, Yang tỉnh bơ, phòng cánh mũi hít hà bầu không khí sông nước, dường như anh ta không nghe, không biết gì hết.

Hoài vừa ngồi yên trên ghé thì chiếc xuồng nổ máy ầm ầm, gầm lên, rẽ sóng lướt ào ào trên mặt sông như bay làm cô gái tái xanh mặt. Cô không biết bơi nên xưa nay vốn kỵ sông nước. Đường như biết điều đó, Yang ngồi xích lại gần cô, nắm lấy bàn tay run run lạnh toát của Hoài, trấn an. Phó Hoài then thùng, bỗng nhiên cơn sợ bay biến. Qua cơn sợ hãi, cô gái bắt đầu cười khanh khách đưa tay xuống vốc nghịch nước, cử chỉ đáng yêu trẻ trung của cô gái bỗng làm cho Yang Cheng thấy bồi hồi.

Ca nô cập bến, Bảy Xị nhảy lên cột dây, nối cầu cho khách lên bờ. Chỉ tay nói với Phó Hoài:

- Vô con đường đất đỏ, em quẹo phải rồi quẹo trái, đi thẳng chừng 500 thước là đến nhà đó.

Phó Hoài gật đầu.

Yang Cheng và Phó Hoài bước trên con đường đất nhỏ đi vào sâu trong cù lao Môn. Hai bên đường những hàng cây xanh mướt, những mái nhà thấp thoáng trong vườn cây. Đang vào mùa, cam chín đỏ nhìn thật đẹp mắt. Thẳng dọc đường là những liếp bánh tráng trắng thơm, phơi trải dài dưới nắng. Bầu không khí yên tĩnh, đâu đó tiếng chó sủa giỡn đuổi nhau, xa xa những con gà đang lách chích kiếm ăn, trời cao vài cánh chim chao lượn, khung cảnh thanh bình lạ lùng. Với một người vốn sống quen trong phố xá nhà cao ngất ngưỡng, xe hơi tấp nập, cuộc sống bươn chải vội vàng của phương Tây, rõ ràng khung cảnh này gây ấn tượng mạnh nơi Yang.

Họ Hoàng hay Huỳnh là một tên họ ở khá phổ biến ở Việt Nam, Trung Quốc, Đài Loan, Hàn Quốc... Ở miền Nam, do kỵ húy chúa Nguyễn Hoàng nên họ Hoàng được đọc chệch thành Huỳnh từ hàng trăm năm nay. Năm đó dòng họ Huỳnh tuốt ngoài Hà Tĩnh đã theo bước chân Đức ông Nguyễn Hữu Cảnh đến nơi này khẩn hoang, có đến mấy trăm mẫu đất chiếm gần hết cù lao Môn và nơi đây cũng hình thành nên mấy làng nhỏ mà người dân vốn đa phần là tá điền nhiều đời của điền chủ họ Huỳnh.

Yang vung tay khoát một vòng rộng khắp cù lao để minh họa. Phải hỏi thăm đường, men theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo, cuối cùng Phố Hoài và Yang cũng tìm đến được căn nhà cổ họ Huỳnh.

- Ngôi nhà cổ họ Huỳnh nhìn từ ngoài được thiết kế cân xứng âm dương với cổng tam quan, sân gạch Tàu, hai mái lợp ngói Phước Lộc Thọ, có đèn bốn góc Long Ly Quy Phụng. Ngôi nhà nhìn rất bề thế, Phố Hoài thăm nhận xét.

Cô gái há hốc mồm khi nghe Yang Cheng nói về nơi này bằng một giọng truyền cảm trầm bổng cứ như một hướng dẫn viên du lịch, hay cứ như anh ta từng sống nơi quen thuộc này vậy.

Hồi đó, khi Tết gần về là gia nhân nhà họ Huỳnh thường sửa sang bàn thờ rất kỹ, trung dọn bánh trái cho ông bà tổ tiên về thăm con cháu mấy ngày Tết. Nhà cửa được làm mới sơn phết lại, lộng lẫy với những cây đèn lồng treo sáng rực quanh nhà. Nội bánh tết sôi lửa mấy đêm liền, tiếng heo bị chọc tiết la eng éc. Người ra vô rộn ràng, gương mặt ai cũng tươi vui, tất bật. Vào năm mới bất kỳ tá điền nào đến nhà mừng tuổi ông bà chủ đều được lì xì một phong bao đỏ giá trị tương đương một tạ lúa. Tết là dịp mọi người trong cù lao Mơn hay đi thăm thú với nhau, người nghèo đi bằng ghe thường, riêng ghe ông bà chủ Huỳnh có chạm trổ hình long phụng, có mũi, có bẹn chèo ghe, thậm chí trong mũi ghe từng có phòng the, có sập uống trà, hút á phiện. Nhiều trò chơi khi Tết về được tổ chức trên cù lao như trò “hốt me”, đánh xí ngầu, có năm được mùa còn rước nhóm đờn ca tài tử về hát cho mọi người xem không phân biệt chủ tớ.

Phố Hoài nhắm mắt lim dim tưởng tượng ra bầu không khí Tết ồn ào cách đây gần cả trăm năm trên cù lao Mơn qua lời kể của Yang. Ánh mắt cô gái long lanh nhìn Yang vẻ khâm phục không giấu giếm, cứ ngỡ anh ta chỉ là một nghệ sĩ violon thôi, đâu dè anh còn am hiểu cả lịch sử, phong tục một nơi mà anh chưa từng đặt chân đến bao giờ. Lạ thiệt.

- Mời vào...

Một người phụ tuổi trạc năm mươi, từ trong nhà lạch xạch chạy ra khi thấy khách.

- Dạ, tui em trên Sài Gòn xuống, nay muốn vô thăm nhà một chút chị Hai.

- Tui thứ Mười.

Phố Hoài mau mắn bắt chuyện, chị Mười gật đầu.

- Vợ chồng tui được thuê trông coi căn nhà này mới đây thôi hà. Gọi là nhà cổ, nhưng cổ thế nào thì tôi không hay, nhưng khi tôi sanh ra thì ba má tôi cho biết nhà này có từ đời ông bà tôi lận. Hồi trước nhà còn có một bà cố sống ở đây cùng bà vú, nhưng nay mất hết trơn rồi.

- Gì vậy mình?

Có tiếng đàn ông hỏi vang lên sau vườn, chị Mười quay lại nói to, có khách thăm, rồi nói tiếp về ngân ngữ.

- Cổ thì nhà cổ thiệt, lâu lâu cũng có mấy cán bộ văn hóa đến thăm chụp hình, viết vẽ gì đó, cũng có đoàn khách do chánh quyền giới thiệu đến, chớ tui hông có mở cửa đón khách gì hết.

Phố Hoài năn nỉ.

- Dạ em biết, có điều ông Yang đây là khách nước ngoài, ổng rất hâm mộ căn nhà cổ gia đình mình nên muốn đến thăm một chút thôi...

- Tôi hiểu... nhưng lẽ chính quyền biết tôi tự động mở cửa cho khách vô là rầy rà lắm đó cô ơi.

- Em biết...

Hai người đàn bà nói qua nói lại dăm ba lần gì đó, chị Mười vẫn rất lưỡng lự, Yang Cheng có vẻ sốt ruột rồi bất ngờ vẫy tay ra hiệu Phố Hoài

lùi ra xa và anh dúi vào tay cô tờ 100 USD, Phó Hoài đỏ mặt toan từ chối nhưng rồi nghĩ, thái độ từ chối của chị Mười rất quyết liệt, lý do nhà này không có dịch vụ tham quan, lỡ chánh quyền biết la chết. Không lẽ cả hai cất công từ thành phố xuống đây, nay lại về không? Cầm tiền, Phó Hoài bậm môi tiến đến, kéo chị Mười ra một góc. Mấy phút sau cô quay lại, vẫy tay ra hiệu Yang Cheng, gương mặt Hoài vẫn đỏ bừng về tội nghiệp. Thà chị Mười cứ từ chối để cô tìm cách thuyết phục hơn là nhận 100 USD để cô phải ngượng ngùng với Yang Cheng.

Theo tiếng gọi ới ới của chị Mười, người chồng đang làm vườn chạy vô căn nhà bên cạnh lấy chìa khóa. Chị Mười nói:

- Nhà vợ chồng tôi đang ở hồi xưa là nhà của người đợ. Còn căn nhà lớn nè là nhà thờ của họ Hoàng. Hồi xưa xưa lâu lắm, còn bà cố, bà vú với gia đình người con trai thứ ở trên Sài Gòn đó, lâu lâu về. Sau này xuất cảnh hết, chỉ còn bà cố, bà vú và một cậu con trai lâu lâu mới về thăm.

Vừa nói chị vừa dẫn hai người đến trước nhà, nơi chồng chị đang lách cách mở khóa. Lắng nghe Phó Hoài dịch lại, ánh mắt Yang lóe lên vẻ dị thường khi nghe chị kể về những người họ Hoàng, thấy chị ngừng lại giữa chừng không nói nữa, Yang ghé tai Hoài nói cô nhắc chị nói tiếp. Ngạc nhiên nhìn Yang, Hoài nhìn chị Mười hỏi.

- Mấy người đó rồi sao nữa hả chị?

- Ồ, năm đó bà cố mất, bà vú cũng mới mất đây. Con cháu bên nước ngoài bay về chịu tang. Nghe đâu cũng bàn bạc xem tính thế nào với căn nhà này. Cũng có người kêu bán, nhưng đa phần nói giữ lại làm nhà thờ họ, với lại mấy người đó ai cũng khá giả hết, đâu cần. Thế rồi còn một cậu xưa nay vẫn đi giữa thành phố và nơi này khi bà cố, bà vú còn sống. Rồi tháng mấy năm nay cậu đi đâu mất tiêu không thấy về nữa, bên kia liên lạc về, mượn người trông coi nhà, nhưng hầy...

Chị Mười thở hắt ra một cái, không nói nữa, đẩy cửa nhà lớn, bước vô. Phó Hoài tinh ý hỏi tiếp:

- Là sao chị?

Chị Mười quay lại nhìn Phó Hoài vẻ lưỡng lự, rồi chép miệng, nói.

- Cô hỏi tôi mới nói. Là vậy. Nhà này có ma.

Phó Hoài co rúm người lại, bất giác đeo cứng lấy Yang, quên cả ngưỡng ngưỡng. Chị Mười thân nhiên nói tiếp.

- Cũng mấy người tới trông rồi. Lâu nhứt một tháng, còn lại tuần đến vài ngày là đi mất tiêu hà. Đêm đêm, người đi lại rần rần, nói chuyện lao xao trong đó đó – Vừa nói chị Mười vừa trở tay vào trong căn nhà – Rồi bàn ghế xô dịch, chén đĩa lảo đảo... ôi đủ cả.

- Thôi... – Phó Hoài run lập cập – Chị đừng nói nữa.

Chị Mười nhe răng cười, kết thúc câu chuyện.

- Ờ là vậy đó, có điều từ ngày vợ chồng tôi về, hồng thấy gì. Có lẽ hạp mạng? Có điều mấy đứa nhỏ sợ, về bên ông bà nội ở hết rồi. Thiệt cũng vì tiền thôi cô ơi. Thôi cô cậu vô đi.

Nhìn chị Mười quày quả quay ra, Phó Hoài thấy tay chân như cồng lại vì sợ, nhưng thái độ thân nhiên tự tin của Yang đã làm cô bớt sợ.

Bầu không khí trong nhà u ám, ẩm mốc. Phó Hoài rón rén đứng ngang ngưỡng cửa lướt nhìn vào trong. Đồ dùng trong nhà như trường kỷ, tủ thờ... đều được sơn son thếp vàng, bàn ghế ngọc thạch, tách chén có từ thời Minh – Thanh, khánh thờ, hoành phi, câu đối được làm bằng gỗ quý, khắc chạm cẩn và cẩn xà cừ. Giữa nhà lớn là một bàn thờ gia tiên hoành tráng, trên bàn thờ có trung bộ lư đồng lớn, sáng choang cùng những cặp lục bình quý mà lúc nãy chị Mười thì thào nghe đâu thuộc vật gia bảo của một

hoàng tộc nào đó ngoài Huế. Tuy nhiên tất cả đều phủ lớp bụi mờ thời gian. Phố Hoài không hề hứng thú gì lắm với căn nhà cổ này, nếu không nói là sợ hãi bởi nó lạnh lẽo quá, chưa kể câu chuyện ma ám ảnh nên cô chỉ ngó quanh quất một chút rồi bỏ ra ngoài ngồi nói chuyện với chị Mười, để mặc cho Yang Cheng một mình trong đó. Cô gái đã không tinh ý để nhận ra rằng Yang Cheng đã rất xúc động từ khi bước vào căn nhà này dù anh ta cố tỏ ra giấu giếm điều đó dưới vẻ bình thản thường khi, nhưng hai quai hàm bạnh ra đã tố cáo điều đó.

Yang Cheng lang thang trong căn nhà vắng, trong lòng dạt dào những cảm xúc khó nói. Anh ta đứng chết lặng trước bức tường treo đầy những tấm ảnh của gia đình dòng họ Huỳnh từ nhiều đời. Yang Cheng nhắm mắt lại, bên tai anh ta bất chợt vang lên những tiếng cười khanh khách của hai đứa trẻ đang rượt nhau chạy lòng vòng trong nhà, lẫn tiếng hò hét. Rồi hình ảnh một thanh niên trẻ đang đi vào nhà, miệng hỏi lớn:

- Nội ơi, con về rồi nè, ủa bà Vú đó hả, nội con đâu.

Bà đang ngồi ngoài vườn hóng nắng, cũng là chờ con về đó.

- Trời, con nói về là về mà, sao nội và bà vú không tin vậy?

- Vú tin con chứ, có điều nội con sốt ruột nên ra ngoài trông con thôi.

Có tiếng chân rậm rịch. Những tiếng nói, hình ảnh lướt qua như một cuộn phim quay chậm, hình ảnh những người trong họ Huỳnh hiện lên, có người rõ nét, có người mờ ảo...

Cô sinh viên nói chuyện với chị Mười mãi cũng chán, chuyển chat chit trên máy điện thoại với bạn bè, thỉnh thoảng che miệng cười khúc khích. Phố Hoài giật mình nhìn lên thấy nắng đã cao cũng là lúc Yang Cheng đi ra, gương mặt anh ta lúc này đã kín như bưng không còn biểu lộ cảm xúc gì. Động thái duy nhất của Yang là khi cảm ơn hai vợ chồng chị Mười, anh ta lại đặt vào tay họ thêm tờ 100 USD nữa khiến hai vợ chồng ngớ người

ra, xuýt xoa. Thông qua Phó Hoài, Yang dặn họ, hãy chăm sóc căn nhà cho kỹ, nếu có thể anh ta sẽ quay trở lại nữa.

- Tại sao anh không cho họ biết là anh biết tiếng Việt?

Ngồi bên cạnh Yang trên chiếc ca nô đang lướt trên sông, Hoài thắc mắc hỏi, Yang mỉm cười không trả lời.

Anh ta luôn có một nụ cười nửa miệng như vậy mỗi khi không muốn trả lời điều gì. Phó Hoài thoáng thở dài.

***

Mùi nhang thơm khắp nơi.

Đoàn người gồm cả trai lẫn gái, gương mặt ai cũng có vẻ bi thương, tất cả diu một bà cụ tuổi trên 80, mái tóc bạc, nước mắt ràn rụa, đang chậm chậm bước vào nghĩa trang liệt sĩ huyện. Theo sau đoàn còn mấy cựu chiến binh trong những bộ quân phục bộ đội, đeo huân huy chương đỏ ngực.

Đại tá Sáu Rảnh, tướng người cao lớn, tóc bạc phơ, nguyên phó chỉ huy binh đoàn Tây Nam đi bên Nguyễn, trầm ngâm.

- Huyện này có phân nửa là xã anh hùng, trong đó có mấy chục anh hùng lực lượng vũ trang và có mấy trăm bà mẹ Việt Nam anh hùng - Ông thở dài Nhưng chúng ta cũng đã mất đi gần chục ngàn chàng trai cô gái.

Ông xòe bàn tay đầy vết chai sần.

- Có cảm giác mỗi tấc đất ở đây đều có thấm máu anh em chiến sĩ dâng mình.

Nguyễn thoáng rùng mình, ngày ấy anh chưa sinh ra nhưng cũng hình dung được sự khốc liệt của chiến tranh đến mức nào.

Nhìn bà cụ già đang run rẩy được con cháu dìu đi giữa hàng bia liệt sĩ vô danh, ông thở dài buồn bã.

- Năm 1968, đợt hai của cuộc tấn công Mậu Thân, Huyện đội tụi chú được giao phối hợp với đặc công Miền tập kích căn cứ Đồng Dù. Đây là căn cứ đầu não kiên cố của sư đoàn 25 “Tia chớp nhiệt đới” Mỹ, nằm trên một diện tích rộng khoảng 600ha kê trực tinh lộ 8 đi Bình Dương và cách quốc lộ 22, đường xuyên Á chừng 2km.

Vòng ngoài được vây bọc, bảo vệ kiên cố và bên trong thường có tới bốn năm ngàn quân với bãi trực thăng, xe tăng, kho vũ khí... đầy ắp. Các cánh quân tụi chú trong một đêm đã đột nhập và giáng những đòn sấm sét bất ngờ lên đầu giặc. Không có số liệu chính xác nhưng địch chết rất nhiều. Quân ta cũng một số hi sinh... Địch phản công dữ dội. Ta rút.

Đơn vị Sáu Rảnh và một đại đội đặc công Miền rút về Bà Giã, không kịp ra. Tình thế càng nguy ngập khi địch phát hiện được và chúng huy động một trung đoàn xe tăng hùng hổ ào ào lao đến và quần thảo. Đêm đến, Sáu Rảnh cùng trinh sát dò đường trước rồi đặc công đi sau.

Nhóm Sáu Rảnh vượt lộ an toàn, quay ra làm hiệu lệnh nhưng khi số anh em đặc công vượt qua thì địch phát hiện được và tức thời động súng cối và huy động xe tăng đến quần thảo, ủi sập, san bằng tất cả. Tất cả bị chôn vùi và không còn dấu tích...

Đại tá Sáu Rảnh cho Nguyễn biết ngày đó có người hi sinh thì anh em ghi tờ giấy nhỏ, bỏ vào chai ampicillin cất theo người. Thế nhưng dưới bánh xích xe tăng và bom đạn Mỹ, những cái chai thủy tinh bé nhỏ làm sao còn nguyên vẹn nổi.

Má Chín Lan, mẹ Việt Nam anh hùng có một hoàn cảnh đặc biệt, chồng hy sinh trong kháng chiến chống Pháp, ba con trai lần lượt hy sinh tại các chiến trường miền Tây và miền Đông, riêng người con trai út chính là chiến sĩ đặc công Miền hy sinh vào năm đó. Sáu Rảnh thở dài, mấy liệt sĩ

kia đều được tìm thấy đưa về nghĩa trang, riêng người con út của má thì không biết nằm nơi nào. Nay má Chín bắt đầu lần, ao ước cuối đời của bà là tìm ra anh để đưa về nằm chung với chỗ cha anh mình. Ước mơ của bà cũng là của gia đình nên con cháu không tiếc công sức truy tìm hài cốt liệt sĩ này nhưng vô vọng, nhìn mẹ già sắp nằm xuống mà ai cũng thấy đau lòng, bởi không biết làm sao. Cuối cùng mấy đứa cháu đề nghị, hay là nhờ ngoại cảm. Có một cái gì đó rất mơ hồ, nhưng để yên lòng người sống, yên lòng má Chín nên cuối cùng gia đình thuận giải pháp này dù vẫn còn tranh cãi.

Là người tham gia trận đánh đó, đại tá Sáu Rảnh được mời tham dự với tư cách chứng nhân.

Trời nắng nhẹ, nghĩa trang huyên với những hàng bia mộ lặng lẽ, đều đặn và nghiêm trang như những người lính trước hàng quân. Thoảng đâu đây mùi nhang thơm, lác đác người viếng nơi này nơi kia.

Đoàn người dừng trước một dãy bia mộ liệt sĩ vô danh.

Sáu Rảnh thở dài.

- Cách đây một năm, trong công trình xây dựng trụ sở phòng thuế, anh em có đào được một số hài cốt liệt sĩ, nhưng vì đa phần không có tên tuổi nên đưa về đây, xếp vào liệt sĩ vô danh.

Nguyên dạ khẽ, đại tá Sáu Rảnh đưa tay chấm khẽ nước mắt, nói thì thầm một mình.

- Điều ơi, nếu mây linh thiêng, có thiệt nằm đây thì về cho má mây biết. Tội nghiệp bà, giờ cũng sắp đi rồi mà còn khắc khoải mỗi chuyện của mây thôi đó.

Nguyên nghe trong người gai gai ớn lạnh, bất giác anh nhìn quanh như thấy người chiến sĩ đặc công Trần Văn Điều đó ở đâu đây.

- Nó là đại đội phó, dẫn một nhóm anh em cùng chú vượt qua lộ trước, khi đó phía sau tiếng súng địch dồn dập, nó tìm cách quay trở lại, chú nắm tay nó quát lớn, quay lại là chết đó. Nó trừng mắt nhìn chú, không lẽ bỏ anh em mình lại sao? Rồi quay trở lại và... đi luôn - Sáu Rảnh nói trong nghẹn ngào.

Sau nhiều ngày gặp gỡ, trao đổi với nhà ngoại cảm B., hôm nay gia đình quyết định đến nghĩa trang liệt sĩ huyện theo chỉ dẫn của ông ta.

- Gia đình tính giấu vì sợ sức khỏe của bà nhưng từ sáng sớm má Chín Lan đã dậy, thấp nhang cho ông bà, chồng con rồi mặc quần áo chỉnh tề ngồi chờ sẵn, mặc cho con cháu năn nỉ nhưng má nói, tụi bây mà để tao ở nhà là tao chết cho coi. Cực chẳng đã, hai chiếc xe du lịch cùng đi, thêm bác sĩ nữa. Ngoài ra, một xe quân đội biên đò dẫn đường.

Người cháu nội má Chín nay cũng là một quan chức cấp tỉnh, dẫn đầu đoàn, theo sau người em trai của ông luôn áp điện thoại vào tai, nghe chỉ dẫn của nhà ngoại cảm. Còn lại mấy bà mấy cô xúm xít dìu má Chín đi.

- Queo trái... đó đó... chỗ có mấy nhánh cây khô đó... thấy chưa? Dạ rồi thưa thầy, đếm cho tôi hàng thứ ba qua... ngôi mộ thứ năm, có mấy con chim đang đậu ở trên...

Cứ thế đoàn người như đi trong mơ theo chỉ dẫn của thầy ngoại cảm chỉ đạo từ xa qua điện thoại.

Nguyên và đại tá Sáu Rảnh đi sau chót.

Dừng trước một ngôi mộ vô danh, người cháu này mô tả lần nữa ngôi mộ với những đặc điểm trùng khớp với hướng dẫn của nhà ngoại cảm, mọi con cháu tản ra thấp nhang đèn lên ngôi mộ vô danh. Má Chín khụy xuống trước ngôi mộ, khóc ngất, Út ơi, má tìm thấy con rồi nè, Út ơi... tiếng người khóc râm ran.

Về nguyên tắc mộ liệt sĩ vô danh không thể đào nếu chưa có sự cho phép của huyện và tỉnh. May mà cháu nội đầu của má Chín là quan chức đầu tỉnh, chưa kể có thêm đại tá Sáu Rảnh nữa nên được du di.

Những lời hướng dẫn của nhà ngoại cảm B. rất trùng khớp với hiện trạng của nghĩa trang liệt sĩ, từ hàng cây, các ngôi mộ... khiến Nguyên rất kinh ngạc, cứ như B. đang ngồi trước mặt chỉ dẫn vậy, điều này làm anh sờn gai ốc.

Ngôi mộ được đào lên nhanh chóng. Khi đưa hài cốt liệt sĩ vô danh về, tất cả đều được đặt trong một cái hòm nhỏ gồm cốt liệt sĩ lẫn tất cả những gì tìm thấy được như vật dụng, tư trang còn sót lại.

...Hài cốt thiếu một xương đùi phải vì hồi đó bị xe tăng nghiền nát... - Tiếng B. vang lên rành rọt, có tiếng người rú lên khe khẽ, quả nhiên bộ cốt này mất xương đùi thật. Những hướng dẫn khác mà người nhà làm theo, quả đúng như vậy...

Đại tá Sáu Rảnh xăm xăm đi lại, ông ngồi xuống, lần mò trong đồng đồ sót lại của liệt sĩ, bỗng nghe tiếng ông kêu lên thất thanh.

- Đúng Điều rồi, đúng nó rồi...

Và khóc òa. Tiếng khóc của người đàn ông trầm đục nghe đầy đau đớn.

Khuôn mặt người cháu nội đầu của má Chín Lan suốt này giờ vẫn lạnh tanh vô cảm mặc dù từ bà nội cho đến gia đình ai cũng đang khóc nức nở. Ánh mắt của ông như nói với Nguyên rằng ông chẳng tin tưởng chút nào, làm việc này một cách bất đắc dĩ, vì bà nội của mình thôi. Nguyên rất bất mãn, nhưng đến khi nghe đại tá Sáu Rảnh kêu lên vậy, ông nhào tới, đại tá đưa cho ông một chiếc đồng hồ mặt vỡ.

Cái này của chú, trước trận đánh, Điều mượn của chú để căn giờ cho chính xác... ai dè...

Bấy giờ gương mặt vị quan chức này mới giãn ra và ông đưa tay chặn nước mắt, miệng lâm bầm gì đó.

Tiếng nhà ngoại cảm B. vang lên về đặc ý, trúng rồi phải không, giờ để thầy gọi đến cho mọi người một cơn mưa cho mát heng?

***

Quen và yêu Yang Cheng một thời gian, dần dần Phó Hoài cũng cảm nhận được anh là một người rất lạ lùng, khó hiểu và cô không thể kiểm soát được người yêu của mình. Yang Cheng đồng ý ở lại Việt Nam tham dự vài dự án về âm nhạc đường phố, là một nghệ sĩ khá có tên tuổi nên việc Yang Cheng tham gia khiến những nhà tổ chức rất phấn khởi, nhân đó mà khuếch trương kêu gọi thêm sự tài trợ của những nhà hảo tâm trong lẫn ngoài nước. Từ khâm phục đến yêu là con đường ngắn để cô sinh viên Phó Hoài ngã vào vòng tay Yang Cheng. Sau một thời gian yêu, Hoài mới nhận ra rằng cô hoàn toàn không hiểu gì về Yang hết. Anh ta đi đâu, làm gì, thậm chí sống ở đâu cô cũng hoàn toàn không biết và có vẻ như Yang cũng không muốn chia sẻ điều đó với cô. Người tình của cô luôn chứa chất những cảm giác lạnh lạnh ngay cả khi đang làm tình, điều đó làm Phó Hoài buồn rầu. Cô gái nào yêu mà chẳng muốn tiến xa hơn nữa, có điều gì thì Phó Hoài nhận ra rằng mình khó có thể giữ nổi trái tim của anh. Cô luôn linh cảm xấu rằng một ngày nào đó Yang sẽ biến mất không dấu vết, cô cố níu giữ nhưng cô bất lực. Chính vì vậy mà Phó Hoài không hề giới thiệu Yang với gia đình mình lẫn người chị họ Tuyết Lan. Cô sợ họ hỏi về Yang trong khi thật tình cô biết về anh ta quá ít.

Sau chuyến đi thăm căn nhà cổ của dòng họ Huỳnh ở cù lao Môn về, Yang có nhiều cử chỉ lạ lùng, lúc thần thờ ngây ngất, lúc buồn rầu bực dọc và nhiều lúc không ai hiểu nổi anh ta nghĩ gì. Sau nhiều lần gạn hỏi cuối cùng một lần uống café Yang Cheng mới chịu tiết lộ cho Phó Hoài biết rằng, anh ta có một người anh trước kia ở Việt Nam, con cháu của dòng họ Huỳnh và sau này đã xuất cảnh qua Mỹ nhưng không may anh ta đã qua đời vì tai nạn giao thông.

- Như vậy anh cũng là người Việt Nam sao?

Phố Hoài ngạc nhiên kêu lên, Yang nhe răng nở nụ cười thật dễ thương với ánh mắt nồng nàn quyến rũ.

- Em không tin anh?

- Vậy quan hệ của anh với dòng họ Hoàng...

Yang Cheng xua tay ra hiệu đừng hỏi nữa làm Phố Hoài cụt hứng. Yang là vậy, lúc nào anh ta cũng bí ẩn.

- Chuyến về Việt Nam lần này, anh muốn đi thăm lại các nơi mà anh trai anh từng sinh sống, làm việc.

- Nhưng để làm gì? – Phố Hoài buột miệng.

- Làm gì ư? – Yang nhún vai rất nghệ sĩ – Anh trai anh trước khi mất có cho biết, anh ấy còn nợ vài món nợ ân tình tại Việt Nam, nên anh muốn rõ và em giúp anh chứ? – Ánh mắt Yang xoáy sâu nhìn Hoài.

Còn rất nhiều câu hỏi thắc mắc của Phố Hoài nhưng những câu hỏi đó nắc nhen trong miệng bởi cô biết tính của Yang, nếu muốn nói là anh ta sẽ nói ngay, còn không, hỏi cũng vô ích.

- Em sẽ cố - Cô gái dè dặt.

Yang cầm bàn tay Hoài, bóp nhẹ, đưa lên môi hôn sâu, rồi mỉm cười.

- Anh tin là em sẽ giúp được anh mà.

Nụ hôn ấy như một liều morphine đã làm cô gái vững tin lên rất nhiều. Cô nhoẻn miệng cười, nhìn anh.

- Em sẽ bắt đầu từ đâu?

Yang Cheng thông thả thông báo cho cô từng địa điểm cần tìm đến, thậm chí Yang còn chỉ Hoài cách hỏi như thế nào để người đối diện không nghi ngờ gì. Phố Hoài cảm giác mình như một thám tử khi cô dò hỏi tìm đến những nơi mà người anh của Yang từng sinh sống. Mỗi khi nghe Hoài báo tin, ánh mắt Yang Cheng sáng lên vui vẻ và thưởng cho người yêu một nụ hôn mềm môi đến rã rời.

Nửa đêm, Yang Cheng bỗng cảm thấy lạnh lạnh, anh ta mở mắt nhìn quanh theo thói quen. Yang tung nệm, nhóm người dậy chột khựng lại khi phát hiện sát bên cửa sổ, bóng một người đàn ông đang ngồi chập chờn mờ ảo. Thoáng lạnh người, tỉnh hẳn, Yang khẽ kêu lên.

- Là anh sao?

Bóng trắng không trả lời, ngồi cúi đầu về ủ rũ.

- Em đã tìm về nơi anh em mình từng sinh sống hồi nhỏ, thấy ảnh cả gia đình mình, trong đó có anh và em.

Yang thở dài. Một tiếng nói âm u phát phảng của người đàn ông phát ra nghe thật buồn thảm.

- Anh đã đi tìm, đi tìm mãi nhưng không thấy anh ấy đâu hết... hãy giúp anh, hãy giúp anh...

Giọng người đàn ông nghe sũng nước mắt, xa vời vợi, Yang chưa kịp trả lời thì bóng người anh biết mất.

Yang giật nảy người tỉnh giấc, mở to mắt nhìn tròng tròng trong màn đêm. Bên cạnh anh, Phố Hoài vẫn đang ngủ thở nhè nhẹ. Mình mơ sao, anh ấy về thật sao. Yang liếc ra cửa sổ, tấm màn cửa bay phất phơ trong gió mà nhìn xa rất dễ lầm tưởng là một bóng người đang ngồi.

Thế ai đã nói chuyện với mình vừa rồi, mơ sao, mơ hay thật, thật hay mơ? Người đàn ông bối rối ôm đầu.

Đêm. Trăng nhạt.

***

Căn nhà nằm trong hẻm, sau mấy lần bẻ tay lái chiếc xe gắn máy hết queo qua queo lại đến toát mồ hôi, thậm chí vài lần suýt đụng người chạy ngược chiều, Nguyên mới dừng xe trước căn nhà ba tầng cao chót vót. Nhà nhìn thật cao, dáng ngất nghểu như một gã say đang ngật ngưỡng bước đi vậy. Mùi hương trầm thơm thoang thoảng từ trong tỏa ra làm Nguyên nháy mũi, khụt khịt. Anh dừng xe, vẻ ngán ngẫm. Chưa bao giờ trong nghề thám tử điều tra của mình mà Nguyên phải vờ đến thế giới tâm linh ngoại cảm cả, nhưng giờ thì có.

Nguyên thận trọng đẩy cánh cửa ló đầu vào trong.

Phòng khách khá hiện đại với bộ salon lớn bọc da báo giả, lôm đôm, bắt mắt. Một cây đàn piano vương giả nằm góc nhà, tủ kính trưng nhiều mặt nạ các kiểu cho thấy thú vui khá lạ của chủ nhà. Nhà vắng lặng. Nơi này không giống như những nơi ở của các nhà ngoại cảm khác mà anh từng biết. Bao giờ cũng lơ lơ nhô nhô những người với người, mùi nhang khói đặc quánh lẫn tiếng sụt khóc than râm ran âm ỉ khắp nơi. Tỉnh thoảng vài vong hồn nào đẩy về nhập, kẻ khóc người cười lẫn tiếng chê trách âm ỉ. Ấy là đặc điểm thường thấy ở các trung tâm ngoại cảm mọc lên nhan nhản khắp đất nước này, đặc biệt là phía Bắc.

Một người đàn ông trán hơi hói, đeo kính trắng, tướng người tầm thước, mặc áo sơ mi quần tây, từ trong nhà bước ra. Vì có người quen giới thiệu trước nên ông ta không có vẻ e dè khi gặp Nguyên. Nhà ngoại cảm B. chìa danh thiếp ra trước mặt Nguyên làm anh ngỡ ngàng, té ra ông ta đang giảng dạy tại một trường đại học khá danh tiếng của thành phố.

Phó giáo sư B. ngồi xuống vẻ trịnh trọng và chẳng cần Nguyên hỏi gì, nói luôn về những hoạt động của trung tâm ngoại cảm nghiên cứu tiềm năng con người mà ông đang tham gia từng được Bộ Lao động – Thương

binh và Xã hội tặng bằng khen cho nhiều cá nhân thuộc các bộ môn của trung tâm, chưa kể là các cơ quan chức năng khác luôn đánh giá những nỗ lực không mệt mỏi của những người có khả năng đặc biệt.

Thám tử Nguyễn Nguyên có cảm giác như B. đang đọc một bản báo cáo thành tích soạn sẵn với chất giọng du dương trầm bổng khá truyền cảm. Anh, nhân lúc ông ta ngừng nghỉ lấy hơi để đọc diễn văn nữa, lập tức xen vào bằng một câu hỏi:

- Vậy dựa vào cái gì để phân loại so sánh giữa các thế hệ những nhà ngoại cảm, thừa giáo sư.

Phó giáo sư B. trịnh trọng nhìn Nguyên:

- Thật ra sự phân loại thế hệ các nhà ngoại cảm cũng chỉ có tính chất tương đối, chủ yếu dựa trên phương pháp mà các nhà ngoại cảm sử dụng và khả năng hoạt động của chính họ.

- Tôi không hiểu.

- Nếu như thế hệ các nhà ngoại cảm trước đây thường có được khả năng đặc biệt do bị một tác động về mặt sinh học như trường hợp Phan Thị Bích Hằng bị chó dại cắn mà không chết, hay như trường hợp nhà ngoại cảm Đỗ Bá Hiệp bị thương trong chiến tranh thì hiện nay, nhiều trường hợp nhà ngoại cảm có được khả năng do được sự giúp đỡ như Lê Trung Tuấn, hoặc cả được giúp đỡ và luyện tập như Dương Mạnh Hùng, Nguyễn Thị Thùy khi lên thường xưng là “ông” Hằng... – B. vung tay diễn giải – Như vậy sự phân loại còn phụ thuộc vào chính hành động của các nhà ngoại cảm.

Nguyên ngán ngẩm khi nghe, vì nói chung anh không hứng thú lắm với ba cái công việc ngoại cảm đầy trừu tượng mông lung này.

- Nhà ngoại cảm chúng tôi là cầu nối tâm linh giữa hai thế giới hữu hình và vô hình.

- Thế giới vô hình là gì, là những linh hồn sao? Nguyên băng khuâng tự hỏi. Dường như đoán biết trong đầu anh đang suy nghĩ gì, B. nói về tâm sự.

Trong đám đông vô hình vây quanh chúng ta thì những linh hồn cao thượng ít, họ thường ở những nơi thanh nhẹ, chỉ xuất hiện khi nào cần giúp đỡ cho sự thăng tiến của chúng ta và chỉ giao tiếp với những người có tâm ý trong sạch. Còn đại đa số cũng như ở cõi trần này là những linh hồn thấp kém, còn thiết tha đến vật chất, nên quanh quẩn gần đám người tạp trong đời sống thể xác. Họ ảnh hưởng đến những người tâm hồn yếu ớt, có khi thúc đẩy người này làm những điều dại dột. Cho nên chúng ta cần phải rất dè dặt trong việc tiếp xúc với những linh hồn này.

B. nhún vai về rất kịch.

- Một khi linh hồn thoát ra khỏi thể xác vật chất và khoác cái vỏ thanh nhẹ sẽ không còn lệ thuộc vào những sự câu thúc trần gian, chúng ta cũng không trông thấy được, không đụng chạm được. Linh hồn một người khi đã lìa khỏi xác thịt đi vào không gian, sẽ lại sinh ra ở một đời sống khác, bắt đầu lại cuộc tranh đấu để sinh tồn, cuộc tranh đấu cần thiết cho sự tiến hóa.

Nghe ông ta nói, Nguyên thấy mình bắt đầu rơi vào một thế giới bồng bênh không trọng lực, anh như mất tri giác không phân biệt được hư thực nữa. Phó giáo sư B. liếc anh rồi nói tiếp bằng một giọng nói truyền cảm.

- Tôi là người có trực giác siêu hình, nói thế nào để anh hiểu bây giờ? Nó chính là sự diễn tả tổng hợp của trí tuệ và bản năng mà nhờ đó con người chúng ta hiểu được bí mật của thực tại luôn sống, chuyển động. Với tôi, mọi việc xảy ra như thể một ý tưởng, bỗng nhiên mang hết trọng lượng của nội dung tiềm ẩn để nhờ đó mà mọi sự liên quan đến tâm linh của tôi được sáng tỏ để đi đến những kinh nghiệm thần bí.

Cách nói chuyện của vị phó giáo sư B. này tỏ ra khá rối rắm, mờ ảo, ông ta đang dựa trên quan điểm của Berkeley rằng khi lột bỏ mọi khoa học,

mọi trí tuệ và đưa ra những ý tưởng trừu tượng, tự nhiên được thanh lọc như thể trở thành tương quan giữa tôi và thượng đế, tức tâm linh.

B. nhân mạnh.

- Kinh nghiệm thần bí với những chứng cứ duy lý đã gặp phải sự phản biện của một số tinh thần tôn giáo, đặc biệt những nhà thần bí vì theo họ Thượng đế là một hữu thể có ngôi vị, được cảm nhận trong sự Hiệp thông thần bí, không liên quan gì đến những cách suy nghĩ trừu tượng và duy lý. Từ kinh nghiệm thần bí, tôi gạt bỏ một số hình thức tâm thần cuồng loạn, bệnh hoạn... bởi kinh nghiệm thần bí không giống như những kinh nghiệm siêu hình vì không đem lại nguyên lý cho một triết học, nhưng nó đem lại một xác tín và một sức mạnh làm biến đổi nhân cách, được diễn tả thành hành động mà không quan tâm đến một hệ thống hợp lý hay sự giải thích duy lý. Vì thế kinh nghiệm thần bí là một kinh nghiệm tôn giáo, tâm linh và không thuần túy siêu hình.

- Vậy theo giáo sư – Nguyên bối rồi – đang có chăng một thế giới khác đang tồn tại song hành bên cạnh chúng ta?

- Khi chúng ta đồng hóa niềm tin tâm linh với những sức mạnh huyền bí lan tỏa khắp vũ trụ này, tâm thức tiên luân lý chúng ta đã cho phép người chết được tham dự vào cuộc sống này, cái mà người sơ khai gọi là “Mana”, nghĩa là sức mạnh siêu nhiên không rõ ràng xâm nhập thế giới này.

Chúng ta đang nói đến thế giới khác, thế giới mà có thể thấy ma xuất hiện những khi chập choạng chiều xuống lần trong đêm khuya thanh vắng nửa đêm tiếng cú gọi hồn lẫn tiếng chó sủa đuổi theo những linh hồn lang thang đầu đó. Khi mà trong giấc ngủ ta sẽ thấy những người mà biết chắc là họ đã chết rồi. Trong tiếng Anh có “spirit” và trong tiếng Đức có “geist”, vừa nghĩa là tinh thần vừa nghĩa là linh hồn. Rất có thể một sinh vật nào đó có linh hồn có thể tách ra khỏi thể xác lúc ngủ hoặc sau khi chết đang đi đầu đó và vô tình gặp chúng ta. Thế giới của những linh hồn là thiên đàng, là cực lạc thế giới, mà cũng có thể là địa ngục tội lỗi. Nó chính là thế giới

của sự sống sau cái chết, thế giới của những điều huyền bí khoa học và lý trí chúng ta không thể giải thích nổi, tất cả có thể được gọi là thế giới tâm linh.

Nguyên thấy ớn lạnh, bất giác nhìn quanh. Anh cứ như thấy có những “ai” đó đang đứng ngòai bên cạnh mình. Tò như không thấy điều đó, ngả người trên ghế, vẻ mặt tư lự, B. lằm bằm chuyển sang vấn đề tâm linh.

- Tất nhiên Karl Marx và những đồng chí duy vật vô thần của ông, Sigmund Freud, Jean-Paul Sartre, George Santayana... bằng tư duy, bằng lý trí, họ sẽ không tin lắm vào thế giới tâm linh. Họ sẽ khẳng định rằng nhân loại sẽ tìm thấy những bằng chứng chống lại những luận thuyết tâm linh. Tuy nhiên từ Hữu thần luận, cho đến chủ nghĩa vô thần, thuyết bất khả tri... đều có thể dẫn đến giáo điều. Với Hữu thần luận, đó là khả năng chứng minh sự tồn tại của Thượng đế, tức là tâm linh. Những người theo chủ nghĩa vô thần thì khả năng chứng minh ngược lại. Còn những người theo thuyết Bất khả tri sẽ cho rằng chẳng qua nhận thức của chúng ta bất lực trước một thế giới tâm linh mà thôi. Thế nên mỗi cá nhân chúng ta phải tự quyết định lấy niềm tin của chính mình xét theo những hiểu biết, nhận thức của chính chúng ta. Có thế giới tâm linh chúng ta sẽ thấy cuộc đời mình có ý nghĩa hơn. Đó chính là sự giúp đỡ, an ủi ở một thế lực siêu nhiên, thần bí, có thể là Chúa, là Phật, là Ala, là Thượng đế tối cao nào đó. Tâm linh chính là nỗi sợ hãi xen lẫn những khát khao vươn lên trong chúng ta. Là sự quy phục nhưng còn là sự đấu tranh với cái ác để giữ cái thiện trong tim mỗi chúng ta. Là quan hệ nhân quả với nhau như cánh bướm đập ở Brazil có thể gây nên một cơn bão ở Trung Quốc.

Tạo hóa đã đặt ra cho con người một nghịch lý vĩ đại mà không bao giờ con người có thể vượt qua được. Đó là mối quan hệ giữa cái hữu hạn và cái vô hạn bởi con người chỉ tồn tại hữu hạn và tất cả đều phải chết. Trong khi con người luôn khát vọng được sống bất tử, muốn trở thành vô hạn. Tâm linh hay tôn giáo đã xuất hiện từ đây. Thế nên Triết gia Socrate nói rằng: “Cuộc sống là chung cho mọi cây cỏ nhưng chỉ con người mới có linh

hồn”. Tâm linh chính là dấu hiệu chủ yếu để phân biệt giữa con người với con vật. Tâm linh con người chính là những ước mơ hoài bão to lớn mang tính thần thánh, những khát vọng mơ mộng đến mức viển vông nhưng đều hướng thiện để vươn tới sự tuyệt đối vô hạn, toàn năng siêu việt. Tất cả những cái đó đều không có trong thế giới hiện hữu của chúng ta nên đã trở thành sự thiêng liêng huyền ảo nhiều màu sắc lung linh đối với con người. Thế giới tâm linh là thế giới của sự linh thiêng huyền thoại.

Nguyên im lặng, chẳng phải anh đã từng đọc đâu đó rằng Manimovski nói: “Cái chết là sự khủng hoảng tối quan trọng và cuối cùng của cuộc sống”. Nỗi sợ chết là một trong những yếu tố quan trọng khiến cho con người tin vào thế giới tâm linh. Thế giới tâm linh chính là thế giới bên kia được con người nhận thức từ cái chết. Sự sống và cái chết là nỗi bận tâm lớn nhất của con người từ thuở hồng hoang đến bây giờ, không phân biệt màu da, sắc tộc hay tôn giáo vì ai cũng muốn sống, không ai muốn chết, và rất sợ chết. Cho nên con người mới xây dựng cho mình một thế giới bên kia vĩnh hằng, thánh thiện, linh thiêng. Bằng trí tuệ, con người đã tưởng tượng ra thế giới bên kia như cùng tồn tại song song với thế giới bên này. Vì con người đã bày đặt ra các nghi thức thờ cúng để tỏ lòng tôn vinh và sự kính trọng các thần linh đầy uy lực siêu việt. Ở đây chúng ta sẽ thấy trí tuệ và trí tưởng tượng của con người vô cùng vĩ đại, vô cùng phong phú. Tất cả các dân tộc trên thế giới đều xây dựng cho mình những biểu tượng về một thế giới bên kia, vừa nối tiếp thế giới bên này vừa là một thế giới vĩnh hằng, ở đó con người trở nên bất tử và hạnh phúc, rất khác biệt với đời thực. Và sự gặp gỡ giữa người sống và người chết trong khi thờ cúng là những giây phút linh thiêng nhất. Đó là cội nguồn của cái thiêng trong đời sống tâm linh. Người ta đối xử với người chết cũng như người sống “Sự tử như sự sinh” (Khổng Tử). Con người làm cho người chết trở thành không chết, cùng nghĩa với người sống cũng thành bất tử, tức là biến cái hữu hạn thành cái vô hạn.

Không muốn rơi vào sự mê muội giữa những triết lý rối rắm tâm linh, linh hồn này nữa, Nguyên hắng giọng, cắt đứt những lời thao thao bất

tuyệt của B. và cho ông ta biết mục đích của mình đến đây để làm gì.

- Tìm người thân? Ai?

- Thưa, một người quen của tôi bị tai nạn xe ô tô chết bên Mỹ, được biết... – Nguyên lúng túng không biết phải diễn giải làm sao về điều vô lý khó tin đến như vậy. Cuối cùng anh lấy cố sức để nói tiếp điều khó tin đó – Linh hồn anh ta đã về Việt Nam và giờ tôi muốn biết anh ấy đang ở đâu, anh ấy cần gì?

Phó Giáo sư B. gật đầu không hỏi nữa. Ông ta đứng dậy tiến đến một bàn thờ nhỏ nằm góc nhà, bấy giờ Nguyên mới chú ý, trên bàn thờ có gương mặt một ông lão nhìn khá phúc hậu với ánh mắt hiền hòa.

- Anh có biết ai đây không?

Ngạc nhiên vì câu hỏi ấy, Nguyên ngập ngừng hỏi khẽ.

- Có lẽ là thân sinh của giáo sư?

Nguyên nói trong sự không tự tin vì gương mặt cụ già trên bàn thờ và phó giáo sư B. thật ra mà nói không hề có nét gì giống nhau.

B. không trả lời mà thấp mày nén nhang vẽ rất thành kính, chấp tay, cúi đầu lẩm bẩm gì đó khá lâu rồi quay lại nhìn Nguyên, se sẽ lắc đầu.

- Đây là cụ Trưởng của tôi đấy. Cụ Trưởng tôi sinh 1909, Kỷ Dậu ở Ba Đình, Hà Nội, có học vấn khá, thông thạo tiếng Pháp. Cụ từng tham gia hoạt động cách mạng trước năm 1945. Việc cụ Trưởng tôi sinh ra là cả một sự thần kỳ bởi khi đó ánh sáng rục trong phòng như một điềm báo. Rồi sau đó khi ông thân sinh ra cụ bị bệnh nan y, một thầy thuốc đến chữa khỏi không lấy tiền, gia đình cảm kích, cho cụ theo thầy học nghề. Từ đó cụ Trưởng tôi đã theo vị thầy đó đi đến những đâu, đã học như thế nào, đến nay vẫn còn là một điều bí ẩn. Từ một cậu bé, ngày trở về quê hương, cụ Trưởng tôi đã trở thành một thanh niên khôi ngô tuấn tú và bắt đầu từ đó đi

chữa bệnh cho mọi người. Phương pháp chữa bệnh của cụ Trương rất đặc biệt, người bệnh hoặc người nhà bệnh nhân đến gặp cụ, nếu được cụ nhận lời, cụ sẽ cho một mảnh giấy có chữ ký của cụ mang về. Cụ chữa bệnh bằng nước trắng, dùng giấy có chữ ký đốt hoặc dán lên chỗ đau. Cụ chữa bệnh không dùng thuốc và có thể chữa bệnh từ xa. Cụ chữa được nhiều loại bệnh như: điên, ung thư, đau dạ dày, xơ gan cổ trướng, máu trắng, thấp khớp, cam điếc, liệt tay, hen... Với khả năng đặc biệt của mình, cụ Trương tôi đã chữa cho không biết bao nhiêu bệnh nhân, kể cả những người thập tử nhất sinh, vô phương cứu chữa. Cụ đã mang lại cuộc sống cho rất nhiều người, mang lại hạnh phúc, nụ cười cho gia đình họ. Cụ chữa bệnh không những không lấy tiền mà cụ còn giúp bệnh nhân thấy được những lỗi lầm của họ để sửa tính nết. Tấm gương của cụ thật cao đẹp. Vừa chữa khỏi bệnh, cụ vừa khuyên bảo “đức làm người” cho họ. Cụ Trương tôi cũng từng nói: Cách chữa của tôi không học một trường nào cả. Từ khi còn ít tuổi, tôi đã phải bỏ nhà ra đi, mặc dù nhà rất giàu. Tôi phải chịu khổ lên rừng mà học mới có thầy dạy, phải học khó lắm. Từ câu nói này của cụ với góc độ khoa học chúng tôi hiểu rằng cụ đã chữa bệnh bằng năng lượng sinh học đặc biệt nào đó. Tôi đã đọc các tài liệu tham khảo, các thư từ của bệnh nhân và tìm theo các địa chỉ đó điều tra tìm hiểu các bệnh nhân đã được cụ chữa bệnh và sau đó nghiên cứu tìm hiểu các bệnh nhân mới. Giữa năm 1983, cụ Trương tôi mất đi trong sự tiếc thương vô hạn của nhiều người. Một cái chết nhẹ nhàng, bình thản bởi cụ đã biết trước đó nhiều ngày. Nhiều người coi cuộc đời của cụ như một vị thánh nhân cứu thế.

Vị Phó giáo sư nói về một cụ Trương nào đó trong sự thành kính.

Nguyên thâm nhận xét, cách nói của ông ta về vị thân sinh của mình thành kính pha lẫn màu sắc thần bí, nhưng sao nghe có vẻ xa lạ, có khoảng cách mơ hồ nào đấy, không giống lắm lời nói của một người con nói về đấng sinh thành ra mình. Cứ có vẻ như lời nói của một tín đồ nói về bậc giáo chủ của mình thì đúng hơn.

Nguyên gật gù nói:

- Không ngờ ông có một vị thân sinh giỏi như vậy!

- Ai nói với cậu đây là cha tôi?

Nguyên ngó người ra áp úng, phó giáo B. cười, phẩy tay.

- Đây là có thể là một nhà ngoại cảm sớm nhất của trung tâm chúng tôi. Riêng cá nhân tôi, tuy không được gặp ông khi sống, nhưng sau khi ông mất, đến viếng thăm nơi ông sống, chữa bệnh, đọc những tài liệu của ông để lại không hiểu sao tôi cảm thấy có một sức mạnh tâm linh nào đó tạo mối liên kết giữa ông và tôi.

- À, ra vậy, có lẽ khả năng ngoại cảm của B. có lẽ nhờ cụ Trưởng này trao truyền theo kiểu thầy trò chẳng, Nguyên đoán.

- Tôi xin với người nhà cụ cho phép đem di ảnh cụ về đây thờ như một người thầy của mình.

Nguyên nhún vai, không bình luận về những lời của B. vì có vẻ như chẳng liên quan gì đến mục đích của anh. Tuy nhiên sau đó anh hiểu ngay ý nghĩa việc làm này của B. đó là mỗi khi muốn gặp một vong hồn nào, áp vong, bao giờ B. cũng làm thủ tục thắp nhang với cụ Trưởng này, nhờ ông “về” ủng hộ, giúp đỡ.

Sau khi thắp nhang lên bàn thờ, B. quay về ghé nhắm mắt, im lặng. Nguyên hồi hộp nhìn ông ta, khoảng mấy giây sau, bất ngờ B. mở to mắt, chiếu những tia sáng kì dị ra cửa, miệng mấp máy liên hồi như đang muốn nói gì với ai đó. Cứ có vẻ như đang xảy ra một sự tranh cãi kịch liệt, cuối cùng B. im lặng, người rung lên bần bật mấy giây và rồi mở mắt ra. Ông ta uể oải nhìn Nguyên, thở nhẹ.

- Cậu ta đang đi tìm người yêu của mình và anh có thể giúp cậu ta được.

- Tôi? – Nguyễn Nguyên há hốc mồm.

- Lý do, tôi không biết, nhưng cậu ta nói rằng chỉ có anh mới có thể giúp cậu ta thôi.

- Nguyên thù người ra mấy phút, áp ứng.

- Vậy tôi phải làm gì để giúp anh ta đây?

- Đó là một thanh niên trẻ, đang đau khổ vì chuyện tình yêu của mình. Hiện nay linh hồn cậu ta đang lang thang vô định, hoảng hốt mù mịt, không biết sẽ trôi dạt về đâu...

Không hiểu sao khi nghe những lời nói của B. trái tim của Nguyên bỗng đau nhói những cảm giác phiền muộn, tội lỗi. Bất giác mấy giọt nước mắt trào ra lúc nào anh không để ý.

- Thông thường một linh hồn sau khi lìa thể xác, thời gian đầu sẽ không hiểu tại sao và thậm chí họ vẫn tin rằng mình đang sống nhưng rồi linh hồn sẽ bình an khi hiểu rằng mình đã chết sau 49 ngày. Có những cái chết đột ngột, mạnh bạo, xảy ra trong khi cơ thể đang đầy sinh lực, làm cho hồn đau đớn như bị xé ra và ở trong tình trạng hoảng loạn kéo dài. Những người tự sát thường cũng có những cảm giác khủng khiếp trong nhiều năm, thậm chí họ luôn thống khổ về điều ấy.

Khi một linh hồn không chịu quay về bản quán với gia đình dòng họ mà lang thang lạc loài, họ sẽ rất dễ bị các thế lực đen xấu xa lôi kéo làm hại.

Nguyên hoảng hốt.

- Vậy tôi phải làm sao?

B. nhún vai.

- Tôi có khuyên với cậu ta hãy trở về với Tứ phủ, nương nhờ bên ấy che chở giúp đỡ vì cậu ấy vốn là người của Tứ phủ.

- Tứ phủ?

Nhìn đôi mắt tròn bói rôi của Nguyên, B. bật cười.

- Tứ phủ tức là Công đồng Tứ phủ bên các Mẫu đấy. Cậu ấy thuộc về Mẫu Thoải dưới quyền cai quản của cô Bơ Thoải phủ.

- À, Nguyên gật gù dù anh chả hiểu gì về đồng bóng cả.

- Tôi không biết việc anh cần tìm cậu ấy để làm gì, điều tôi muốn nói lại rằng, linh hồn cậu ấy đang đau khổ và bơ vơ. Muốn giải thoát cho linh hồn cậu ấy được thanh thản siêu thoát thì phải tìm đến xem nguồn gốc của vấn đề là gì, cậu hiểu tôi chứ?

- Ai sẽ làm điều ấy? – Nguyên hỏi lại lần nữa.

- Chính anh – B. khẳng định chắc nịch lần nữa.

- Tại sao phải là tôi.

- Điều ấy tôi không biết – B. nhún vai – Công việc của nhà ngoại cảm chúng tôi vốn chỉ là cầu nối giữa hai thế giới, chứ chúng tôi không thể giải quyết cho một linh hồn phải làm gì, đi đâu...

Chả hiểu gì hết, đó là lời của Nguyên muốn nói với B., có điều thấy ông ta nhiệt tình quá nên anh im lặng. Bỗng nhiên Nguyên nhớ đến người anh đã mất của mình. Ủ, anh có gia đình, ba má, không đến nỗi lạc lõng như linh hồn người thanh niên này.

Ra về nhưng những lời của B. như vẫn vang bên tai Nguyễn Nguyên. Linh hồn không bao giờ tiêu diệt. Nó là nguyên tắc của đời sống, nguyên do của cảm giác. Nó là một sức mạnh vô hình, ngự trị trong chúng ta và điều hòa tất cả cuộc sống chúng ta. Xem ra cái chết không đáng sợ, chỉ là một sự chuyển tiếp, một sự đổi mới, vì thực ra không có ai chết, mà là một sự thay đổi hình thức bên ngoài, mà nguyên tắc của sự sống là linh hồn vẫn

tồn tại mãi mãi, không bao giờ mất. Nó giữ được tất cả bản năng của nó và tất cả những đức tính nó đã bồi đắp được trải qua nhiều đời liên tiếp. Đó là kho tàng quý giá mà chúng ta có thể đem theo để hữu ích cho ta trong đời sống sắp tới.

Minh Mẫn... vậy anh đang ở đâu? Điều gì làm anh đau khổ đến nỗi không thể trở về với gia đình mình mà lang thang lưu lạc mãi vậy? Anh đang tìm ai, người đó là ai? Tôi sẽ giúp gì cho anh, tại sao phải là tôi?

Nguyễn Nguyễn rất muốn hỏi những câu hỏi ấy nhưng lại không biết phải nói với ai bây giờ.

***

Hai thân hình quấn chặt lấy nhau. Những ngón tay cô gái bấu chặt lấy thân hình lực lưỡng của gã đàn ông, hôn hên thở gấp, thở gấp trong cảm giác sung sướng tột độ. Đêm nào cũng thế, mỗi khi làm tình, bao giờ gã đàn ông này cũng đưa cô ta lên đến đỉnh cao sung sướng. Một sự thành thạo làm tình đến mức những gã trai bán dâm chuyên nghiệp cũng bái phục làm thầy.

Bỏ người tình đang nằm ngây ngất, Bạch Hồ ngồi dậy, đi ra cửa sổ, đẩy cánh cửa ra, một làn gió mát ùa vào phả bớt bầu không khí quá lạnh trong căn phòng bởi máy lạnh. Hắn ta châm điếu thuốc, trầm ngâm nhìn ra ngoài. Ánh mắt y nhìn thẳng vào căn biệt thự của Bạch Vân nằm phía bên kia đường. Một biệt thự nhỏ, một trệt một lầu, xây theo kiểu Pháp nằm lúp xúp dưới những tán cây dày đặc, che kín mọi ánh nhìn tò mò từ bên ngoài. Bên cạnh nhà, góc đường bên này vốn có một ngọn đèn đường cao áp vẫn phủ ánh sáng xuống ngôi biệt thự. Hồi đầu khi Bạch Hồ đến thuê khách sạn này, đèn vẫn sáng, nhưng rồi thời gian gần đây ngọn đèn này tắt ngúm không lý do nhưng hắn ta biết, cười khẩy.

Hắn sử dụng chiếc ống nhòm đêm kỹ thuật số gắn camera NV5, đây là một thiết bị ống nhòm đêm mới với một số tính năng độc đáo, tiện lợi được

hình thành bởi công nghệ quang học và kỹ thuật số hiện đại. Hình ảnh sau khi quan sát được đưa ra trên màn hình LCD màu với khả năng có thể điều chỉnh được độ sáng và độ sắc nét cùng với toàn bộ phạm vi quan sát. Chế độ kép hệ thống chiếu sáng IR được bổ sung với khả năng phóng đại gấp 5 lần đảm bảo cho cái nhìn hoàn hảo bất kể điều kiện ánh sáng.

May mắn làm sao, căn phòng 301 của khách sạn này lại nằm nhìn thẳng sang bên kia đường, đúng căn nhà của Bạch Vân. Thế nên từ trên cao chĩa ống nhòm sang, bất chấp ngọn đèn đường kia đã bị đám vệ sĩ trong nhà Bạch Vân làm cháy, hình ảnh vẫn rõ mồn một. Mọi sinh hoạt ban đêm của nhà Bạch Vân đã được Bạch Hồ quay đầy đủ, đưa vào chiếc tivi lớn. Gã bỏ ra mấy ngày liền đánh dấu, ghi chép tẩn mẩn. Mọi sinh hoạt trong căn nhà kia, từ người làm bếp, người làm vệ sinh nhà lẫn vườn cây, đặc biệt là mấy tên võ sĩ Kendo ở đâu, bảo vệ từng khu vực thế nào, hẳn đều ghi rất kỹ. Điều nguy hiểm nhất ở nhà riêng của Bạch Vân chính là mấy con chó săn Phú Quốc và mấy con Bẹc giê. Loài này nhạy và tinh khôn nổi tiếng.

Bạch Hồ đã giật mình khi phát hiện hai tên bảo vệ của Bạch Vân chính là hai võ sĩ Kendo có đẳng cấp. Một lần ống quay của Bạch Hồ đã vô tình ghi hình được một buổi tập của hai tên này trên sân thượng nhà Bạch Vân. Cứ nhìn cách bọn chúng vung kiếm, một sát thủ máu lạnh như Bạch Hồ mà cũng thấy rợn người. Ken có nghĩa là kiếm, Do có nghĩa là đao. Kendo – Kiếm đao hay Đao dùng kiếm. Theo như truyền thống của kiếm đao Nhật Bản là nhất chiêu tất sát tức chỉ cần một chiêu là giết được đối thủ, vì vậy các đòn đánh của kiếm đao thường nhằm vào những chỗ hiểm yếu trên cơ thể tấn công và chỉ một đòn thôi. Một kiếm sĩ Kendo thượng thừa dường như không bao giờ tuốt kiếm ra khỏi vỏ. Lúc tấn công kiếm vừa ra khỏi vỏ, thậm chí chưa ra hết khỏi vỏ, đối phương đã có thể ngã gục. Đường kiếm nhanh hơn cả tia chớp. Ấy là huyền thoại ghi nhận thế. Võ sĩ Kendo vốn không có đẳng cấp đai đen đai nâu như các môn võ khác. Khi võ sĩ Kendo vung kiếm, chỉ nghe tiếng gió của kiếm lướt đi, người trong nghề mới biết trình độ của võ sĩ ấy. Càng ở đẳng cấp cao, võ sĩ Kendo càng thủ thế lâu và lạng lã. Đường kiếm chỉ vung lên trong tích tắc và là đường kiếm quyết

định trận đấu. Hai tên đang bảo vệ Bạch Vân dường như nằm ở trình độ này.

Bạch Hồ nhăn mặt, hai tên võ sĩ Kendo lúc nào cũng áp sát Bạch Vân, quả là gã không thể nào có cơ hội. Muốn giết Bạch Vân chỉ còn cách làm sao phải tách được bọn chúng ra khỏi lão ta.

Sau đó, Bạch Hồ lên một sơ đồ và nghiên cứu tìm cách nào bí mật len vào nhà của Bạch Vân để hành động. Gã ta nhanh chóng nhận ra căn nhà này như một pháo đài bất khả xâm phạm, hệ thống quét điện tử và chuông reo báo động ngay nếu kẻ lạ xâm nhập, mấy con con chó sấn cùng những tên bảo vệ Kendo như âm hồn luân quất, chưa kể những tên vệ sĩ người Việt. Đột nhập tiêu diệt Bạch Vân là một giải pháp không khả thi, Bạch Hồ kết luận. Gã quyết định chọn giải pháp khác với yếu tố bất ngờ được đặt lên hàng đầu. Trong cuộc đời làm sát thủ của mình, không biết bao kẻ đã chết dưới lưỡi dao của tên Bạch Hồ này. Rất nhiều kẻ đến chết vẫn không biết ai giết mình là vậy. Thế nên trước khi ra tay, gã tổ chức điều nghiên cực kỳ kỹ càng để khi ra tay là thành công, xưa nay vẫn vậy.

Một đêm, Bạch Hồ quyết định mạo hiểm thám thính nhà Bạch Vân thử xem sao. Nửa đêm, trong khi cô nhân tình đang ngủ ngon, gã nhóm dậy thay quần áo, rời nhà. Không muốn để cho nhân viên khách sạn phát hiện lẫn lộn vào khung hình của mấy cái camera an ninh. Gã bám lấy bờ tường, tuột xuống theo sợi dây cột vào cửa sổ. Đêm vắng thình không, ẩn mình trong bóng tối, gã nhảy lên bám sát vào một gờ tường nhà Bạch Vân ở mé phải mà qua quan sát nhiều lần, gã nhận thấy có thể len vào được bởi nơi này có một bụi cây um tùm dễ che nấp, chưa kể máy quét tia điện tử đến đây bị vướng cây. Vừa vọt lên tường nhà, Bạch Hồ đang định hướng tìm lối vào, thì tiếng chó sủa inh ỏi, những con chó Béc giê cao gần mét hùng dũng, lẫn chó Phú Quốc chạy tới đánh hơi, nhe hàm răng trắng ớn, mấy tên Kendo xuất hiện không tiếng động, lướt êm như mèo về phía ấy. Tí nữa xảy ra ác chiến, may thay Bạch Hồ nhanh chân đu lên cành cây gần đó chuồn ra ngoài, tụt xuống đất biến mất như làn khói. Chỉ trong tích tắc mấy tên

Kendo kia cũng phóng lên cây, kiểm tra. Đêm đấy Bạch Hồ gặp may bởi thật lòng gã chưa muốn xảy ra đánh nhau, gây động cho Bạch Vân thì càng khó ám sát gã sau này hơn.

Cô tình nhân trẻ xuất thân từ người mẫu từng lên báo dăm ba lần, khá có tên tuổi nhưng không hiểu tại sao lại thành gái bán bar có đẳng cấp. Cô ta được nhiều thiếu gia vây quanh, tiền tung như bướm bướm, nhưng cuối cùng lại rơi vào vòng tay gã đàn ông này bởi một sức hút khó cưỡng nổi từ gương mặt lạnh lùng không biểu cảm, nhưng có một sức hút kinh người đối với phụ nữ. Và cô đã cặp với hắn cũng được ít ngày. Cô chỉ biết hắn là một thương gia trẻ hiện đang muốn điều nghiên thị trường để tìm cơ hội đầu tư vào Việt Nam. Cô ta hoàn toàn không biết Bạch Hồ là ai, nhưng té ra đây lại là điều may mắn bởi nếu không đã khó toàn mạng.

Ban ngày Bạch Hồ bám theo xe của Bạch Vân, nắm kỹ các tuyến đường đi về của hắn ta, nơi hắn ta đến làm giám đốc một doanh nghiệp lớn. Hầu như ít ai được thấy mặt Bạch Vân, mỗi khi hắn bước ra khỏi xe Mercedes-Benz AMG bao giờ cũng hai tên Kendo đứng kê trước sau. Xe ô tô chở Bạch Vân ra khỏi nhà là chạy thẳng lên công ty và hắn biến mất sau những cánh cửa kính trong phòng làm việc đến tận chiều tối. Cũng có khi hắn đi nơi này nơi kia nhưng lúc nào cũng có hai tên vệ sĩ Kendo kè bên, chưa kể tên lái xe cũng là một tay võ thuật thượng thặng. Còn không hắn luôn ngồi kín mít trong chiếc Mercedes-Benz AMG, không bao giờ hạ kính hay thò đầu ra ngoài.

Sau mấy ngày đeo bám theo xe ô tô, một hôm hắn phát hiện không hiểu vì lý do gì mà Bạch Vân chỉ có một mình trong xe ô tô cùng tên lái xe. Cơ hội đến, mắt sáng rực như mèo rừng, Bạch Hồ đầu đội chiếc mũ bảo hiểm che kín mắt, ngồi trên chiếc xe tay ga, vọt bám sát theo, phát hiện phía trước có một người phụ nữ đang chở con, tay lái loạng choạng chạy trước chiếc xe ô tô, hắn nhấn ga lướt xe lên và co chân đạp vào ống khói xe Honda của cô ta, nhưng nhìn bề ngoài như một cú va quẹt. Người phụ nữ vì tay lái yếu nên ngã sóng soài, mẹ văng một nơi, con một nơi. Khá khen cho

tên lái xe của Bạch Vân, chiếc xe rít lét bánh trước khi ngừng trước thân hình người phụ nữ, cô ta quá khiếp sợ nên ngất lịm đi. Nếu là tài yếu tay lái, bảo đảm chiếc xe ô tô này đã trườn qua cô ta rồi. Trong khi đó, Bạch Hồ vút nhanh chiếc xe bên lề đường, hấn lập tức áp sát chiếc xe ô tô của Bạch Vân ngay. Trong đám đông nhón nháo la hét, hấn thò tay kéo mạnh cánh cửa xe ô tô phía sau để bật ra, nhưng cánh cửa bị khóa phía trong cứng ngắt. Theo tính toán của hấn một là khi cánh cửa bung ra, lập tức hấn trườn vào trong và hạ sát Bạch Vân ngay. Hoặc Bạch Vân thấy tai nạn, thế nào cũng mở cửa bước ra, lúc đó hấn đã trờ bên và tìm cách hạ thủ liền. Cả hai cách này đều dựa vào yếu tố bất ngờ và tay nghề cao của một sát thủ như hấn, chứ bản thân Bạch Vân cũng là cao thủ võ thuật, giết gã không phải dễ. Tuy nhiên Bạch Hồ thất vọng, chỉ thấy tên tài xế bước ra phân trần vụ tai nạn, làm việc với công an còn Bạch Vân hoàn toàn ngồi im trong xe. Một lúc sau, chiếc ô tô khác xuất hiện cùng hai tên Yakuza, chúng dìu Bạch Vân qua xe ấy, cơ hội của Bạch Hồ đã mất.

Còn tại nơi làm việc của hấn ta, Bạch Hồ thấy không khả thi bởi hai tên Kendo luôn canh chừng phía trước, Bạch Vân không tiếp người lạ và camera quan sát rất kỹ bất kỳ ai trước khi bước vào phòng riêng của hấn. Dường như linh cảm thấy thân chết chập chờn nên Bạch Vân rất kín đáo và cẩn thận, không bao giờ xuất hiện một mình ở bất kỳ đâu nếu không có mấy tên Kendo, hộ vệ bao vây xung quanh. Bản thân Bạch Vân cũng là một cao thủ Vịnh xuân quyền có đai, đối phó không dễ, nhưng điều Bạch Hồ quan ngại nhất vẫn là mấy tên võ sĩ Kendo kia. Những tên mang máu võ sĩ đạo, trong chiến đấu luôn tâm niệm tinh thần “đặc hữu” của Nhật Bản, đó là “chết đẹp”. Chúng sẵn sàng mổ bụng để bảo vệ danh dự nên trong chiến đấu, bọn chúng đối đầu chọn cái chết chứ không cần tìm đường rút lui. Chính vì thế đối diện với hai tên Kendo thuộc băng đảng Yakuza này Bạch Hồ hiểu rằng rất đáng sợ.

Bạch Hồ gật gù, tính từ thời các sứ quân năm 1603, khi đó bọn Yakuza chỉ gồm những tên tội phạm nhỏ, chuyên bảo kê cho các chợ phiên, sau đó trở thành những đội quân đánh thuê cho các sứ quân. Đến năm 1881, bọn

chúng mới được tập hợp lại trong một tổ chức có tên “Thương hội Biển đen” chuyên đảm nhận các chuyên ăn hàng trên biển và tổ chức giết thuê để nhận thù lao. Đến đầu thế kỷ 20, Yakuza hầu như khống chế được toàn bộ quyền lực đen tối trong xã hội Nhật Bản. Năm 1945, sau khi Nhật hoàng đầu hàng quân Đồng Hiệp, Yakuza Maphia đã cho thành lập nhiều nhà thổ, sòng bạc, cùng nhiều kho chứa ma túy gọi là sabu. Vào thập niên 1960, đi đôi với việc cất cánh của nền kinh tế Nhật Bản, bọn Yakuza bắt đầu vươn vòi vào ngành kinh doanh bất động sản, tài chính và công nghệ cao, trở thành một nhân tố quan trọng trong nền kinh tế và xã hội Nhật Bản và rồi từ đó thâm nhập vào hệ thống chính trị Nhật Bản. Điểm này Yakuza giống Trúc Liên Bang, khi phát triển đến đỉnh điểm thì Trúc Liên Bang bắt đầu can thiệp, lũng đoạn chính trị. Tuy nhiên thủ đoạn của Yakuza tinh vi hơn nên nó tồn tại đến tận bây giờ trong khi Trúc Liên Bang đã bị chính quyền sở tại truy quét tơi tả.

Các thành viên Yakuza rất dễ nhận biết vì chúng thường xăm các hình tượng rồng, phượng lên mình người võ sĩ. Yakuza cũng đã chia sẻ quyền lực với cảnh sát, chẳng hạn, tại các quán bar, sòng bạc, hộp đêm... những nơi đáng lẽ ra phải có sự hiện diện của cảnh sát, thì thay vào đó lại là của chúng. Yakuza đã thực sự thế chân cảnh sát để giữ trật tự. Chính kiểu làm ăn ma quỷ này đã khiến cho các băng đảng Yakuza càng thêm lộng hành, lấn át chính quyền, gây khiếp sợ cho người dân xứ Phù Tang. Ngoài ra Yakuza cũng mở rộng mối quan hệ liên kết với các băng đảng khác ở khắp châu Á này, dĩ nhiên Trúc Liên Bang cũng có mối quan hệ mật thiết với Yakuza Nhật. Trong vụ Bạch Vân, Trúc Liên Bang đã cử người sang Nhật thương lượng với thủ lĩnh Nogugimajuo của băng Sumiyosi. Kết quả vẫn đang trong vòng thương lượng, tuy nhiên các trưởng lão Trúc vẫn quyết định phải diệt Bạch Vân về cái tội phản bội, không thể tha thứ được. Bản thân Bạch Hồ cũng kết thân với dăm tên sát thủ Yakuza, thậm chí còn “trao đổi kinh nghiệm” với nhau, nhưng chưa bao giờ Bạch Hồ ngờ rằng có một ngày kia mình lại đối đầu với người của Yakuza Nhật cả, nhất là đối với hai võ sĩ Kendo.

Một số tên võ sĩ Kendo cuồng tín mà Bạch Hổ quen biết vốn rất sùng bái nghi thức seppuku, tức nghi thức mổ bụng của những võ sĩ Samurai. Bạch Hổ cười gằn, những kẻ ngu xuẩn nhưng nguy hiểm bởi sự điên rồ này, nên khi đối đầu cần rất thận trọng với chúng.

Thế nhưng nực cười thay, Bạch Hổ héch môi cười gằn bởi những tên võ sĩ đạo vốn biểu tượng cho một tinh thần thép và vô cùng nam tính kia lại có những quan hệ tình yêu đồng tính mà được coi là dạng tình yêu thuần khiết, cao quý nhất. Mọi tình nổi tiếng nhất trong lịch sử samurai Nhật Bản chính là mối tình của võ sĩ Horio Tadahau, một mỹ nam đang độ trăng rằm và Maeda, 24 tuổi, là một võ sĩ lưng lầy của triều đình. Có lần y vô tình đọc được, Bạch Hổ nhún vai, một lũ điên khùng, nguy hiểm và không hiểu nổi.

Thời gian không chờ đợi, Bạch Hổ khá sốt ruột bởi không biết Bạch Vân sẽ biến mất bất kỳ lúc nào, toi công. Tên này quá khôn ngoan kỹ càng nên Bạch Hổ không thể tìm ra sơ hở để tiếp cận, tiêu diệt. Thật ra Bạch Hổ còn mấy thứ vũ khí tối ưu nữa, nhưng gã chưa muốn dùng đến.

Vũ khí thứ nhất. Một khối thuốc nổ vừa phải gài khéo trước cửa nhà Bạch Vân, dùng điện thoại di động có thiết bị điều khiển từ xa bằng công nghệ GSM MobiBreaker, khi chiếc Mercedes-Benz AMG chạy qua, ấn nút. Bảo đảm có mặc đến áo giáp chống đạn, hai ba vệ sĩ vây quanh thì tên Bạch Vân kia sẽ về với cát bụi, đúng nghĩa ngay.

Vũ khí thứ hai. Cây súng bắn tĩa M107 đã được tháo rời ra từng phần đoạn một, lén lút đưa vào Việt Nam, bởi khi là những mảnh rời nó không có ý nghĩa gì hết, không ai có thể biết là gì. Đây là một trong những loại súng bắn tĩa hiện đại nhất trong thế giới hiện nay, do công ty chế tạo súng Barret Firearms sản xuất và cung cấp cho quân đội Mỹ. Loại súng này được trang bị ra-đa tĩa tử ngoại, ngắm bắn kết hợp với kính ngắm quang học kiểu mới, có thể tiêu diệt mục tiêu trong tầm ngắm 2.000 mét với độ chính xác cao. Đạn của nó có thể xuyên thủng lớp vỏ dày 3cm của xe thiết giáp quân đội, có nghĩa chiếc xe Mercedes-Benz AMG sang trọng của Bạch Vân, chẳng có ý nghĩa gì. Với tốc độ đầu đạn đạt tới 3100 km/s, Bạch Hổ cười

gần, sẽ khiến Bạch Vân bị tiêu diệt trong yên lặng vì viên đạn đã giết chết y trước vài giây khi âm thanh của tiếng nổ giảm âm vang vọng tới nghe như tiếng nấc nhẹ. Bạch Hổ đã nhiều lần mân mê cây súng này với nòng hướng thẳng về phía Bạch Vân, không ít lần đầu tên kia đã nằm trong tầm ngắm mà chỉ một cái siết cò nhẹ, bảo đảm đến mẹ đẻ của hắn cũng sẽ không nhận ra là ai.

Tuy nhiên làm cả hai điều trên là trái với những nguyên tắc của sát thủ Bạch Hổ. Xưa nay sát thủ Bạch Hổ thường giết người bằng dao, giáp lá cà và niềm thích thú của gã là đâm lút cán lưỡi dao găm bằng thép không gỉ của xứ Tây Tạng. Mỏng như lá lúa, xanh lè và bén rợn người. Bén đến mức từng có lời đồn, sợi tóc thổi qua cũng đứt là vậy. Đối phương sẽ chỉ kịp hự một tiếng nhẹ khi lưỡi dao cắm sâu vào người, nhanh đến mức máu không kịp trào ra thì hung thủ đã biến mất rồi. Vũ khí dao găm đối với Bạch Hổ chính là “không sợ hết đạn, không sợ hóc, dễ cất giấu, hiệu quả cao”. Bài học của sư phụ Yu về sử dụng dao găm khi xưa, đến giờ y vẫn nhớ.

Yu cho học trò biết, dao găm luôn được xem như là một thứ vũ khí nguy hiểm, gây sát thương cao. Đòn sát thương của dao găm chủ yếu thường dùng trong cận chiến là đâm, chém và rạch. Tuy nhiên tỷ lệ sát thương của đòn đâm của dao cao hơn chém rạch.

Bằng một động tác đâm rất dứt khoát, sư phụ Yu nhấn mạnh, đâm bằng dao găm thì nên đâm mạnh vào vùng bụng hay sườn của kẻ địch rồi xoáy mạnh ngược chiều kim đồng hồ như vậy sẽ giúp hạ nhanh kẻ địch. Là sát thủ, khi tấn công bằng dao, phải lặng lẽ, áp sát và ra đòn dứt khoát. Những điểm yếu của kẻ địch luôn là mắt, cơ sườn, cột sống, bụng, các sợi gân và mạch máu ở cổ, thế nên khi tấn công phải dứt khoát và gọn nhẹ. Với vị trí mắt, cầm ngược dao, đâm thẳng và mạnh, mục đích để cắm sâu vào hộp sọ. Đã nhiều kẻ chết như thế này dưới tay sát thủ Bạch Hổ. Cơ sườn, cầm xuôi dao, đâm liên tục trong khi tay còn lại ghì chặt đối thủ. Cột sống, rạch chéo, nên trúng vào đốt thứ tư hoặc năm để gây liệt kẻ địch. Bụng, đâm một cách chính xác và xoáy thật mạnh, xoáy được một vòng thì đẩy kẻ

địch ra xa... Gân, chém chính xác, dứt khoát. Mạch máu ở cổ, ghì đối thủ xuống đất hoặc nếu không thì xông lên chém một phát ngay cổ, rút ra thật gọn, máu bắn từ cổ đối thủ ra càng nhiều càng tốt.

Đứng dậy, cời trần trong đêm, cây dao găm trong tay Bạch Hồ múa sáng loang loáng, gã đang tưởng tượng ra lưỡi dao của mình cắm sâu vào hộp sọ của Bạch Vân như thế nào. Gã tin rằng chỉ một đòn thôi, tên Bạch Vân kia sẽ lìa đời ngay. Từng giết quá nhiều người bằng lưỡi dao này nên Bạch Hồ có những phản xạ vô điều kiện, ra đòn là trúng đích và giết chết ngay kẻ địch. Những lưỡi dao mà cảnh sát thu được thường không để lại dấu vân tay.

Trong đêm, sấm soi lưỡi dao sắc, Bạch Hồ bỗng nhiên luyện tiếc những kỹ thuật giết người bằng dao mà gã đã học hỏi, rút ra nhiều kinh nghiệm khi cận chiến được mà không có một giáo trình giết người nào trên thế giới có thể dạy được. Thế nên điều gã tiếc chính là giá như có một học trò để gã có thể truyền dạy hết những chiêu giết người bằng dao thì hay biết mấy.

Sát thủ Bạch Hồ muốn tên Bạch Vân kia phải chết bằng lưỡi dao của chính mình, đấy là nguyên tắc của hắn xưa nay, thuốc nổ và cây súng bắn tia M107 vẫn chưa có đất dụng võ.

Cuối cùng sau một thời gian theo dõi Bạch Vân, Bạch Hồ bất ngờ phát hiện ra hai điều quan trọng. Không phải chỉ có mình gã mới đeo bám tên Bạch Vân này mà còn một nhóm người khác nữa, là ai thì Bạch Hồ chưa rõ. Tuy nhiên gã khẳng định đây không phải là người của cơ quan điều tra nước sở tại. Nếu là họ, họ sẽ làm theo cách khác. Đã từng một lần đối đầu với người của cơ quan điều tra sở tại rồi và suýt chết, ừ, một kỷ niệm không quên, thế nên đến giờ sát thủ Bạch Hồ cũng còn thấy e dè khi đối đầu với họ, tốt nhất là nên tránh xa.

Liệu có phải người của một băng nhóm nào đó đeo bám Bạch Vân để bắt gã trả những món nợ cũ, rất có thể, bởi đã bước chân vào chốn giang hồ

làm gì không có nợ máu. Và đáng ngạc nhiên thay bằng nhóm của Bạch Vân thời gian đầu không biết, nhưng sau đó bọn chúng lại đã tổ chức theo dõi ngược lại nhóm người kia. Một trò chơi cút bắt giữa hai bên, Bạch Vân đeo bám cả hai để tìm điểm yếu. Gã quyết định lợi dụng tình thế Ngao cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi.

Điều thứ hai, cuối cùng Bạch Hồ cũng tìm ra điểm yếu của Bạch Vân, đó là gã có mối quan hệ với một phụ nữ người Việt và thi thoảng vẫn đến đây hú hí. Bạch Hồ nhếch mép khi nhận ra tử huyệt này của tên kia. Đối với mọi thằng đàn ông trên đời này, đàn bà luôn luôn là điểm yếu.

***

Trong nhà Bạch Vân, phòng trà vốn là nơi cấm kỵ, bất kỳ tên đàn em nào cũng không được bén mảng đến, đây vốn là “chốn thiêng” của riêng Bạch Vân, chỉ duy nhất Sẹo thỉnh thoảng vào dọn dẹp. Nơi mà lão hay thường kéo đám đàn em đệ tử đến luyện tập, đó chính là phòng tập võ. Một căn phòng khá rộng được gắn bốn bề là gương, cứ như phòng tập múa ba lê vậy. Tuổi hơn 60 nhưng nhìn lão ta vẫn còn rất tráng kiện, ấy là nhờ Bạch Vân tập luyện rất dẻo dai, lão vốn là một cao thủ Vịnh Xuân quyền.

Ngày đầu tiên hướng dẫn Sẹo tập Vịnh Xuân quyền, Bạch Vân kể cho gã nghe rằng trong Thiếu Lâm Hồng gia thường có câu Ôn Mã Ngạnh Kiều, Trường Kiều Đại Mã, Đoản Kiều Tiểu Mã, tức Ngựa Vững Cầu Cứng, Ngựa Lớn Cầu Dài, Ngựa Nhỏ Cầu Ngắn. Có nghĩa là bộ tấn vững chãi đòn tay rắn chắc, đòn tay dài với bộ tấn rộng thấp, đòn tay ngắn với bộ tấn nhỏ hẹp và cao. Về chiến đấu pháp lão cho biết cũng có câu: Xuyên Kiều Tranh Mã Xích Thân Trửu, nghĩa là chủ về lối đánh trụ bộ một chỗ cận chiến và nhập nội nhiều hơn. Vừa nói lão vừa ra đòn minh chứng. Hồi ấy Bạch Vân muốn đào tạo Sẹo thành một đệ tử chân truyền của mình, khốn nỗi gã này lại khoái võ tự do nên học mãi vẫn trầy trật đến nỗi Bạch Vân phát cáu, thôi không thêm ép gã theo mình tập luyện nữa.

Tuy không tập Vịnh Xuân quyền nhưng Seo vẫn biết, khác với các võ phái dựa trên cơ sở căn bản là phải luyện tập vững vàng tấn pháp và ngoại lực trước khi bắt đầu được truyền dạy những bài quyền đầu tiên, với bài nhập môn Vịnh Xuân quyền, môn đồ sẽ được truyền dạy là Tiểu niệm đầu. Bên Campuchia, Bạch Vân từng mở một lớp để dạy cho bọn đàn em về Vịnh Xuân Quyền, việc tập luyện khá rộn ràng. Tuy nhiên sau khi chuyển hẳn về Việt Nam, có vẻ như công việc kinh doanh nhiều, lão lơ là hẳn.

Góc phòng, Bạch Vân để một cây Mộc nhân trang dùng để luyện tập quyền cước. Cây Mộc nhân này là một khúc gỗ đường kính 40cm, dài 1m60, chôn xuống đất và phần thân ở trên mặt đất của mộc nhân có độ dài tương đương cao độ của lão khi luyện tập.

Thông thường lão tập bài Mộc nhân trang, vốn là một bài quyền cao cấp của môn phái và chỉ dạy cho các học trò cao cấp. Bài của Bạch Vân tập là theo chi phái Diệp Vấn tại Hồng Kông chia thành 10 đoạn với 140 động tác khi được truyền dạy ở Phật Sơn. Bài này có bao gồm tám thế cước Trực đảng thoái, Hoàn sinh thoái, Tà đà tất thoái, Thập tự thoái, Tiết táo thoái, Khẩu đàn thoái, Tà đà cước thoái, Hoàn đà tất thoái.

Bạch Vân thường đắm mình vào tập Mộc nhân trang, dùng nó làm dụng cụ hỗ trợ để lão tập phát kinh, tháo lỏng, du đẩy và phá du đẩy. Bài Mộc nhân trang giúp lão thực hiện toàn diện chiến lược công thủ phản biến. Cũng có luật bất thành văn, những khi Bạch Vân tập Mộc nhân trang là lúc lão cần một mình để suy nghĩ nên cấm bọn đệ tử bén mảng đến làm chộn rộn suy nghĩ của lão.

Thế nhưng khi lão luyện quyền, tiêu chỉ, cước, đao pháp hay côn... thì bao giờ cũng có vài tên đệ tử cùng tham gia luyện tập, giao đấu. Chẳng biết bọn đệ tử có cố ý giả vờ thua không nhưng thật sự trong giao đấu, bất kể quyền cước, chỉ hay đao pháp... không tên nào có thể thắng nổi Bạch Vân, khiến lão rất tự hào. Nói thế nào thì nói nhưng tất cả đều thừa nhận rằng lão xứng đáng là một cao thủ Vịnh Xuân quyền. Nếu lão không làm đại ca xã hội đen không chừng cũng trở thành tôn sư của Vịnh Xuân quyền cũng nên.

Đạo này Bạch Vân ráo riết luyện tập võ nghệ. Không nói ra nhưng Sẹo cũng hiểu, lão đang chuẩn bị tinh thần đối phó với tên sát thủ “vô hình” kia. Nó vẫn đang luẩn quẩn đâu đó như hồn ma không tan.

Hôm nay cũng vậy, Bạch Vân một mình tập với cây Mộc nhân trang, Sẹo ngồi thu lu ngoài cửa, trung thành như một con chó. Thỉnh thoảng gã liếc mắt nhìn Bạch Vân đang tập, có lẽ gã là kẻ duy nhất có đặc ân ở bên lão khi đang luyện tập. Những đòn đánh của Bạch Vân rất dữ dội, gương mặt sắt lại, ánh mắt gườm gườm như đang muốn cắn xé ai. Tất cả báo cho biết trong lòng Bạch Vân đang cuộn sóng dữ dội. Thường thì Bạch Vân rất khéo giấu giếm nỗi lòng dưới gương mặt bình thản, giọng nói nhẹ nhàng vui tươi, hiếm khi nào lão tỏ thái độ ra bên ngoài như hôm nay.

Sẹo đưa toàn bộ hồ sơ bọn chúng thu thập được liên quan đến Tuyết Lan và gã thám tử tên Nguyễn Nguyên kia cho Bạch Vân, xem xong không thấy lão phản ứng gì. Bạch Vân chỉ đạo bọn chúng tiếp tục đeo bám anh ta nhưng đừng như sau vụ đó thám tử này đã biết bị lộ nên hành tung của anh ta trở nên kín đáo hẳn. Sau này hình như anh ta không còn làm thám tử nữa, chỉ còn làm vệ sĩ riêng cho Tuyết Lan nên Sẹo và đồng bọn vất vả theo dõi cũng không thu thập gì thêm. Nghe báo cáo, Bạch Vân quyết định tung tiền cho người xâm nhập vào công ty Thám tử Việt nhằm mục đích điều tra nghiên cứu công ty này, công việc chưa tiến triển đến đâu. Riêng về phía Tuyết Lan, sau khi biết nàng ta đã phản bội mình, Bạch Vân không hề tỏ ý gì, qua mọi người lão vẫn tỏ vẻ như quan tâm đến nàng như cũ, thậm chí thỉnh thoảng lão vẫn đến nhà nàng chơi dù sau này Tuyết Lan tỏ vẻ lạnh nhạt hẳn nhưng lão ta vẫn tỉnh bơ không phản ứng gì. Chỉ một lần duy nhất đến nhà Tuyết Lan rồi về, trên xe, bất ngờ Bạch Vân buông thõng một câu.

- Trà Ô Long nhạt mát rồi.

Tính Bạch Vân Sẹo lạ gì, lão đã nói vậy tức trước sau gì lão cũng sẽ xuống tay thôi, vấn đề là thời điểm nào, lão ta đang tính toán.

- Song thác thủ - thâm cưc hồi thức...

Đang lơ mơ suy nghĩ, Sẹo giật bản người nghe Bạch Vân đọc câu kết của bài Ca quyết 116 Mộc Nhân Trang theo Diệp Vấn. Và rắc, một trụ gỗ trên cây Mộc nhân đã bị đánh gãy rời, đủ biết Bạch Vân đang giận dữ cỡ nào.

Nhìn Sẹo rụt rè tiến vào, hai tay cầm chiếc khăn bông trắng, Bạch Vân với tay cầm cái khăn lông lau mồ hôi xong, liếc nhìn Sẹo nói thông thả.

- Hãy gọi hai ông khách cho ta.

Sẹo rùng mình. Hai ông khách đây chính là hai tên sát thủ Kendo mà Bạch Vân thuê, xưa nay vẫn bám theo lão ta như sam. Vậy là có chuyện rồi.

***

Vừa bước chân vào trong đền cô Bơ Thoải, nhìn vào sân, Nguyên bỗng thấy choáng váng, cảm giác xảy ra y như lần anh nhìn gương mặt anh thanh niên trẻ Minh Mẫn tại nhà họ Huỳnh ở cù lao Môn. Bỗng một màn sương mù từ từ dâng cao phía trước, xuất hiện một vòng tròn người ngồi lố nhố gồm cả nam lẫn nữ, già trẻ ngồi chung nhau, đang vỗ tay tán thưởng, ở giữa vòng người là một thanh niên trẻ đẹp mặc bộ đồ lạ mắt, sáng lóng lánh, anh ta đang múa hát gì đó. Nguyên nhận ra ngay thanh niên trẻ đang múa này chính là Minh Mẫn tại nhà họ Huỳnh mà anh từng thấy. Một thoáng sau trong tích tắc tất cả biến mất, Nguyên sững sờ dụi mắt, ảo giác hay anh hoa mắt, hay có ma thật? Người anh thấy ớn lạnh.

Đứng sững ngơ ngác khá lâu cuối cùng Nguyên Nguyên mới rụt rè bước hẳn vào trong sân đền cô Bơ Thoải, cũng là trong lòng anh tiếp tục dậy lên những cảm giác nào đó. Không hiểu sao anh thấy nơi này quen thuộc với mình đến kỳ lạ làm sao. Từ những cánh cửa đền cho đến những ban tượng thờ, những căn nhà ngang, dọc trong đền... cứ y như anh đã từng đến đây nhiều lần nữa là khác. Ngạc nhiên chưa, Nguyên không hiểu ra sao cả. Anh lắc đầu, thậm chí lấy ngón tay gõ lên đầu mình rõ đau để khẳng

định anh đang tỉnh chứ không phải mơ. Rõ ràng anh chưa từng một lần đặt chân đến đây, thế giới đồng bóng đối với anh hoàn toàn xa lạ. Xưa nay Nguyên vốn không thích những huyền hoặc ma quái. Đâu có ngờ một ngày anh lại rơi vào hõn độn đó, sự trả thù của tạo hóa chẳng? Sao Nguyên thấy bối rối. Nếu không phải là kẻ bạo gan, chắc anh đã bỏ chạy khỏi ngôi đền kỳ bí này rồi.

- Chào anh.

Một giọng nói nhỏ nhẹ, êm ái vang lên. Xuất hiện trước mặt Nguyên là một thanh niên trẻ, có gương mặt sáng sủa, tướng người hơi yếu đuối. Đó là Kiên, thủ nhang đồng đền.

Kiên liếc nhìn người đàn ông trẻ đang ngơ ngác nhìn quanh, nở nụ thật cười tươi trên môi và Nguyên đáp trả bằng nụ cười gượng gạo. Bằng những linh cảm riêng của giới đồng tính, Kiên nhanh chóng nhận ra người đàn ông này rất hấp dẫn đối với những người thuộc giới Kiên. Nguyên cũng kín đáo quan sát Kiên, ừ, đồng bóng mà, cái gì ở anh ta cũng dẹt dẹt hết, sự dẹt dẹt đến mức một người đàn bà cũng phải kêu lên ghen tị.

- Vào đi anh.

Hôm nay nhà đền đang có một buổi lên đồng. Không khí khá nhộn nhịp, người ra vô ồn ào. Vì là thủ nhang đồng đền nên hầu như ai cũng biết Kiên và chào hỏi anh ta rất vui vẻ. Đáng lẽ Kiên chỉ ra xem như nhận mặt Nguyên thôi rồi sẽ giao cho người trong đền dẫn anh đi thăm đền cho biết, bởi người quen giới thiệu rằng Nguyên đang muốn nghiên cứu về đồng bóng. Nhưng bởi gã đàn ông ngơ ngác này có vẻ đẹp trai lãng tử quá thành thử không cưỡng lại được, Kiên tình nguyện dẫn đi dù hôm nay đền đang có buổi lên đồng mà vai trò của thủ nhang đồng đền rất quan trọng. Vụ này Nguyên hoàn toàn không biết.

Kiên dẫn Nguyên đi thăm đền, nhìn vẻ ngơ ngác lẫn tò mò của anh nhìn về chỗ hầu đồng ồn ào, cậu ta nhỏ nhẹ giải thích cho anh hiểu.

- Một nguyên tắc bất di bất dịch trong giới hầu đồng tui em là đã làm lễ trình đèn mở phủ rồi, mỗi năm phải mở giá hầu một đôi lần. Mang căn ai thì chọn đúng vào tháng vía của người đó mà hầu cho linh, cho sát. Mỗi năm xuân thu nhị kỳ, “tháng tám hội Cha, tháng ba hội Mẹ”, người có căn đồng bắc ghé hầu thánh hai vắn (hai lần) hay chí ít cũng phải một lần trong tháng hội Cha hoặc hội Mẹ.

Dường như cảm nhận được niềm tin của Nguyên về chuyện này nên Kiên cứ nhắc đi nhắc lại câu: “Phải có niềm tin thành tâm, cấm dối gian mà thánh quở đó anh à” làm Nguyên tí bật cười nhưng cố nín. Tất nhiên Nguyên cũng giấu kỹ ý định của anh đến đây làm gì, thú thật, anh đi trong tâm thế nửa tin nửa ngờ. Có thật là linh hồn của người đàn ông trẻ kia đang vắn vợ bên Tứ Phủ như lời của phó giáo sư B. hay không, cũng chẳng có gì chứng thực cả, tuy nhiên Nguyên cũng chẳng có giải pháp nào hay hơn, nên quyết định cứ đến với hy vọng biết đâu tìm được manh mối gì thì sao.

Qua nhiều manh mối giới thiệu qua lại cuối cùng Nguyên mới tìm ra người quen với Kiên, vốn là thủ nhang đồng đền của đền cô Bơ Thoải để giới thiệu anh đến.

Chỉ tay về một thanh niên rất trẻ phấn son lòe loẹt, đang uốn lượn trên chiếu hầu, như hiểu ý hỏi của Nguyên, Kiên giải thích.

- Dân gian vốn có câu: Chấm đồng từ thừa lên ba, đến năm mười tám phải ra trình đồng.

Nguyên nhe răng cười, lắc đầu bởi không hiểu gì hết. Kiên nhìn anh, nghiêng đầu cười mím chi như một cô gái rồi nói tiếp.

- Lễ trình đồng có mục đích trình diện con đồng với chư vị Mẫu, Mẹ, Vua, Cha, với các ông Hoàng, bà Chúa của bốn phủ. Sau lễ ấy, con đồng mới được chính thức làm ghé đệm để các Ngài về phán bảo và làm việc quan đó anh.

Nguyên gật gù vẻ giễu cợt, nghĩ thầm, phức tạp quá heng. Kiên nguýt thầm Nguyên, nhìn dễ ghét ghê.

Hai người bước vào điện trong mùi hương khói nồng lên đến tức thở, mắt Nguyên cay xè. Đầu tiên đập vào mắt Nguyên là các ban thờ trang trọng trang trí rất đẹp với nhiều mâm lễ, đồ lễ và hoa.

Dừng chân trước Ban tượng thờ uy nghi, Kiên chấp tay khấn khứa rồi quay lại nói với Nguyên.

- Làm lễ đi anh.

Nguyên lúng túng thấp nén nhang, cắm đại lên trên chiếc lư hương đồng lớn nằm giữa ban thờ.

- Kiên thành kính chi lên nói, đây là Ban thờ tượng Tứ phủ và bốn pho tượng nữ ngồi trên cao, đội mào có phủ rèm, mặc quần áo thêu rồng, hoa kia là các vị Mẫu.

Đứng đầu Tứ phủ gồm các Mẫu Thượng Thiên, Mẫu Thượng Ngàn, Mẫu Thoải, Mẫu Địa Phủ.

Kiên chỉ tay, bàn loan phía dưới dùng để nước, rượu dâng Thánh và dâng Thánh ngắm mình khi về ngự đó anh. Nguyên gật ra vẻ hiểu chứ thật ra anh cũng chả hiểu gì cả. Anh chỉ có một nhận xét rằng, đồng bóng Tứ phủ vốn thiên về đàn bà, nên bất kỳ thứ thờ phụng gì ở đây, từ chiếc rèm thờ, ly chén, đến quần áo các pho tượng đều được sơn phết rất rực rỡ với những màu chủ đạo xanh, đỏ, tím, vàng.

Đang đi qua các ban thờ, bất ngờ bước chân Nguyên khựng lại trước một ban thờ lớn nằm giữa đền. Một cảm giác kỳ lạ lại xâm chiếm anh. Bàn thờ trang hoàng rực rỡ, trên đó có tượng một phụ nữ xinh đẹp, mặc xiêm y trắng muốt, đầu vấn tóc ba vành, tay cầm quạt, ngồi trên tòa sen hồng. Hai bên có thanh nữ đứng hầu, bên ngoài có hạc châu. Trên bàn thờ cây trái để chật và đèn màu nhấp nháy xung quanh. Lạ thay anh có cảm giác như

người phụ nữ ngồi trên đó, ánh mắt sáng lung linh, miệng hơi hé nụ cười với anh thì phải.

Kiên bước lại châm nén nhang, đưa cho Nguyên, nói khẽ.

- Đây là Ban thờ Thoải cung thánh mẫu của chính đền này đó, anh lễ đi.

Nguyên à một tiếng khẽ, đây là đền thờ Thoải cung nên Ban thờ này lớn và rục rĩ nhất là vì vậy. Anh thành kính thấp nhang và bắt giác dáo dác nhìn quanh. Phó giáo sư B. nói linh hồn chàng trai kia vốn thuộc về Thoải phủ nên ông ta khuyên anh ta nên về đây nương nhờ. Đây là ban thờ chính Thoải phủ nên rất có thể Mẫu cũng phảng phất đâu đây chăng? Gai óc trong anh bắt giác nổi lên vì cảm giác như lẫn khuất giữa làn khói hương mù mịt này một ai đó đang đứng nhìn mình. Hoảng quá anh chớp lấy tay Kiên siết chặt, lôi cậu ta đi nhanh. Kiên ngơ ngác khi thấy mình bị lôi đi xềnh xệch.

- Anh... đau em.

Khi nghe Kiên kêu khẽ Nguyên mới giật mình bỏ tay cậu ta ra. Kiên đưa bàn tay phải lên xuýt xoa, phùng má thổi phù phù vết đỏ ửng vì bị Nguyên bóp chặt. Ngượng ngùng Nguyên tiến lại hỏi khẽ.

- Em... em có sao không?

Nhìn gương mặt Nguyên rõ là tội, dĩ nhiên là đau, nhưng Kiên vẫn cố nhoén nụ cười, lắc đầu. Bất ngờ Nguyên cũng nắm lấy bàn tay đau của Kiên, nhưng lần này rất nhẹ nhàng, anh đưa tay xoa xoa nhẹ, thổi phù phù, cử chỉ vẻ hối lỗi. Trời, tí nữa thì Kiên ngã lặn vào lòng Nguyên rồi, trái tim gã trai đập thành thạch lên gần đến 200 nhịp một phút.

Kiên dẫn Nguyên vào phòng riêng của mình uống nước, căn phòng cứ như một loan phòng trong sách xưa vẫn tả vậy. Tất cả toát lên vẻ rất phụ nữ, nếu không biết đây là phòng của người đàn ông đang ngồi trước mặt mình thì Nguyên đã nghĩ rằng mình đi lạc vào một phòng nữ giới rồi.

Một thanh niên trẻ thò đầu vào phòng.

- Thưa cậu, đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Kiên đứng dậy e lệ mỉm cười.

- Em ra ngoài trước nghe, lát nữa đến lúc hầu, anh cứ ra là vừa.

Vì nghĩ rằng mình có lỗi làm cho Kiên đau nên Nguyên bỏ bộ mặt hình sự đưa đám mà chuyển hòa hoãn nở nụ cười nhẹ với Kiên. Khổ nỗi đấy lại là một sai lầm của anh bởi khiến cho Kiên nghĩ rằng anh có cảm tình với cậu ta. Không hiểu sao Nguyên có cảm giác gã thanh niên kia xỉ mắt xuống, gã ta ghen chằng? Kiên và thanh niên kia đi rồi, nhìn ra bên ngoài Nguyên thấy thuyền rồng, ngựa, voi, hình nhân, to như người thật, thậm chí là to hơn, bày la liệt. Những mâm cỗ vật xếp đặt khéo léo, mang màu sắc sặc sỡ đến chói mắt được bày khắp các ban thờ, chưa kể trùng điệp các loại lễ vật khác làm Nguyên nhìn hoa cả mắt. Những bóng người lao xao qua lại khăn trương chuẩn bị cho buổi lễ.

Điệu nhạc Châu văn vang lên ỉ ỏi báo hiệu buổi lễ hầu bắt đầu.

Tân đồng là một thanh niên da trắng mịn như con gái nhưng tướng tá éo lá, môi son má phấn, đàn ông nhưng mà sao mắt lúng liếng? Rõ là một trai đẹp nhưng thiếu nam tính, Nguyên thầm nhận xét. Tân đồng mặc bộ quần áo lụa trắng muốt thường gọi là quần áo lót. Ngoài Tân đồng bắc ghế hầu Thánh này còn có bốn người hầu dâng mà Kiên cho biết dân hầu đồng thường gọi là cô Quỳnh, cô Quế, nhìn họ cũng tựa tựa giống Tân đồng, nên gọi là “cô” cũng đúng. Anh tùm tùm cười với ý nghĩ đấy. Xung quanh chiếu hầu là pháp sư, thủ nhang đồng đền, cung văn, con nhang đệ tử, cùng bạn bè của Tân đồng xúm xít. Nguyên thì linh vào một góc, nhìn quanh. Xung quanh Nguyên, những gương mặt thành kính cũng có, cười đùa cốt nhả cũng có bởi ngoài những người quen cùng hội hầu đồng, còn có một số “khách vãng lai” đến châu chực nhằm cướp “lộc thánh”. Bầu không khí như cô lại. Tất cả đều hướng về “nhân vật chính”, chờ đợi. Trước khi bước

vào buổi hầu đồng, Kiên cho Nguyên biết Tân đồng phải các thủ tục “xin phép thủ nhang đồng đền, đồng thầy, đồng bố, lính mẹ, đồng anh, lính chị, thầy pháp, cung văn, các tín chủ dân thôn bản hạt xin vào chiếu giữa bắc ghé hầu thánh”.

Cung văn thỉnh văn thờ Công đồng Tứ phủ, tiếng nhạc nghe í o mà Nguyên nghe không hợp chút nào nhưng không dám nhăn mặt.

Tân đồng đưa mắt nhìn quanh rồi cúi đầu, dịu dàng hai tay chấp lạy trước ngực, bước chân phải vào chiếu, lấy sớ và vàng hương để lễ sớ xin loan giá hầu thánh. Ba tiếng chuông thỉnh vang lên loong coong hóa sớ. Sau đó anh ta được thay mặc áo đỏ, đầu đội khăn xếp, có gói xếp bên tay phải, Tân đồng cầm khăn đỏ vái hai bên Nam Tào và Bắc Đẩu, vái giữa và ngồi nghe cung văn thỉnh văn thờ. Lúc này nhìn anh ta khác hẳn, nghiêm trang, môi mím, nét mặt có phần căng thẳng. Hai người hầu dâng giúp phủ khăn diện màu đỏ lên đầu, Tân đồng ngồi im nhắm mắt. Pháp sư là một người đàn bà to mập, gương mặt đầy phấn son, quần áo lộng lẫy, vòng vàng đeo đầy cổ cất tiếng kêu, giọng opera lạnh lót rất to:

- Con sám hồi lạy quan, hôm nay là ngày... tháng... năm... đệ tử lên đồng bắc ghé hầu Mẫu, hầu quan. Quan về giáng đền giáng phủ, quan ngự đầu đồng, quan độ cho đệ tử, thanh đồng xuân đông cát khánh, hạ đảo kỳ an, vạn sự hanh thông, tài năng lộc tiến, bốn phủ hoàng dương, gia cát khánh, sám hồi lạy quan!

Tân đồng bắt đầu lắc lư, đảo đảo đầu qua lại liên tục rồi bất ngờ hét lên một tiếng, ngón tay chỉ lên trời. Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Nguyên, người ngồi bên cạnh ghé tai anh thì thào, đây là dấu hiệu của một vị thánh về, buổi hầu đồng được bắt đầu như vậy với các giá theo thứ tự, trong tiếng nhạc cung văn réo rắt với đầy đủ đàn, sáo, trống, nhị. Tân đồng lúc là quan, là cô, là cậu... lúc vui, lúc buồn, lúc giận dữ, lúc múa hoa, lúc cầm kiếm, lúc múa hèo... thôi thì đủ thứ cả nhưng luôn phù hợp theo mỗi giá mà các thánh về dựa. Râm ran những tiếng lạy theo phía bên dưới. Gương mặt Kiên đầy hớn hờ, miệng xuýt xoa liên tục. Mọi người cùng nhau vỗ tay đầy

phần khích như động viên Tân đồng nhất là với giá hàng cô về, múa dẻo làm sao. Phải nói Nguyên rất ngưỡng mộ Tân đồng này bởi anh ta như một diễn viên trên sân khấu, với mỗi giá thánh về dựa trong vòng khoảng 20 phút. Anh ta biến hóa liên tục thay vai từ vị thánh này sang vị thánh khác, từ đàn ông sang đàn bà và ngược lại mà mỗi vị thánh là một điệu bộ múa, hát, kiếm cung, hoa lá khác nhau nhưng xem ra Tân đồng đều “diễn” tròn vai, không hề tỏ vẻ mệt mỏi chút nào. Khi một giá kết thúc Tân đồng ngồi yên, hai tay bắt chéo trước, trán quạt che lên đỉnh đầu, khẽ rùng mình, lúc ấy hai người phụ hầu đồng bên cạnh cấp tốc phủ khăn diện lên đầu Tân đồng, cung văn nổi nhạc và hát điệu tiễn thánh xe giá hồi cung.

Buổi hầu đồng luôn sôi động nhất vẫn là khi thánh ban lộc bằng cách tung tiền lộc. Mọi người ào đến bất kể tuổi tác, cố lấy cho được lộc mang về. Cũng có khi thánh ban cả nén hương, thuốc lá hay một đĩa trái cây, rượu và tiền kẹp vào cho ai đó. Nguyên tinh ý nhận thấy rằng thông thường lộc nhiều thường là cho người nhà của Tân đồng hoặc những người quen. Không thích cái vụ “lộc” này lắm nên Nguyên cố né, lờ đi khi thấy “thánh” vẫy tay muốn ban cho mình.

Giá ông Hoàng Mười về, ngài mặc áo vàng có thêu rồng kết uốn thành hình chữ thọ, đầu đội khăn xếp vàng, cài chiếc kim lệch màu vàng kim. Ngài ngự về tấu hương rồi khai quang, rồi múa cờ xông pha chinh chiến, nhưng có khi ngài lại lấy quạt làm quyển thư, lấy bút gài đầu để đi bách bộ vịnh phú ngâm thơ, nhìn rất vui. Đến khi ngài múa cặp hèo, mọi người ngồi bên dưới ai nấy đều hồi hộp, đây là lúc ngài được Vua Mẫu giao cho đi chấm lính nhận đồng.

Vèo, chiếc hèo trên tay ông Hoàng Mười bắt ngờ bay tới rớt vào lòng làm Nguyên giật bắn người, anh đang ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cây hèo thứ hai cũng bay vào tiếp, hình như ông còn “đá” lông nheo với anh nữa thì phải sau khi quay mặt đi, trong tiếng reo hò của mọi người. Kiên chạy lại nhìn Nguyên vẻ hí hả cười rạng rỡ.

- Anh được ngài chấm đồng rồi.

Nguyên giật bắn người ngơ ngác. Ôi trời, không lẽ rồi đây mình sẽ hầu đồng sao?

Sau giây phút bản thân, điều chờ đợi của Nguyên cuối cùng cũng đã đến. Sau khi hầu Tứ Phủ Ông Hoàng xong với giá ông Hoàng Mười về sau chót là đến Tứ Phủ Tiên Cô và giá cô Bơ Thoải phủ cũng bắt đầu về.

Cô Bơ mặc áo trắng muốt, hai hàng kim tuyến lấp lánh chạy dọc người, đầu đội khăn đóng loại khăn vành dây, có thắt lưng trắng. Cổ cô đeo vòng, tay đeo nhẫn... cô cầm đôi mái chèo, bề lái tư thế rất thong thả như đang dạo chơi khắp nơi. Lúc chèo thuyền cô còn khoác thêm chiếc áo choàng trắng, trên khăn có cài ba nén hương, bên hông có giắt tiền đồ, rồi khi chèo thuyền xong, cô lại cầm dải lụa để đi đo gió đo nước đo mây. Cuối cùng cô Bơ an tọa, mọi người xung quanh tới tấp xin cô ban lộc, thuốc để trị bệnh... Nguyên ngẩn ngơ, anh rất muốn đến hỏi về chàng thanh niên kia nhưng lại không biết phải hỏi như thế nào, bắt đầu từ đâu, rõ ràng ba chuyện này anh không hề quen nên không thể tự chủ nổi. Chợt có ai đó hích vai anh làm Nguyên giật mình, người bên cạnh nói to trong tiếng nhạc cung vãn í eo.

- Kia, cô gọi ông kia...

Nguyên ngẩn người, đúng thật, cô Bơ đang giơ tay ngoắc ngoắc anh thật. Lúc này Kiên đã chạy đến bên Nguyên, thì thầm vui vẻ.

- Anh thiệt có căn nghe, được ông Hoàng Mười tung hèo chọn lính, rồi giờ lại được cô Bơ gọi đến ban lộc nữa.

Vừa nói Kiên vừa đẩy Nguyên sà xuống chiếu, mọi người giãn ra nhường chỗ cho anh. Nguyên ngượng nghịu ngồi sát lại bên Tân đồng, gã đàn ông mà cô Bơ đang mượn ghé để tựa nhìn anh, ánh mắt lóng lánh, ướt rượt.

- Nhà người muốn xin gì để cô ban?

Nguyên áp úng, lúng túng không biết phải bắt đầu nói từ đâu và nói như thế nào, chẳng lẽ thuật nguyên lời nhà ngoại cảm B.?

Thật bất ngờ hầu dâng bên tay phải đưa Nguyên ly rượu, nói eo éo.

- Cô ban đây, uống đi.

Trong ánh mắt khuyến khích của mọi người, Nguyên cầm ly rượu uống cạn, người thoáng lâng lâng.

- Cô biết nhà người đang kiếm ai... – Vỗ bàn tay lên chiếc ghế tựa bên cạnh, giá cô Bơ nói thản nhiên – Nó đang ở đây này, đang ngồi bên cạnh hầu cô đây này.

Nguyên đờ người ra khiếp sợ, gai ốc nổi khắp người. Nhìn về mặt kính sợ của Nguyên, cô Bơ mỉm cười nhẹ nhàng.

- Nó đau khổ lắm đấy, nhưng cô khuyên nó rồi...

- Tôi... tôi phải làm gì bây giờ? – Nguyên lắp bắp.

Cô Bơ cầm chiếc quạt lông vũ màu trắng, che mặt... Một đoạn châu văn ca tụng cô vang lên...

Nhang thơm một triện, trống điểm ba hồi

Đệ tử con, dâng bản văn mời

Dẫn sự tích thoải cung công chúa

Tiền duyên sinh ở: Thượng giới tiên cung

Biến hóa lên về Động Đình trung

Thác sinh xuống, con vua thoải tộc

Diềm trời giáng phúc, thoang thoang đưa hương.

...

Cô ngửa chiếc quạt lông ra, ánh mắt lóng lánh nhìn Nguyên, trầm giọng.

- Mọi đau khổ rồi cũng đều giải quyết được, cũng là duyên số mà thôi. Nhà ngươi hãy đi tìm đến nguồn gốc sự việc, làm sáng tỏ, sẽ giải thoát được tất cả thôi.

- Là sao tôi... tôi không hiểu...

Cô Bơ đưa tay lên trán ra hiệu chuẩn bị thăng nên mấy hâu dăng ào đến che quạt bốn phía, trùm khăn phủ diện làm Nguyên không kịp hỏi tiếp nữa.

Đêm, Nguyên có một giấc ngủ đầy mộng mị. Anh thấy cô Bơ Thoải về bên anh, nhưng không hiểu sao lại là gương mặt đẹp của Minh Mẫn kề bên, nước mắt đầm đìa, anh ta ôm đàn ngồi ngay đầu giường Nguyên hát, giọng thánh thót trầm bổng nghe buồn buồn như có nước mắt trong ấy.

...Hoa đào còn đợi, sao thấy gió đông

Đợi rồi mong nào đã phỉ lòng

Riêng chỉ để tác lòng bối rối

Gió trăng đã trải quý tộc thiết tha

Bổng hay đâu non nước la đà

Cánh chim nhạn cao xa bay bổng.

Bỏ đàn xuống, Mẫn lẳng lẳng nhìn Nguyên, không nói gì, bước thụt lùi mặc cho Nguyên chồm dậy đưa tay muốn nắm lấy, nhưng những ngón tay của anh quờ quạng vô vọng trong đêm. Chính lúc ấy tiếng cô Bơ Thoải vang lên văng vẳng. Hãy tìm về cội nguồn gốc của vấn đề, sẽ giải quyết

được tất cả, linh hồn anh ta sẽ được giải thoát. Nguyên chợt nhớ, B. cũng từng nói với anh như vậy, muốn giải thoát cho linh hồn ấy thì phải tìm đến nguồn gốc của vấn đề. Nguồn gốc của vấn đề, nó là gì? Phải tìm ở đâu? Nguyên mệt mỏi lắm lắm, cố gắng tìm giấc ngủ vùi.

***

Phố Hoài cho biết, trong số bạn bè thân thiết trong giới thời trang, người hiểu nhà thiết kế Minh Mẫn nhất chính là nhà thiết kế Thanh Long. Họ cùng học đại học với nhau, cùng làm chung một nhóm thiết kế thời trang nên rất hiểu nhau. Và Hoài cũng tìm ra địa chỉ của anh ta. Lại một vụ hôn ngọt lịm.

Khi lái xe ô tô đến chỗ nhà thiết kế Thanh Long, không hiểu sao Yang thấy rất hồi hộp, đến cả Hoài cũng nhận ra điều đó. Cô cầm tay anh như để trấn an.

Hôm nay Yang Cheng mặc quần tây, áo sơ mi trắng, nhìn như một công chức văn phòng, lúc này Hoài trêu anh vậy. Khi cả hai đẩy cửa bước vào, nhà thiết kế Thanh Long đang cúi húi ghi chép gì đó trên bàn. Nhìn nghiêng, đó là một người đàn ông dễ nhìn, có nét mềm mại thanh tú. Nghe Hoài hăng giọng, Thanh Long ngẩng đầu nhìn lên rồi anh ta đứng bật dậy sững sờ nhìn Yang Cheng. Anh ta ngây ra cả phút, ánh mắt long lanh nhìn Yang một cách bất lịch sự làm cho Yang thấy bực mình khó chịu.

Thật bất ngờ khi Thanh Long ứa nước mắt, nghẹn ngào nói.

- Là Mẫn sao, mình tưởng Mẫn... đã... đã...

Những giọt nước mắt của Long rơi lã chã xuống mặt bàn làm Yang Cheng lẫn Phố Hoài ngẩn ngơ nhìn nhau chung hứng, ngạc nhiên. Đã xảy ra chuyện gì sao? Họ tự hỏi.

Biết vốn tiếng Việt của Yang có hạn, chưa kể những thái độ kỳ cục của nhà thiết kế này có thể gây hiểu lầm cho anh ta nên Phố Hoài vội lên tiếng.

- Thưa anh Long, đây là ông Yang Cheng, nghệ sĩ violon Yang Cheng, chắc gần đây anh có xem tivi?

Thanh Long ngẩn ngơ một chặp, rồi đưa tay chùi nhanh nước mắt, nhìn hai người, mặt đỏ bừng cười ngượng nghịu.

- Xin lỗi, cũng vì tôi xúc động quá nên đã làm lẫn ông... ông.

- Nghệ sĩ violon Yang Cheng.

Nghe Phó Hoài nói, Thanh Long gật đầu, đưa tay mời hai người ngồi xuống, anh ta cũng đến ghé ngồi, lại nhìn Yang kỹ lần nữa rồi thở dài.

- Giống quá đi mất, người hôm trước giống mà khác, người hôm nay khác mà giống, thiệt không hiểu sao cả.

Không chừng nhà thiết kế này mất trí cũng nên, anh ta lẩm bẩm những gì vậy? Phó Hoài kín đáo liếc nhìn Thanh Long.

- Thưa ông Thanh Long...

Khi Yang Cheng hỏi Long bằng tiếng Anh, không ngờ anh ta trả lời trôi chảy, nên vai trò phiên dịch của Phó Hoài bỗng nhiên trở thành thừa.

- Tôi tên là Minh, em trai của anh Mẫn.

Yang Cheng nói chậm rãi bằng tiếng Việt tên của mình, giọng anh ta hơi gằn xuống. Hoài ngạc nhiên khi lần đầu tiên nghe chính miệng Yang nói với Thanh Long rằng anh ta là em trai của nhà thiết kế Minh Mẫn, bạn của Long. Trước kia anh ta chỉ nói sơ sơ rằng mình có người anh nhưng không nói rõ mối quan hệ thế nào.

- Chúng tôi là anh em sinh đôi.

Long à à liên tục trong miệng.

- Hèn gì giống nhau đến vậy.

- Anh trai của tôi chẳng may bị tai nạn qua đời – Yang thở dài – Nay có dịp về Việt Nam, theo yêu cầu của gia đình, tôi muốn tìm hiểu thời gian anh sống ở đây...

Sau đó hai người trò chuyện rất tâm đắc, cứ nhìn ánh nhìn của Long dành cho Yang làm Phó Hoài ngỡ ngợ, có vẻ như anh ta thích Yang thì phải.

Mình ghen ư, Phó Hoài bật cười với ý nghĩ đấy. Yang Cheng là một người đàn ông đúng nghĩa, cô biết điều đó.

Trên đường về, ngồi trong xe ô tô, gương mặt Yang đầy vẻ trầm ngâm suy nghĩ, Hoài rất muốn hỏi nhưng vì ngại, nên thôi. Lúc này muốn để cho hai người nói chuyện riêng tư nên cô đã bỏ ra ngoài.

Nhìn hướng chiếc xe ô tô chạy, Phó Hoài ngơ ngác.

- Mình đi đâu đây anh?

- Đến nhà anh trai anh.

- Nhà của anh trai Yang? – Hoài ngạc nhiên.

Chiếc xe ô tô dừng ngoài hẻm, Yang cầm chiếc mũ vải chụp lên đầu, nhằm che bớt gương mặt của mình rồi cả hai cùng đi vào. Nhìn cách đi thoải mái của Yang, Hoài thậm chí đoán dường như anh ta đã từng đến đây rồi, thậm chí là nhiều lần nữa là khác. Có điều Hoài đoán sai.

Lách cách một lúc mới mở được ổ khóa cũ, sét rí. Căn nhà ẩm mốc, hoang vắng, không hiểu sao vừa đặt chân vào là Phó Hoài liên tưởng đến căn nhà cổ của dòng họ Hoàng ở cù lao Mơn.

Gương mặt Yang Cheng lộ rõ sự xúc động khi bước vào căn nhà. Anh ta chậm rãi đi quanh căn nhà, Phó Hoài lẻo đẻo theo sau rồi rất nhanh cô

nhận ra những thay đổi của Yang. Anh ấy đang xúc động. Quen nhau, yêu nhau, đây là lần đầu tiên Hoài nhận thấy những thay đổi nơi Yang. Bình thường anh ta là người rất lý trí, kể cả khi đang làm tình, Yang cũng rất lý trí, chủ động và điều khiển người tình. Nhiều lúc Hoài rất ngạc nhiên về Yang. Nghệ sĩ vốn là những người đa cảm, mơ mộng, thậm chí là lơ ngơ, nhưng với Yang hoàn toàn khác. Dù anh ta là một nghệ sĩ violon nổi tiếng, tính cách anh ta dường như cách xa những ngón đàn điêu luyện. Đây là lần đầu tiên Phó Hoài nhận thấy anh ta xúc động, chứng tỏ mối quan hệ giữa Yang và người anh ruột kia rất thân thiết.

Yang Cheng trùi mền nhìn Phó Hoài khi cô lùì ra xa, cô tôn trọng không gian riêng của anh. Một cô gái tinh tế, dễ thương lạ thường. Cứ tưởng trái tim mình đã chai sạn bởi có quá nhiều người qua tay và quá nhiều người sẵn sàng qua tay, Yang ngỡ rằng chẳng ai có thể làm cho anh ta rung động được nữa. Thật lạ, càng gần gũi cô gái, Yang nhận ra mình ngày càng yêu cô hơn. Một tình yêu mà Yang ngỡ rằng xa xỉ. Ngày ấy anh ta nhận lời yêu của cô gái bởi đơn giản là đang cô đơn trống vắng, muốn có sự bù đắp, hay nói gọn là muốn có chỗ để làm tình chứ không hẳn là yêu nhưng rồi sức cuốn hút từ cô gái ngày càng nhiều làm cho Yang không thể cưỡng lại được.

Yang biết chắc là Hoài đang thắc mắc về mối quan hệ giữa anh ta và người anh trai bí mật này. Yang cũng rất muốn kể cho người yêu nghe nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, nói thế nào cho hợp lý.

Yang chậm rãi ngồi xuống chiếc bàn mà anh trai mình từng ngồi tỉ mỉ viết, vẽ mẫu. Lớp bụi phủ kín, Yang phồng má thổi bụi, lặng lẽ dùng bàn tay mình xoa nhẹ lên mặt bàn. Bỗng Yang thoáng rùng mình, trong anh ta xuất hiện một khao khát dị thường đó là cầm bút, viết, vẽ. Như nhập đồng, Yang kéo ngăn kéo ra, anh luồn tay vào trong, lấy ra hộp bút màu. Năm tháng đã để dấu vết thời gian lên bất kỳ ai, căn nhà này cũng vậy nhưng lạ thay, hộp bút màu vẫn mới nguyên. Những ngón tay Yang lướt nhanh trên tờ giấy trắng, đến khi anh buông bút, giật mình hoang hoải, bấy giờ trên tờ

giấy trắng là một gương mặt đàn ông, đó chính là người yêu của anh trai anh, nhà thiết kế Minh Mẫn và đây chính là món nợ mà anh không thể trả nổi cho anh trai mình.

Ngày ấy, ba má Minh (tức là Yang Cheng hiện nay) đã cho hai đứa trẻ xuống thuyền theo người ta vượt biển đến xứ người. Hiểu rằng đây là một chuyến đi đầy nguy hiểm, cái chết và sự sống đo bằng nhau. Ba má chỉ cho một trẻ trai và một trẻ gái đi, như vậy là Minh đã chia tay với người anh trai sinh đôi tên Mẫn của mình, xuống tàu trong một cuộc phiêu lưu vô định. Sang đến trại tị nạn Hồng Kông một thời gian, bất ngờ có một người Hoa đã nhận Yang làm con nuôi, đưa về Mỹ. Từ đó Yang mang một cái tên mới quên hẳn tên Việt của mình là Minh mà sau này người anh trai song sinh lấy thêm tên lót Minh tức Minh Mẫn như một kỷ niệm. Cuộc đời Yang trôi đi trong muôn vàn sóng dữ mà ai không trải qua không thể hiểu nổi, biết nổi. Cũng may người cha Hoa kiều kia vẫn cho Yang biết anh là người Việt và là con nuôi của ông. Ông ta không hề cấm đoán Yang tìm về cội nguồn của mình, chỉ đáng tiếc là anh xa gia đình khi còn nhỏ nên những kỷ niệm rất mờ ảo. Thế rồi sau này, nhân trong một chuyến biểu diễn, Yang vô tình gặp lại người chị gái mình năm ấy. Khi chia tay chị, Yang còn rất nhỏ, nên ký ức mờ ảo nhưng người chị gái lại luôn nhớ đến em trai mình. Mấy mươi năm mưu sinh trên đất Mỹ, có gia đình và đón cha mẹ qua, người chị vẫn đau đầu về đứa em trai thất lạc năm nào. Sự trùng phùng trong nước mắt. Có điều vì xa cha mẹ quá lâu, sống trong một môi trường văn hóa hoàn toàn khác nên tuy gặp lại gia đình nhưng Yang vẫn rất dửng dưng lạnh nhạt, điều này làm cho cha mẹ anh vô cùng đau khổ, hối hận, nhưng mọi chuyện đã quá trễ rồi. Thi thoảng họ vẫn gặp nhau, khách sáo chào hỏi và chia tay, thật lòng mà nói, Yang thấy khó gắn bó nổi với gia đình mình, tất cả quá xa lạ, dù rằng nhiều lúc anh cũng cố. Thế rồi bất ngờ làm sao người anh trai song sinh mãi sau này mới chịu qua Mỹ. Có lẽ vì là song sinh chăng? Gặp Minh Mẫn, Yang rất nhanh tìm thấy những suy nghĩ, sở thích chung với anh trai mình ngay. Hai anh em trở nên thân thuộc, nhờ vậy mà Yang cải thiện thêm mối quan hệ với gia đình. Tuy nhiên hai anh em lại khá khác nhau về tính tình. Tuy là một nghệ sĩ biểu diễn violon, nhưng Yang là người

cứng rắn, lý trí khác hẳn Mẫn, người anh trai mình, rất mềm mại, dịu dàng, tràn đầy nữ tính. Chẳng cần nói, trong gia đình cũng hiểu anh ta là người như thế nào, cũng may nước Mỹ cũng khá cởi mở về chuyện này. Mẫn bắt đầu dần dần xâm nhập được vào New York – kinh đô thời trang của nước Mỹ, một trong bốn kinh đô thời trang thế giới. Sau nhiều thử thách cuối cùng Mẫn cũng ký hợp đồng vào làm cho công ty quản lý người mẫu Wilhelmina Models một trong những công ty người mẫu hàng đầu tại Mỹ. Không cần biết tại Việt Nam anh là ai, tên tuổi như thế nào, với làng thời trang nước Mỹ, anh là kẻ vô danh, phải làm lại từ đầu. Dần dần những mẫu thiết kế của Mẫn cũng lọt vào mắt xanh của những nhà quản lý thời trang và dấu ấn quan trọng chính là một lần anh nhận được điện thoại từ biên tập viên Joanna Hillman. Phong cách của Joanna Hillman mang đậm phong cách Mỹ cổ điển. Tuy nhiên là một biên tập viên thị trường thời trang cho Harper's Bazaar nên công việc của Joanna Hillman là đi tìm nguồn gốc của những xu hướng mới nhất và những trang phục bắt buộc phải có. Một lần tình cờ Joanna Hillman dự một buổi giới thiệu mẫu mới của công ty người mẫu Wilhelmina Models nơi Mẫn đang làm. Joanna Hillman thích những mẫu thiết kế thời trang lên đồng của anh và gọi điện thoại cho Mẫn. Sau sự giới thiệu của Joanna Hillman danh tiếng, lập tức những sàn diễn tại New York đã mở cánh cửa khó tính với Mẫn. Một số nhà thiết kế danh tiếng ngỏ ý mời anh về hợp tác.

Hai anh em thi thoảng gặp nhau. Là một nghệ sĩ violon đường phố lang thang rày đây mai đó, khó ai biết Yang đang ở đâu, làm gì. Mẫn rất ngạc nhiên về em trai mình, rõ ràng Yang là một nghệ sĩ violon có tài, khẳng định được tên tuổi qua những giải thưởng, tại sao cậu ta không tìm cho mình một công việc ổn định sinh sống mà cứ phiêu bạt giang hồ mãi vậy? Nghe anh trai hỏi, Yang phá lên cười, rồi nhún vai.

- Anh không hiểu em đâu.

Ừ mà quả không thể nào Mẫn hiểu em trai mình thật. Cậu ta luôn chứa chất một điều gì đó bí hiểm kỳ lạ khó giải thích. Bằng những linh cảm của

anh em sinh đôi ruột thịt, Mẫn như đang mò mẫm tìm vào vùng tối tâm thức của em trai mình như muốn hỏi cậu ta là ai, đang làm gì. Nhưng anh chịu thua.

Đến hẹn lại lên, như thông lệ, cứ vào khoảng tháng 9 hàng năm, tại New York tráng lệ lại nhận nhiệm vụ những bước chân thiên thần của dàn người mẫu đình đám trên khắp thế giới đến góp mặt để trình diễn cho tuần lễ thời trang xuân hè cho năm tới.

Yang Cheng tủm tỉm nhìn anh trai trong khi Mẫn đang say sưa giới thiệu về tuần thời trang vừa qua.

- Em biết không, cùng với London, Milan, Paris, New York là một trong bốn kinh đô thời trang bậc nhất thế giới. Tuần lễ thời trang New York Xuân Hè đã đón những nhà thiết kế thời trang nổi tiếng như Ralph Lauren, Calvin Klein, Tommy Hilfiger, Zac Posen, Hervé Léger, Carolina Herrera, Lacoste, Betsey Johnson, Vera Wang, Anna Sui, Vivienne Tam... New York cũng chính là nơi hội tụ những nhà thiết kế năng động, trẻ trung và hiện đại để giao lưu, học hỏi giữa các nhà thiết kế tầm cỡ, nơi gặp gỡ của những người mẫu đình đám nhất nhì thế giới. Anh đã học hỏi được rất nhiều.

Mẫn nhìn em trai, nở nụ cười toe đẽ thương.

Yang Cheng cầm tờ tạp chí thời trang Harper's Bazaar giơ lên, trong đó một bài dài khen ngợi những bộ mẫu thiết kế lạ mắt có tên là Hài đồng của nhà thiết kế trẻ Minh Mẫn, nheo mắt nhìn anh trai, cười nhẹ.

- Chúc mừng anh!

Mẫn mỉm cười, cầm tờ tạp chí thời trang, giở mấy trang, chỉ vào mấy tấm ảnh chụp mẫu thời trang của mình, giải thích.

- Ở Việt Nam, mấy mẫu thiết kế này vốn dùng trong giới Hài đồng bóng, đặc biệt bộ đồ này là mặc cho giá cô Bơ Thoải đó nhưng anh đã cách

điều đi rồi.

Yang Cheng nhìn mấy tấm ảnh chụp người mẫu mặc bộ đồ lụa trắng nhìn rất lạ mắt mà anh trai mình giải thích rằng đây là bộ đồ Hầu đồng bóng giá cô Bơ Thoải nào đó, anh ta nhún vai bởi không hiểu gì cả. Thời trang vốn là vậy mà, nó vốn dị thường và đối lập với người thường, chẳng phải ai đã nói vậy sao?

Mẫn cũng đăm đăm nhìn mấy tấm ảnh trong tờ tạp chí, vẻ mặt xúc động và rồi thật bất ngờ làm sao, anh sụp xuống, nước mắt giàn giụa, khóc không giấu giếm. Yang Cheng im lặng một lúc rồi khẽ nói.

- Anh vẫn nhớ người ấy ư?

- Phải, cũng đã mấy năm rồi, nhưng nỗi đau ấy luôn nhói trong trái tim anh – Mẫn nghẹn ngào trả lời.

Yang Cheng thở dài buồn rầu nhìn anh trai mình. Mẫn chưa bao giờ tâm sự chuyện tình cảm của mình với em trai, chưa bao giờ. Thế nhưng bằng linh cảm của mình, Yang vẫn nhận ra một nỗi đau âm ỉ trong tim anh trai mình. Làm lũi làm việc, làm lũi đi về giữa thế giới thời trang nhộn nhạo lắm màu sắc này, Mẫn là một trường hợp lạ. Nhiều lúc Yang rất muốn khuyên anh trai, hãy kiếm ai đi, hãy có người chia sẻ cho trái tim bớt cô đơn, thế nhưng luôn có lời cự tuyệt âm thầm nào đó khiến anh không thể mở miệng nói.

- Anh yêu anh ấy bằng cả trái tim, bằng cả linh hồn này – Mẫn ôm đầu rên rỉ - Khi anh ấy chết, anh tưởng như không thể sống nổi, đã có lúc anh nghĩ đến chuyện tự vẫn để đi tìm anh ấy ở thế giới bên kia. Hy vọng khi đó không ai sẽ chia lia tụi anh nữa.

- Nhưng anh ta chết rồi mà – Yang buột miệng.

Không – Mẫn gằn như thét lên, nhìn em trai – Anh ấy chưa chết, anh ấy ở đây này, tại đây này – Mẫn đập bàn tay lên ngực trái mình về đau đốn,

khuôn mặt bỗng nhăn nhúm. Vẻ đau đớn ấy khiến Yang, vốn là một người lý trí nhưng cũng không dám nhìn.

Bầu không khí cô lại, thời gian chậm chậm trôi qua như giọt cà phê đang nhỏ giọt tí tách. Cuối cùng Yang Cheng phá vỡ bầu không khí ấy, ưỡn oải lên tiếng.

- Rồi cũng phải thay đổi chứ anh?

Gương mặt Mẫn xa vắng, lảm bảm.

- Thay đổi, anh biết thay đổi gì bây giờ?

- Tìm người khác.

Yang lạnh lùng hắt vào mặt Mẫn gáo nước lạnh, cố ý. Mẫn thờ dãi nhìn em trai, từ ngày biết Yang đến giờ, anh đã chứng kiến không biết bao nhiêu cô gái qua tay em trai mình rồi. Với vẻ đẹp trai điển hình châu Á và vẻ lạnh lùng của một nghệ sĩ violon có tên tuổi, đàn bà qua tay Yang nhiều có lẽ đến giờ gã em này cũng chẳng nhớ nổi là bao nhiêu nữa. Có lần Mẫn thắc mắc với em trai rằng, sao không tìm một người đàn bà của riêng mình, gã cười khì. Đôi lúc Mẫn cũng ghen tị với em trai mình về khoản đấy, tại sao anh không thể kiếm ai khác thay thế, dù sao người đàn ông kia cũng đã mất mấy năm nay rồi còn gì. Tiếc rằng mỗi khi cõi lòng anh muốn mở ra với ai đó thì hình ảnh anh ta lại ùa về tràn đầy như một lời trách móc. Yang nhún vai.

- Hãy quên anh ta đi. Tiếc thay anh không thích đàn bà, nếu không...

Đấy là lời nói khi hai anh em chia tay nhau.

***

Nguyễn Nguyễn khôi hài đặt cho mình một biệt danh mới đó là “Thám tử tâm linh” và thấy khoái biệt danh này quá, anh đang dự định sẽ thay đổi

nick trên yahoo và facebook với cái tên này luôn. Thám tử tâm linh này có nhiệm vụ đi tìm một linh hồn đang lưu lạc đâu đó, đưa về gia đình. Một nhiệm vụ mà anh tin rằng bất kỳ thám tử nào trên đời này nghe thấy cũng chỉ có nước khóc thét lên mất thôi.

Nguyên không thể giải thích nổi tại sao anh lại nhận công việc này. Một công việc quái gở đến mức không thể hiểu nổi. Lòng tự ái hay kiêu ngạo nghề nghiệp? Nhưng xem ra vô nghĩa quá. Vậy tại sao? Nguyên bối rối, anh không thể hiểu chính mình tại sao lại làm vậy. Nhưng từ sâu thẳm trong tiềm thức vẫn có sự bí ẩn xa xăm nào đó thúc giục anh hãy nhận làm việc này, hay nói cách khác là hãy làm rõ câu chuyện về linh hồn người thanh niên tên Minh Mẫn kia là ai, hiện đang tìm ai và người đó là ai? Ngạc nhiên thay cũng trong thời gian này anh hay nhớ về người anh trai đã mất mà đến giờ anh vẫn không thể nào nhớ nổi gương mặt. Tại sao, chính anh cũng không thể giải thích nổi.

Xưa nay Nguyên vẫn tự hào mình là người theo quan điểm vô thần, cái gì thấy được, sờ được thì mới tin, anh không thích niềm tin vu vơ nào đó. Nguyên cũng tự xem mình là người không tôn giáo. Với anh những người không tôn giáo như anh thường có niềm tin vào cuộc sống giống như những tín đồ tôn giáo vậy, thế nhưng hôm gặp, B. lại đã lý luận với anh rằng, không phải tất cả những người không tôn giáo đều không có niềm tin vào siêu nhiên hay thánh thần. Anh hiểu ý ông ta muốn nói gì. Tuy nhiên vụ đi tìm một linh hồn lưu lạc này vẫn thật là quá vô lý đến mức không thể chấp nhận được, nhưng không hiểu sao anh vẫn nhận lời bởi những thao thức mơ hồ nào đó rằng, hãy làm rõ câu chuyện, hãy tìm đến chân lý của sự thật. Đôi lúc anh nghĩ mình đã bị điên, chỉ có kẻ điên mới làm công việc này, nhưng rồi anh vẫn làm. Anh cũng không hiểu nổi tại sao sếp, một người đàn ông thông minh, khôn ngoan như sói cũng dễ dàng chấp nhận việc làm mơ hồ của anh. Xem ra ông ta cũng điên chẳng khác gì anh. Nguyên bật cười. Việc đầu tiên Nguyên tìm đến thế giới tâm linh bắt đầu từ lời hướng dẫn của nhà ngoại cảm B. lẫn cô Bơ Thoải kia. Từ đó Nguyên quyết định, trước hết phải tìm hiểu xem có thật trên đời có một người thanh

niên có tên là Minh Mẫn từng tồn tại hay không. Nếu thật không có một người đàn ông nào tên Mẫn thì anh sẽ bỏ cuộc ngay tức khắc. Còn nếu có, phải làm rõ xem Mẫn là ai, đã từng làm gì, sinh sống ra sao... Việc này không quá khó với Nguyên, vâng, miễn anh ta có thật là sẽ tìm ra.

Dở cuốn sổ tay ghi chép những nội dung trò chuyện với bà vú của Mẫn, người thuê anh, Nguyên được biết, căn nhà tại cù lao Mon là nhà thờ của dòng họ Huỳnh, nơi có bà nội Mẫn và bà vú sống, còn Mẫn sống và học ở Sài Gòn. Anh ta từng tốt nghiệp trường Đại học Mỹ thuật, là một nhà thiết kế thời trang trẻ làm tại Viện thiết kế thời trang thuộc Tập đoàn Dệt may Việt Nam. Qua tìm hiểu, sổ sách trường Đại học Mỹ thuật xác nhận từng có một sinh viên như vậy. Nguyên phấn khởi, thế là ít nhất con người tên Minh Mẫn này đã từng tồn tại trên cuộc đời này.

- Cậu kiếm ai?

Người đàn bà bán cà phê tuổi chừng 50, mập mạp, ở ngay đầu hẻm, hỏi Nguyên về tò mò.

Nguyên lúng túng bởi sự mô tả của bà vú về Mẫn khá hời hợt, không rõ ràng, may thay Nguyên từng thấy mấy tấm ảnh của anh ta nên cũng hình dung ra.

- À, cậu Mẫn hả... đó, nhà của cậu đó...

Theo cánh tay của bà bán cà phê, Nguyên nhìn thấy một căn nhà nhỏ, một trệt, lầu gỗ, nằm gần cuối hẻm. Hai cánh cửa đóng im ỉm, chiếc khóa vẽ rỉ sét.

- Hồi xưa gia đình cậu Mẫn ở đó, sau khi họ xuất cảnh thì cậu Mẫn ở đó đến khi cậu ấy đi nhưng không hiểu sao không bán và nhà vẫn để không mấy năm rồi, nghe đâu cũng nhiều người đánh tiếng mua nhưng ở bên đó báo về rằng cậu ấy vẫn nhất quyết từ chối dù trả giá cao – Bà ta chép miệng – Nhưng cậu là ai? Người đàn bà nhìn xoáy Nguyên về nghi ngờ.

Chuẩn bị cho mình vai trò một nhà báo, đang đi tìm hiểu viết về một số vấn đề thời trang, trong đó có liên quan đến nhà thiết kế trẻ tên Minh Mẫn, nên Nguyễn đã làm tròn vai để bà bán cà phê tin tưởng anh ngay.

Người đàn bà thật thà cho biết.

- Cậu Mẫn tánh tình hiền lành, dễ thương lắm. Ở đây ai cũng thương cậu hết.

Chuyện Mẫn làm nghề thiết kế thời trang thế nào thì bà không rành lắm, nhưng thi thoảng cũng có dăm ba người bạn của anh ta tới chơi, những con người “kỳ cục” theo cách hiểu của bà bởi kiểu ăn mặc, sinh hoạt. Nguyễn tủm tỉm cười.

- Sau này cậu ấy có một cậu nữa, hơn mấy tuổi, hay tới chơi, ở luôn lại nhà... Ở biết nói sao cho cậu hiểu quan hệ của họ heng?

Nhìn vẻ lúng túng của người đàn bà, Nguyễn hỏi dồn.

- Là vậy, đó là một cậu thân, rất thân với cậu Mẫn – Người đàn bà chớp mắt – Con gái tui nói, hình như hai cậu đó bồ bịch với nhau đó.

Nhìn vẻ ngạc nhiên của Nguyễn, người đàn bà cười ngượng nghịu lắc đầu.

- Hồi đầu tôi la nó nói tầm bậy tầm bạ, cậu Mẫn là người tốt. Nhưng cũng vì làm nghề bán cà phê ở đây sáng khuya đều có mặt, lại đối diện với nhà cậu đó nên tôi thấy hết. Hai cậu đó quấn quýt với nhau ghê lắm, nên tôi nghĩ cũng có thể lắm...

Nguyễn trầm ngâm, ra vậy. Khi trường Mỹ thuật cho biết Mẫn là một trong những sinh viên xuất sắc của trường, sau khi ra trường trở thành một nhà thiết kế thời trang trẻ có tên tuổi thì anh cũng nghi nghi rồi, bởi hoạt động của giới thời trang, anh chẳng lạ gì nữa.

Người đàn bà liếc nhìn Nguyên.

- Cậu kia tướng tá y như cậu vậy đó.

Nguyên giật thót người.

- Sao bác nói vậy?

- Giống thiệt – Bà ta chăm chú nhìn Nguyên – Giống đến nỗi tôi tưởng cậu là cậu ta chớ. Thiệt, tôi hồng giấu cậu đâu. Lúc này khi cậu vừa dựng xe là tôi đã ngăn người ra vì tưởng cậu ta đến đây chớ.

- Là sao? – Nguyên ngẩn ngơ.

- Người giống người là thường mà bác.

- Ờ thì tôi nói vậy, tướng tá hai cậu y hệt nhau à, nhưng gương mặt thì... không giống lắm.

- Thế hai người họ sau này sao hả bác?

Người đàn bà thở dài.

- Không rõ nữa cậu à, có điều sau đó cậu Mẫn xuất cảnh, căn nhà này để trống từ đó đến giờ.

- Thế bác có biết người đàn ông... bờ... dạ, bờ anh ta sau này đi đâu không?

Người đàn bà thở dài.

Lần đó tự dung cậu Mẫn đi đâu trở về, đóng chặt cửa rồi ở trong gào khóc ghê lắm, lối xóm ai cũng sợ. Sau này mấy đứa nhỏ có tìm hiểu, nghe con gái tôi kể té ra hình như cậu kia bị tai nạn chết rồi nên cậu Mẫn phát điên luôn vậy đó. Sau đó cậu đi nước ngoài luôn.

- Đi ngay?

- Tôi không rành cậu à.

- Thế từ ngày đó đến giờ cậu Mẫn kia có về Việt Nam lần nào không bác?

- Có, một lần, cậu về thăm, chào bà con lối xóm rồi đi, chừng như cũng vội vã lắm.

- Thế bác có biết gì về người thanh niên kia không?

- Tôi không rành... nhưng hình như... – Người đàn bà có vẻ ngần ngại.

- Nguyên phải hỏi đồn.

- Là sao ạ...?

- Hình như cậu ta là công an.

Công an? – Nguyên ngẩn người nghĩ người đàn bà này nhằm lẫn gì đó, hình như hiểu ý nghĩ trong đầu anh, bà ta nói về phân bua – Có lần khuya lắm, tôi đang dẹp quán thì thấy cậu ta đến đây thăm cậu Mẫn, mặc nguyên bộ đồ công an mà, hình như đi vội, không kịp thay đồ.

Sau đó là những thông tin vụn vặt, không đáng quan tâm, Nguyên cảm ơn, ra về. Anh đã có những thông tin quan trọng về Mẫn và cả mối quan hệ bí ẩn của anh ta với một công an nào đó. Quan trọng hơn là người công an kia rất... giống anh. Trong Nguyên lại dấy lên những lo lắng mơ hồ nào đấy.

Một lần vô tình Nguyên phát hiện ra hình như anh bị mộng du? Căn cứ vào những đồ vật bị xáo xào trong đêm, anh khẳng định như vậy. Quyết định tìm hiểu, Nguyên đã đặt một chiếc camera quay tự động có gắn tia hồng ngoại. Sáng hôm sau Nguyên chờ người ra, toát mồ hôi vì sợ hãi.

Trong đêm, anh lang thang dật dờ như một hồn ma trong căn nhà của mình. Đi qua đi lại, sắp xếp cái này cái kia, miệng lầm bầm vô nghĩa. Xưa nay Nguyễn vẫn thường hay có những cơn đau đầu bất tử và thường được bác sĩ Văn cho là những căn bệnh thông thường như tiền đình, xoang... Cách nay hơn một tháng khi nghe Nguyễn đến khám, kể lể, bác sĩ Văn cau mày và cho tiến hành hàng loạt những xét nghiệm, khiến Nguyễn mất cả ngày trời, mệt nhoài trong sợ hãi cái màu áo blu trắng của bệnh viện. Những kết quả xét nghiệm, chuẩn đoán cho thấy anh có một cơ thể cực kỳ khỏe mạnh, hầu như không có một dấu vết bệnh tật nhỏ nào.

- Chú ngưỡng mộ cháu đấy.

Dứ dứ xấp giấy các kết quả xét nghiệm trên tay, bác sĩ Văn nói vậy. Ông vốn là bác sĩ thân quen của gia đình Nguyễn nhiều năm nay rồi. Ông vẫn là người theo dõi chặt chẽ về sức khỏe cho anh.

- Thế sao...

- Mộng du thường xuất hiện trong suốt giai đoạn 3-4 của giấc ngủ, hay giấc ngủ sâu. Giai đoạn này tương ứng với 1/3 đầu của chu kỳ ngủ, 2 giờ đầu sau khi cháu ngủ...

Nguyễn Nguyễn cau mày ngắt ngang lời nói đều đều như tụng kinh của vị bác sĩ quen này.

- Thưa, cháu hiểu.

Thế nhưng ông vẫn nói cho hết bài “tụng” của mình với câu kết.

- Mộng du không nguy hiểm, nhưng những hành vi vô thức của cháu có thể gây ra nguy hiểm. Thôi để chú tính xem sao.

Nguyễn Nguyễn đẩy xe ra ngoài, buồn rầu, rõ ràng không thể phủ nhận rằng cuộc điều tra tâm linh về linh hồn người thanh niên tên Minh Mẫn kia đã tác động đến anh rất nhiều, rất có thể chứng mộng du đột phát

từ đây. Nguyễn Nguyên rất muốn bỏ bég cuộc điều tra kỳ quái này, nhưng rồi anh không hiểu bởi như có một sự thôi thúc nào đó vẫn buộc anh lao đầu vào. Để giảm ảnh hưởng xấu của mộng du, bác sĩ Văn dặn anh cần luyện tập thư giãn và dùng thuốc an thần nhẹ. Thường xuyên vệ sinh tâm lý giấc ngủ, tạo thói quen đi ngủ đúng giờ, tránh dùng các thứ kích thích như chè, cà phê, rượu, thuốc lá, tránh không để thần kinh căng thẳng xúc động... Nguyên thở dài, chỉ chừng nào giải quyết xong vụ án tâm linh này, may ra anh mới trở về là anh của trước kia.

Chờ Nguyễn Nguyên đi khuất, bác sĩ Văn mới lấy một xấp hồ sơ bệnh án trong tủ ra. Ngay trang đầu bệnh án có dán tấm ảnh Nguyên khá to. Ông chăm chú nhìn ảnh vẻ yêu thương, lời trần trối ngày nào của cha Nguyên, người thủ trưởng cũ mà cũng là đồng đội từ hồi chiến tranh như vẫn còn đâu đây. Chú ráng giúp nó, số cháu xui rủi, giờ chỉ còn nhờ chú thôi, tôi có đi cũng yên lòng. Bác sĩ Văn thở dài, bệnh tình Nguyên đang có dấu hiệu phát triển xấu, nếu không cẩn thận rất dễ chuyển sang thành tâm thần.

Nghe bác sĩ của Nguyên tâm sự trong điện thoại, người bạn già lo lắng.

- Vậy tôi phải làm sao?

- Anh cứ làm những gì mà tôi đã dặn.

- Liệu... – Hiểu sự hoài nghi của người bạn, bác sĩ Văn ngắt lời, quả quyết – Tôi nghiên cứu rồi, trong một số liệu pháp Tâm lý thì có thể áp dụng liệu pháp Phân tâm với cháu Nguyên. Tức cháu mắc bệnh giữa những nhu cầu và những mong muốn mang tính bản năng với khả năng thỏa mãn những mong muốn nhu cầu ấy... và chúng ta đã phát hiện ra những dồn nén, tức là nguyên nhân gây bệnh của cháu. Khi nguyên nhân được gây nén trên bình diện ý thức được giải tỏa thì xung đột sẽ hết, cháu sẽ khỏi bệnh.

- Tức là những việc mình đã làm từ hồi đó đến giờ.

- Đúng vậy. Bác sĩ Văn gật đầu như đang nói với người đối diện – Ông cứ cho tiến hành vậy nghe.

Bác sĩ Văn và bạn, họ đang làm gì?

***

Thông thường trong khi biểu diễn bao giờ Yang Cheng cũng tắt điện thoại di động, hoặc gửi người khác giữ hộ, bởi không thể có tiếng chuông điện thoại reo bất tử làm quấy nhiễu tiếng nhạc được. Lần này cũng vậy, sau đêm diễn, quá mệt, Yang không xem tin nhắn trong điện thoại mà về khách sạn là ngủ vùi luôn đến sáng. Sáng hôm sau nhìn mấy cuộc gọi nhờ và tin nhắn, Yang điếng người, lật đật gọi lại ngay.

Không hiểu sao Yang Cheng có cảm giác như tiếng chị Hai vọng lại nghe thoang thoảng mơ hồ xa vắng.

- Về ngay em ạ, Mẫn nó bị tai nạn ô tô, chắc khó qua khỏi.

Không thể thế được, tối qua mấy lần tiếng đàn của Yang lạc nhịp khiến bạn chơi trong bè cứ ngạc nhiên mãi. Thậm chí một lần Yang thấy tức ngực quá, phải xin lỗi, xin nghỉ giải lao mấy phút. Không lẽ có điều gì xấu xảy ra sao, lúc đó Yang đã nghĩ vậy, không dè là thật.

Tất cả một màu trắng toát vô trùng, sạch sẽ và cũng lạnh lùng chết chóc. Bệnh viện là vậy. Ngạc nhiên làm sao là khi Yang đến thì Mẫn đã được chuyển khỏi phòng cấp cứu, người chị gái nước mắt giàn giụa trả lời thắc mắc của em trai mình.

Gia đình yêu cầu chuyển Mẫn sang phòng này, muốn em nó có những giây phút cuối bình yên, sạch sẽ bởi phòng cấp cứu tấp nập, quá ồn ào.

Mấy ngày nay Mẫn mê mệt nửa thức nửa ngủ, gia đình vây quanh, mọi người cũng đã chuẩn bị tinh thần cho chuyến đi xa vĩnh viễn của anh. Cũng đã có vài bài báo lên tiếng tiếc cho một tài năng trẻ vừa chợt lóe đã

vội rời xa thế giới này. Sau lần gặp nhau ấy, hai anh em lại xa cách đến gần cả nửa năm trời không gặp lại. Yang Cheng lại phiêu lưu theo những chuyến đi rong ruổi khắp thế giới với cây đàn trên tay đi chinh phục những vùng đất mới và những người đàn bà mới. Mẫn tiếp tục dần khẳng định bản thân mình ở kinh đô thời trang New York, lần sau hai anh em vô tình gặp nhau tại Milan. Mẫn sang đó theo lời mời của một công ty thời trang Ý. Yang Cheng vui mừng thấy anh trai mình đi cùng một gã đàn ông châu Á, mà theo Mẫn giới thiệu cậu ta là người Singapore, học trò của anh. Thế nhưng cứ nhìn vẻ âu yếm của gã học trò kia dành cho Mẫn là Yang hiểu mối quan hệ của họ, anh ta thậm chí mong anh trai mình hạnh phúc.

Kinh đô thời trang thế giới Milan gắn liền với tên các nhãn hàng lừng danh như: Armani, Gucci, Benetton – chuyên về đồ len... Mỗi năm hai lần, thành phố Milan tổ chức các buổi biểu diễn thời trang quốc tế thu hút nhiều nhà thiết kế, các siêu mẫu và giới phóng viên nhiếp ảnh từ khắp nơi trên thế giới. – Mẫn vui vẻ giới thiệu với em trai vậy và kéo nài đòi Yang đi cùng bởi anh muốn sắm bộ đồ tặng em. Yang Cheng rất đẹp trai, một vẻ đẹp phiêu du mơ màng, cậu ta bước lên sàn diễn sẽ nhanh chóng vụt sáng ngay, Mẫn thậm chí nghĩ vậy. Tuy là hai anh em sinh đôi, nhưng anh không thể nào sánh với em trai mình được. Yang mạnh mẽ, cứng cáp nam tính và thu hút người khác phái ở ánh mắt, nụ cười và đôi môi mỏng đỏ như son.

Chiều anh trai, Yang Cheng cùng với cậu bạn trai người Singapore của Mẫn dạo chơi khu thương mại chính của Milan là Fashion Quadrangle, nằm giữa các quảng trường Duomo, Cavour và Sanbabila. Nơi đây tràn ngập hàng hóa của những thương hiệu thời trang nổi tiếng khắp thế giới như Versace, Prada, Gucci, Ferragamo, Cavalli... Nhìn anh trai lúi húi chọn mấy bộ quần áo cho mình, Yang không khỏi cảm động. Tiền không thiếu nhưng mỗi khi đến Milan, Yang hay ghé cửa hiệu Via Martinetti vào các ngày từ thứ ba đến thứ bảy để mua những đôi giày cao cấp giảm giá đến 75% hoặc những quần áo ở cửa hiệu Via Ciovassino. Chưa kể là đến khu chợ Fiera di Senigallia họp vào chủ nhật hàng tuần với đủ cả những đồ mới và đồ “second-hand”... Một thói quen mua nhanh hơn là chuyện tiền bạc

đôi với Yang Cheng. Tất nhiên Yang vẫn có một số bộ đồ hiệu dùng cho những nơi biểu diễn sang trọng.

Mẫn vênh mặt tự hào khi thấy em trai mình trong bộ đồ vest thương hiệu thời trang cao cấp Gucci, thong thả bước ra, mặt ửng đỏ vẻ hơi bối rối. Nhìn Yang cậu học trò người Singapore há hốc mồm đầy vẻ ngưỡng mộ khiến Mẫn phải thâm tự hỏi, có khi nào cậu ta yêu em trai mình không?

Mới đó thôi mà nay, nhìn anh trai nằm xung quanh một rừng dây rợ bao quanh, bất giác Yang Cheng sa nước mắt. Không lẽ cuộc đời chúng ta vốn cô đơn mong manh đến vậy sao?

- Chào em...

Mẫn thều thào nói và thoáng nhếch môi cười khi thấy Yang khóc. Tuy là anh em ruột thịt nhưng cũng chỉ mới biết nhau bốn năm gần đây. Yang trong mắt Mẫn là một người lạnh lùng, lý trí cứng rắn, đây là lần đầu tiên anh thấy em trai mình khóc.

Phòng vắng, chỉ có hai anh em, đây là yêu cầu của Mẫn. Chớp chớp nhìn lên trần nhà, gương mặt Mẫn thản nhiên vô cùng. Có vẻ cái chết đến với anh như một sự chờ đợi thì đúng hơn.

- Anh sẽ đi tìm anh ấy...

- Lại người đàn ông ấy? Tại sao?

Nhìn vẻ mặt cau có của em trai, Mẫn mỉm cười.

- Bởi vì em chưa từng yêu ai. Hãy yêu đi em, rồi sẽ biết.

Tranh thủ những giây phút cuối cùng của đời mình Mẫn đã kể cho em trai nghe về người đàn ông ấy, người đàn ông đã chiếm trọn trái tim lần thế xác anh. Một tình yêu dang hiển trọn vẹn không ngờ đã bị đứt quãng nửa chừng trong đau đớn.

- Bộ quần áo khi anh bị tai nạn đâu rồi?

Yang lại lục tìm, chị Hai cho biết bộ đồ bê bết máu đó cảnh sát lấy đi rồi, còn đồ đạc trong đó, họ trả lại.

- Em có thấy một sợi dây chuyền có mặt anh hay đeo trên ngực không?

Khi Yang cầm đến, Mẫn ra hiệu em trai mình hãy lật cái mặt úp lên. Vừa nhìn tấm hình người trong ảnh, Yang biến sắc, lắp bắp.

- Là anh ta sao... là anh ta sao?

Mẫn ngẩn ngơ nhìn em trai mình rồi thì thào.

- Bộ em quen ảnh?

Khuôn mặt biến sắc một chút thoáng qua, Yang đưa tay lau mồ hôi trán, rồi thở phào, đặt chiếc dây chuyền lên giường, cạnh chỗ anh trai mình nằm, lắc đầu, giọng lãnh đạm.

- Không, em không quen anh ta.

- Ủ, anh cũng nghĩ thế, có lẽ em đã nhầm lẫn ai đó.

- Anh và ảnh quen nhau, được ba năm, bốn tháng, lẻ ba ngày em à. Một tình yêu, anh không biết nói thế nào cho em hiểu, bởi em có phải là người đồng tính như anh đâu. Nhưng đây là tình yêu và anh yêu anh ấy bằng tất cả thể xác lẫn linh hồn mình.

Yang Cheng thoáng rùng mình khi nghe câu nói này, anh quay mặt đi nơi khác. Tiếng Mẫn xa vời vợi.

- Ông trời đã ghen với tình yêu của anh. Cách đây đúng ba năm, bốn tháng, lẻ ba ngày, anh ấy trong một trận đụng độ với trộm cướp gì đó, đã bị tai nạn xe ô tô. Cũng đúng sau đó vài ngày anh phải lên đường sang Pháp,

dự một lễ hội thời trang. Nghe điện thoại má ảnh gọi, anh chết cứng người. Khi anh chạy đến thì ảnh đang nằm trong cấp cứu, và được một hai ngày gì đó thì qua đời. Em có biết anh đau khổ đến dường nào không?

Yang lẳng lẳng gật đầu, gương mặt trở ra như đá.

- Sau khi chết, linh hồn anh sẽ đi tìm anh ấy. Anh hy vọng từ nay sẽ không còn ai ngăn cản nữa, anh và anh ấy sẽ mãi mãi sống bên nhau.

Đây là những lời cuối cùng của Mẫn trước khi chết ám ảnh Yang Cheng mãi.

Đây cũng chính là lý do mà tại sao nghệ sỹ violon đường phố Yang Cheng đồng ý vào Việt Nam biểu diễn. Anh muốn đến thăm lại những nơi in dấu kỷ niệm về người anh trai của mình và nếu được, tìm hiểu về người đàn ông kia. Anh ta đang mang một món nợ không bao giờ trả nổi.

Thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện Yang không biết tâm sự cùng ai, một điều tưởng chừng như phi lý vô cùng khiến cho một người cứng rắn, lý trí như anh ta mà nhiều lúc cũng cảm thấy bối rối, nhưng không sợ hãi. Đó là sau khi Mẫn chết, Yang thấy mình “gặp” lại anh trai rất nhiều lần. Lúc nào anh cũng có cảm giác Mẫn luẩn quẩn bên anh, gần gũi nhưng cũng xa xôi bởi những ám ảnh dị thường. Nhiều lúc Yang bắt đầu có cảm giác thi thoảng anh có những suy nghĩ, hành động như Mẫn. Một vài hành động bất ngờ vô thức khiến Yang sững sốt rằng hình như Mẫn đang làm điều đó chứ không phải là anh. Vậy là sao? Yang hoảng hốt, bối rối vì không hiểu. May mà mình chưa yêu đàn ông, Yang tự chế giễu mình như vậy. Có lần Yang đọc một bài báo đâu đó nói về những điểm giống nhau về tình dục giữa những cặp song sinh, như năm 1991, hai nhà nghiên cứu Bailey và Pillard thực hiện một nghiên cứu cho thấy tỉ lệ hai người sinh đôi cùng trứng cùng đồng tính là 52% làm Yang bật cười, điểm này thì không đúng rồi, thiên hướng tình dục của anh và Mẫn hoàn toàn khác xa nhau. Tuy nhiên Yang phải đồng ý một điều rằng đôi lúc anh và Mẫn trùng nhau một vài sở thích nào đó, có điều tính Mẫn ngây thơ chân thật nên không để

ý còn Yang khôn ngoan, kín đáo hơn nên che giấu điều ấy. Liệu đó có phải là những mối liên hệ bí ẩn về mặt tâm linh mà nhiều nhà khoa học cho rằng có hiện tượng thần giao cách cảm giữa các cặp sinh đôi? Yang không tin điều đó lắm, nhưng có một sự thật, sau khi chia tay gia đình, vượt biển năm đó, trong trí nhớ non nớt của Minh tức Yang sau này, chỉ còn sót lại duy nhất hình ảnh về một người anh song sinh với mình. Nỗi nhớ ấy theo anh đến những mấy mươi năm về sau, thế nên khi gặp lại Mẫn là Yang thấy gần gũi thân tình ngay, dù trước đó gia đình anh cố công chấp nối mối quan hệ tình cảm mà vẫn không thể.

Về Việt Nam, ngoài một số việc riêng phải làm, thông qua Phó Hoài, dần dần Yang lần tìm được đến những nơi xưa mà Mẫn từng sinh sống, làm việc. Mẫn vẫn cùng đồng hành với anh trong những giấc mơ.

Nay tại căn nhà của Mẫn, nơi từng là tổ uyên ương của hai người, bỗng nhiên người ấy về qua nét vẽ của Yang. Thật ra là Mẫn vẽ hay Yang vẽ về anh ta?

***

Thủ nhang đồng đèn cô Bơ Thoái Kiên buồn rầu nhận ra rằng mình đang bị điên khi yêu một trai thẳng. Nhưng hồi ơi, giống như nhân vật Lý Mạc Sầu trong bộ phim Thần điêu hiệp lữ của Kim Dung, trước khi chết vẫn hỏi thế gian tình là gì vậy. Khi gã đàn ông ấy xuất hiện tại đèn, vẻ ngơ ngác nhuốm u sầu nào đó của anh ta làm cho trái tim Kiên lập tức thổn thức đập lạc nhịp ngay. Biết rằng mình đang điên rồ khi lao vào một mối tình ảo với gã trai thẳng này và anh ta cũng chẳng tỏ vẻ có dấu hiệu tình cảm gì với mình nhưng yêu thì là yêu chứ biết sao giờ. Kiên mặc cho mấy trai khác trong đèn hờn ghen tuông, kệ. Đôi lúc Kiên thấy không chừng mình lại như “má” Tư ngày xưa mất. Ngày ấy, quanh má lúc nào cũng có một lũ trai trẻ vây quanh, yêu thì ít mà chủ yếu là moi tiền của má là chính. Làm sao má không biết, có điều má già rồi, lộ quá rồi, nhão hết trơn, muốn có trai trẻ thì phải có tiền cho chúng chứ biết sao giờ. Má cũng yêu ghê lắm, ghen kinh hoàng luôn, vì tình, dân đồng bóng vẫn đoán không chừng má sẵn

sàng bán cả ngôi đền cô Bơ này cho trai lắm a. Đòi về chiều, thừa biết trai cần gì ở mình, kiếm một môi chân tình không có, nhiều lúc má hận lắm, đành lấy rượu giải sầu. Càng ngày má càng lạm vô rượu thành nghiện luôn. Mỗi lần má say, má mặc đồ hầu vô và nhảy múa uốn éo trong đền, nhìn thật tức cười mà cũng thật thương. Đòi má cô đơn quá. Thần thánh cho má biết rằng thời gian trần thế của má sắp hết rồi, má cần phải gấp rút kiếm người kế nghiệp. Ngôi đền cô Bơ Thoải tọa lạc ở một địa điểm đẹp, đặc biệt sau này từ khi nhà nước thoáng trong chuyện đồng bóng, đền không ngày nào mà không có giá hầu. Thế nên phải nói thủ nhang đồng đền ngôi không mà đếm tiền mệt nghỉ. Dĩ nhiên thiếu gì kẻ theo phò má Tư không ngoài cái chuyện sau này kế nghiệp má. Lũ trai suốt ngày xung má má con con cũng vậy, nhiều thằng, làm tình xong là mè nheo má chuyện ấy. Ôi chao cái sự đòi, muốn chửi thề quá, má Tư chẹp miệng. Sau ba ngày ăn chay, nằm đất, cấm trai nào sờ soạng dù tí ti, má Tư tổ chức một buổi hầu riêng vị thánh bản mệnh của đền là Mẫu Thoải và cô Bơ để xin chỉ bảo tìm người kế nghiệp. Theo lời giảng của cô, má Tư làm một đọt hành hương về đền Cửa Sông hay còn gọi là đền Tam Giang, đền Cô Bơ, đền Mẫu Thoải ở Duy Tiên. Đền này được dựng ngay trên một gò đất nổi ở ngã ba sông Hồng với sông Lãn Giang, nổi tiếng là linh thiêng và cô vẫn hay về ngự tại đây. Vẫn vợ mấy ngày dự các lễ hầu, cho đến một ngày ánh mắt má như đóng đinh về phía một thằng bé hầu dâng. Chao ơi, trái tim của má muốn thắt lại bởi vẻ ngây thơ trong trắng của nó. Đây rồi, má thầm reo lên, thủ nhang đồng đền cô Bơ Thoải của má đây rồi. Thế là má tung tiền ra, nhanh chóng rước thằng bé đưa về Nam ngay. Thế là Kiên trở thành con nuôi ruột thịt của má Tư. Một miếng môi ngon biết bao kẻ lắm le thèm muốn, tung hết mưu này kế kia để chiếm đoạt, thế mà nay một thằng nhóc nói âm mờ nờ lơ còn ngọng “núu nô” từ đâu nhảy về chiếm mất, đâu phải dễ, khối kẻ lòng lộn lên. May thay má Tư đã sống già đời trong cái thế giới đồng tính đồng bóng này, âm mưu và thủ đoạn của má viết thành tiểu thuyết cũng không hết. Dĩ nhiên má thừa hiểu phản ứng của thiên hạ ra sao. Dân gian có câu bùa cao thì ần thiêng, lập tức má tung ra những đòn phủ đầu, đòn vu hồi... thôi đủ cả nhằm bảo vệ thằng con nuôi bé bỏng. Bên trong, ngày đêm má truyền cho Kiên những mảnh khố lừa lọc người lẫn thánh thần để kiếm tiền ra

sao, đủ cả. Mấy năm bên má, Kiên học hỏi được nhiều thứ và dần lớn khôn lên để một ngày kia má lặn đùng ra chết bởi căn bệnh ung thư gan thì Kiên nghiễm nhiên nhận chức thủ nhang đồng đền mà không ai phản đối. Kiên chỉ khác má mỗi một điều, Kiên trẻ, đẹp trai và có tiền nên Kiên có quyền chảnh, tha hồ cho một lũ bám theo Kiên như đĩa móng chờ ân điển ban phát của Kiên. Kiên trở thành Chúa trời với một bầy tôi vây quanh. Dăm năm nhưng tình trường của Kiên cũng dày dặn lắm rồi, không ngờ có ngày lại chết vì gã đàn ông này. Thế mới hỏi thế gian tình là gì.

Kiên tận tình chỉ Nguyên tìm đến một người bạn thân của Minh Mẫn, cũng làm trong nghề thiết kế thời trang. Theo Kiên, người bạn này rất thân với Mẫn khi sinh thời và sẽ trả lời tất cả những thắc mắc của anh về Mẫn lẫn những quan hệ của anh ta.

Nhà thiết kế Thanh Long đứng bật dậy sừng sốt nhìn Nguyên, anh ta ngậy ra cả phút làm Nguyên thấy nhột nhạt. Giống quá, không thể tin nổi, tuy nhiên gương mặt có khác chút chút nhưng vẫn giống lắm, Long lẩm bẩm, khi Nguyên chưa kịp hỏi, anh ta đã lên tiếng trước.

- Anh có anh trai không?

Ngạc nhiên, Nguyên gật đầu, Long hỏi dồn.

- Anh trai anh có làm công an không?

Đến lượt Nguyên giật thót người, nhưng nghề nghiệp thám tử đã giúp anh giấu kỹ bằng vẻ bề ngoài rất thản nhiên.

- Không, tôi không có anh em nào làm công an hết.

- Vậy sao? – Long thất vọng ra mặt, nhưng vẫn hỏi – Anh nhớ kỹ xem, liệu có người anh hay em ruột nào làm công an mà làm cảnh sát hình sự đó.

Nguyên Nguyên phì cười.

- Nếu có thì tôi phải biết chứ, anh của tôi mà.

Long gật gù nhận ra sự vô lý của mình và đưa tay mời Nguyên ngồi xuống. Với nhà thiết kế Long, Nguyễn Nguyên không thể nói dối như với bà bán cà phê ngoài đầu hẻm nhà Mẫn được, anh tiếp tục phát triển câu chuyện như anh đã kể với Kiên. Sau khi chứng minh cho Kiên biết, anh là thám tử tư tại công ty Thám tử Việt, hiện anh đang điều tra một vụ án có liên quan đến nhà thiết kế trẻ Minh Mẫn, nên rất cần tìm hiểu về anh ta. Lại, trong khi Nguyên trình bày, ánh mắt Long lơ đãng nhìn đâu đó, chứng tỏ anh ta không quan tâm hoặc không thèm nghe gì hết, điều đó khiến Nguyên hơi méch lòng, nhưng anh cố nhẫn nại.

Long gật gù, nói bằng giọng trầm buồn nghe như có nước mắt.

- Trong nhóm những nhà thiết kế trẻ thuộc tại Viện thiết kế thời trang, Minh Mẫn nổi bật nhất bởi những thiết kế đặc sắc, cá tính. Minh Mẫn từng đoạt một số giải thưởng trong nước lẫn quốc tế, trong đó có giải thưởng Gương mặt trẻ Her World, và nó từng lọt vào Danh sách đề cử Giải thưởng thời trang quốc tế Global Fashion Awards. Giọng Long đầy vẻ tự hào khi nhắc đến người bạn của mình. Nguyên kiên nhẫn lắng nghe mặc dù những thông tin này không giúp ích gì cho anh.

Chắc tôi không phải giải thích cho anh về chuyện đồng tính trong giới thời trang chứ?

Nghe Long hỏi, Nguyên lẳng lặng gật đầu.

- Mẫn là thần tượng của nhiều người bởi có tài và rất đẹp trai. Không thiếu gì người mẫu đu đeo bám theo, dăm ba đại gia cũng tung tiền mua chuộc, nhưng nó từ chối hết nên trong giới đều cho rằng Mẫn chảnh. Cho đến một ngày kia Mẫn dẫn theo người đàn ông của nó.

Không hiểu sao nói đến đó, Long lại dừng lời, liếc mắt nhìn Nguyên về ý nghĩa làm anh thấy nhột nhạt quá. Và Nguyên thậm đoán rằng, không chừng Long cũng yêu Mẫn cũng nên qua giọng nói của anh ta.

- Một gã đàn ông đầy khí chất nam nhi, xù xì và rất nam tính. Anh ta như lạc lõng khi rơi vào cái thế giới thời trang màu mè phù phiếm của chúng tôi – Long bật cười khi nói về thế giới thời trang của mình – Anh ta là công an, là cảnh sát hình sự đặc nhiệm thì phải. Cũng không hiểu họ quen nhau như thế nào, nhưng rõ ràng là ở hai môi trường khác nhau nhưng không hiểu sao họ lại có thể quen nhau được. Mẫn yêu anh ta lắm, yêu điên cuồng, tôi hay thường chọc đùa nó rằng, đây là tình cuồng, có thể nói như vậy. Còn anh ta có phải là đồng tính không, khó trả lời quá bởi không có một biểu hiện nào ra bên ngoài – Long lim dim mắt như đang tưởng tượng lại – Một người đàn ông đúng nghĩa đàn ông, ở anh ta luôn toát ra sự thu hút mãnh liệt với những người của thế giới chúng tôi, với kinh nghiệm của một người đồng tính, tôi có thể khẳng định rằng anh ta yêu Mẫn thật lòng, nhưng anh ta là trai “thẳng”, Mẫn cho biết vậy, nhưng tại sao lại yêu gay? Tôi không hiểu, liệu nó nhằm lẫn chăng? Làm gì có chuyện trai thẳng yêu gay hoặc anh ta là gay nhưng cố tình giấu giếm, hoặc tình yêu ấy vụ lợi, cụ thể là vì tiền. Với Mẫn, nó nói rằng trái tim anh ấy trao cho nó lâu rồi nên đó chỉ là tình yêu thôi.

Đồng tính, không đồng tính, đồng tính, không đồng tính. Nguyễn Nguyên nhún vai không trả lời Thanh Long bởi vấn đề này quá phức tạp và xa lạ với anh nên anh không thể tham gia được. Cũng nói thật, anh không kỳ thị người đồng tính, nhưng anh không thích.

- Họ có mấy năm sống bên nhau hạnh phúc. Vì anh ta mà Mẫn đã nhiều lần từ chối xuất cảnh ra nước ngoài, mặc cho gia đình nó thúc giục hoài nhưng nó cứ lần lựa kiếm cớ. Có lần Mẫn nói với tôi rằng anh ta là mối tình đầu và cũng là mối tình duy nhất trong đời nó. Mẫn chỉ yêu mình anh ta thôi. Tôi từng khuyên nó, yêu trai “thẳng” làm gì cho cực, rồi một ngày kia họ cũng sẽ bỏ rơi mình đi kiếm đàn bà của họ thôi. Nhưng Mẫn nói rằng, nó tin vào tình yêu anh ta dành cho nó. Thẳng này lậm nặng vì tình rồi. Long chép miệng. Thế còn anh, tí nữa Nguyễn hỏi vậy bởi cứ nhìn vẻ say mê mô tả về nhân vật Mẫn kia của anh ta, Nguyễn khẳng định rằng,

không chừng anh ta cũng yêu Mẫn và khi nói về người yêu của Mẫn, giọng anh ta đầy vẻ ghen tuông thấy rõ.

- Thế tại sao họ chia tay nhau?

Nguyên dè dặt hỏi. Long trầm ngâm cả phút, rồi lấy tay lau nhẹ nước mắt.

- Mẫn được Viện chúng tôi cử ra nước ngoài tham gia tuần lễ hội thời trang tại Paris. Trước ngày nó lên máy bay vài ngày thì bất ngờ người yêu nó bị tai nạn chết.

- Tai nạn? – Nguyên ngạc nhiên.

Long gật đầu, thờ dài vẻ buồn rầu.

- Tôi chỉ nghe loáng thoáng thôi, vì anh làm công an, nghe đâu trong lần truy đuổi bắt nóng cướp trộm gì đó, đã bị xe ô tô đụng, chết.

Nguyên ngẩn ngơ, chết, mọi chuyện đơn giản thế thôi sao?

- Tình gay là tình dục nhiều hơn tình yêu. Mọi cuộc tình của gay đều sớm nở tối tàn, xưa nay vẫn thế. Ước mơ lớn nhất của gay nếu là yêu được một trai thẳng thì còn gì sung sướng bằng. Nhưng xưa nay trai thẳng đến với gay chỉ vì tiền chứ không có tình, bởi họ có phải là gay đâu. Thế nên thằng gay nào kiếm trai thẳng là lo mà cung phụng tiền bạc, rồi nom nớp chấp nhận một ngày kia người tình của mình sẽ quất đít dong mát. Chuyện trong giới này là vậy. Mẫn là trường hợp cá biệt, nó được một người đàn ông đúng nghĩa yêu, một tình yêu thật sự không vụ lợi còn hạnh phúc nào bằng. mấy năm đó Mẫn sống hạnh phúc trong tình yêu, phải nói là tụi tụi ghen tỵ với nó, thôi thì nó sống tốt nên trời thương. Thế nên khi anh ta chết, anh phải hình dung ra nó đau khổ đến mức nào, nếu là tôi, tôi cũng thế.

Thanh Long đưa tay lên chùi nhanh mấy giọt nước mắt, Nguyên cũng thấy nao lòng.

- Thế nên nhân chuyển đi nước ngoài biểu diễn đó, Mẫn đã ở lại với gia đình bên Mỹ luôn, không về Việt Nam nữa. Nay cũng dăm năm rồi.

- Anh ta, người yêu của Mẫn đó, tên gì vậy anh?

- Vũ Hiệp – Long nói gọn lỏn – Mà nè, tôi còn giữ mấy tấm hình hồi đó tụi tôi chụp chung với nhau.

Nguyễn Nguyên thấy choáng khi nghe tên người yêu của Mẫn, liệu có sự lầm lẫn nào chẳng, anh tự hỏi và tự nhủ, thế gian người trùng tên nhau, nhưng... anh lắc đầu như muốn xua tan những phiền muộn nào đó. Anh bắt đầu lờ mờ nhận ra lý do tại sao dạo này anh hay nhớ đến anh trai của mình rồi.

Long lục cục tìm trong xấp giấy tờ, rồi cầm ra một cuốn album, đặt lên bàn, trước mặt Nguyên và đưa tay giở giở, rồi chỉ vào một tấm hình.

- Anh ta nè, đẹp trai không?

***

Như mọi thanh niên khác, hồi ấy Bạch Hổ rất thích môn Karate nên năm năm muốn luyện tập môn võ này, khi nghe học trò bày tỏ, sư phụ Yu cười khà nói một câu chế giễu mà gã nhớ mãi: “Karate chỉ thích hợp cho việc đánh nhau với bà già và trẻ con.” Lúc đó Karate đang là đam mê của Bạch Hổ nên lời nhận xét của sư phụ làm y tức giận ghê gớm. Với mấy miếng karate tập được, Bạch Hổ quyết định thách đấu sư phụ Yu trong sự khuyến khích của ông ta và sư phụ đã đánh bại y rất dễ dàng. Bạch Hổ đã dùng hết sức tung cú đá vào người sư phụ Yu, Bát Quái chương đã cho phép ông ta dễ dàng tránh khỏi những cú đá của Bạch Hổ. Rồi Bạch Hổ dùng hết sức để tung những cú đấm, chặt đặc trưng của karate nhưng sư phụ xem mấy cú này chẳng khác nào của một đứa trẻ lên ba cầm đèn trung thu múa may, ông vô hiệu ngay. Sau này theo học võ công với sư phụ Yu, Bạch Hổ mới biết đó là Nội Gia quyền, nó có khả năng hấp thụ lực của các đòn đánh mà không hề bị thương tích nên khi Bạch Hổ đá vào ống chân của

su phụ Yu thì thấy chân của mình bị đau rất lâu. Khi đâm vào bụng của su phụ, có cảm giác như cú đâm làm gãy cổ tay mình. Trong giao đấu, su phụ Yu thường nhẹ nhàng vỗ vào đầu Bạch Hổ để thể hiện ông có thể hạ gục hẳn dễ như thế nào.

Sau trận đấu háo thắng và nhận thấy sự yếu kém của mình trước su phụ Yu, Bạch Hổ chấp nhận bỏ karate, bắt đầu theo học Bát Quái chương của su phụ, môn võ mà ông đã học từ Trương Chiếm Khôi, người được biết đến như là đệ tử của Đông Hải Xuyên, người được vinh danh vì đã làm Bát Quái chương trở nên nổi tiếng hồi cuối thế kỷ XIX. Kỹ năng chiến đấu của su phụ Yu thật đáng kinh ngạc. Bất kể tuổi tác và trọng lượng, su phụ vẫn cực kỳ nhanh nhẹn, sức khỏe rất tốt và có sức mạnh thể chất khó tưởng tượng được. Chính từ su phụ Yu mà Bạch Hổ đã lần đầu học được cách sử dụng khí để nâng cao sức khỏe lẫn sinh lực. Ông đã chỉ cách sử dụng khí để phát lực trong khi giao đấu, bởi với cách đánh dù mềm mại như nước chảy nhưng vẫn gây chấn động cho đối phương. Su phụ Yu có thể phát ra một lượng kinh lực mạnh mà bất kỳ người nào cũng có thể cảm thấy khi tay ông chỉ còn cách xa họ. Su phụ Yu giải thích, khả năng tập trung tất cả sức mạnh của một người vào một điểm trong lúc tấn công này là một kỹ thuật tối cao của Bát Quái chương. Khi nghe giảng phương pháp này chừng rất giản dị, nhưng khi học lại là điều cực kỳ khó khăn. Thế nên su phụ Yu dạy chủ yếu bằng cách thể hiện từng động tác cụ thể cho Bạch Hổ xem bắt chước theo. Ông nhấn mạnh vào việc thở sâu, thư giãn và trầm đan điền. Ông cũng điều chỉnh tư thế của y để sửa các lỗi sai trong sự liên kết bên trong, ngoài. Khí và nội lực của ông rất rõ ràng mạnh mẽ đến mức Bạch Hổ luôn cảm giác được các loại khí mà ông đang phát ra mỗi khi cùng luyện tập. Su phụ Yu cho biết hành động phát khí vào đối thủ là kỹ năng đặc trưng của tất cả các võ sư Nội Gia quyền chính cống, mà muốn luyện thành công đòi hỏi khổ luyện lâu dài. Ước ao có được sức mạnh phát khí như su phụ, Bạch Hổ luôn cố gắng học theo su phụ bằng tất cả khả năng của mình. “Tập luyện, tập luyện và kỹ năng sẽ đến một cách tự nhiên.” Bạch Hổ luôn ghi nhớ lời dạy của su phụ Yu, kể cả sau này đã trở thành một cao thủ Nội gia rồi, y vẫn tập luyện, tập luyện. Mãi sau này Bạch Hổ mới luyện được

cách phát kinh khí như thầy Yu và hắn ta giữ làm đòn bí mật trong giao đấu. Chỉ khi nào hết chiêu hắn ta mới tung đòn này ra để hạ đối thủ cùng lưỡi dao găm.

Bài học cuối cùng mà sư phụ Yu dạy cho Bạch Hổ khiến y rất bất ngờ. Ông ta cũng là một người giàu kinh nghiệm trong thuật đạo dẫn của Đạo gia, tức phải là người từng trải và am tường các quan hệ “dẫn khí tình dục”. Sau này Bạch Hổ còn biết ông chưa từng chỉ dạy điều này cho bất kỳ người nào khác, trừ hắn. Chính vì vậy mà sau này gã trở thành kẻ sành sỏi khét tiếng trên giường, không có người đàn bà nào qua tay gã mà có thể quên nổi là vì vậy.

Mỗi khi sư phụ Yu say là ông ta lại ngêu ngao bài “Mộng uyên ương Hồ điệp”. Bằng cái giọng lè nhè, ông ta nhún nhá câu “Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh. Nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm...” cử chỉ rất chi là thâm thiết đến nỗi Bạch Hổ thường tự hỏi, trong đời thầy Yu, ông đã từng yêu bao nhiêu người rồi? Và người đàn bà của ông là ai? Gia đình ông thế nào? Đến chính cha của hắn cũng nhún vai khi trả lời, từ ngày trở thành sát thủ Trúc Liên Bang đến nay, chưa ai thấy Yu đề cập đến chuyện gia đình mình cả, thân thế ông ta là một bí mật đến nỗi không ai trong Bang có thể biết và cũng chẳng dám đề cập đến bởi ánh mắt trừng trừng nhìn như muốn xé xác kẻ hỏi điều này.

Chuyện hôm qua như nước chảy về đông

Mãi xa ta không sao giữ được

Hôm nay lại có bao chuyện ưu phiền làm rối cả lòng ta

Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh

Nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm...

Dần dần, Bạch Hổ cũng bị nhập tâm bởi bài hát này và yêu thích nó lúc nào nữa không biết. Thi thoảng gã vẫn cho phép mình nghe bài này như

một thú vui mềm yếu, xa xỉ nhất thời. Chính lúc thấu hiểu nội dung bài hát này gã đã nhận ra nỗi cô đơn vô tận của Yu, hình như trong đời ông ta không có đàn bà thì phải. Tình yêu với ông ta vừa xa vời vợi mà cũng vừa đau đớn chua chát làm sao. Tại sao vậy? Không ai hiểu, chả bù cho gã học trò ruột, đàn bà qua tay gã quá nhiều đến nay gã không nhớ nổi là bao nhiêu nữa. Tuy nhiên gã rất thận trọng không để lại dấu vết nào, tức là chuyện con cái, dù nhiều người yêu gã điên cuồng năn nỉ, xin vô điều kiện, nhưng gã vẫn lạnh lùng từ chối. Cô gái hiện nay cũng vậy.

Cô tình nhân nhỏ mỗi tối sau giờ làm ở quán bar là về với người tình ngay, yêu nồng cháy và cô ta không bao ngờ rằng đây là một tên sát thủ nổi tiếng.

- Anh...

Cô gái vòng tay qua muống níu Bạch Hồ xuống với ước ao duy nhất là được hôn vào đôi môi đỏ nóng bỏng của Bạch Hồ, nhưng cũng không biết là lần thứ mấy, y từ chối. Bỏ mặc cô gái thất vọng với câu hỏi to tướng tại sao trong đầu, Bạch Hồ đứng dậy đi vào nhà vệ sinh tắm.

Có một sự thật không ai biết rằng, Bạch Hồ chưa từng hôn bất kỳ người đàn bà nào. Trong khi làm tình, với những ngón đòn điêu luyện, đàn bà chết lên chết xuống trong tay hắn là điều bình thường và hắn sẵn sàng làm bất kỳ điều gì, không nề hà, miễn làm cho người tình của hắn sung sướng, đấy là sự thật. Hắn làm tình với đàn bà nhiều đến nỗi không thể nhớ hết nổi, đủ màu da, sắc tộc nhưng có điều cấm kỵ rằng, không ai có thể hôn được lên môi hắn bởi hắn luôn có một cảm giác lợn cợn nào đấy. Đây là điều mà chính gã ta cũng ngạc nhiên không giải thích nổi.

Một đôi môi mỏng, đỏ như thoa son, ươn ướt nhìn hấp dẫn vô cùng thế nhưng tiếc thay nó lại không dành cho đàn bà, thật khó hiểu. Có lần chả hiểu sao, Bạch Hồ từng nhủ, nếu gã hôn được ai đó thì mãi mãi theo người đó như định mệnh đặt đẽ, tiếc thay, điều đó chưa từng xảy ra. Tiếc thay.

***

Nguyên lang thang một mình trong đền cô Bơ Thoải. Hôm nay không có lễ hầu nên đền vắng lặng. Hiếm khi đền vắng như thế này. Vài ba người giúp việc đang lau chùi nơi này nơi kia. Vì biết Nguyên là bạn của thủ nhang đồng đền nên mọi người không hỏi, để mặc anh tha thẩn một mình.

Thủ nhang đồng đền Kiên cũng đi đâu đó. Nguyên lẳng lẳng đứng rất lâu trước ban tượng thờ cô Bơ Thoải. Anh lẳng lẽ nhìn pho tượng có gương mặt đẹp, thanh thoát, đầu vấn khăn xám, cổ đeo vòng vàng, hai bàn tay để trên gối. Tượng ngồi nhẹ nhàng, gần gũi chứ không oai nghiêm như bên các Mẫu. Anh rất muốn hỏi cô rằng linh hồn Minh Mẫn giờ đang ở đâu? Liệu có phải vẫn đang quanh quẩn hầu bên cô chăng? Anh có thấy tôi không vậy Mẫn? Nguyên căng mắt nhìn khoảng không lờ mờ phía trước trong mùi nhang khói, tưởng tượng ra một thanh niên trẻ tên Mẫn đứng đó.

Giờ Nguyên chẳng nghi ngờ gì nữa về mối quan hệ tình cảm giữa anh trai mình và Mẫn. Như vậy sau khi anh trai mình chết, Mẫn xuất cảnh đi nước ngoài luôn, mấy năm sau đó, Long có cho biết là cũng có nghe tin Mẫn cũng bị tai nạn xe ô tô và qua đời. Có lẽ linh hồn họ giờ đây đã tìm về bên nhau, Long kết luận đầy cảm thán. Xem ra Nguyên đã có câu trả lời với người đàn bà kia rồi. Long cho anh biết, ngôi đền cô Bơ này là nơi Mẫn hay đến để hầu đồng và cũng chứng kiến tình yêu Hiệp dành cho Mẫn như thế nào. Nơi đây, theo Long nhấn mạnh là nơi chứng kiến tình yêu thăng hoa của họ.

- Kiên đi đâu đó về, vui mừng khi thấy Nguyên.
- Ủa anh đến khi nào vậy?
- Kiên nè, tôi muốn hỏi em một chuyện?

Kiên ỡng ẹo, che miệng nhìn Nguyên mồm mím cười. Đến bây giờ Nguyên mới phát hiện ra Kiên có một cử chỉ rất nữ tính, đó là rất hay che miệng khi cười. Nụ cười khơi gợi của gã trai đồng tính đã gọn trong lòng

Nguyên những cảm giác khó chịu, nhưng anh cố trấn tĩnh giấu giếm bởi anh đang cần cậu ta giúp đỡ.

Mặc dù Nguyên xua tay từ chối, nhưng Kiên vẫn bày trái cây ra bàn và tự tay gọt bưởi mời anh. Sự nhiệt tình của cậu ta khiến Nguyên ngẩn ngơ.

- Hồi đó em có biết chuyện tình cảm giữa nhà thiết kế thời trang tên Mẫn và người yêu tên Hiệp không?

- Sao không biết! Tình yêu họ nổi tiếng trong giới tụi em lắm mà. Hồi em về với má thì hai ảnh đã không còn sống bên nhau nữa, anh Hiệp mất còn anh Mẫn xuất cảnh, má cho em biết hồi xưa hai ảnh thỉnh thoảng dẫn nhau đến đây chơi hoài mà. Má quý hai ảnh lắm, má còn nói, mong sao sau này em có một người như vậy thì đời em sẽ hạnh phúc.

Không hiểu sao khi Kiên nói câu đó má cậu ta lại đỏ lên vẻ thẹn thùng và thoáng liếc Nguyên, anh ngó lơ đi nơi khác.

- Vậy tức là hai người này chứ?

Nguyên ngập ngừng đưa ra tấm ảnh Mẫn và anh Hiệp mình. Quá trình đi điều tra vụ án lạ lùng này, trong lòng Nguyên luôn dấy lên những cảm giác hồi hộp không yên. Tại sao lại là anh chứ không phải là người khác làm vụ này, tại sao bà ta chọn anh? Tại sao dạo này trong anh luôn loáng thoáng về hình bóng người anh trai đã chết mà anh không thể nào nhớ nổi gương mặt. Khi nhà thiết kế Long gặng hỏi rằng anh có anh, em trai nào không? Nguyên đã giấu giếm không trả lời. Thế nhưng trong lòng anh đã rất hồi hộp. Một cảnh sát hình sự tên Vũ Hiệp. Tên họ ư, thế gian thiếu gì tên người giống nhau là chuyện thường. Đến khi Long đưa mấy tấm hình chụp giữa Mẫn và Hiệp ra thì Nguyên thấy chân động như đất sụp đổ dưới chân mình. Hiệp, người đàn ông mà Mẫn yêu thương điên cuồng kia, té ra lại là anh trai của Nguyên. Người anh trai làm công an đã hy sinh, vốn là niềm tự hào của ba má, anh chị trong gia đình, thậm chí là của bà con dòng họ lối xóm nữa kia. Sau này thi thoảng Nguyên vẫn nghe má kể về anh với

giọng tràn đầy tự hào. Không, Nguyên không thể nào tin rằng anh Tư mình là người đồng tính, anh có một mối tình trai. Nguyên đau khổ phủ nhận điều đó nhưng thâm tâm anh hiểu rằng điều đó là vô ích. Sự thật là thế chối làm sao được. Phải chăng vì thế người đàn bà kia mới nhờ anh đi tìm linh hồn Mẫn đang đau khổ lang thang đâu đó đưa về với bà, cũng có nghĩa và thông qua anh để đưa anh trai anh về với Mẫn. Cho họ sum họp nhau như Long đã nói.

Sự thật rõ ràng mười mười rồi nhưng Nguyên vẫn cố chấp phủ nhận điều đó, anh quyết định đến tìm Kiên, thủ nhang đồng đền cô Bơ Thoải để hỏi thêm một lần nữa về chuyện này.

Kiên liếc qua tấm hình, nói gọn lỏn.

- Thì “vợ chồng” ảnh chớ còn ai nữa.

Hai tiếng “vợ chồng” của Kiên nói, Nguyên nghe thật chướng tai nhưng anh không dám phản đối, ờ mà phản đối gì khi đây là anh trai của anh.

- Ủa em chưa gặp hai ảnh lần nào kia mà.

- Xời... ảnh hầu đồng của anh Mẫn đây nhóc đây nè, dĩ nhiên còn có anh Hiệp nữa. Họ yêu nhau mà, tiếc là hồi đó có quay video nhưng không rõ giờ đĩa đâu rồi.

Cố giấu câu thờ dài, Nguyên hỏi khẽ.

- Em thấy anh Mẫn... anh Hiệp như thế nào?

- Vợ chồng họ rất đẹp đôi, tụi em ngưỡng mộ và ghen tỵ với họ.

Chẳng biết nói gì nữa, Nguyên ngơ ngác nhìn những đốm nắng đang nhảy nhót bên thềm.

- Sau cái chết của anh Hiệp, anh Mẫn xuất cảnh luôn. Đâu hơn một năm sau đó, anh Mẫn có quay lại Việt Nam. Ảnh có đến đền, má em an ủi ảnh nhiều lắm, tội nghiệp ảnh khóc ngày khóc đêm vậy đó – Kiên chép miệng vẻ thương cảm – Rồi ảnh đi thăm đâu đó, sau đó đi luôn, từ đó đến nay không quay về nữa.

Kiên đứng dậy lục lọi tìm trong học tủ ra một cuốn sổ con con, đưa cho Nguyên, thờ dài.

- Ảnh có ngủ mấy đêm tại đền, đêm nào cũng thức đến khuya, viết gì đó khóc hoài, khóc hoài. Thế rồi khi đi, ảnh lại làm rớt cuốn nhật ký này, em đọc buồn rơi nước mắt luôn. Em giữ, tính khi nào ảnh quay lại sẽ trả nhưng không ngờ ảnh đi luôn.

“Sapa đẹp, điều đó không cần bàn cãi. Lần đầu tiên em đến Sapa, ngồi trong xe hơi, mây mù phủ quanh, em có cảm giác như mình đang trôi lạc đến một xứ sở thần tiên nào đó với nhân vật Tôn Ngộ Không cầm Cân đầu vôn bay trên chín tầng mây, e rằng cũng như thế này mà thôi. Khi xe dừng ngay trước ngôi nhà thờ cổ nổi tiếng của thị trấn, Thánh giá Chúa cô đơn vươn cao trong sương mù mờ mịt mà nhìn xa, mọi người lao xao tưởng đó là đỉnh núi. Trưa ăn cơm tại nhà hàng Công đoàn, cô dọn bàn nhắc em, đóng cửa lẹ lên kéo mây bay vào. Từng ánh mây lững lờ trôi nhẹ quẩn quýt bước chân người. Sapa ám ảnh em từ đó và vì thế mà em cùng anh hay rủ nhau lên đây mỗi khi có dịp. Hai người mình nắm tay nhau dung dăng đi khắp nơi, hầu như nơi nào của Sapa cũng có dấu chân của anh của em, trong bầu không khí tĩnh mịch nơi này. Mỗi một mùa đến, Sapa lại thay áo đẹp như trong chuyện cổ tích.

Em nhớ lần hai đưa chúng mình đến Sapa vào một buổi chiều sương mù xuống thấp. Phố xá ngập chìm trong sương. Xa hơn một mét là không ai có thể thấy ai nữa. Ngồi uống café tại cái quán đầu đường vào thị xã, lạnh quá, em run cầm cập, bất chấp ánh mắt tò mò lẫn khó chịu của người khác, anh đã dang hai cánh tay khỏe mạnh ôm chặt lấy em, ủ em trong lòng, ấm áp vô cùng. Rồi chúng mình lang thang thơ thẩn quanh chợ thị

trần, bên tai luôn inh ỏi tiếng chào mời mua hàng của người Mông. Những gương mặt tím tái, ngờ nghệch xen lẫn sự thông minh láu lỉnh nào đó khi bám theo du khách nước ngoài. Thế rồi anh chợt nhìn thấy một sạp hàng nhỏ, trên cái mẹt con con bày dăm ba thứ gọi là hàng lưu niệm linh tinh. Vô tình ánh mắt em nhìn thấy một đồng tiền cổ trên đó có khắc hình một con rắn. Rắn vốn là tuổi em thế nên anh mua ngay cho em vừa đúng lúc một khách hàng khác cũng đưa tiền mua không được nên họ nhìn đầy tiếc rẻ. Ngồi trên xe em cứ mân mê mãi đồng tiền có in hình con rắn này nghĩ đến một sự ứng nghiệm linh thiêng mơ hồ nào đó và anh đã nói rắn là một con vật trong Ngũ Linh, thường được ví với sức mạnh thần thánh. Em tủm tỉm cười tiếp lời: Là biểu tượng của linh hồn và của tham vọng, nó gắn liền với ý tưởng của sự sống... Tình yêu luôn có sự đồng điệu kỳ diệu phải không anh? Chúng mình đã nắm tay nhau lang thang khắp mọi miền đất nước mỗi khi có dịp và yêu nhau ngày càng nhiều hơn, cuồng nhiệt hơn. Sapa luôn là điểm hẹn đến.

Em cứ tưởng chúng mình vĩnh viễn là của nhau, mãi mãi không xa rời nhau. Trái tim em tràn ngập hình bóng anh, em yêu anh đến từng hơi thở, nhưng cũng chính vì quá hạnh phúc với tình yêu của anh nên sâu thẳm trong em luôn có những mơ hồ ám ảnh nào đó. Em sợ, sợ trời già sẽ ghen ghét với chúng ta và sẽ đem anh đi mất, không ngờ, cuối cùng điều đó là sự thật.

Em nhớ có lần nghe bài hát “Anh Còn Nợ Em” của Anh Bằng và em đã khóc. Anh cười chọc em sao đa cảm quá. Nhưng người yêu đầu của em ơi, anh mãi mãi còn nợ em, suốt cuộc đời này anh nợ em một món nợ không bao giờ có thể trả nổi, anh có nhớ - “Anh còn nợ em, công viên ghé đá, công viên ghé đá, lá đổ chiều êm... Anh còn nợ em, nụ hôn vội vàng, nụ hôn vội vàng, nắng chói qua song... Và còn nợ em, cuộc tình đã lỡ, cuộc tình đã lỡ. Anh còn nợ em...” Anh có biết điều đó không Hiệp ơi?

Nay anh đã xa em, mãi mãi xa em, mang theo món nợ suốt đời này làm sao trả hả anh yêu.

Trở về Việt Nam lần này, em xa lánh tất cả mọi người và cũng không đủ can đảm tìm về gia đình anh để thắp cho anh một nén nhang. Em sợ. Em sợ khi gặp má. Em biết rằng má biết chuyện anh và em, dĩ nhiên chẳng người mẹ nào muốn con trai mình như vậy hết. Thế nhưng bằng trái tim bao dung cao cả, má đã âm thầm chấp nhận em và anh. Má thiệt vĩ đại anh à, cũng chính vì thế mà em không thể nào gặp lại má, bởi em không chịu nổi nỗi đau ấy. Gặp, chắc em chết mất, xin anh hãy hiểu và tha thứ cho em.

Sapa lạnh, những ngày cuối năm rất lạnh.

Em nằm cuộn tròn trong chăn, thò mỗi mũi ra để thở. Chiếc quạt sưởi quay chậm chậm phả hơi ấm thoang thoảng mang đến cảm giác bớt trống trải trong căn phòng lạnh lẽo mà bên ngoài sương mù vây kín. Em lạnh từ trong lòng lạnh ra ngoài và cô đơn muốn khóc, lạ thay không giọt lệ nào trào ra ngoài. Khóc ư, sau khi anh không còn nữa bỗng nhiên lạ làm sao em không thể còn rơi giọt nước mắt nào nữa, dù đau đớn đến cùng cực, nhiều lúc muốn rơi giọt lệ dù giả tạo để biểu thị cảm giác nhưng xem ra hoàn toàn không thể. Nhiều lúc em tự hỏi phải chăng tâm hồn mình trơ lì rồi chẳng? Thế nhưng có những đêm chợt thức giấc em nghe tiếng khóc hoang hoải của mình trong đêm vắng. Khóc bởi nhớ anh vô cùng. – Trong đêm, anh bước ra trong thăm thẳm, nhìn em ghen ngào không nói. Em ú ớ chồm dậy chìa tay ra như muốn nắm lấy bàn tay anh, nhưng chỉ là mờ ảo đến hư vô. Em tuyệt vọng nhìn anh chìm dần vào trong bóng tối, một lần nữa em muốn khóc nhưng nước mắt chỉ rung rung.

Trong giấc mơ buồn, em lại nghe tiếng khóc của mình. Tiếng khóc mà mấy năm nay tưởng như khô cạn vĩnh viễn, lặn sâu mất dấu đáy trong đáy tâm hồn, nay bỗng trở lại. Những tiếng nức nở đầy cay đắng của nỗi niềm đau đớn cô đơn vô hạn. Nhớ ngày nhỏ, có một lần em cùng má đi xem lên đồng, giá cô Bơ Thoải về đã cầm tay em, nói: Số con sẽ cô đơn, cô đơn đến hết cuộc đời trần thế này. Dù con đang yêu, vẫn cô đơn. Dù con sống trong gia đình nhưng vẫn cô đơn. Dù trong con say giữa bạn bè con vẫn cô đơn. Bởi số phận đời con là cô đơn. Cô đơn là định mệnh của con. Ngay từ khi

là đứa bé, tim em đã tràn đầy đau đớn cảm nhận những lời nói định mệnh tàn ác ấy. Vâng em đã nhận ra cô đơn ấy là phần số sẽ theo em suốt cuộc đời. Thế nhưng khi anh yêu em, y như thần ái tình đem đến men say làm cháy bỏng lời nguyện kia dưới những nụ hôn tham lam đến ngộp thở. Để cho em hiểu rằng thế gian này vốn là bất biến. Mọi sự vốn chuyển động không ngừng trong một vòng quay lẫn lên những vòng quay khác kéo dài từ sát na này sang sát na khác với câu nói, đó là luân hồi, là định mệnh, là yêu và hãy yêu, phải yêu. Tình yêu ơi, mi là gì, sao giày vò trái tim ta đau đớn thế. Em muốn gào lên rằng, em yêu anh, yêu anh nhiều lắm.

Trở lại Sapa, em đi trong sương như một kẻ mù lòa, quờ quạng mong tìm lại quá khứ. Hy vọng sẽ nắm được bàn tay ấm áp của anh. Bóng anh như lần khuất đâu đó sau gốc thông già huyền ảo. Anh rất gần nhưng cũng bỗng xa xôi làm sao. Em muốn khóc, em muốn cười và muốn tru lên như loài thú hoang gọi bầy đâu đó nhưng đôi môi khô nẻ lại lặng câm. Em khụy xuống trước căn nhà thờ đá vô thức, ngơ ngẩn nhìn cây thánh giá câm lặng, im lìm trong sương mù. Chúa ơi, hãy ban cho con tình yêu, hãy cho con một lần được gặp anh, con xin ngài.

Em trở lại Sapa trong đơn côi như số phận của đời mình còn anh thì đã xa mãi, xa mất rồi còn đâu. Anh đâu rồi, anh đâu rồi, sao lại bỏ em, sao lại bỏ em?”

Cuốn nhật ký rơi khỏi tay. Nguyễn Nguyên khụy xuống run rẩy, ứa lệ, anh nghe trái tim mình đang thổn thức đau đớn, một cảm giác đau đớn cô đơn đến mệt mỏi tận thân xác. Chưa bao giờ Nguyễn có cảm giác này, chưa bao giờ. Không hiểu sao như anh cứ có cảm giác như người này đang viết những trang nhật ký cho chính anh thì phải. Từng lời thì thấm đẫm nước mắt, từng tiếng kêu khóc khắc khoải như tiếng hạc lẻ bầy khi chiều muộn đang về vậy.

***

Từ ngoài kính mờ, Sẹo ngòm quan sát hai tên sát thủ võ sỹ Kendo đang ngồi im lặng như hai pho tượng tạc bằng đá dưới ánh đèn mờ ảo.

Hai tên sát thủ cởi trần, người xăm hình vằn vện từ cổ xuống bả vai, ngực cho đến khắp người. Sẹo biết, hầu như mọi thành viên trong thế giới ngầm tại Nhật Bản đều có hình xăm, song hiếm khi để lộ chúng ra ngoài. Cả hai tên đều đang ngồi im phăng phắc, mắt khép hờ, người thả lỏng, căn phòng thoáng, thoảng hương nhang trầm. Chúng đang ngồi thiền. Thiền vốn là một hoạt động được đưa vào chương trình huấn luyện của các sát thủ Yakuza. Sau khi thiền xong là bọn chúng luyện tập kiếm với nhau.

Sẹo biết, không khí tập luyện Kendo bao giờ cũng khá ồn ào so với các môn võ khác bởi các kendōka thường sử dụng tiếng hét, để biểu lộ tinh thần thi đấu và đe dọa đối phương. Đồng thời các kendōka cũng sử dụng các bước dậm chân để tăng thêm sức mạnh của đòn đánh. Riêng với hai tên võ sỹ Kendo này lại khác, chúng luyện tập trong im lặng. Chỉ có tiếng gió vùn vụt, tiếng chạm nhau của những thanh kiếm tre, kiếm gỗ kêu chan chát.

Thanh kiếm tre Shinai được hai tên võ sỹ Kendo dùng thay thế cho thanh kiếm Nhật Katana trong tập luyện và nó được làm từ bốn thanh tre ghép lại, giữ chặt với nhau bằng các miếng da. Ngoài ra còn có thêm cây Shinai được làm từ vật liệu carbon được gia cố bằng các thanh nhựa tổng hợp lẫn những thanh kiếm gỗ cứng dùng để tập luyện Kata, Sẹo thấy rồi. Tuy nhiên chưa bao giờ gã được thấy thanh kiếm Nhật thật của hai tên võ sỹ đạo này. Gã không hình dung nổi nó như thế nào, như trên phim ảnh ư? Có lần Sẹo tò mò hỏi Bạch Vân về lý do thuê hai tên võ sỹ Kendo, lão ta nhếch mép.

- Con biết tại sao ta phải tốn rất nhiều tiền bạc để thuê hai tên võ sỹ đạo này về bảo vệ không? Bởi bọn chúng luôn nuôi tinh thần trung thành, hy sinh, tín nghĩa, lễ nghi, liêm sỉ, chất phác, giản dị, tiết kiệm, thượng võ, danh dự, nhân ái... theo kiểu võ sỹ đạo.

Sẹo nín thinh không biết nói gì. Im lặng giây lát, Bạch Vân lẩm bầm.

- Nhưng đó là sự ngu xuẩn, rất ngu xuẩn. Tuy nhiên lại cần cho ta.

Hồi ấy Sẹo rất tự ái khi biết Bạch Vân đã tốn rất nhiều công sức, tiền của để chèo kéo bằng được hai tên sát thủ Yakuza vốn là võ sĩ Kendo này về bảo vệ lão. Chẳng lẽ lão không tin Sẹo và bọn đàn em sao? Sau này Sẹo mới hiểu, việc mượn hai tên Yakuza này là Bạch Vân muốn dựa vào thanh thế băng nhóm của bọn chúng, ngoài ra máu điên của những tên võ sĩ đạo này là một lợi thế bảo vệ lão ta. Ngoài kiếm ra, hai tên này cũng là những cao thủ võ thuật và bọn chúng vốn là những thiện xạ dùng súng. Quá nhiều ưu điểm cần thiết cho Bạch Vân dù lão đã phải tốn một số tiền lớn để chi trả. Suy cho cùng mạng sống quan trọng hơn hay tiền quan trọng hơn?

Thấy tiếng động, hai tên võ sĩ Kendo mở mắt sáng quắc như mắt mèo, Sẹo cúi đầu về lễ phép.

- Ông chủ chờ hai ông ở phòng trà.

Trong nhà Bạch Vân có một phòng riêng dành cho uống trà, đọc sách. Thông thường mỗi khi có một quyết định gì quan trọng, Bạch Vân đều vào đây, tự tay pha trà uống một mình trước khi quyết định và thường là một quyết định ghê gớm, đa phần là đổ máu. Điều đó bọn đàn em đều biết cả. Căn phòng làm bằng tranh đơn sơ, vách tường chỉ treo một tấm ảnh tiên sinh Lục Vũ rất lớn cùng một bộ sách trà kinh để dưới ảnh. Một bộ bàn ghế bằng tre, một bộ bàn trà, có bộ ấm chén cổ nghe đâu lên đến mấy ngàn USD, tất cả chỉ có vậy thôi.

Bạch Vân đang ngồi im như pho tượng, có vẻ lão cũng đang thiền. Nghe tiếng chân người, lão mở mắt nhìn hai tên sát thủ, ra hiệu mời ngồi.

Bạch Vân tỉ mỉ pha trà, nói giọng nhỏ nhẹ.

- Người Phúc Kiến chúng tôi luôn tự hào về phong vị ẩm thực, về trà Ô Long thuộc núi Vũ Di quê tôi, vốn được gọi là “Phúc Kiến đệ nhất sơn”.

Hai tên Kendo im lặng. Bạch Vân thong thả nói tiếp.

- Đỉnh Vũ Di sơn của tôi cao đến bốn trăm mét với hơn ba ngàn bậc dốc đứng. Người Phúc Kiến chúng tôi luôn tự hào về “tam tam lục lục”, có nghĩa chín dòng suối chín khúc uốn lượn quanh eo núi. Lục lục là ba sáu đỉnh núi hùng vĩ với diện tích gần ngàn mét vuông, nơi này từng là bối cảnh quay bộ phim Tôn Ngộ Không nổi tiếng, không biết các ông có biết không?

Không chờ trả lời, Bạch Vân thông thả nói tiếp.

- Trong việc uống trà, người phương Bắc và người phương Nam Trung Hoa chúng tôi cũng có ít nhiều sự bất đồng. Khi nói đến trà đạo của Trung Hoa, chắc các ngài thường nghĩ đến công phu trà với các động tác võ thuật, ấm nước có vòi dài hoặc là hình thức uống trà với chén gửi, chén chuyên, chén quân... điều đó cũng đúng nhưng đó lại là một sự nhìn nhận phiến diện về văn hóa trà của Trung Hoa nói riêng và nền văn hóa Trung Hoa nói chung. Trung Hoa có một sự đa dạng về văn hóa trà hơn những gì mọi người đã nghĩ rất nhiều. - Lão liếc hai tên sát thủ người Nhật, nói về tán dương.

Người Trung Hoa chúng tôi đã có công đưa cây trà đi khắp thế giới và thi vị hóa việc thưởng trà nhưng chỉ có người Nhật mới nâng nó lên thành đạo.

Gương mặt hai tên sát thủ vẫn kín như bưng, thậm chí một cái nhướn mày, nhếch môi cũng không thấy, cảm giác như là hai pho tượng, chứng tỏ công phu hàm dưỡng của những tên này rất cao thâm.

Bạch Vân cầm một chiếc ấm nhỏ, xinh xinh màu đỏ gụ trên bàn trà lên, trầm ngâm. Có nên nói cho hai sát thủ này hiểu rằng: Trà hồ là chiếc ấm làm bằng đất còn gọi là tề pán tức trà bình trên nguyên tắc với ấm đất tốt nhất phải là đất tử sa và nếu dùng ấm đất, ấm đã pha trà loại nào thì mãi mãi chỉ dùng pha trà loại đó vì ấm đất có khả năng lưu hương, nên nếu dùng ấm pha ô long để pha thiết quan âm thì thiết quan âm sẽ bị pha tạp với mùi ô long, mà đó là một đại kỵ trong việc thưởng trà của người Tuyền

Châu1 xứ lão ta. Cũng như trà chung là chén dùng để trực tiếp uống trà, cũng gọi là tề pui cũng là trà bôi, trùng với cách gọi khác của trà hải. Người sành trà như lão không bao giờ sử dụng trà chung bằng đất tử sa vì chén bằng đất rất nặng, ngoài ra trà khi đã rót vào chén đất sẽ không đúng với màu vốn có của nó, gây khó khăn cho việc thưởng thức sắc trà.

1 Tuyên Châu là thành phố trực thuộc tỉnh Phúc Kiến

Gương mặt Bạch Vân chìm vào xa xôi, những hình ảnh mờ ảo lướt qua đầu lão như gió thoảng. Tiếng Tuyết Lan vang lên đâu đó thánh thót.

- Anh chỉ uống nhiều trà Ô long nên chỉ hiểu về Ô long. Khi còn là trà khô, Ô long có thể có từ màu xanh vàng đến ngả hỏ sang vàng, viên trà phải chắc, mùi thơm dịu, các viên phải có độ lớn nhỏ bằng nhau. Khi đã pha, về sắc, trà Ô long phải có màu vàng sáng sỏ, về hương thì mùi đặc trưng của Ô long phải được lan ra ở độ đậm nhất, về vị thì không đắng lắm, không chát, phải có vị đặc trưng của Ô long và sau khi uống phải có hậu ngọt.

Nàng tằm tằm cười nhẹ, khoe hàng răng trắng đều như hạt ngọc, tiếp lời.

- Nước phải đun bằng than, đun từ từ cho đến khi nước sôi mắt cua, nước mới sôi, sủi bọt nhỏ như mắt cua thì dùng, không để sôi to vì nước sôi già rồi mà đem pha sẽ làm biến chất của trà. Mỗi lần đun chỉ đun bằng cái thủy hồ nhỏ đủ cho một lần sử dụng, không để nước thừa lại và mỗi lần đun phải là nước mới, không đun đi đun lại nhiều lần vì nước đun nhiều lần hàm lượng chất hòa tan trong nước rất cao, đúng không anh?

Bạch Vân nhắc ấm trà lên thúng thẳg nói với nàng.

- Ấm nước đầu tiên em nên nhớ là phải đầy vì nước lần này phải sử dụng để rửa qua một lần trà khí rồi mới bắt đầu pha trà như các lần sau. Nước bắt đầu sôi mắt cua, điều này có thể dễ dàng nhận biết, khi ở vôi ỏ ấm có một làn khói mỏng bốc lên là lúc nước bắt đầu sôi, chờ thêm hai đến ba

phút chính là thời điểm nước sôi mất cua, là hai hay ba phút thì tùy vào lượng nước và ngọn lửa to hay nhỏ thì bắc ấm nước lên lâm bình, lâm sôi.

Bạch Vân rót nước bằng tay phải, vừa rót vừa xoay nắp sao cho cả chiếc nắp đều được qua một lần nước sôi, sau dùi nắp ra, rót nước sôi vào ấm, đậy nắp lại. Lão giảng giải tiếp.

- Nếu dùng ấm đất thì rót thêm một lượt nước sôi bên ngoài ấm cho cả chiếc ấm nóng đều, dùng trà hải hoặc ấm trà bằng sứ thì bỏ bước này. Cầm ấm trà lên em nghiêng đều cho cả phần thân đều được nước sôi đi qua. Chỉnh nắp trà hải lệch sang một bên để có đường thoát nước rồi bắt đầu xả bỏ nước trực tiếp xuống khay trà, còn nếu dùng ấm đất thì cứ thế mà rót bỏ.

Pha trà, vốn là một nét văn hóa đặc trưng của Trung Hoa tuy chẳng khác với Nhật Bản bao nhiêu. Thói quen uống trà kỹ lưỡng của Bạch Vân có từ nhỏ với cha lão, tiếc là từ đó đến nay ít ai làm cho lão hài lòng, thế nên mỗi khi lên con ghềnh lão thường lọ mọ tự đi pha trà lấy để uống một mình. Mấy mụ vợ lẩn đàn con đông đảo, đệ tử em út từng thử pha trà đều bị lão chê hết. Ai nghe cũng nản. Lão luôn nhấn mạnh, pha trà còn làm thức cái hồn của trà, đó là sự rộng mở của trời đất vạn vật khi ta gom vào pha một ấm trà.

Thế mà đến nàng, bằng những tinh tế tuyệt vời của mình trong pha trà đã chinh phục lão. Điều đó làm Bạch Vân kinh ngạc bởi nàng là một phụ nữ Việt, hoàn toàn xa lạ với văn hóa trà phương Bắc. Nhưng quả thật ấm trà của nàng thật là tuyệt vời làm lão tấm tắc khôn nguôi khác nào Bá Nha gặp Tử Kỳ. Thế nên mỗi khi mỗi mệt, bực dọc, cay cú vì công việc không suôn sẻ, quan hệ trong cuộc sống trục trặc, chỉ cần đến bên nàng chỉ cần nâng niu chén trà Ô long do tự tay nàng pha là mọi sự bực bội kia biến mất ngay. Đàn bà qua tay lão nhiều đến mức không nhớ hết nhưng chỉ riêng nàng là lão yêu quý hơn hết, lão từng yêu nàng, từng nuôi ảo mộng sẽ có thêm một người vợ nữa, thế nên đã không tiếc tiền để vun đắp xây sự nghiệp cho nàng. Tiếc thay nàng lại chỉ muốn duy trì một mối quan hệ nhân tình chứ không có ý định lấy lão. Nàng từng nói với lão rằng, nàng nợ lão nhiều lắm,

thân xác nàng lão tùy ý sử dụng nhưng lầy nhau, không bao giờ. Sau này nhằm giúp nàng ổn định cuộc sống lão đã giới thiệu nàng với một người bạn làm ăn chung từ bên Đài Loan qua, góa vợ. Ngày nhìn nàng rạng rỡ vu quy, lòng lão trào lên những ghen tức vô lý nhưng đành chịu. Sau này khi chồng nàng chết, lão đã tìm đến hy vọng nối lại tình xưa, tiếc rằng nàng từ chối và khẳng định giờ họ chỉ còn là bạn bè, lão cố nhưng đành chịu. Thịnh thoảng lão vẫn đến thăm nàng như một người bạn thân, nhìn ngắm nàng say sưa.

Nàng vẫn thường nấu những món ăn quê chồng mình cho lão, đó là món ăn của người Triều Châu dù lão là người Phúc Kiến nhưng cũng rất thích. Ẩm thực Triều Châu thuộc trường phái ẩm thực Quảng Đông thuộc phương Nam Trung Hoa. Món ăn Triều Châu “thanh mà không đạm, tươi mà không tanh, non mà không sống”. Hải sản là nguyên liệu chính của hầu hết các món ăn Triều Châu. Tuy nhiên người Triều Châu không có thói quen ăn hải sản sống như người Nhật, tất cả đều phải qua chế biến kỹ lưỡng, công phu.

Bàn ăn do nàng dọn ra cho lão, bao giờ cũng nhiều món, mỗi món một ít và được trình bày khá bắt mắt bởi sự phối màu sắc của các món ăn gồm: Cháo, hủ tiếu hải sản, phá lấu, thịt heo quay, xá xíu, vịt tiềm, lẩu hải sản hoặc các loại bánh bột như bánh lá liễu, bánh hẹ, bánh củ cải, bánh măng, bánh củ sắn...

Từ chuyện pha trà cho đến chuyện chế biến món ăn của nàng luôn có một sự thông thạo tinh tế đến đáng kinh ngạc, nhiều lúc Bạch Vân cứ tự hỏi nàng là người Việt hay người Hoa. Có lần nghe lão gạn hỏi, nàng cười, cho biết mình là người Việt chính gốc, chẳng liên quan gì đến người Trung Hoa hết, ngạc nhiên làm sao.

Thế mà nay nàng đã phản bội lão, phản bội lòng tốt, niềm tin cậy của lão dành cho nàng bao nhiêu năm nay. Khi Sẹo đem những chứng cứ về chứng minh Tuyết Lan đã phản bội lão. Lúc ấy lão đã giận dữ khủng khiếp, muốn tự tay mình bóp cổ nàng đến chết. Quen nhau bao nhiêu năm, một tay

lão bảo bọc che chở cho nàng, lời nàng từ vưng bòn khổ sở lên để có cuộc sống hôm nay vậy mà nàng dám phối hợp với một công ty thám tử tư để dò la tìm hiểu về lão, công việc làm ăn của lão, đây là một điều đại kỵ phải trả giá bằng mạng sống. Bí mật của Bạch Vân cũng là mạng sống của lão, không ai có thể biết nếu như không muốn mất mạng. Thứ hai là nàng đã có kẻ khác, một tên thám tử đáng ghét. Bọn đàn em đeo bám theo đã phát hiện rõ họ có tình ý với nhau, những bức hình chúng chụp trộm được đã khẳng định rõ điều đó. Thảo nào thời gian gần đây nàng xa lánh lão, từ chối những buổi gặp mặt hay đi chơi đâu đó với lão. Nàng đã khéo léo từ chối không còn pha trà hay nấu những món ăn ngon quê chồng cho lão như trước kia mỗi khi lão đề nghị. Lần gặp gần đây nhất nàng cho biết có khả năng tái giá, lão hơi bất ngờ, gặng hỏi là ai nhưng nàng chỉ cười cười. Lão tức giận bởi hiểu người nàng muốn tái giá là ai rồi. Lúc ấy lão hụt hẫng khá nhiều, không hiểu sao sau này lão thấy mình như gã trai mười tám khi nuôi ý định cùng nàng bỏ trốn đến nơi chân trời góc bể nào đó mà bang phái không thể tìm ra để xây dựng hai trái tim vàng thật, tận hưởng những ngày tháng cuối đời an nhàn dư dả. Tiền lão thiếu gì, lão hy vọng tiền sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng và lão, nhưng đâu ngờ.

Ghen? Rất có thể, nhưng đôi lúc không hẳn là ghen tuông bởi đời lão thiếu gì đàn bà đã qua tay, thêm hay bớt một người đàn bà, với lão cũng vậy thôi. Nhưng có một nguyên tắc của lão rằng, phạm cái gì đã là của lão rồi, mãi mãi của lão, kể cả nàng cũng vậy, không có ngoại lệ. Tóm lại, nàng đã phản bội lão, đây là lý do thứ hai để nàng phải chết.

Nghe tiếng ho nhẹ nhắc kín đáo, Bạch Vân sực tỉnh như rời giấc mơ vừa rồi, lão hơi nóng mặt ngượng ngùng, trong đầu lão hình ảnh nàng vừa lướt qua như gió thoảng, tan nhanh.

Bạch Vân hất mạnh cả bộ ấm chén trà quý giá rơi xuống nền nhà, vỡ vụn. Gương mặt lão đanh lại. Hai tên sát thủ Yakuza Kendo giương ánh mắt vô hồn nhìn lão ta một giây, chúng cùng gật đầu, lẳng lẳng đứng dậy, bước ra ngoài.

***

Nếu anh trai mình đồng tính thì sao? Nhiều lần Nguyên cứ tự hỏi mình mãi điều này. Anh không thể nào tin nổi, anh Tư, một chiến sĩ công an, thậm chí là một cảnh sát hình sự đặc nhiệm lại có thể có tình yêu với một người đàn ông khác. Liệu có sự lầm lẫn nào chăng? Nhiều lúc Nguyên cố thuyết phục mình như vậy. Anh không thù ghét khinh bỉ gì người đồng tính cả, suy cho cùng họ cũng là người cả thôi, có điều mỗi người có một khoái cảm tình yêu, tình dục riêng, anh thích đàn bà, họ thích đàn ông, kệ họ. Xưa nay Nguyên vẫn nghĩ thoáng vậy về người đồng tính, nhưng chưa bao giờ anh nghĩ về anh trai mình cũng đồng tính. Từ lâu hình ảnh người anh công an ấy in đậm trong tâm khảm Nguyên, anh tự hào và ngưỡng mộ anh trai mình. Có nói quá không khi con đường làm thám tử của Nguyên hiện nay cũng bắt nguồn từ sự ngưỡng mộ anh trai mình. Là một cảnh sát hình sự sẵn bắt cướp, rõ ràng anh trai Nguyên đã cưỡi những chiếc xe phân khối lớn lướt trên đường phố lẫn tiếng đạn rít lên trong một cuộc truy bắt nóng nào đó, như báo chí, phim ảnh vẫn thường nói đến. Đó là anh Vũ Hiệp, anh trai Nguyên.

Tuy mọi sự đã rõ ràng mười mười rồi nhưng Nguyên vẫn chùng chình chưa muốn về nhà, tự dung không hiểu sao anh sợ đối diện với má. Má, một người đàn bà nông dân Nam bộ thật. Cả đời tần tảo vì chồng, vì con. Hình như chưa bao giờ thấy má ngồi tay công việc, lúc nào cũng làm gì đó. Khi bầy con lớn bay xa thì má quay ra phục vụ ông chồng già hay cậu cọ, rồi ba mất, anh chị muốn đem má về nuôi nhưng chung hững khi má từ chối. Lý do rất đơn giản. Nhà ai trông coi, ai hương khói cho ông bà tổ tiên, cả ba tụi bây nữa, má sống ở đó, quen rồi. Ai nghe cũng rung rung nước mắt.

Liệu má, một bà già không biết chữ, suốt đời luẩn quẩn quanh miếng vườn nhà sẽ hiểu như thế nào về đồng tính. Xưa nay anh Hiệp vốn là niềm tự hào của gia đình, dòng tộc lẫn bà con lối xóm. Dĩ nhiên với ba má, anh

là số một. Thế mà nay, Nguyên thờ dài buồn rầu, nói sao cho má hiểu bây giờ? Nói làm sao cho má không phản ứng đau buồn bây giờ?

Nghe anh về quê, Tuyết Lan đòi đi theo. Từ ngày quen nhau, yêu nhau đến giờ, Nguyên cũng đưa cô về nhà mấy lần rồi nên anh đồng ý. Nàng rất ý tứ, lột bỏ hết vòng nhẫn, chỉ trang điểm sơ, chọn một bộ đồ nhã nhát mặc vào. Nguyên rất cảm động khi thấy nàng như vậy, anh càng yêu hơn. Chỉ có mỗi chiếc xe hơi là không làm cho cũ đi, Nguyên tùm tùm cười khi ngồi vào trong xe cho nàng lái.

Dừng xe đầu đường, gửi người quen trông giùm, Nguyên và Lan lội bộ về nhà. Cứ như lần đầu tiên về quê anh, cái gì cũng làm cho nàng thích thú hết. Tuyết Lan nhí nhảnh như một cô gái trẻ.

Tối qua Nguyên điện thoại về nhà nói dẫn Lan về, má mừng lắm. Sáng sớm bà đã kêu con dâu đưa mấy đứa cháu qua nhà dọn nhà phụ. Thấy hai người, má nở nụ cười hiền lành với Tuyết Lan. Thái độ bà rất thân tình, cởi mở.

Nhớ lần đầu tiên khi Tuyết Lan lú lú theo Nguyên bước vào nhà, má chỉ liếc sơ qua, không nói gì, thái độ má khiến Nguyên lo lo. Khi Lan xin xuống nhà phụ mấy chị em và mấy đứa cháu nấu nướng, má không cho, nhưng nàng đòi quá nên đành đồng ý. Bữa cơm hôm đó râm ran vui vẻ, dĩ nhiên Tuyết Lan trở thành trung tâm của những ánh mắt người thân trong gia đình bởi ai cũng tò mò.

Là người từng trải nên Tuyết Lan rất dễ hòa đồng với mọi người, điều này khiến Nguyên ngạc nhiên và cảm động. Chắc chắn má, mấy chị và mấy cháu không thể biết người phụ nữ bình dị này là một chủ tiệm thời trang có tiếng tại thành phố. Sau này Nguyên được biết, mấy bà chị mình chê nàng già, cứng hơn so với anh, nhất là họ sốc nặng khi Nguyên khéo léo thông báo chuyện Lan từng có một đời chồng. Tâm lý chung của gia đình là ai cũng xót xa cho anh, một trai tân, lại đẹp trai mà vợ phải một người đàn bà một đời chồng như Tuyết Lan. Không ngờ chính má đứng lên bảo vệ

Nguyên, theo bà, tình yêu của Nguyên hãy để anh tự quyết định, không nên can thiệp vào. Nhờ có tiếng nói của má mà gia đình từ đó không còn ai nói ra nói vô nữa. Nguyên rất biết ơn má, anh không ngờ má là một bà già quê mà lại có ý nghĩ thông thoáng đến vậy.

Sau bữa cơm Lan cùng má đưa cháu rít rít ngoài vườn hái trái, trong nhà chỉ còn hai má con Nguyên. Tuy là người làm ruộng nhưng má rất tinh ý, bà biết rằng ngoài chuyện dẫn Lan về giới thiệu, chắc chắn con trai bà con có lý do khác nữa. Nhìn Nguyên lúng túng ngắc ngứ, bỏ miếng trầu vô miệng nhai bồm bẻm, bà chậm rãi nói.

- Bây có gì thì nói đi, ngại gì cái gì chớ.

Nguyên dạ khẽ, lí nhí nói, nhìn anh lúc này cứ như đứa học trò bị phạt bởi số điểm xấu vậy.

- Má nè, con muốn hỏi về anh Hiệp.

Má có vẻ bị bất ngờ khi nghe Nguyên hỏi về người anh trai mình, bà bối rối nhìn Nguyên, chằm chằm hỏi.

- Bộ có chuyện gì hả Út?

Nguyên cũng thờ người ra không biết giải thích thế nào cho má hiểu bây giờ. Điều mà anh giấu Long, Kiên và những người khác, đó chính là người tình của Minh Mẫn lại chính là anh ruột anh, sĩ quan công an Vũ Hiệp. Không ngờ qua quá trình đi tìm Mẫn anh đã phát hiện ra bí mật này. Liệu anh trai anh có yêu nhà thiết kế thời trang Minh Mẫn không hay chỉ vì Mẫn quá yêu anh mà nghĩ vậy? Liệu gia đình anh có biết gì về mối tình này không? Nay ba đã mất, chỉ còn má, sau nhiều ngày giày vò suy nghĩ, Nguyên quyết định, thôi thì chuyện đã đến nước này, chỉ hỏi má thôi.

- Tại sao con lại hỏi về thằng Hiệp?

Má nhắc lại lần nữa, thái độ bà khẩn trương hẳn, thông thường Nguyên sẽ phát hiện ra ngay bởi thói quen nghề nghiệp. Nhưng ngồi với má bỗng anh như trẻ nhỏ nên chẳng để ý gì, anh gãi đầu gãi tai rồi ngập ngừng nói.

- Má à, con nhận điều tra một vụ việc, không dè có liên quan đến anh Hiệp, nên con muốn nghe má kể về anh.

- Nhưng nó liên quan gì Út?

Nguyên thở hắt ra.

- Má cứ nói về anh đi, rồi từ từ con kể cho má nghe.

Má thù người nhìn Nguyên khá lâu, dường như trong lòng bà đang cuộn sóng bởi những đấu tranh nào đó, nên hay không nên mà thật ra là nên cái gì, không nên cái gì, dường như chỉ mình bà biết. Cuối cùng bà đứng lên lẹ xẹp đi vào trong buồng, cảm ra tấm hình Vũ Hiệp mặc quân phục, ngồi xuống, cất nói giọng run run.

- Anh trai con đây nè.

Vừa nói má vừa âu yếm vuốt ve tấm hình. Anh là niềm vui hãnh diện của ba má khi có một cậu con trai đã học thành tài, ra trường trở thành một chiến sĩ Công an nhân dân. Nguyên cũng vài lần hỏi về anh Tư, được biết rằng anh Hiệp đã hy sinh trong lần truy bắt cướp, thế thôi. Trong nhà, ba má vẫn giữ một phòng nhỏ, nơi ấy còn treo những bộ quân phục của anh, những vật dụng sinh hoạt hàng ngày của anh và má ngày ngày vẫn vào đó quét dọn, tưởng như anh vẫn còn trên cõi đời này vậy. Ba má thương anh Hiệp đến mức, tuy anh hy sinh rồi, nhưng với ông bà, anh vẫn còn sống nên thậm chí ba má không hề lập bàn thờ cho anh. Đó là điều lạ mà mãi sau này Nguyên mới để ý. Hôm nay Nguyên quyết hỏi kỹ về anh Hiệp nhằm làm sáng tỏ những điều mà anh đã điều tra ra.

Giọng má bùi ngùi.

- Hồi nhỏ anh Hiệp con là một đứa trẻ hiền lành, hay mơ mộng. Khi đi học, nó hiền đến nỗi cô giáo phải kêu lên luôn đó. Bởi hồi đó xin cho nó vô lớp, cô giáo từ chối nói, lớp hết nhận trò rồi với lại nhận trò trai sợ quậy. Má phải cam đoan với cô rằng, anh Tư con nó lành lắm.

Mắt má rướm lệ, Nguyên bối rồi nhìn má hồi hận. Anh lại khơi lại nỗi đau âm ỉ trong lòng má rồi. Nguyên muốn nói với má rằng thôi, không cần kể nữa nhưng không hiểu sao anh lại không lên tiếng được.

- Tánh thằng Hiệp bẽn lẽn, ít nói, như con gái vậy đó nên hay bị bạn bè bắt nạt, thậm chí đến mấy đứa gái trong lớp cũng bắt nạt được nó. Ba con thấy vậy mới quyết định cho nó đi học võ. Mục đích cho anh con bớt bệnh và cứng rắn lên, khỏi bị mấy đứa khác bắt nạt nó.

Ánh mắt bà mơ màng xa xăm. Nhìn má, Nguyên hiểu rằng má rất thương anh trai của mình, một tình thương vô bờ bến.

- Hồi nhỏ nó hay vô chùa tụng kinh với mấy thầy lắm, hồi đó gia đình mình cũng khuyến khích vì nghĩ rằng thà là như vậy mà có phước chứ để nó theo mấy đứa phá làng phá xóm thì chết. Má nhớ không nhầm, pháp danh quy y trong chùa của anh con là Thiện Tài. Thế rồi năm 18 tuổi, mấy thầy trong chùa có xin cho nó đi tu, mà anh Tư con mong vậy. Tuy nhiên điều đó lại làm ba con sốc, bởi ông là cán bộ nhà nước nên đâu có muốn con trai mình như vậy. Sẵn dịp trường công an tuyển sinh, ông nộp đơn, bắt anh Tư con thi vô ngành công an. Năm năm học đại học, năm năm quân trường đã rèn luyện anh Tư con, từ một đứa trẻ yếu đuối, hay mơ mộng, hiền lành nay đã trở thành một sĩ quan công an cứng rắn, khỏe mạnh lại làm hình sự săn bắt cướp nữa chứ, điều đó làm cho má ba rất vui mừng.

Gương mặt má ánh lên vẻ mãn nguyện, hạnh phúc. Bàn tay gầy gò đầy đồi mồi của má run run xoa tấm ảnh, lạ một điều lạ là má không khóc, giọng của má cũng không hẳn đau khổ về cái chết của anh, Nguyên để ý.

Nguyên chạy lại vòng tay ôm đôi vai gầy của má, hai má con im lặng.

- Thỉnh thoảng anh Hiệp con cũng về thăm nhà, má hỏi nó xin về dưới tỉnh làm cho gần nhà nhưng nó không muốn, còn ba con, khỏi nói, ông tự hào về nó như thế nào rồi. Sau này má nghe anh con làm công ăn bắt cướp gì đó, nguy hiểm lắm, cũng lo lo, dặn nó hoài thế mà ba con lại hể hả. Ông nói, làm đàn ông phải vậy chớ? Ờ, đàn ông phải vậy chớ.

Giọng má vang lên cay đắng, Nguyên hiểu ý má. Bà muốn nói đến tai nạn của anh Hiệp năm đó. Rõ ràng nếu anh về tỉnh công tác, không làm sẵn bắt cướp nữa thì biết đâu tai nạn kia sẽ không xảy ra, nhưng hỡi ơi, mấy ai biết được ngày mai ra sao?

Ngập ngừng một hồi lâu Nguyên mới hỏi khe khẽ.

- Anh Hiệp có bạn gái không má?

Má quay phắt người như bị điện giật nhìn Nguyên trân trân, giọng lạc đi.

- Sao con lại hỏi má điều đó?

- Con... – Nguyên lúng túng không biết phải nói thế nào. Anh thấy thiệt khổ sở khi hỏi má điều này, nhưng anh rất muốn làm rõ để chứng thực mối quan hệ giữa Mẫn và anh trai mình có thật hay không.

Nguyên đứng dậy lúng búng nói về phân trần.

- Má à, cũng là công việc thôi, tình cờ con biết... biết...

- Biết gì? – Ánh mắt má nhìn xoáy vào Nguyên như một dấu hỏi to tướng. Má bỗng rũ người xuống, ánh mắt vô định, miệng lẩm bẫm.

- Ờ... cũng năm năm rồi còn gì nữa...

Gương mặt má thẫn thờ vẻ buồn bã khôn tả.

Nguyên thở dài buồn rầu. Khi đến cuối câu chuyện này, anh biết mình sẽ đụng đến một nỗi đau của gia đình mình, bởi anh Hiệp vốn là niềm tự hào của ba má. Nay anh đã mất, vong linh anh đã ngủ yên, Nguyên lại đào bới lại chuyện đó chẳng khác nào chà xát muối vào lòng má. Nguyên đã nghĩ lâu, rất lâu chuyện này trước khi quyết định hỏi má, anh hiểu hậu quả của nó, anh cũng muốn bỏ qua bởi không muốn làm má đau lòng. Nhưng nếu không hỏi cho ra thì câu chuyện mà bao lâu nay Nguyên mò mẫm lần tìm sẽ đi vào bế tắc, tất cả những gì người khác nói về quan hệ giữa Mẫn và anh Hiệp sẽ là vô nghĩa.

Cả hai má con đều ngồi thừ ra rất lâu trong tâm trạng ngổn ngang. Cuối cùng Nguyên đứng dậy, nói khẽ.

- Thôi má à, má mệt rồi nghỉ đi, con ra ngoài vườn với mấy đứa nhỏ một chút, chiều con còn về thành phố.

Má anh im lặng, Nguyên đi ra cửa, bỗng anh khựng lại khi nghe tiếng má.

- Có một lần nó đột ngột về đây mấy ngày, má nhận thấy tâm trạng nó không ổn nên hỏi nhưng nó cứ giấu hoài. Má lờ mờ cảm thấy có điều gì đó nên rất lo lắng. Trong nhà, thằng Hiệp là đứa má hiểu và thương nó nhất nhà. Hồi giờ có chuyện gì nó cũng chỉ nói với riêng má thôi à.

Nguyên quay lại ngồi xuống bên má, dạ khẽ.

- Một đêm, má thức giấc, nghe tiếng lục cục ngoài hè, lần ra, té ra là nó đang ngồi hút thuốc một mình. Má bàng hoàng hỏi chuyện gì đó con. Nghe má hỏi, nó chỉ quay lại ôm má, im lặng. Trái tim nó đập thành thịch dữ dội lắm. Má chỉ biểu, bất kể con đang làm gì, đúng sai thế nào tự con biết phân biệt, nhưng trên hết điều đó, con mãi là con trai của má. Con phải biết điều đó. Sáng hôm sau thằng Hiệp quay về lại Sài Gòn, má và nó không hề nói gì với nhau hết trơn nhưng cũng như nói hết rồi.

- Mà là chuyện gì vậy má? – Nguyên thắc mắc.

Má dăm dăm nhìn Nguyên, ngần ngừ.

- Có cần nói rõ không Út?

Nguyên buồn rầu bởi hiểu điều má không muốn nói là gì, nhưng cuộc điều tra đã đến chặng cuối rồi, rõ thì anh rõ rồi, nhưng vẫn muốn có lời xác nhận cụ thể của má để anh kết thúc cuộc điều tra này. Chấm dứt những tháng ngày bần khoản áy náy kia, kể cả những ám ảnh bấy lâu nay làm anh day dứt nữa. Anh hy vọng sau khi anh có câu trả lời thỏa đáng cho người đàn bà kia thì từ nay anh sẽ có những giấc ngủ ngon như xưa.

Má lẳng lẳng đứng dậy đến bên bàn thờ ba, thắp nhang, lầm rầm khấn khứa, Nguyên hiểu rằng trong lòng má anh đang đấu tranh rất dữ dội. Rõ ràng bà đã hiểu nội dung câu hỏi của anh là gì, bà đang day dứt nên hay không nên kể cho Nguyên biết. Liệu khi anh biết sự thật về anh trai anh thì có sao không? Chắc chắn má anh đang tự hỏi như vậy.

Má quay về ghé ngòai, gương mặt vẻ bơ phờ khiến Nguyên ứa nước mắt. Anh chưa từng làm một điều gì cho má vui lòng, chỉ có cà nhong trên Sài Gòn, kiếm tiền bao nhiêu xài hết trơn. Chưa gửi nổi cho má một đồng các mà ngược lại má cứ lâu lâu lại làm món này món kia gửi lên cho anh. Suốt ngày gái gú, mặc cho má nhắc đến mỗi miếng chuyện vợ con. Anh thấy mình thật bất hiếu, đã thế nay lại còn làm khó má, giày vò má, đạo làm con coi vậy sao đặng?

- Con xin lỗi má – Nguyễn Nguyên buồn rầu nói – Thiệt bất đắc dĩ con mới hỏi về anh Hiệp. Chuyện ảnh kể như con biết cũng hết rồi, nhưng con vẫn cần một lời xác nhận cuối cùng chuyện này bởi tất cả những điều con nghe, biết về anh Hiệp, con không tin bởi con yêu ảnh, kính trọng ảnh... Nhưng giờ con cũng hiểu ra một điều rằng, anh Hiệp mãi sống trong trái tim con. Còn chuyện ảnh là ai, yêu ai, miễn không xúc phạm đến ai thì mặc. Đẳng nào ảnh cũng ra đi dăm năm rồi, moi móc lại làm gì phải không má.

Nguyên trần tình thôi một hồi dài với má anh để chấm dứt câu chuyện khó chịu này, giày vò má anh như vậy xem ra đủ rồi, dù sao coi như anh đã có câu trả lời và anh có thể chấm dứt “điệp vụ thám tử tâm linh” với người đàn bà ở cù lao Mơn kia. Nay anh đã có câu trả lời về nhà thiết kế Minh Mẫn là ai.

Thế nhưng anh không ngờ má vẫn trả lời câu hỏi của anh dù anh đã muốn bỏ qua, không nhất thiết nghe nữa.

Má nhìn anh, chậm rãi.

- Chuyện này chỉ có má và thằng Hiệp, nay thêm con nữa.

Nguyên đành dạ khẽ.

- Nó nói với má rằng nó có tình cảm với một thanh niên khác. Điều đó làm nó bối rối, sợ hãi và khổ tâm. Nó đã cố trốn chạy tình cảm ấy, nhưng không thể được, nó không biết phải làm sao hết.

Nguyên thở dài, vậy là cuối cùng chuyện anh Hiệp và nhà thiết kế Minh Mẫn kia chắc chắn là sự thật, thêm xác nhận của chính má. Trong lòng Nguyên có những cảm giác băng khuâng khó tả. Một mặt anh mong anh Hiệp của mình là một chiến sĩ Công an nhân dân đúng nghĩa, đừng liên quan gì đến ba cái chuyện đồng tính này, nghe không vui chút nào, nhưng mặt khác anh lại mong nó là sự thật. Mong tình yêu giữa anh trai mình và Minh Mẫn là sự thật. Có lẽ nay họ đang sống nương nhờ tại đền cô Bơ Thoải. Hai linh hồn ấy sống hạnh phúc bởi họ yêu nhau, Nguyên khẳng định như vậy. Anh hy vọng từ nay mình sẽ có giấc ngủ yên.

- Má từng gặp người... người quen đó của anh Hiệp lần nào chưa?

Má anh gật đầu.

- Cũng có vài lần nhà mình có đám giỗ và đám cưới chị con, nó có đưa về con à. Thằng nhỏ đó tương tá hiền lành, dễ thương. Cả nhà không ai biết

chuyện này, trừ má ra – Má anh thở dài buồn rầu.

- Hình như má cũng... cũng thương bạn... bạn trai – Nguyên ngắc ngứ trong miệng mãi – của anh Hiệp hả?

Má anh thở dài buồn rầu, lắc nhẹ đầu.

- Má cũng không biết nói sao nữa. Má là một bà già quê mùa suốt ngày sấp mặt xuống ruộng nuôi tụi bây khôn lớn, má có phải người thành phố đâu mà rành ba chuyện đó.

- Má... – Nguyên nói khẽ về hồi lỗi, nhìn gương mặt anh y như ăn vụng bị bắt quả tang vậy, má anh bật cười, kéo con trai vào lòng.

- Mò tổ bây, má cái gì mà má.

- Thôi, má không cần nói gì nữa, chuyện của anh Hiệp con, vậy là con hiểu rồi.

Má nhìn đăm đăm Nguyên, nói chậm rãi.

- Nuôi tụi bây khôn lớn, điều mong ước duy nhất là mong ước tụi con nên vợ nên chồng, sanh cho má những đứa cháu để bông... Thằng Hiệp cũng hiểu điều đó nên nó dẫn vật hoài.

- Dạ... – Nguyên dạ khẽ về hồi lỗi, cũng sắp 40 rồi mà anh vẫn còn để cho má lo, thiệt có lỗi.

- Thiệt tình má cũng không biết nói sao nữa – Đến lượt má anh cũng ngập ngừng không biết nói sao cho ổn, bất giác hai má con nhìn nhau bật cười xòa, nhờ vậy má Nguyên nói dễ dàng hơn – Cứ nhìn vào mắt thằng đó, má hiểu rằng nó yêu thằng Hiệp nhiều lắm. Trái tim của người mẹ, má cảm nhận được điều đó.

Má cầm tay Nguyên băng khuâng.

- Dzậy, nó là... là tình cảm gì heng Út?

Nguyên cũng lúng túng, gãi đầu.

- Má à, người ta gọi đó là tình cảm đồng tính đó.

- Là sao, má không hiểu?

- Là người đàn ông yêu đàn ông đó, phụ nữ cũng vậy...

- Ý con nói giống như cái thằng nhỏ đó thương anh Hiệp con đó hả.

Nguyên gật đầu, má anh trầm ngâm.

- Má không muốn con trai của má như vậy, không muốn nó có cái tình cảm kỳ cục đó. Má muốn nó có vợ, sanh con như mọi người, như anh chị em nó. Tuy nhiên... cứ nhìn thằng nhỏ đó, lại thấy thương thương... má thấy mình khùng sao đó con.

Nguyên cảm động nhìn má.

- Không má à. Theo đạo lý thì má không muốn và không chấp nhận con trai của má có những tình cảm như vậy. Nhưng vượt lên trên hết là trái tim bao dung của má đã buộc má phải chấp nhận điều trái khoáy đó, bởi má thương con trai má.

Nặng lên nhẹ nhẹ, trên thế gian này làm gì có sự vĩ đại nào bằng người mẹ thương con mình?

***

Người trinh sát đặc nhiệm liếc nhìn con dao găm lưỡi quắm trên tay tên sát thủ. Dao vốn là vũ khí lý tưởng cho cách đánh gần. Nhiều trường hợp nạn nhân không nhìn thấy nó cho đến khi quá muộn bởi dao găm vốn sử dụng trong im lặng đánh lén. Tuy nhiên tên sát thủ này đã công khai cho anh thấy nó dùng dao găm, chứng tỏ nó rất tự tin. Thừa hiểu sự nguy hiểm

của con dao găm trên tay tên sát thủ trong khi mình tay không, Hiệp cởi nhanh chiếc áo đang mặc, quấn vào một bên tay, tạo thành thứ vũ khí để đỡ lưỡi dao nguy hiểm kia.

Cả hai chòn vờn nhau mấy phút. Sau những đòn như, tên sát thủ nhận thấy trình sát đặc nhiệm này là một cao thủ karate nên ra đòn rất chắc chắn và đặc biệt các đòn tay cận chiến. Từng học karate nên hẳn hiểu rằng những đòn mạnh nhất và có hiệu quả nhất sẽ tấn công ở hướng trước mặt. Cánh tay và bàn tay anh ta sẽ được sử dụng tấn công vào thượng đẳng của hẳn tức là mặt và quai hàm. Còn không là tấn công vào vùng trung đẳng với vị trí ngực và dạ dày chưa kể là vùng hạ đẳng với bụng và dưới háng. Hẳn ta cẩn thận thủ kỹ.

Vũ Hiệp lách tránh một cú đâm cạnh sườn của tên sát thủ, lập tức thừa cơ hẳn ta hở mặt, anh tung cú đấm thượng đẳng vào quai hàm hẳn ta khiến gã phải uốn cong hết người mới tránh được cú đánh. Tên sát thủ thoáng lạnh toát người, nhảy lùi xa.

Cả hai gườm nhìn nhau. Vũ Hiệp lạnh lùng quan sát tên sát thủ, hẳn có vẻ rất tự tin. Anh tay không còn hẳn có lưỡi dao xanh ánh biếc trên tay. Cả hai quan sát nhau mấy giây, khi hẳn đang lựa thế để nhào vào, Hiệp liếc nhanh khi ánh mắt tên sát thủ lóe lên cũng là lưỡi dao của hẳn vọt lao tới. Nhanh như cắt, Hiệp xoay người tung cú đá Yokoi vào ức tên sát thủ với tốc độ cực nhanh. Bất ngờ ánh đèn pha ô tô từ xa quét đến lướt qua mặt tên sát thủ.

Mẫn, là em sao? - Hiệp kêu lên thẳng thốt, cú đá khựng lại nhưng hự tên sát thủ vẫn trúng cú đá ấy tuy nhiên nhờ thế mà nhẹ đi rất nhiều, nếu không hẳn ắt đã gục xuống bởi cú đá hiểm này rồi. Là bậc thầy karate, Hiệp rất thận trọng khi dạy học trò về cú đá uy lực này bởi nó rất nguy hiểm.

Và thế là lưỡi dao tên sát thủ đã đâm trúng người anh.

Vũ Hiệp khuyu xuống mặt đường, chiếc xe ô tô tải từ xa, ầm ầm pha đèn lao tới. Anh gắng lẩn người qua bên để tránh, nhưng vô ích. Tên sát thủ bất ngờ vươn tay chụp lấy anh nhưng chỉ kịp giật rời một mảnh áo rách, bánh xe ô tô tải đã nghiêng đến rồi nên vội lẩn nhanh người qua bên kia, tí nữa gã cũng bị cuốn vào lòng xe ô tô như anh trinh sát kia rồi.

Ngày ấy, Bạch Hồ nhận một hợp đồng bay từ Mỹ về giết một thương nhân người Mỹ gốc Hoa đang làm ăn tại Việt Nam, đầu tư xây nhà máy tại khu công nghiệp Biên Hòa, Đồng Nai. Hắn ta chỉ có vốn vẹn 24 tiếng giết nạn nhân từ khi đặt chân xuống sân bay Tân Sơn Nhất và sau khi giết là bay đi luôn qua Đài Loan. Về nguyên tắc, sát thủ Bạch Hồ không tìm hiểu xem nạn nhân làm ăn thế nào, với ai, thù oán gì... mà quan trọng là giá tiền thuê hợp lý. Hai tên đàn em của hắn đã vào Việt Nam trước điều nghiên nắm kỹ những hoạt động của thương gia này, đặc biệt là mấy tên võ sĩ võ nghệ cao cường. Sau những trao đổi qua lại, Bạch Hồ chọn ngày và bay về Việt Nam. Bọn chúng gặp nhau tại một khách sạn đắt tiền giữa thành phố, rà soát lại chi tiết kế hoạch và sau đó tiến hành. Không hiểu thế nào kế hoạch ấy công an Việt Nam lại biết. Khi Bạch Hồ và hai tên đàn em đến biệt thự của thương gia này đã xảy ra một trận đấu ác liệt với bọn võ sĩ của ông ta, khi Bạch Hồ hạ được một tên võ sĩ, lọt vào vòng trong thì đụng độ với mấy công an đặc nhiệm Việt Nam. Đã loại hai công an bị thương khỏi vòng chiến, y đụng với sát tinh của mình là một trinh sát đặc nhiệm nhưng anh ta cũng là cao thủ karate. Sau khi trao đổi mấy đòn cận chiến của một cao thủ Nội gia quyền nhưng Bạch Hồ vẫn bị thúc thủ dưới những đòn tấn công nguy hiểm của cao thủ karate này. Kết quả hắn buộc phải rút lui khi biết tên đàn em thứ hai đã bị hạ nốt. Anh ta đuổi theo và kết quả, như đã thấy.

Mẫn, là sao em? - Bạch Hồ ngồi bật dậy trong đêm bởi tiếng kêu thảng thốt ấy bỗng nhiên vang bên tai, nghe rõ mồn một. Là tay luyện võ thượng thặng làm gì hắn không biết uy lực của cú đá Yokoi mà hắn không ngờ trinh sát kia bất ngờ tung ra trong khi hắn đang lo phòng bị những cú chặt, đâm của anh ta. Nhờ giây phút chót anh ta đã nhận lầm hắn với người thân nào

đó nên chậm chân, nhờ thế mà Bạch Hổ tránh được, không những thế còn đâm anh ta một dao, khiến anh ta ngã khụy vào bánh chiếc xe tải đang lăn tới. Để sau này, khi biết rõ mọi chuyện, hẳn mới biết mình đã nợ một ân tình ruột thịt mà không thể nào trả nổi. Bạch Hổ rất áy náy, ăn năn, nhưng mọi chuyện đã lỡ rồi. Gã ta nín thinh chuyện đó nhiều năm nay dù thi thoảng vẫn bị ám ảnh.

Không hiểu sao đêm nay bỗng câu chuyện bất ngờ trở về làm cho một tên sát thủ máu lạnh như gã thấy bối rối, trong lòng dấy lên những lo lắng mơ hồ nào đó, cứ y như câu chuyện xưa sẽ lặp lại lần nữa.

Là sao? Gã đàn ông chậm thuốc hút, im lặng một mình trong đêm.

***

Ngọn nến lung linh, tỏa mùi thơm dễ chịu, hai người đàn ông lặng lẽ cộng ly với nhau trong tiếng nhạc nhẹ nhàng ca khúc All out of love, nổi tiếng từ thập niên 80 thế kỷ trước.

Anh đã đánh mất tình yêu, chỉ còn lại nỗi hoang mang.

Lúc này anh mới nhận ra rằng em đã đúng khi giữ niềm tin

Anh đã mất hết tất cả, khi em ra đi

Anh chỉ muốn nói rằng mình đã sai khi quá muộn màng...

Thanh Long lầm bầm hát theo điệu hát ấy bằng giọng nhừa nhựa, anh ta say chẳng? Yang tự hỏi. Tửu lượng của Yang là vô địch, uống hầu như chưa bao giờ say, vài ba chai rượu là chuyện bình thường. Sau buổi nói chuyện ấy, nhìn chung Yang rất có cảm tình với nhà thiết kế Thanh Long, nhờ anh ta mà anh hiểu biết nhiều hơn về cuộc sống của anh trai mình trong những năm tháng ở Việt Nam. Tuy nhiên anh có cảm giác anh ta vẫn chưa nói hết, lý do nào thì anh không hiểu nên khi chia tay, anh có hẹn sẽ quay trở lại vì còn vài điều muốn hỏi nữa.

Đang đi công việc thì chuông điện thoại reo, mở máy, thấy số của Thanh Long. Tiếng anh ta êm dịu nghe như hát.

- Anh muốn gặp em, Mẫn à.

Lạ, từ lần đầu khi gặp nhau, Thanh Long đã lẫn lộn trong xung hô giữa anh và anh trai mình, Yang cũng đã cải chính nhưng chỉ một lát sau là Thanh Long lại lẫn lộn nữa, nên anh quyết định thôi kệ anh ta. Minh hay Mẫn hay Minh Mẫn, suy cho cùng cũng chỉ là một người thôi mà.

Thanh Long đón anh bằng ánh mắt ươn ướt triu mến, là lạ khiến Yang hơi bối rối.

Chai rượu cạn một phần và Thanh Long bắt đầu say.

- Sài Gòn cũng lạnh đó, sao em mặc phong phanh vậy?

- Em...

Yang thấy lúng túng quá. Từ giọng nói đến cử chỉ của người đàn ông này có điều gì bất bình thường và anh bắt đầu ngờ ngợ nhận ra điều gì sắp xảy ra. Thanh Long tiếp tục cụng ly với Yang trong im lặng, bàn tay run run, rõ ràng anh ta muốn nói điều gì đó nhưng lại không dám nên cứ ngắt ngứ mãi, một đoạn của ca khúc All out of love bỗng như muốn tiếp sức cho anh ta.

...Anh muốn em trở lại đưa anh quay về nhà

Để tránh xa khỏi những đêm dài cô đơn

Anh đang tìm đến em, em có mong như vậy?

Tình cảm này là thực hay không?

- Em biết không Mẫn – Thanh Long nghẹn ngào – Sau khi em ra đi, anh mới nhận ra rằng anh cần em biết bao, anh yêu em, em có biết không

Mẫn?

Giọng nói ướt sũng nước mắt. Anh ta say thật rồi, Yang lắc đầu toan lên tiếng thì Thanh Long đã nói tiếp.

- Ngày ấy, khi biết em yêu anh ta, anh đau đớn, điên cuồng trong ghen tuông nhưng lại không dám thổ lộ cho em biết, anh sợ làm em đau, sợ mất em...

Yang Cheng quyết định không lên tiếng, hãy cứ để anh ta tưởng mình là Mẫn để xem anh ta sẽ thổ lộ những gì.

- Nhìn em tung tăng hạnh phúc bên anh ta mà trái tim anh bị giày vò trong đau đớn, nhưng bên ngoài anh vẫn phải tỏ vẻ tươi cười với em. Em có hiểu cho trạng thái của anh khi ấy không Mẫn?

Yang Cheng thở dài. Tuy không phải là người đồng tính, nhưng có một người anh song sinh là đồng tính, từng chứng kiến nỗi khổ đau của anh trai mình nên Yang cũng thấm thía những mối tình đồng tính. Cô đơn khắc khoải đầy đau đớn, cũng là tình cả thôi mà.

Yang giật nảy người khi Thanh Long bất ngờ cầm bàn tay anh, áp lên má anh ta, dịu dàng nói.

- Anh rất vui khi gặp lại em, để được nói với em rằng, anh yêu em. Em có nhớ lần đầu chúng mình gặp nhau không? Cái lần hai đứa cụng đầu nhau khi cùng chạy vội vào lớp đó, kỷ niệm ấy anh suốt đời không quên.

Yang ngượng ngùng ngoác quanh quất, nếu ai mà thấy cảnh này chắc có nước anh ta độn thổ mất.

- Anh... – Yang nói khẽ và từ từ rút tay ra, quyết định chấm dứt màn kịch đầm nước mắt ở đây. Cứ kéo dài anh thấy ngọt ngọt quá.

- Tại sao giờ em vẫn còn yêu anh ta, con người phản bội ấy?

Thanh Long bỗng giận dữ nói gằn như quát với Yang, khiến anh ta bối rối đơ người ra, không biết phản ứng thế nào.

- Anh ta còn sống và có quay lại tìm em đó.

- Còn sống? – Yang trừng mắt tựa hồ muốn rách khốe mắt, bàn tay run lên. Thanh Long lảm nhảm.

- Anh ta đã quay lại tìm em, tuy hình dáng không còn như xưa, nhưng gặp là anh nhận ra ngay – Thanh Long rít lên – Nhưng đây là một kẻ bội bạc em biết không? Hắn cố tình phủ nhận mình là ai, giấu bản thân mình dưới một danh nghĩa khác và hỏi về em với một thái độ lãnh đạm. Có vẻ như hắn ta đang muốn tìm hiểu gì đó về em, hôm đó anh rất giận nhưng phải kìm lại nếu như không muốn quát với hắn rằng, đồ phản bội.

- Thế... Giọng Yang Cheng run lên – Thế anh ấy có nói là tìm em để làm gì không?

- Không – Thanh Long lắc đầu nói như rên rỉ - Anh hỏi nhưng anh ta cố tình từ chối mối quan hệ với em trước kia, hắn cố tình quên em rồi đó...

Thanh Long bắt đầu nói nhảm, muốn nghe tiếp câu chuyện, không còn cách nào hơn là Yang phải phát huy vai trò mình là nhà thiết kế Minh Mẫn thôi.

- Anh Long... nhìn em này.

Thanh Long giương cặp mắt, lơ đãng nhìn Yang, nở nụ cười ngây ngô. Anh ta say thật rồi.

- Anh biết mà, nghe đến tên anh ta là em y như rằng...

Yang thoáng thở dài, chao ơi là tình, sao họ yêu nhau mãnh liệt như thế này nhỉ, anh ta không hiểu.

- Hãy nói cho em nghe, anh ta đến đây lúc nào, hỏi gì về em và hiện giờ anh ta ở đâu?

Qua những lời nói của Thanh Long tiếng được, tiếng mất, Yang cũng đã hình dung ra người đàn ông bí hiểm kia. Nhưng liệu anh ta có thật sự còn sống và là người yêu của nhà thiết kế Minh Mẫn thật hay không còn cần phải tìm hiểu. Biết đâu bởi vì quá yêu mà Thanh Long nhầm lẫn thì sao? Điều quan trọng là Yang đã có đầu mối rồi.

Yang Cheng tính tiền và dìu Thanh Long ra xe ô tô chở anh ta về nhà.

***

Không hiểu sao từ khi biết sự thật về anh trai mình, trái tim Nguyễn Nguyên càng nặng trĩu những nặng nề mơ hồ nào đó. Anh luôn sống trong trạng thái phấp phỏm lo âu không rõ nguyên do đến mức Lan cũng nhận ra. Nàng lo lắng đưa anh đến bác sĩ Văn, nhưng vẫn là những câu nói cũ quen thuộc. Căng thẳng thần kinh, cần thư giãn. Chỉ có thể thôi.

- Chúa cũng chết, Phật cũng qua đời ở tuổi 80, thánh nhân mà còn vậy há gì chúng ta!

- Tại sao anh lại nói vậy?

- Anh không biết, tự dưng anh nghĩ vậy thôi em à.

- Em không muốn anh nói đến điều đó lúc này bởi vì...

- Bởi vì sao em?

- Bởi vì lúc này anh là tất cả với em, của em. Em yêu anh và mãi mãi yêu anh Hiệp à, đừng bao giờ anh quên điều đó nghe anh yêu.

Một nụ hôn êm dịu kéo dài đến khắc khoải.

Nguyên bật choàng dậy trong đêm ngơ ngác đến cả phút bởi anh không hiểu đâu là thật, đâu là mộng. Nụ hôn sau đấm nồng nàn đến mức giờ dư âm vẫn còn trọn vẹn trên môi. Anh đưa tay miết nhẹ lên môi, ta đã hôn, ta đã hôn mà. Nhưng mà hôn ai thì anh lại không thể khẳng định nổi. Anh không biết, anh chỉ cảm giác, ngờ ngợ thôi, nhưng đó là nụ hôn của tình yêu, rất tiếc lại không phải là Tuyết Lan, dù nàng đang nằm bên cạnh anh.

Nguyễn Nguyên đến nhà thăm sếp. Ông đang khè khà một mình bên ly rượu, anh bèn ngồi xôm bên sếp, thói quen của ông khi nhậu là ngồi bệt, lý do khá đơn giản, bụng ông quá to nên rất chật vật khi ngồi ghế cao. Sếp thường ca cẩm, khi xưa còn là một người lính, ông vốn sống rất kỷ cương kỷ luật.

- Từ ngày nghỉ, chú hư đi nhiều cháu à - Sếp than thở và xoa cái bụng tròn vo của mình, Nguyên cố nín cười.

Vợ đã mất mấy năm nay, con cái lớn, thành đạt, lập gia đình hết. Dĩ nhiên chẳng đứa con nào muốn cha già của mình nghỉ hưu rồi mà vẫn còn nai lưng ra làm việc hết. Chuyện sếp nhận làm Giám đốc công ty Thám tử Việt này là nể lời bạn bè nên đứng ra làm chứ thực tế cuộc sống riêng của ông không đến nỗi nào.

Sau khi điều tra ra vụ án chàng thanh niên Minh Mẫn kia và anh trai cháu xong - Nguyên thờ dài - Không hiểu sao cháu vẫn thấy mình rơi tồm vào một vực sâu không đáy nào đó, cháu cứ thấy u u minh minh bao quanh mình, là sao cháu không hiểu.

- Liệu bệnh của cháu có trở lại không? - Sếp lo lắng hỏi.

Nguyễn Nguyên cười gượng.

- Vẫn vậy chú à, trái gió trở trời là đau đầu.

Sếp xoa tay.

- Thế thì thôi, cháu đừng nghĩ ngợi làm gì nữa cho mệt.

- Không hiểu sao cháu vẫn thấy bùng bùng quanh cháu một bức màn mờ ảo nào đó, những giấc mơ, những hình ảnh thấp thoáng, những giọng nói thì ào trong nước mắt và ai đó cứ đứng chờ mãi cháu ở nơi xa xa...

Sếp nhíu mày lo lắng nhìn Nguyên, có khi nào ông nghĩ mình điên không nhỉ? Nguyên trầm hỏi và tự trả lời, nghe anh nói, ai không nghĩ anh điên mới là lạ.

- Cháu không tin ma quỷ, nhưng có những điều làm cho cháu áy náy bản khoăn. Thật ra đã xảy ra điều gì cho cháu trong quá khứ, cháu là ai và đã làm gì tội lỗi chăng?

Thật bất ngờ khi Nguyên rơi nước mắt không giấu giếm. Anh không hiểu sao mình lại khóc nhưng từ trong sâu thẳm tim anh một nỗi đau khổ vô bờ nào đấy cứ trào dâng mãi như sóng biển khiến anh phải nức nở như đứa bé lên ba vắng mẹ.

Sếp thở dài, ông dang tay ôm anh vào lòng, vỗ về như dỗ trẻ.

- Chú kể cho cháu nghe nè. Người Ấn Độ có một số nguyên tắc tâm linh rất hay mà chú muốn nói với cháu. Nguyên tắc thứ nhất: “Bất cứ người nào cháu gặp cũng đúng là người mà cháu cần gặp”. Điều này có nghĩa rằng không ai xuất hiện trong cuộc đời cháu một cách tình cờ. Mỗi người xung quanh cháu, bất cứ ai mà cháu gặp gỡ đều đại diện cho một điều gì đó, có thể là để dạy gì đó hoặc giúp cháu cải thiện tình hình cuộc sống chẳng hạn. Vì vậy, hãy tôn trọng và coi trọng những người mà cháu đã gặp gỡ.

Nguyên sụt sịt dạ khẽ.

- Nguyên tắc thứ hai: “Bất cứ điều gì xảy ra thì đó chính là điều nên xảy ra”. Trong cuộc đời này không có điều gì tuyệt đối cả, không có cái gì ta trải nghiệm lại nên khác đi cả. Thậm chí cả với những điều nhỏ nhất ít quan

trọng nhất cũng vậy. Sẽ không có chuyện như cháu muốn nói rằng, nếu như tôi đã làm điều đó khác đi... thì nó hẳn đã khác đi. Những gì đã xảy ra chính là những gì nên xảy ra và phải xảy ra giúp cháu có thêm bài học để tiến về phía trước. Bất kỳ tình huống nào xảy ra trong cuộc đời này cháu đối mặt đều tuyệt đối hoàn hảo, thậm chí cả khi nó thách thức sự hiểu biết và bản ngã của cháu nữa.

Nguyễn Nguyễn trầm ngâm nhìn ra cửa, ánh nhìn xa vắng. Vậy điều gì đã đến với anh và còn những gì mà anh chưa biết nữa?

- Nguyên tắc thứ ba: “Trong mỗi khoảnh khắc, mọi sự đều bắt đầu vào đúng thời điểm”. Mọi thứ đều bắt đầu vào đúng thời điểm, không sớm hơn hay muộn hơn. Khi chúng ta sẵn sàng cho nó, cho điều gì đó mới mẻ trong cuộc đời mình, thì nó sẽ có đó, sẵn sàng để bắt đầu.

- Vâng.

- Nguyên tắc thứ tư: “Những gì đã qua, cho qua”. Nguyên tắc này rất đơn giản. Khi điều gì đó trong cuộc sống của cháu kết thúc, kể cả tình yêu thì có nghĩa là nó đã giúp ích xong cho bản thân ta. Đó là lý do tại sao, để làm phong phú thêm trải nghiệm của mình, tốt hơn hết là ta hãy buông bỏ, quên nó đi, xếp vào quá khứ để tiếp tục cuộc hành trình tương lai phía trước.

Nguyễn nghẹn ngào nhìn sếp.

- Cháu hiểu, nhưng sao cháu thấy mệt mỏi và cô đơn quá chú ơi. Cháu đã cố, cố hết sức trong tuyệt vọng để phấn đấu, vươn lên và cháu đã làm được nhiều điều mà nhiều người không dễ gì làm được. Thế nhưng bên cạnh đó luôn là nỗi cô đơn chơi vơi trong lòng, cháu là ai, về đâu, rồi mai này ra sao...

Sếp xoa đầu triu mến.

- Cháu lại cứ thế nữa. Hãy cứ nghĩ thế này, không phải là tình cờ mà cháu nghe chú nói điều này. Nếu điều chú nói mà đánh động tâm hồn cháu, đó là bởi vì cháu đã hiểu rằng không một chiếc lá nào lại tình cờ rơi xuống sai chỗ cả.

- Dạ.

- Ừ, có quá cũ không khi chú nhắc cháu câu châm ngôn rằng: Hãy đối xử tốt với chính bản thân cháu! Hãy yêu thương với tất cả tâm hồn cháu và hãy luôn hạnh phúc.

Hai chú cháu đều lặng im như pho tượng gỗ, tiếng gió nhẹ ngoài cửa.

- Cám ơn chú, giờ cháu hiểu rồi.

Nguyên thấy tâm hồn mình nhẹ nhõm rất nhiều sau những chia sẻ của ông, người sếp mà anh kính trọng yêu quý như cha mình vậy.

- Thôi về đi - Sếp vỗ vai anh thân ái - Sắp làm bố trẻ rồi, lo cho vợ con đi, cháu cứ vậy hoài, Tuyết Lan khổ đó.

- Tuyết Lan có con với anh nhưng má lại là người biết trước. Hôm đó má đột ngột gọi điện kêu anh về gấp trong ngày, hỏi chuyện gì má không nói, tưởng nhà có chuyện gì, Nguyên lật đật chạy xe Honda về quê gấp.

Vừa bước vô nhà Nguyên trở mắt khi thấy Tuyết Lan đang ngồi cùng má và chị Ba. Anh ngẩn ngơ.

- Bộ có chuyện gì heng má? Em về hỏi nào mà anh không hay?

Tuyết Lan đỏ mặt che miệng cười khẽ.

Ngồi xuống uống nước đi Út, làm gì mà hỏi dữ vậy?

Thế rồi khi nghe má nói, Nguyên ngòì đực mặt ra ngơ ngẩn. Nguyên quay sang trách khế Tuyết Lan.

- Sao không nói cho anh hay mà phải chạy về nói với má?

- Ủa cái thằng, hông lẽ má sắp có cháu nội mà má không được biết sao?

- Con không nói vậy - Nguyên chống chế - Có điều nói với con rồi tụi con cùng về nói với má luôn, làm chi chạy về tận đây làm cực má.

- Cả tuần nay, em có thấy anh đâu, gọi điện thoại hoài, lần nào anh cũng nói bận hết - Tuyết Lan nói về hờn giận - Hôm nay sẵn đi công chuyện Cần Thơ, em ghé qua nhà thăm má luôn.

Đúng vậy, cả tuần nay Nguyên rơi vào bồng bênh. Cứ tưởng làm rõ chuyện nhà thiết kế Minh Mẫn với anh trai mình, anh sẽ thấy nhẹ nhõm thanh thản hơn, những ám ảnh kia sẽ biến mất. Té ra không phải vậy, lúc nào anh cũng thấy mình rơi vào những bứt rứt không yên. Anh đã với tay đến phần sự thật nhưng tại sao vẫn thấy thiếu thiếu điều gì đó, là gì, Nguyên không hiểu nổi. Trong tâm trạng không vui anh đã không về nhà Tuyết Lan nữa. Sau đó, anh xin với sếp cho anh quay lại công việc, sếp cho biết vụ Bạch Vân sắp có kết quả rồi, anh tạm chờ một chút nữa. Nguyên cứ loay hoay và loay hoay.

- Chùng nào cười?

- Dạ chắc sanh xong rồi tính chú à - Nguyên cười ngượng ngùng - chứ giờ tổ chức không kịp.

Sếp gật gù.

- Ủ tính sao tùy tụi cháu.

Nguyên chào sếp ra về, anh thấy hạnh phúc, hình như ai cũng quan tâm đến anh. Thôi tạm quên vụ Minh Mẫn đi, đằng nào anh cũng đã đi đến cuối sự thật ra, bữa nào thông báo cho người đàn bà ở cù lao Môn nữa là xong. Vụ Bạch Vân tuy sếp không nói rõ nhưng cho biết ít bữa nữa có kết quả rồi, anh có thể quay lại công việc, anh thấy nhẹ lòng.

***

Bạch Vân ngồi im lặng bên ly trà thơm bốc khói thoang thoảng dễ chịu. Lão ngồi như pho tượng từ khi ra lệnh cho hai tên sát thủ Kendo đi giết Tuyết Lan và Nguyễn Nguyên. Trong đời mình lão từng giết khá nhiều người và ra lệnh giết cũng khá nhiều người nhưng hình như lão chưa từng giết một người đàn bà nào thì phải. Xuống tay trừng phạt có nhưng giết thì chưa từng, đây là lần đầu tiên. Không hiểu sao Bạch Vân thấy nôn nao trong lòng, lão ngạc nhiên về điều đó, mình già rồi chẳng? Sao lại có thể mềm yếu như vậy đối với một người đàn bà đã phản bội mình? Lão nhếch mép cười gằn, đưa tay cầm ly trà nhấp nhẹ.

Từ khi Sẹo phát hiện sự phản bội của Tuyết Lan báo lão biết là Bạch Vân đã quyết định xử nàng rồi, tuy nhiên lão lần chần lựa chọn thời gian thích hợp. Lại thay trong thời gian ấy lão vẫn đi lại với nàng dù ít hơn xưa. Tuy nhiên lão chưa từng một lần “chạm mặt” tên tình địch đáng ghét kia, dù nghe đâu sau này nàng đã thuê làm vệ sĩ kiêm người tình, có lẽ do Tuyết Lan né. Thái độ ngập ngừng sợ hãi của nàng mỗi lần gặp lão như tổ cáo tát cả nhưng Bạch Vân vẫn tinh bơ chơi trò mèo vờn chuột, không cho đàn em giết cả hai ngay. Lão hiểu rằng với một đất nước như Việt Nam, tự dung xảy ra hai cái chết liền một lúc, các cơ quan điều tra sẽ vào cuộc, những rắc rối nảy sinh không lường trước được trong khi lão cần bọn sát thủ Kendo bảo vệ như hình với bóng trước tên sát thủ vô hình kia. Thế nhưng cứ để nàng ta nhờn như sống với người tình của mình thì nhiều lúc Bạch Vân uất phát điên lên được, nhưng thần kinh thép của một trùm giang hồ mấy mươi năm đã giúp lão bình tĩnh. Tha thứ, tha chết, không bao giờ, vấn đề là thời điểm nào. Mấy tháng liền Bạch Vân lạnh lùng tính toán. Thế rồi công việc

làm ăn của lão đã có dấu hiệu không ổn, cơ quan thuế đòi hỏi những báo cáo nhiều hơn, vài nơi kinh doanh xuất hiện người lạ dò hỏi, hồ sơ sổ sách có dấu hiệu đang bị kiểm tra bí mật, máy chủ công ty cũng có dấu hiệu bị xâm nhập. Vài đối tác úp mở chuyện công an làm việc dò hỏi... Là một cáo già trùm đời, những phản xạ không điều kiện đã báo động đỏ nguy hiểm. Khả năng lớn là công việc làm ăn bản của lão đã bị cơ quan bảo vệ pháp luật sở tại chú ý, truy tìm bằng chứng. Bạch Vân cảm thấy tóc trên đầu bạc thêm mấy sợi nữa. Thế là hết, sự đổ vỡ này từ đâu? Từ làm ăn không kín kẽ của lão, từ đối tác phản bội hay từ cái công ty thám tử rách việc kia? Bạch Vân tức điên lên và hiểu rằng thời gian không chờ đợi mình nữa rồi. Một bên là cơ quan luật pháp sở tại đang sờ đến, một bên là bang phái đang tìm sơ hở để thanh toán và tên sát thủ vô hình kia vẫn lẩn quất như hồn ma bên cạnh. Không tham nữa, kiếm bấy nhiêu là đủ rồi, nếu không muốn đi tù, không muốn chết, cần tẩu vi thượng sách như lão bạn già từng khuyên bảo thôi. Bạch Vân hồi hải rút gấp các khoản tiền có thể rút được chuyển sang các tài khoản nước ngoài đứng tên lão. Bên ngoài lão vẫn duy trì mọi hoạt động công ty lẫn nhà riêng bình thường như chưa xảy ra chuyện gì. Vẫn chỉ đạo bọn đàn em làm việc này việc kia. Sau khi lão đi rồi, bọn chúng ra sao, Bạch Vân không quan tâm nữa. Tuy nhiên trước khi ra đi lão buộc một kẻ phải trả giá đó chính là Tuyết Lan và gã thám tử người tình của nàng, không thể tha thứ được. Hộ chiếu với một cái tên giả khác lão đã cầm tay, vé máy bay đã mua sẵn, chuẩn bị ra sân bay, trước khi đi, Bạch Vân sai hai tên sát thủ Kendo đi giết người. Bạch Vân cũng chuẩn bị sẵn hộ chiếu, tiền bạc, vé máy bay cho hai tên này. Giết xong, bọn chúng ra sân bay, chờ chuyển, bay luôn về Nhật. Riêng Bạch Vân đi trước, không chờ kết quả bởi lão tin tưởng những tên sát thủ này. Sang Pháp, lão sẽ biết tin cũng không muộn. Lão tính toán thời gian rời Việt Nam trong đêm ngay trước khi vụ án mạng xảy ra, vẫn phải phòng khi hai tên sát thủ này hỏng việc, công an Việt Nam mò đến thì lão đã cao chạy xa bay rồi.

Bạch Vân vào phòng riêng, lão nhìn quanh căn phòng quen thuộc, thoáng thở dài. Vĩnh biệt tất cả. Lão thư thả vào nhà tắm vệ sinh sạch sẽ. Dùng dung dịch toner để làm săn chắc da và cân bằng độ ẩm cho da. Sau

đó sấy tóc, vuốt gel tóc, dùng kem dưỡng ẩm xoa lên khuôn mặt và vùng cổ của lão. Cuối cùng Bạch Vân chọn một loại son dưỡng môi có màu sắc trung tính và sử dụng ngón tay để thoa son dưỡng, giúp môi mịn màng hơn, trong suốt hơn. Lão làm cẩn thận, tỉ mỉ như một cô gái trước khi ra mắt nhân tình. Bạch Vân khà một tiếng khoái trá nhìn mình trong gương. Ai dám nói đây là một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi rồi. Lão cảm giác như mình đang là một chú rể thì phải.

Chọn một bộ vest xám lịch lãm khoác lên người, Bạch Vân xoay người nhìn mình trong gương gật gù ưng ý. Lão xoay lưng tính bước ra phòng ngoài gọi Sẹo thì hấn xuất hiện thật nhẹ nhàng với những bước chân mềm mại như mèo rình chuột. Bầu không khí trong căn phòng bỗng như cô đặc lại đượm mùi tử thần. Bạch Vân quay phắt lại gờm gờm nhìn tên sát thủ, bây giờ lão đã chạm mặt nhìn rõ tên sát thủ khét tiếng trong nhóm Tứ tượng của Trúc Liên Bang rồi. Gã ta tướng tá cao lớn, gương mặt bánh trai dù bị che mờ bởi vẻ lạnh lùng chết chóc. Giá nói gã là người mẫu hay diễn viên điện ảnh cũng chẳng có gì lạ, có điều đây là diễn viên trong những phim kinh dị của Mỹ.

Lão thông thả di chuyển bước chân, cuối cùng điều gì đến cũng đã đến, có điều lúc này Bạch Vân thấy trong lòng thư thả lạ lùng. Nhưng Bạch Vân vẫn ngạc nhiên là tại sao gã có thể dễ dàng vượt qua nổi mấy con chó săn tinh khôn cùng mấy tên đàn em bảo vệ bên ngoài, tên Sẹo đâu và, cuối cùng sao gã có thể biết được thời điểm này hai tên sát thủ Kendo đã rời lão để vào đây, rất tiếc lão không còn thời gian để suy nghĩ tính toán nữa rồi. Tên sát thủ tung đòn trước, lập tức Bạch Vân phản đòn ngay. Cả hai bật rời nhau ra.

Tên sát thủ lạnh lùng nhìn Bạch Vân đang di chuyển dùng Thính kinh tức giao thủ chạm tay, tiếp thủ đòn tay của đối phương và cảm nhận phương hướng chuyển động của lực tay mình để theo đó dùng triệt kinh phá lực theo nguyên lý dùng vòng tròn hóa giải lực, chuyển động đường thẳng, với loại quyền pháp gọi là Miên quyền hay còn gọi là Nhu quyền.

Ngày ấy sư phụ Yu có nói kỹ thuật của Vịnh Xuân quyền, trên bề nổi dễ cảm nhận về một hệ thống khá đơn giản với vài ba bài quyền, một bài côn, một bài đao và một bài Mộc nhân trang. Thật hiếm có một võ phái nào khác chỉ dựa trên nền tảng một vài bài quyền và bài binh khí như vậy. Tuy nhiên Yu cho biết, với những võ sư Vịnh Xuân lão luyện, yếu lĩnh tự nhiên tính được đề cao hàng đầu với những điểm căn bản, bao gồm những nguyên lý xuyên suốt khi luyện tập các bài quyền; khái niệm “xả kỷ tòng nhân” tức quên mình theo người, “thính kinh” nghe lực, “tâm ứng thủ” tức khi đầu óc nghĩ đến một đòn đánh là chân tay thực hiện thành công. Xem tên Bạch Vân này có vẻ như gần đạt đến điều đó, cứ nhìn cách hắn ta ra đòn là biết.

Làm gì tên sát thủ không biết nguyên tắc của Vịnh Xuân là “Dĩ Nhu Chế Cương”, nhưng không phải là không có cương và là “Cương Nhu phối triết” nghĩa là kết hợp nhuần nhuyễn Cương – Nhu một cách triết để và hiệu quả nhất. Suốt này giờ Bạch Vân ra đòn bám sát khiến tên sát thủ gần như hoàn toàn bất lực không thể phát huy hết sức mạnh của Bát quái chưởng, bởi đều bị Bạch Vân phản đòn. Tên sát thủ nhận ra một sai lầm lớn của mình đó là đã quá coi thường Bạch Vân. Dù gì lão cũng là một đại ca giang hồ danh tiếng trải dài từ Hoa lục ra đến các nước châu Á, phần nói tiếng Hoa. Mấy mươi năm nay lão làm mưa làm gió há đâu phải là hư danh. Đến bậc đại ca lão làng Trần Khải Lễ kia mà còn bị lão ta qua mặt cái một, không thể không nói rằng Bạch Vân là kẻ có tài thật sự. Về võ thuật, lão xứng đáng là một tôn sư và cũng xứng đáng là đối thủ ngang tài ngang sức với gã ta.

Sau mấy đòn giao chiến bằng tay, tên sát thủ quyết định sử dụng bộ pháp Hoán Hành nghĩa là chuyển động theo những đường tròn bất tận vô thủy vô chung, không có bắt đầu và không có kết thúc. Trong lúc xoay chuyển bộ pháp dùng rất hẹp này với dụng ý né tránh thế công của Bạch Vân và để phản kích vào mặt sau lưng của lão ta bằng đòn quyết định.

Chát... một chương giao nhau thật mạnh giữa tên sát thủ và Bạch Vân khiến lão loạng choạng thụt lùi. Lúc này sức mạnh tuổi trẻ đã thắng thế. Tên sát thủ vận hết lực phát khí đập mạnh giao tay với Bạch Vân qua đòn Nội gia quyền rất mạnh hất lão ta bật văng ra xa. Trong khi Bạch Vân đang loạng choạng mất thế, lưỡi dao găm bất ngờ sáng lóe từ tay tên sát thủ, hấn ta lao nhanh vào Bạch Vân như gió lốc lớn. Chiêu sát thủ này, hấn đã giết nhiều người. Ở đời này ai chẳng có bí mật, bí mật vốn là mạng sống trong kinh doanh, trong cuộc sống, với Bạch Vân cũng vậy thôi. Ngoài cây súng ổ quay Mith & Wesson Model 10 của Mỹ lúc nào lão cũng đeo bên mình, bọn đàn em ai cũng biết. Không ai có thể ngờ rằng trong ống tay áo của Bạch Vân luôn có một cây Swiss Mini Gun C1ST dài khoảng 2,34cm có trọng lượng khoảng 20g, nằm gọn trong lòng bàn tay. Chỉ cần một cái lắc tay nhẹ là cây súng ổ quay này từ cổ ống tay rơi xuống bàn tay là lão có thể bóp cò ngay. Đây là một bí mật lớn, hiếm kẻ biết bởi biết thì đã chết rồi. Cây súng này đã cứu mạng lão đến mấy lần sau khi đối thủ tưởng Bạch Vân không còn gì nữa, chính là lúc lão ra tay.

Nhìn lưỡi dao sáng quắc của tên sát thủ vút tới, Bạch Vân cười gằn, thoáng nghĩ, nó ra đòn cuối đây và cây Swiss đã nằm lọt trong bàn tay, lão siết cò. Đạn nhanh hay dao nhanh? Hự, Bạch Vân nhắm mắt đau đớn khi bị lưỡi dao thọc sâu vào ngực, tạch... tạch... cây súng lão bấm cò liên tục nhưng không có đạn.

Ngã tựa vào tường, Bạch Vân ngỡ ngác, không lẽ trong cuộc đời này cái chết lại nhanh, lại đến dễ dàng với lão như vậy sao? Cả đời lão, lão đã giết nhiều người nhưng chưa bao giờ hỏi xem mùi vị chết chóc như thế nào và nay lão biết rồi. Có đau đớn, có quằn quại và cũng nhẹ nhàng. Một thoáng thôi, tất cả là màn sương mờ cứ dâng cao lên đàng trước. Đưa đôi mắt mờ đục liếc quanh, lão chép môi tiếc rẻ, mấy chục triệu USD kịp tẩu tán đứng tên lão tại ngân hàng Thụy Sĩ nay coi như là mất trắng, bao kế hoạch tiền bạc lẫn mấy âm mưu thủ đoạn bóc tiền nữa đang làm... tất cả trở thành mây khói mất rồi.

Tên sát thủ biến nhanh như làn khói, cứ tựa như nó chưa từng đến nơi này thì phải.

Có tiếng chân người chậm chậm vang lên, những bước chân ngập ngừng ngần ngại nhưng cuối cùng cũng bước vào phòng, Bạch Vân đảo mắt ngược nhìn, Sẹo. Lão thều thào.

- Là người sao?

Sẹo đứng sững giữa phòng như trời tròng gương to mắt nhìn ông chủ của mình, kẻ mà gã có hơn hai mươi năm theo thờ phụng. Kẻ mà gã không biết bao lần bán mạng để bảo vệ để nay chỉ là một thân xác đẫm máu đang quần quai sắp từ già cõi đời này. Xem ra trước cái chết, giàu sang hay nghèo hèn, ai cũng giống ai thôi.

Cạch! Cây Swiss không có đạn, rời tay Bạch Vân rơi xuống đất. Giờ Bạch Vân đã hiểu vì sao cây súng hộ mệnh của mình không có đạn rồi, nhưng làm sao tên Sẹo có thể biết lão có cây súng này nhỉ? Ủ, không phải ai cũng có bí mật riêng của mình đó sao?

- Vì thằng Hui ư? – Bạch Vân ráng hỏi trong cơn hấp hối.

Sẹo từ từ quỳ xuống trước Bạch Vân, lặng lẽ quỳ gập đầu lay đại lễ với lão như với cha mẹ của mình. Những giọt nước mắt hiếm hoi rơi lăn tăn mà mấy mươi năm nay gã chưa từng một lần khóc kể cả khi nghe tin mẹ hắn bị tai nạn xe hơi chết thảm, đây là lần đầu tiên hắn khóc, điều này bỗng nhiên khiến Bạch Vân thấy hài lòng.

- Lại đây con trai của ta.

Sẹo bế bổng Bạch Vân lên, máu trên người lão chảy qua ướt người hắn ta. Sẹo cẩn thận đặt Bạch Vân nằm xuống chiếc giường nệm quen thuộc của lão. Hắn loay hoay tìm bình trà và rồi cầm ly trà Ô long run run đưa lên miệng cho Bạch Vân nhấp chút trà cuối cùng. Khẽ nhắm mắt vì đau đớn nhưng Bạch Vân vẫn phải khà lên một tiếng khoái trá, trà ngon.

- Cám ơn con trai của ta. Xem ra cuối đời ta lại chỉ có con là trung thành với ta nhất. Ta đã chuẩn bị cho con một tài khoản tại Hồng Kông rồi, đây là mã số... con hãy đi đi. Lấy số tiền ấy về quê mà sinh sống với vợ con, hãy rời xa cuộc sống tanh tưởi này.

- Con xin lỗi về chuyện thằng Hui – Seo ghen ngào.

Bạch Vân nhếch đôi môi nhợt nhạt.

- Không, vay trả, đây là quy luật, chỉ tiếc giờ ta mới hiểu, trễ rồi. Ta không giận con đâu, đi nhanh đi, đừng để chính quyền tới đây phiền hà. Ta chết rồi, mọi sự thế là hết...

Dường như nói đến đó quá sức, Bạch Vân chỉ nấc lên một tiếng nhỏ nữa gục đầu xuống chết ngay. Thế là hết cuộc đời một đại ca giang hồ lừng lẫy tiếng tăm vang vọng từ trong lục địa Trung Quốc và khắp khu vực tiếng Hoa châu Á... nay còn đâu.

Seo đứng tần ngần nhìn lão một lúc rồi quay lưng đi ra. Trước khi ra khỏi phòng hắn còn cẩn thận cầm cái điều khiển máy điều hòa nhiệt độ, tăng độ lạnh, sau đó khép kín căn phòng, ấn khóa và đi luôn.

***

Đáng lẽ được về sớm, nhưng Tuyết Lan lại qua lại với hai tiệc khai trương tại hai điểm khác nhau trong thành phố mà chỗ nào cũng là bạn bè làm ăn thân tình nên nàng phải chạy show. Nhưng hôm nay nàng vui lắm, chả mấy khi được “ông xã” đích thân lái xe đưa đi nên mặt lúc nào cũng tươi như hoa nở. Bạn bè đều tò mò nhìn gã đàn ông đẹp trai, cao lớn, ăn mặc bảnh bao đi bên nàng. Nhiều người ngạc nhiên, chưa nghe thấy cười xin gì mà nhưng họ đều biết đây là bạn trai của Tuyết Lan dăm tháng rồi, nay nếu có giới thiệu là chồng cũng chẳng sao. Dăm lời thì thậm nghe nói, có, có... và vài cái bắt tay chúc mừng khiến gương mặt Tuyết Lan cứ đỏ ửng ngượng ngùng pha lẫn hãnh diện. Nguyễn Nguyên làm rất tròn vai. Sau buổi nói chuyện với sếp, tinh thần anh thoải mái rất nhiều và anh thấy mình

phải có trách nhiệm với Tuyết Lan hơn. Nàng yêu anh, nàng đang mang một giọt máu của anh, thế nên anh vui vẻ hộ tống Tuyết Lan đến mấy nơi tiệc tùng mà mẹ của nàng. Thôi cũng là công việc, mỗi giao tiếp của Tuyết Lan nên nàng cần có mặt, anh cũng rảnh nên sẵn sàng thôi. Mấy tuần nay theo yêu cầu Tuyết Lan, Nguyên đã dọn hẳn về ở với nàng rồi.

Nguyên đạp thắng xe, chiếc xe hơi từ từ dừng lại trước nhà. Tuyết Lan dựa đầu vào vai anh thì thầm.

- Hôm nay em vui lắm, cảm ơn anh.

Nguyên cười, hôn nhẹ lên trán nàng rồi bấm còi tin tin. Lạ, trong nhà vẫn im lặng, không rõ người giúp việc đi đâu mất không ra mở cửa. Tuyết Lan che miệng ngáp dài.

- Em mệt quá, thím Ba đi đâu heng? Giờ này khuya rồi mà.

Thôi em cứ ngồi đi, để anh xuống mở cổng. Chắc thím mệt ngủ quên rồi đó.

Nguyễn Nguyễn xuống xe lúi húi mở khóa cổng, thầm nghĩ, lẽ nào thím Ba ngủ mê dữ vậy. Thím xưa nay vốn rất nhạy kia mà, bất giác anh nhìn ngôi nhà mình, đèn nhà vẫn bật sáng nhưng sao nó im lặng một cách đáng ngờ. Trục giác một thám tử mách bảo anh hãy đề phòng. Bất giác Nguyễn thận trọng nhìn quanh. Nguyễn Nguyễn vào xe, Tuyết Lan đã ghé cổ ngủ ngon lành. Tối nay nàng chạy qua chạy lại, mệt, đã thế phải làm thêm mấy ly rượu vang nên giờ ngủ say. Cho xe chạy vào sân, Nguyễn quay ra đóng cửa cổng, khóa lại và chui vào xe bỗng Tuyết Lan lên tay, tiến vào nhà. Anh thắc mắc, thím Ba đâu rồi, không lẽ xe hơi vào đến tận sân mà thím vẫn ngủ được sao?

- Thím Ba – Nguyễn Nguyễn kêu lớn khi bế Tuyết Lan vào trong phòng khách.

Phụt. Bất ngờ cả hệ thống điện trong nhà tối om. Vù có tiếng gió đâm từ sau thốc tới, Nguyên khuyu xuống, ôm Tuyết Lan lăn tròn tránh nhát đâm. Tuyết Lan mở mắt, hét lên khùng khiếp. Nguyên bịt miệng nàng, thì thào.

- Em nằm im.

Anh đẩy nàng đến nắp sau chiếc salon lớn nằm giữa nhà và đứng bật dậy, khuyên tay. Anh quyết định sử dụng quyền karatedo để chiến đấu với những địch thủ tấn công xung quanh mà anh chưa rõ là ai. Quyền pháp này năng động, linh hoạt, sáng tạo theo tình huống để chiến đấu. Phía trước Nguyên bất ngờ lóe sáng lưỡi kiếm Nhật của một tên võ sĩ Kendo, hấn ta lạnh lùng đi quanh anh quan sát. Nguyên giật mình, một tên võ sĩ đạo. Anh biết rằng lưỡi kiếm Nhật này sẽ chém vào đỉnh đầu, chém vào hông nơi giữa xương sườn và xương chậu, chém vào cổ tay và đâm vào cổ họng đối thủ. Và chỉ luôn luôn một đòn thôi. Tên võ sĩ Kendo vung kiếm lao tới tấn công chém liên tục bên trái, bên phải Nguyên buộc anh phải thụt lùi. Gã chém nhanh, liên tục và mạnh mẽ trong một khoảng thời gian ngắn khiến Nguyên bối rối, loạng choạng và rồi lưỡi kiếm lật ngang chém vào xương sườn anh. Có điều tên võ sĩ đạo này coi thường Nguyên quá, anh thụt lùi, có phần bối rối lúng túng nhưng cũng là một giây phút hờ sườn anh cố ý để lưỡi kiếm chém ngang, Nguyên uốn cong người né kiếm và vung tay ra đòn chém chéo vào tay cầm kiếm của tên sát thủ. Lưỡi kiếm đâm xé toạc áo Nguyên lượn sát thịt da anh lạnh toát. Bàn tay Nguyên cũng đã chặt mạnh khiến tên võ sĩ đạo chịu không nổi phải buông rơi cây kiếm, nhảy thụt lùi.

- Á... – Nguyễn Nguyên giật nảy người quay lại. Trong bóng tối mờ mờ anh thấy Tuyết Lan bị một tên võ sĩ đạo khác kẹt cứng người, lưỡi gươm sáng quắc kề ngang cổ nàng. Anh rùng rờ. Lưỡi kiếm bén kia chỉ cần kéo nhẹ là nàng xong đời ngay.

Hự, tên võ sĩ đạo kia nhảy tới tung mấy cú đấm khiến Nguyên gập cong người đau đớn nhưng không phản kháng. Tuyết Lan nước mắt giàn giụa nàng ú ớ mảnh liệt. Nguyên tuyệt vọng không biết phải làm sao, nếu

anh chống cự ắt tính mạng Tuyết Lan sẽ nguy hiểm. Nhìn Nguyễn Nguyễn mềm đòn nằm rũ ra trên sàn nhà tên Kendo nhếch mép rút lưỡi kiếm ngắn thứ hai ra chính lúc ấy từ ngoài cửa sổ phòng khách một bóng đen chuồn vào nhanh như chớp, trong tay hắn ta cũng lóe lên một lưỡi dao vung đâm thẳng vào tên võ sĩ Kendo đang giữ Tuyết Lan. Tên này lập tức xoay người, lưỡi kiếm trong tay hắn ta rút lên đỡ lưỡi dao kia. Xoảng một tiếng khi hai vũ khí sắt thép va chạm nhau gây tiếng động lớn, Tuyết Lan nhân đó giăng ra khiến tên võ sĩ Kendo lúng túng kìm nàng chính lúc đó bóng đen kia lập tức nhảy tới tung tiếp cú đá vào háng tên võ sĩ Kendo. Gã võ sĩ Kendo lùi tránh không kịp bởi một tay còn vướng giữ Tuyết Lan nên hự một tiếng, buông nàng ra. Tuyết Lan rũ người xuống, ngất lịm đi. Trong khi tên Kendo trúng một cú đá vào chỗ hiểm đau đớn đang loạng choạng mất phương hướng chính là lúc lưỡi dao găm định mệnh đã thọc vào cổ họng gã ta nhanh khôn tả. Máu bắn ra thành vòi bởi những mạch cổ bị đứt ngang. Tên võ sĩ Kendo mở mắt trừng trừng, chết mà không hiểu tại sao. Bên này khi lưỡi kiếm ngắn tên võ sĩ Kendo vừa vung lên để kết liễu Nguyễn Nguyễn thì bất ngờ anh bật dậy ra đòn đá sấm sét. Tên võ sĩ Kendo chủ quan bất ngờ, bật ngựa, khụy xuống. Nguyễn Nguyễn lao đến chỗ Tuyết Lan, hấp tấp ôm lấy nàng, tay sờ soạng lưng tung, lấp bấp.

- Tuyết Lan... Tuyết Lan... em có sao không?

Bóng đen kia khoanh tay lạnh lùng nhìn anh và Tuyết Lan, không nói gì. Nguyễn Nguyễn bế nàng đến bên ghế salon, bật cây đèn sạc đầu bàn lên, sau khi kiểm tra nàng cẩn thận, anh thở phào, chẳng qua nàng sợ quá ngất đi chứ không hề hấn gì, bấy giờ Nguyễn mới nhìn cứu tinh mình. Bốn ánh mắt nhìn nhau, Nguyễn Nguyễn nhíu mày ngẩn ngơ, sao anh ta nhìn quen quá nhưng mà anh có gặp anh ta lần nào chưa? À, có một lần nhưng từ khá xa. Lần ấy Tuyết Lan nói anh cùng đi dự một buổi biểu diễn âm nhạc ủng hộ em gái họ của nàng. Té ra Tuyết Lan có một người em họ xa tên Phó Hoài là sinh viên nhạc viện năm cuối. Gia đình em họ Tuyết Lan vốn khá giả nhưng sau này làm ăn thua lỗ khó khăn nên chính nàng là người bảo trợ chuyện ăn học cho Phó Hoài.

Hôm đó hai người đến và Nguyễn rất ấn tượng với cô gái có mái tóc dài, đôi mắt to, nụ cười nhẹ nhõm. Phó Hoài duyên dáng cúi chào hai người, dĩ nhiên ánh mắt nàng tò mò nhìn gã đàn ông đi bên cạnh chị họ mình.

Khi dàn nhạc biểu diễn, Nguyễn Nguyễn rất chú ý đến gã đàn ông cao lớn, bảnh trai đang kéo violon trong dàn nhạc, đứng mé trái trên sân khấu. Nhìn theo ánh mắt của Nguyễn, Tuyết Lan nói nhỏ.

- Bạn trai của Phó Hoài đó anh, Yang Cheng, Việt kiều Mỹ.

Nguyễn Nguyễn nhíu mày, không hiểu sao gương mặt người đàn ông này gợi trong anh những ký ức mơ hồ nào đó. Anh cố nhớ nhưng thấy đau đầu quá nên thôi. Cũng chỉ vậy thôi, sau này thi thoảng anh có gặp Phó Hoài khi cô đến nhà Tuyết Lan chơi. Cũng có khi Tuyết Lan mời Phó Hoài đi ăn cơm chung với nàng và Nguyễn, nhưng lạ thay, không bao giờ thấy Phó Hoài dẫn người đàn ông ấy đi cùng. Có lần Tuyết Lan hỏi về Yang Cheng, Phó Hoài chớp chớp mắt vẻ khó xử, không muốn nói nên từ đó về sau Nguyễn và Tuyết Lan không bao giờ hỏi về người tình của Phó Hoài nữa.

- Anh là Nguyễn Nguyễn?

Gã đàn ông hỏi giọng lãnh đạm, hơi lơ lơ. Nguyễn Nguyễn gật đầu. Bất ngờ gã nhìn anh nói vẻ khẳng định.

- Không, anh chính là công an Vũ Hiệp? Vũ Hiệp, anh không nhận ra tôi sao?

- Công an Vũ Hiệp? – Ngược Nguyễn Nguyễn như bị ai thoi một cú đấm vào đầu, anh dội lại, đờ người ra ngơ ngác, lắp bắp – Đại úy Vũ Hiệp là tôi sao?

Gã đàn ông trừng trừng mắt nhìn Nguyễn dữ dội như muốn thiêu đốt anh.

- Năm năm trước chúng ta đã từng một lần gặp nhau, chạm trán nhau trong một trận đấu, lần đó tôi cứ tưởng anh chết vì tai nạn ô tô nhưng không ngờ...

Đầu Nguyễn Nguyên ong ong như muốn nổ tung, anh ôm đầu rên rỉ.

- Không... không, tôi là Nguyễn Nguyên, Nguyễn Nguyên, Vũ Hiệp là anh trai tôi là anh trai tôi... anh nhầm...

Chính lúc đấy thật bất ngờ gã đàn ông nhào tới ôm cứng lấy anh, có tiếng súng nổ, cánh tay gã ta cũng kịp vung lên, một lưỡi dao găm lóe sáng trong gió. Tên võ sĩ Kendo kia trúng đòn, đã tỉnh bất ngờ và rút súng nhắm Nguyễn Nguyên bóp cò. Gã đàn ông này đã lấy thân mình đỡ đạn cho anh và còn kịp phóng lưỡi dao găm giết chết tên võ sĩ Kendo đó.

Khi gã đàn ông ngã vào anh, chính lúc đó tựa như có tiếng sấm sét nổ vang, trong khoảng khắc Nguyễn tối tăm mặt mày, mắt tri giác đến mấy phút rồi tất cả bỗng bừng sáng ngậy ngát. Anh nhận ra mình đang ôm người đàn ông trong lòng mình là ai. Anh ngây người ra run rẩy.

- Mẫn... Mẫn... là em sao, là em sao? Anh Hiệp đây Mẫn ơi, anh Hiệp đây.

Minh-Mẫn từ từ mở mắt ra nhìn gương mặt thất thần ràn rụa nước mắt của Nguyễn-Hiệp nở nụ cười mẫn nguyện, thì thào.

- Thế là cuối cùng em cũng đã tìm được anh rồi Hiệp ơi.

- Mẫn... Mẫn... em sao vậy? Trời ơi sao vậy em?

Hiệp run rẩy giơ bàn tay dẫm máu của mình lên và trong chớp mắt anh chợt nhớ Mẫn đã lấy thân hình che đạn cho mình khi tên võ sĩ Kendo bắn. Minh Mẫn bắt đầu thở dốc, khò khè, hấp hối.

Hiệp gục đầu vào Minh Mẫn khóc nức nở, gào lên trong điên dại.

- Em không thể chết được, một lần anh đã để mắt em rồi, sao lại có thể mắt em lần nữa. Không có em, từ nay cuộc đời anh ra sao, về đâu, Mẫn ơi, em đừng bỏ anh, anh xin em, xin em... Mẫn.

Bàn tay run rẩy Minh Mẫn sờ soạng lên gương mặt đầm nước mắt của Hiệp, thì thầm.

- Anh yêu, như vậy là em hạnh phúc lắm rồi. Em hiểu rằng anh mãi mãi yêu em, chưa bao giờ anh quên em. Hiệp ơi, anh có biết rằng suốt cuộc đời này cho đến khi chết, em cũng chỉ yêu mình anh hay không?

- Anh biết! Vậy sao em lại bỏ anh đi?

- Em có muốn bỏ anh đâu? Số phận đã ghen ghét với chúng ta thôi, năm năm trước em từng nói với anh vậy mà Hiệp. Tất cả là số phận thôi.

Bỗng ánh mắt Hiệp ngây dại khi nhìn thấy cây súng ngắn trên tay tên võ sĩ Kendo phía xa, Minh Mẫn run rẩy thì thào.

- Đừng làm điều gì dại dột nghe Hiệp. Em biết anh mãi yêu em là em hạnh phúc rồi. Giờ cuộc sống của anh không phải của riêng anh nữa, anh có biết không? Anh mà làm thế, có ra đi em cũng không yên lòng Hiệp à.

Vũ Hiệp bật khóc lớn, vật vã trong cuồng nộ bất lực cùng trời đất.

- Anh biết làm gì đây Mẫn, anh biết làm gì đây hả em. Tại sao em không để anh chết đi để chúng ta gần nhau mãi mãi? Ông trời... ta thù ông biết chừng nào, tại sao ông lại lấy đi tất cả những gì yêu thương nhất trong cuộc đời này mà ta đã có là sao hả ông trời.

Nhìn Vũ Hiệp đau đớn trong điên dại gào thét lạc giọng. Mẫn yêu thương nói.

- Hãy hôn em đi Hiệp. Hôn em lần cuối đi... và hãy hứa với em rằng anh phải sống, sống thật tốt với tình yêu anh đang có. Em sẽ không đi đâu

xa, mãi mãi em sẽ bên anh, sống trong trái tim anh, chúc phúc cho tình yêu của anh.

Nụ hôn đắm đuối tưởng như không bao giờ dứt.

Một giọt nước mắt từ từ lăn trên má sát thủ Bạch Hổ, cũng là nghệ sĩ violon đường phố Yang Cheng, và cũng là Minh, em trai của nhà thiết kế Minh Mẫn. Gã đàn ông nhếch mép cười mãn nguyện.

- Anh Mẫn, cuối cùng em đã trả được món nợ mà em gây ra cho anh năm năm về trước. Anh ấy đã trở về, đã hồi tỉnh và anh ấy vẫn yêu anh như ngày nào. Nếu linh hồn anh vẫn tồn tại trên cõi đời này thì anh hãy yên tâm siêu thoát. Anh em chúng ta sẽ gặp nhau.

Năm năm trước sát thủ Bạch Hổ vào Việt Nam giết một thương gia theo hợp đồng từ nước ngoài. Không ngờ công việc ấy bị bại lộ, tên sát thủ đã gặp khắc tinh của hắn ta chính là đại úy Vũ Hiệp, đội phó đội cảnh sát đặc nhiệm. Trong trận đấu ấy, Vũ Hiệp ra cú đá Yokoi quyết định, nếu trúng, sát thủ Bạch Hổ gục xuống ngay. Tuy nhiên trong giờ phút định mệnh ấy bất ngờ Vũ Hiệp đã nhận nhầm tên sát thủ ấy là Minh Mẫn, người yêu của anh. Một chút chậm chân nhầm lẫn ấy kết quả anh đã trúng dao của tên sát thủ, sau đó bị xe ô tô cuốn vào gầm lồi đi. Trở lại nước ngoài, trong đầu Bạch Hổ luôn bị ám ảnh tiếng kêu và ánh mắt thảng thốt của Vũ Hiệp, hắn thừa hiểu nếu anh ta không nhận nhầm mình với ai đó thì chắc chắn giờ mình đã nằm trong nhà tù công an Việt Nam. Và Bạch Hổ đã có câu trả lời khi gặp lại người anh trai song sinh của mình, nhà thiết kế Minh Mẫn. Trước khi chết Mẫn mới chịu tiết lộ cho em trai người đàn ông mình suốt đời yêu thương là ai. Khi nhìn ảnh anh ta, Bạch Hổ chết điếng người, đây chính là người mà mình đã giết chết năm năm về trước và giờ hắn cũng đã có câu trả lời rằng ngày ấy anh ta nhận nhầm mình là ai. Nhờ là anh em song sinh nên Bạch Hổ đã thoát chết nhưng cũng chính vì thế mà hắn ta đã giết chết mọi tình tuyệt đẹp của anh trai mình, đó là một món nợ mà hắn không bao giờ trả nổi.

Vào Việt Nam theo hãn hợp đồng giết Bạch Vân. Sát thủ Bạch Hồ nhập cảnh dưới danh nghĩa nghệ sĩ violin đường phố Yang Cheng. Đáng lẽ chỉ tập trung vào việc giết tên Bạch Vân kia, hãn sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ và biến khỏi Việt Nam như bao hợp đồng khác đã từng làm. Có điều day dứt vì món nợ ân tình với người anh trai đã chết, với sự thôi thúc tâm linh nào đó của Minh Mẫn, dưới danh nghĩa Yang Cheng, Bạch Hồ đã lần tìm về nguồn gốc gia đình mình, tìm hiểu cuộc sống của người anh trai và tìm hiểu cả về người tình của anh trai mình. Bức tranh cuộc sống và tình yêu của Minh Mẫn được Yang Cheng với sự giúp đỡ của Phó Hoài dần dần làm sáng tỏ. Điều ngạc nhiên là qua Thanh Long, Yang Cheng phát hiện hình như người tình của anh trai mình chưa chết. Giờ anh ta làm một thám tử tư và có vẻ như không liên quan gì đến công việc công an của mình trước kia và tại sao anh ta hoàn toàn quên anh trai mình dù trước kia họ yêu nhau, tại sao? Yang Cheng lần tìm, chấp nói, cuối cùng cũng đã đánh thức được những lãng quên của Nguyễn Nguyên tức Vũ Hiệp, có điều anh ta phải trả giá bằng cái chết. Tuy nhiên Yang Cheng-Bạch Hồ chấp nhận điều đó bởi từ khi trở thành một sát thủ hãn đã giết quá nhiều người rồi nay bị người giết lại âu cũng là điều bình thường. Số phận của bất kỳ sát thủ nào đều vậy. Điều làm cho hãn hài lòng nhất là trả được món nợ với anh trai mình trước khi ra đi.

Hiệp ngậy đại nhìn gương mặt trắng nhợt của Mẫn. Lùng bùng trong đầu, anh choáng váng ngất lịm đi.

***

- Cách đây năm năm, trong một lần truy bắt cướp, con và đồng đội đã bị té xe, bị một xe tải cán phải. Chết đến 99%. Khi chuyển vô bệnh viện cấp cứu, sau khi thấy không thể, bệnh viện thông báo con đã chết, chuyển xuống nhà xác, gia đình mình làm thủ tục đón con về mai táng. Khỏi phải nói con cũng biết ba má và các anh chị con đau đớn biết dường nào. Xưa nay con vẫn là niềm tự hào của gia đình. Khi về đến nhà, một phép màu kỳ diệu đã xảy ra, trong khi đang khâm liệm tắm rửa cho con, bất ngờ ba phát

hiện con vẫn còn ấm, nghe kỹ tim vẫn còn đập. Cả nhà tá hỏa, cấp tốc chở con vô bệnh viện lân nữa. Các bác sĩ vội vã tìm cách cứu sống con. Tuy nhiên con bị thương quá nặng, khuôn mặt dập nát, não bị tổn thương nặng, nên nếu chữa cũng chỉ kéo dài đời sống thực vật của con thêm ít bữa nữa thôi. Thế rồi chị Hai con đang học ở nước ngoài điện về, nói chuyện con qua bên, hy vọng với y học tiên tiến sẽ cứu được con. Ba má đã bán một miếng đất đi, lấy tiền chuyển con ra nước ngoài và má cùng đi. Sau gần nửa năm cứu chữa, không ngờ con đã hồi tỉnh, gia đình vui mừng khôn xiết. Tuy nhiên do bị tổn thương não nặng nên tỉnh dậy con đã bị mất trí nhớ, tất cả quá khứ của con mất sạch, con đã không biết mình là ai, may là má và chị Hai luôn ở bên chăm sóc và giúp con nhận ra những người thân của mình, còn lại bao quá khứ từng là công an hình sự, kể cả mối tình con với cậu Minh Mẫn kia cũng đã mất vĩnh viễn. Thực ra má đôi lần tìm cách gọi lại chuyện con và cậu ấy nhưng con hoàn toàn không nhớ gì hết, mà mỗi khi nhắc đến quá khứ là con đều đau đầu dữ dội, thậm chí là ngất đi nên má rất sợ, đành thôi. Chưa kể khuôn mặt con sau khi bị tai nạn đã trầy rách rất nhiều nên các bác sĩ nước ngoài phải lấy da nơi khác cấy ghép, tái tạo lại. Kết quả ba má đã có một thằng con trai mới hoàn toàn. Ba má thống nhất với gia đình, thôi, nếu con đã quên quá khứ thì từ nay đừng nhắc lại nữa, hãy để con có đời sống mới của con.

Má đặt một tay lên vai Nguyễn, bóp nhẹ vai anh.

- Là con đó Út à. Vũ Hiệp cũng là con và Nguyễn Nguyễn cũng là con, tất cả đều là con trai của má - Má thở dài - Từ một cảnh sát hình sự Vũ Hiệp có mối tình trai với cậu Minh Mẫn đó nay con trở thành một thám tử tư tên Nguyễn Nguyễn bụi bặm và quan hệ với đàn bà tầm lum, sau này là Tuyết Lan.

Nguyễn Nguyễn bặm môi.

- Khi con bị vậy, Mẫn có tìm con không?

Có... - Má anh thở dài - Nghe đâu lúc đó nó chuẩn bị xuất cảnh đi biểu diễn gì đó, chưa kịp đi thì nghe tin con bị tai nạn. Nó cùng gia đình mình chực chờ tại khoa cấp cứu mấy ngày, cho đến khi nghe tin con đã chết, chuyển xuống nhà xác. Nó khóc như điên dại, đau lòng lắm, má hiểu nó nhứt nên an ủi nó hoài nhưng không được. Và rồi nó chào má ra đi, từ đó má không gặp lại nó nữa.

Nguyễn Nguyên gục đầu vào lòng má sịt sịt, má run run xoa đầu anh.

- Nó yêu con nhiều lắm, nhìn nó má biết. Xưa nay má đâu có thích ba cái vụ tình cảm đàn ông với đàn ông như vậy. Có điều má không thể ngăn cản hay chia cắt tụi con được, bởi má hiểu tình yêu ấy lớn đến mức nào.

- Mẫn chết rồi má ơi.

- Má biết.

- Sao má biết? - Nguyên ngơ ngác.

- Một lần má mơ thấy nó về thăm má. Nó buồn rầu đứng ngoài cửa nhìn, má kêu vô nhà rồi nói với nó rằng, má thương nó như con trai mình vậy đó. Và nó khóc, thiệt thương hết sức.

Nguyễn Nguyên òa khóc như đứa trẻ.

- Con phải làm gì bây giờ hả má?

Má dang tay ôm Nguyễn vào lòng vỗ về như đứa trẻ.

- Út à, con giờ đâu còn là Vũ Hiệp nữa mà con là Nguyễn Nguyên, vợ con sắp sanh đó. Lo cho vợ con chứ gì nữa, chuyện gì đã qua rồi là qua luôn chứ sao nữa hả con?

- Nhưng với Mẫn, con không thể...

Má cầm tay Nguyễn, đặt lên tim anh, nói nhỏ.

- Ừ, thì ở đây nè con.

Có tiếng chân người rộn ràng bên ngoài đi vào, Nguyên vội ngòai thẳng người, nhìn má, cười bẽn lễn.

Sếp ló đầu vào đầu tiên, ông nhìn anh cười khà. Nguyễn Nguyên ngo ngác.

- Chú... chú...

Anh nhận ra đây chính là đại tá Chiến Thắng, trưởng phòng của mình. Sếp khoát tay.

- Sau vụ tai nạn của cháu, chú cũng đến tuổi nghỉ hưu và sau này chú làm giám đốc công ty Thám tử Việt đó.

Nguyễn Nguyên cau mày, trong đầu anh lộn xộn những hình ảnh lúc là người chú trưởng phòng cảnh sát hình sự, đại tá Chiến Thắng, lúc lại là sếp giám đốc công ty Thám tử Việt. Hành động của anh khiến sếp và má anh lo lắng. Thế rồi Nguyên thở phào, nhe răng cười.

- Cháu nhớ rồi, chú là Chiến Thắng, trưởng phòng của cháu hồi đó, làm em trai kết nghĩa của ba và cũng là sếp giám đốc công ty Thám tử Việt.

Sếp bật cười khoái trá, vỗ vai anh cái bộp.

- Chú đang tính nghỉ làm giám đốc công ty Thám tử Việt nè, giới thiệu cháu thay đó, được như vậy rồi, tốt quá.

- Thế cháu có nhận ra ai đây không? - Nghe câu hỏi lạ phía sau, Nguyễn quay lại, nhìn ngẩn ngo một chút rồi ngập ngừng chào - Cháu chào chú Văn... ơ bác sĩ Văn.

- Con nhớ ra chú là tốt lắm. Vậy là cháu tỉnh thiệt rồi.

Chợt nghe tiếng má Nguyễn vang lễn.

- Còn ai nữa nè.

Một người phụ nữ trẻ run run đi vô, ánh mắt mòng mọng nước. Nàng rụt rè ngồi xuống, tay trong tay với má anh và nhìn anh tha thiết.

Nguyễn Nguyên chăm chú nhìn nàng, bỗng nhiên anh nhắm mắt, ôm đầu lắc lư làm mọi người hết hồn, giọng má khẩn trương lo âu.

- Út à, sao vậy con...

- Anh... - Tuyết Lan run rẩy.

Bất ngờ Nguyễn ngẩng đầu lên, nhìn Lan âu yếm.

- Anh đây em.

Tuyết Lan nhào vào lòng anh khóc nức nở.

Thảng nhiên có luồng gió nhẹ xuất hiện quán quýt bên Nguyễn như nấn ná yêu thương trĩu mền vuốt ve không muốn rời xa nhưng rồi cuối cùng cũng tan biến vào màu trời xanh như ngọc lẫn tiếng rì rào thoang thoảng của những linh hồn đang phiêu diêu miền vô định xa xăm.

Còn biết bao nhiêu điều bí ẩn trong cuộc này chúng ta không thể biết được, để ta mãi lần tìm trong hư không mênh mông thăm thẳm nào đó của miền ký ức. Đời ta là những giấc mơ phiêu linh ảo ảnh, bồng bênh lặng lẽ trôi lang thang ngát ngưỡng, lơ ngơ mãi. Ta luôn đi về giữa những hoang đường không biết mình là ai, đang sống hay đã chết, đang ở thế giới này hay ở đâu. Những ám ảnh khôn nguôi, mệt mỏi, chán chường không hiểu tại sao. Là những giấc ngủ đêm dài trong tuyệt vọng, nhiều lúc buông xuôi, mong ước không bao giờ tỉnh nữa. Là những nắm tay sương khói, em hay ta trong tiếng khóc ai đó nức nở suốt đêm dài cô đơn phiền muộn. Ta đang sống với Chúa, với Phật, với cả những mênh mông diệu vợi trong vũ trụ bao la xa kia. Tình yêu, cả đời ta cứ đi tìm, tìm mãi một tình yêu thật sự để rồi mãi cô đơn đặng chát cõi lòng. Tại sao ta không yêu, sống với những

điều như chính là ta? Suốt đời ta cứ trăn trở mãi với câu hỏi ấy, vật lộn trong nước mắt âm thầm nuốt vào trong lòng. Muôn ngàn ràng buộc luân lý cản trở đã biến ta thành gỗ đá cô đơn lạnh lẽo. Mệt mỏi, mệt mỏi đến muốn tan biến đi đâu đó mãi mãi. Khi ta yêu, chưa bao giờ ta hỏi tình yêu ấy là gì, đồng tính hay dị tính cũng không ngoài nhịp đập trong trái tim yêu của ta. Ta muốn gào thét với trời đất rằng ta là thế đó, tại sao không ai hiểu ta, tại sao không cho ta yêu? Ta rên rỉ như loài thú hoang trong rừng lạnh, tru những tiếng buồn thảm không biết đi đâu, về đâu. Hỏi tình yêu, tim ta mệt nhoài cay đắng rồi.

Nguyễn Nguyễn và Tuyết Lan nắm tay nhau đi ra chào má và mấy chú. Thẳng bên tai anh lời hát cuối bài Đòi đá vàng của Vũ Thành An.

Có một lần mắt mắt mới thương người đơn độc

Có oằn mình đón đau mới hiểu được tình yêu

Qua dầm dề mưa tuyết mới vui ngày nắng về

Có một thời khóc than, mới hiểu đòi đá vàng.

Bất giác Nguyễn Nguyễn lâm bầm.

Anh còn nợ em, mãi mãi còn nợ em.

Nắng đang lên.

Sài Gòn, tháng 6 năm 2011